

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARTEMIS

6
7
3
89018F08F
F078F6
3B A
29
890
7EF67F67
F0
5CD4BDB45C
BC3
7
0 8 08
29A29
07
6718F

IF

i

BİR
VIRAL
ROMANI

KATHY REICHS
BRENDAN REICHS

Ş İ F R E

TEMPERANCE BRENNAN'IN
YEĞENİ TORY BRENNAN VE VİRALER,
EN ÜRPERTİCİ MACERALARI İÇİN GERİ DÖNÜYOR

Loggerhead Adası'nda hayat huzurla akıp gidiyordu.
Finansal bir felaketin eşiğinden dönen Enstitü yeniden canlanmıştı.
Ancak Tory Brennan ve teknoloji düşkünü arkadaşları, toprağa gömülü
gizemli bir kutu bulduğunda, adanın huzuru bir kez daha kaçacaktı.

Başlarda masum bir hazine avı olan oyunları
hızla kâbus gibi bir bulmacaya dönmüştü.

Virallerin tek bir yanlış korkunç sonuçlar doğurabilirdi.
Zaman hızla akarken Tory ve Viraller, şehri ve hayatlarını kurtarmak için
şifreyi zamanında çözebilecek mi?

**ONLARI KONTROL EDEMİYORSAK SÜPER
GÜÇLERİMİZ OLMASININ ANLAMI NE?**

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

Artemis Severler
artemiskitap
artemisyayinlari

ARTEMIS

ARTEMİS

ABG/622
AB/319
AC/959
A/55

ŞİFRE

KATHY REICHS ve BRENDAN REICHS

Orijinal Adı: Code

İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur

Editör: Elif Nihan Akbaş

Kapak Tasarım: Asmin Ayşe Gündoğdu

Sayfa Tasarım: Merve Ece Aras

1. Basım: Kasım 2018

ISBN: 978 - 605 - 304 - 401 - 7

Sertifika No: 10905

KATHY REICHS © 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anadolilil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayımlar Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alınıp yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretihane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelievler Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayımlar Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 66 Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

SİFİRE

BİR
VİRAL
ROMANI

KATHY REICHS
Brendan Reichs

*Brendan Reichs bu kitabı, güzel eşi Emily, yeni doğan kızı
Alice ve delişişek oğlu Henry'ye ithaf ediyor.
Hayatımın anlamısınız.*

.

*Kathy Reichs bu kitabı İrlandalı ve Letonyalı ailelerine ithaf
ediyor. Tá grá agam duit. Es jus milu. ..*

ÖN SÖZ

97 gün önce

Hafif bir esinti Kaplumbağa Plajı'nın kum tepelerini okşuyordu.

Havalanan kumlar minik girdaplar oluşturarak kumsalın ötesindeki karanlık ormana doğru sürükleniyordu.

Simsiyah gökyüzü alabildiğine uzanıyordu. Bu gece ay ışığı yerine bulutlar vardı. Gün batımının üzerinden saatler geçmesine rağmen hava ılıktı.

Loggerhead Adası'nda yine sessiz bir gece hüküm sürüyordu.

Bir de sıra dışı bir faaliyet.

Ağaçların biraz ilerisinde, Tern Point'in hemen altında, bir maymun sürüsü bir çam ağacının yüksek dallarında toplanmıştı.

Çıt çıkarmıyorlardı.

Gözlerini ormanın tabanına dikmişlerdi.

Ağacın dev köklerinin çevresindeki küçük çimenlikte bir kürek inip kalkıyordu. Şimdiden diz boyuna gelen toprak yığını giderek yükseliyordu.

Toprağı kazan kişi bu sıcakta kahverengi bir pelerin giymişti. Uzaktan küçük bir çadırı andıran kalın kumaş eski siyah botlarına dek iniyordu.

Kırışik alnında ter damlacıkları belirmişti.

Bir an duraksadı. Başını kaldırıp maymunlara baktı ve gülümsedi. Bu anı onlarla paylaşmaktan memnun görünüyordu.

Yıllarca beklemişti. Sonra da aylarca plan yapmıştı.

Nihayet vakit gelmişti.

Oyun başlamak üzereydi.

Siyah verimli toprağı sabırla kazmaya devam etti. Çukurun derinliği doksan santime ulaşmak üzereydi.

Neredeyse bitti.

Yine duraksadı. Uzun uzun gerindi. Derin bir nefes alıp toprağın, ıslak çimenlerin ve hanımellerinin baş döndürücü kokularını içine çekti.

Dayanamayıp kıkırdadı. Sesi tizdi. Bir kuş cıvıltısını andırıyordu.

Yukarıdaki primatlar huzursuzlandı. İki genç erkek biraz daha yükseğe tırmandı. Yine de kaçmadılar. Büyülenmişçesine aşağıdaki çalışmayı izlemeyi sürdürdüler.

Kazıcı küreğini bir kenara bıraktı. Branda bezinden çantasına uzandı. İçinden küçük bir bohça çıkardı. Onu usulca öptü ve çukura koydu.

Oyun başlamıştı.

“Gel ve beni bul,” diye fısıldadı. Sesi kurbağaların şamatasına karıştı.

Kendi kendine mırıldanarak çukuru kapadı ve üzerine kuru yapraklar serpiştirdi. Geri çekildi. Titrrek parmağı kol saatinin düğmesini buldu ve bastı.

Ding.

Çocuksu kıkırtısı bir kez daha ormanda yankılandı.

Yaptım işte. Anahtarı gömdüm.

“Oyun zamanı.”

Çantasıyla küreğini aldı ve gölgelerin arasında kayboldu.

.

Birinci Bölüm

ZULA

1

Makara gıcırdadı. Olta az kalsın elimden fırlıyordu.
“Yaşasın!” diye bağırdım. “Bir tane yakaladım.”

“Yavaş.” Ben’in koyu kahverengi gözlerinde temkinli bir ifade belirdi. “Dikkat etmezsen olta kırılır.”

Loggerhead Adası’ndaydık. Tern Point’te. Namıdiğer, Deniz kırlangıcı Burnu. Ben Blue’yla Atlantik Okyanusu’nun altı metre kadar yukarısındaki geniş bir kaya çıkıntısına tünemiştik. Bir saattir buradaydık ve şansımız yaver gitmemişti.

Şimdiye dek.

“Ne yapacağım?” diye bağırdım. Bu ilk deneyimimdi ve aklım karışmıştı. Terli avucumu polo yakalı, gri tişörtüme sildim.

“İki elinle kavra!” Ben oltayı elimden almamak için zor duruyordu. “Bırak balık biraz yüzsün. Sonra yavaşça makarayı sar. Yine bırak, yine sar. Ama dikkat et. Bu profesyonel bir olta takımı. Amatörlere göre değil.”

Talimatlarına kulak verdim ve avımın yorulmasını bekledim.
Nihayet yüzeyde gümüşü bir pırıltı belirdi.

Ben omuzlarına gelen siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp ılık çaldı. “Vay canına. Epey büyükmüş.”

“Evet. Şimdi ne yapayım?” Kollarım yorulmaya başlamıştı. “Amma da inatçı çıktı.”

Görevi Ben devraldı. Kasları siyah tişörtüyle kanvas şortunu zorluyordu. Viraller arasında en güçlüsüydü. Ve doğayla en barışık olanı. Bütün boş zamanlarını açık havada geçirirdi. Öyle ki, teni bronzlaşmanın da ötesinde koyu bir bakır rengine dönüşmüştü.

Blue ailesi atalarının Sewee’ler olduğunu iddia eder. Üç yüz yıl önce tarihin tozlu sayfalarına karışan bir Kızılderili kabile-sinden geldiklerine inanırlar. Elleri bir kanıt yok tabii. Ama gelin siz bunu bir de Ben’e anlatın.

Başlıca ulaşım aracımız, Ben’in *Sewee* adındaki küçük teknesiydi. Ben eski Boston Whaler’ıyla Charleston’ın düzinelerce bariyer adasını keşfetmiş ve en iri balıkların nerelerde yakalandığını öğrenmişti.

Dakikalar sonra, avım oltanın ucunda debeleniyordu. Ben onu göz hizasına kaldırdı.

Yaklaşık kırk beş santim boyunda, gümüş rengi bir balıktı. Vücudu gevşek pullarla kaplıydı. Ağzının kenarından incecik kan sızıyordu.

“Kral uskumru.” Ben kancayı çıkardı ve balığı tek yüzgecin-den tutup kaldırdı. “Rahat dokuz kilo gelir. İyi ki kancayı kırmadı.”

Balık ağzını açıp kapayarak nefes almaya çalışıyordu. Bir an için göz göze geldik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ve artık eğlenmediğimi fark ettim.

“Onu suya at.”

Ben kaşlarını çattı. “Ne? Tadı harikadır. Ama yemek istemiyorsan Folly Beach’teki balık pazarında satarız.”

Balığın ağzı hâlâ açılıp kapanıyordu ama güçten düştüğü belliydi. Ağzının kenarında bir baloncuk belirdi ve patladı.

“Suya at,” dedim daha sert bir sesle. “Daha görececek günleri var.”

Ben somurtsa da tartışmadı. Son bir yılda ne kadar inatçı olduğumu anlamışlardı. Neredeyse girdiğim hiçbir tartışmayı kaybetmediğimi biliyorlardı. Bu bakımdan Tempe teyzeme benziyordum.

Adını duymuşsunuzdur belki. Doktor Temperance Brennan. Dünyaca ünlü adli tıp antropoloğu. Bazıları ona Bayan Kemik demeyi yeğler. Kendisi büyük teyzem olur. Bunu annemin kazasından hemen sonra öğrendim. Babam Kit’in yanına taşındığımda.

Tempe teyze aynı zamanda benim rol modelim. İdolüm. Olmak istediğim her şeyin vücut bulmuş hâli. 7/24 onunla yaşıyorum da denebilir. Karşıma çıkan bütün durumlarda o ne yapardı diye düşünüyorum. En büyük amacım onun kadar başarılı bir bilim insanı olabilmek. Onun gibi, en karmaşık davaları bile çözebilmek. Ardımda bir iz bırakmak.

“Şanslısın, dostum,” dedi Ben, balığı iki eliyle birden tutarak. “Arkadaşımdın yumuşak karnına denk geldin.”

Uskumruyu denize attı. Hayvanın kuyruğunu çırparak derinlere dalışını izledik.

“Onu yakaladık ve eğlence bitti,” dedim. En azından bizim eğlencemiz. Zavallı balıkçık için aynısını söyleyemezdim.

Ben olta takımlarını toplamaya koyuldu. “Gidelim artık. Hi çoktan pes etmiştir.”

Kancaları oltalara taktım. Ben’le yalnız kalmak hoşuma gitmişti. İkimiz birebir zaman geçirmeye pek fırsat bulamıyorduk. Hi’la Shelton yanıımızdayken de Ben dut yemiş bülbüle dönüyordu. Belki de diğer ikisinin gevezeliğinden fırsat bulamıyordu.

Ben on altı yaşındaydı ve Viraller’in en büyüğüydü. Ehliyet bile almıştı. Belki de liderimiz olmalıydı ama kararları genelde bana bırakırdı. İşin tuhafı, ben daha on dört yaşındaydım, grubun en küçüğü ve tek kız üyesiydim. Charleston’ın yabancıısı olmam da cabasıydı ama Ben liderliği bana layık görmüştü işte.

Bir konudan daha bahsetmeden geçemeyeceğim. Ben gerçekten de hoş bir çocuktu ama ben onu başından beri abim olarak görüyordum. Bazen ona hayran oluyordum. Bazen de gırtlığına yapışasım geliyordu. Belki de onu tam anlamıyla çözemediğim içindi. Düşüncelerini gözlerinden okuyamıyordum. Sürü arkadaşlarım arasında en zor onunla iletişim kuruyordum.

Olta takımlarını yüklenip ormana indik. Ayaklarım toprağa değer değmez çalılıkların arasından gri bir karaltı fırladı.

“Coop, otur!” Neyse ki bu kez bana gülle gibi çarpmak yerine dediğimi yaptı. Yeni eğitim işe yaramıştı anlaşılan.

“Aferin, oğlum,” dedim kulağını kaşıyarak. “Ailen nerede?”

Yapraklar hışırdadı ve cevabımı aldım. Whisper arkamdaki sedir ağacının yanında belirdi. Gri kurt beni temkinli gözlerle süzdü ve Polo adını taktığım Alman kurdu eşine sokuldu. Arkalarında Coop’un erkek kardeşi, Buster vardı. Bir dalı kemi-riyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Git hadi,” dedim.

Coop ailesinin yanına koştı.

Ben terli alnını koluyla sildi. “Bir kurt sürüsünün yakınında dolanmak delilik. Whisper senin ufaklığın annesi diye bizi de sevmek zorunda değil.”

“Saçmalama,” diye takıldım. “Minicik süs köpeklerinden mi korkuyorsun?”

“Süs köpekleri suratını parçalamaz. Ya da seni yemez.”

“Biz de bir kurt sürüsüyüz, unuttun mu?” Tern Point’e gelirken kullandığımız patıkada yürümeye başladım. “Birbirimizden neden korkalım?”

Ben cevap vermedi. Bu gerçekle hâlâ uzlaşmamıştı. Benim kadar rahat değildi.

Şimdi, olay şu. Geçen ilkbaharda, bana ve arkadaşlarıma genetiği değiştirilmiş bir virüs bulaştı. Hiram, Shelton, Ben, kurt kırması köpeğim Coop ve ben, bu süper virüsten sonra bir daha asla eski hâlimize dönemedik.

Virüsü babamın Loggerhead Adası Araştırma Enstitüsü’ndeki eski müdürü Doktor Marcus Karsten yarattı. Zengin olma hayalleriyle iki farklı parvo virüsü türünün DNA’larını birleştirdi ve ortaya yepyeni bir virüs çıktı.

Ne yazık ki bu yeni virüs insanlara bulaşabiliyordu. Karsten tarafından denek hayvanı olarak kullanılan Coop’u kurtarmaya çalışırken hepimiz virüsü kaptık.

Önce hastalandık. Hem de ne hastalanmak! Baş ağrısı, ateş, baygınlık. Ne ararsanız.

Sonra dönüşümler başladı.

Bugün bile tanımlamakta güçlük çekiyorum. Aklım eğilip bükülüyor ve bilinçaltımın derinliklerine doğru bir yolcu-

luğa çıkıyor. Duyularım coşuyor ve insanüstü bir keskinliğe ulaşıyor.

Bazen de kontrolümü kaybedip ilkel içgüdülerimin esiri oluyorum. İçimdeki hayvan avlanmak, beslenmek ya da dövüşmek istiyor. Arkadaşlarımdan durumu da aşağı yukarı aynı.

Hastalık zamanla geçti ama dönüşüm gerilemedi. Vücutlarımız tamamen değişmişti. Bedenlerimizi işgal eden virüs genetik kodlarımızla oynamıştı. İnsan DNA'mız kurt DNA'sıyla karışmıştı.

Her geçen gün dönüşüyor ve evriliyorduk.

İçimizdeki virüs bizi bir sürü olmaya zorluyordu.

Artık Viraller'dik.

Bizi korkutan nokta ise hastalığımızın tamamen geçip geçmediğini bilmemektir. Bu değişimler geçici mi yoksa kalıcı mıydı? Gözlemlediğimiz etkiler daha da yoğunlaşacak mıydı? Yoksa zamanla kayıp mı olacaktı? Hiçbir fikrimiz yoktu. Karsten öldüğü için bu konuyu kimseyle de konuşamıyorduk.

Ama pes etmemiştik. Bazı cevapları hâlâ bilmiyorduk fakat bulmaya niyetliydik. Nasıl mı? O konu üzerinde hâlâ çalışıyorduk.

Ben'le küçük bir açıklığa gelene kadar yürüdük.

Bip! Bip!

Ben bana imalı bir bakış fırlattı. Gözlerimi devirdim. Hi belli ki hâlâ iş üzerindeydi.

Bip! Bip! Bip!

Arkadaşlarımdan sinirli konuşmalarını duydum.

“Daha ne kadar devam edeceğiz?” Shelton Devers siyah çerçeveli gözlüğünü arkaya itti. “Sıkılmaya başladım.”

Shelton kısa boylu ve sıska bir çocuktur. Çikolata tenini Afrika kökenli babasından, çekik gözlerini Asyalı annesinden almıştı.

Açıklığın tam ortasında durup kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Can sıkıntısı yüzünden okunuyordu. Üzerinde sarı, Retro bir Pac-Man sweatshirt'ü ve dal gibi vücuduna birkaç be- den büyük bir basket şortu vardı.

“Neden bu kadar önyargılısın?” diye sordu Hiram Stelowitski. “Kayıp bir hazineyi bulduğumuzu unutma.”

“Al sana vazgeçmek için şahane bir sebep. Hayat boyu kota- mızı doldurduk.”

“Henüz değil.” Hi dikkatini elindeki alete verdi. “*Hazine* tam burada olmalı. Onu bulmalıyım.”

“Şimdiye kadar sadece birkaç şişe kapağı, bir kargaburun ve bir diyet kola buldun.”

“Yeni bir ayarlama yaptım. Bundan sonra metal çöpleri algı- lamayacak.”

“Göreceğiz bakalım.”

Hi yine tarzını konuşturmuştu. Başında kırmızı Adidas bir bant, üzerinde mavi bir Hawaîi gömleği ve beyaz sörf şortu vardı. Kullandığı alet bir Fisher Labs F2 metal dedektörüydü. Daha bu sabah kargoyla gelmişti. Hi yarım saattir orada bir şey olduğunu iddia ederek ağaçların arasındaki açıklığı tarıyordu.

Tombul suratı saatlerce koşmuş gibi kıpkırmızı kesilmişti. Bazen sinir bozucu olabilse de hepimiz bilim aşkına saygı duyu- yorduk. Hi deneyleri ve yeni keşifleri severdi. Bu merakı genel-likle işimize yarardı.

Gelgelelim bugün hepimizde bir tahammülsüzlük vardı ga- liba.

“Saçmalık.” Shelton bizim grubun bilgisayarcısıydı. Ormanda dolanmak yerine web sitelerini hacklemeyi tercih ederdi. “GPS’i kontrol et. Yanlış yerde olabiliriz. Buraya kim, neden bir şey gömsün ki? Loggerhead özel mülk.”

Loggerhead Adası özel bir veterinerlik araştırmaları merkezi. Makak maymunu sürüleri ormanda serbestçe geziniyor. LAAE yerleşkesi dışında doğal yaşam alanlarını bozacak hiçbir yapılaşma yok.

Buraya sık sık geliriz. Loggerhead tamamen yalnız olduğumuz yegâne yerlerden biri çünkü.

“*Geocaching* sitesinde verilen koordinatlar buraya ait,” dedi Hi inatla. “Loggerhead Adası’na ilk kez bir *cache* yerleştirildi ve onu bulacağım.”

“Bu muhteşem hobiye ne zaman edindin?” diye sordu Ben.

“Dedektörü ısmarladığımda. Yani geçen ay. Lafa tutmayın da bulayım şunu. Zula buralarda bir yerde.”

Tembel bir pazar günüydü. Başka bir planımız olmadığı için yine Loggerhead’in yolunu tutmuştuk. Sevgili sığınağımız. Her zamanki gibi, *Sewee*’ye atlayıp buraya gelmiş ve Tern Point civarındaki patikaları keşfetmiştik. Denizkırlangıcı Burnu da denen bu nokta, adanın güneydoğusunda, koni şeklinde bir taş tepeydi.

“Şunu bir daha anlatsana,” dedim. Konsepti tam olarak kavradığımdan emin değildim.

“Bir *geocache* arıyorum,” dedi Hi sonsuz sabırla. “Bir oyun oynuyoruz. Biri içi dolu bir kutu gömüyor ya da saklıyor ve internet üzerinden koordinatları yolluyor.”

Shelton şüpheyle gözlerini kısı. “Kutunun buraya gömüldüğünü nereden biliyorsun?”

Hi detektörüyle bölgeyi taramayı sürdürdü. “Çünkü iPhone’um doğru koordinatlar üzerinde olduğumuzu söylüyor. Ayrıca ipucumda yüzeyi kazımam söyleniyordu.”

“Hayatımda daha aptal bir şey duymadım,” diye homurdandı Shelton.

“Sensin aptal,” diye çıkıştı Hi.

“Hi kutusunu arasın, ben de bağlanmamız üzerinde çalışayım,” diye önerdim. Bu fikirden hoşlanmayacaklarından eminim ama denemek zorundaydım.

Üçü de homurdandı.

“Yeteneklerimizi mükemmelleştirmek zorundayız,” diye ısrar ettim. “Onları kontrol edemiyorsak süper güçlerimiz olmasının anlamı ne?”

Hi gözlerini dedektörün LCD ekranından ayırmadan inledi. Shelton ılık bir ekim öğleden sonrası olmasına rağmen titrediydi. “Bundan hoşlanmıyorum. Biri beynimi işgal ediyormuş gibi geliyor.”

Ben kafasını salladı. “İnsanların zihinlerinden uzak durmalısın.”

Süper virüsün tuhaf bir yan etkisi vardı. Kısmet mi desem, lanet mi bilemiyordum doğrusu.

Buna ışık patlaması diyoruz. Bizim hissettiğimize ise, ışımak. Dönüşüm başladığında zihinlerimiz kapanıp açılıyor ve güçlerimiz serbest kalıyor. Duyularımız dünyayı müthiş bir netlikle algılıyor. Kimsenin alamadığı kokuları alıp, kimsenin duyamadıklarını duyuyoruz. Gözlerimiz keskinleşiyor. Değişik tatları ayırt edebiliyoruz ve hatta dokunma duyularımız bile gelişiyor.

Kurt özgür kaldığında biz güçleniyoruz.

Birer Viral'e dönüşüyoruz.

Ama dönüşümlerimiz her zaman aynı şekilde gelişmiyor. Virüs hepimizi farklı etkiledi. Belki de dönüşümlerimiz özel genetik kodlarımıza göre şekillendi. Sebebi her ne olursa olsun güçlerimiz birbirinden farklı. Hiram'ın gözleri kartal gibi. Shelton bir serçe kanat çırparken tüylerinin hışırtısını duyabiliyor. Ben bir steroid bombasına dönüşüyorum. Güçlenip hızlanıyorum. Benimse burnum o kadar hassaslaşıyor ki, insanların duygularını koklayabiliyorum.

Hele son zamanlarda güçlerimiz yeni bir seviyeye ulaştı.

En azından benimkiler.

Oğlanlar bunu yapamıyor. Benim yapmamdan da hoşlanmıyorlar. Sorun şu ki, sürü olarak birbirimize yakın ısıdığımızda bazen diğer Viraller'in zihinlerine sızabiliyorum. Düşüncelerini duyabiliyor ve onlarla iletişim kurabiliyorum. Sorun dedim ama aslında bu yeteneğim birkaç kere ciddi anlamda işimize yaradı. Hatta hayatımızı kurtardı.

"Sadece bir kere deneyeceğim," dedim. "Coop'un katkısından emin olmalıyım."

Oğlanlardan yine dramatik homurtular yükseldi ve yaptıkları şeylere ara verdiler.

"İyi," dedi Hi.

"Sen bilirsin," dedi Shelton.

Ben parmağını kaldırdı. "Sadece bir kere."

Başımı sallayıp gözlerimi kapadım. Derin bir nefes aldım ve tanımlamakta güçlük çektiğim bir şekilde zihnime uzandım. Düşüncelerim geriye kaydı. Beynimin en ilkel merkezine.

Tek bir DNA ipliği hayal ettim. Genetik varlığımın temel taşı.

Dikkatimi bir noktaya topladım ve ikiz heliksin arasındaki hayali fermuarı açtığımı düşledim.

BUM.

Işık patlaması erimiş lav gibi içime yayıldı. İnledim. Kurt özgür kalırken bütün gözeneklerimden ter fışkırdı.

Gücümü çağırmakta her geçen gün daha da ustalaşmama rağmen, o ilk darbenin etkisi daima kuvvetli oluyordu. Sinir sistemimde yaşayan vahşi kurt âdeta derimi yırtarak dışarı çıkıyordu. Böyle bir durumda kontrolü elinde tutmak tahmin bile edemeyeceğiniz kadar güçlü.

Bilinçaltımın derinliklerinde yüzmeye başladım. Her bir Viral'in görüntüleri kafamın içinde belirdi. Önce bulanıktılar, sonra netleştiler. Hi, Shelton ve Ben sırayla düşüncelerimde canlandı. Coop'u yakındaki ormanda hissettim.

Grubumuz alevli iplerle bağlıydı. Her bir üyenin etrafında altın sarısı bir ışık halesi vardı.

Viraller. Beni duyun.

Mesajım görünmez bir engele çarptı. Yine odaklandım.

Viraller. Duyun beni.

Bu kez oğlanlar irkildi. Parlak gözleri hayretle irileşti.

Bizi ayıran akli engeli inceledim. Zayıf bir noktasını arıyordum. Birden engel zayıflayıp parçalandı.

Diğer Viraller'in zihinlerinin kapısı bir baraj kapağı gibi açıldı. Aklıma düşünceler ve hisler doldu. Endişeler. İlkel duygular. Yabancı hatıralar. Bu bilgi akışıyla âdeta zihnim temizlendi.

Akıl sağlığım için endişelenerek düşüncelerimi toplamaya çalıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bariyeri kim yıktı? İçinden nasıl geçtim?

“Hangi bariyer?” dedi Hi. “Neden bağıryorsun?”

Shelton kafasını tuttu. “Tory, yeter! Canımı yakıyorsun!”

Ben kıpırdamadan duruyordu. Ama suratını buruşturmuştu. “Çık dışarı!” diye inledi.

Bakışlarım panikle sağa sola kaydı. Zihnim allak bullaktı. Bilgi akışını durduramıyordum.

Ağaçlar gördüm. Gökyüzünü. Metal dedektörünü. Coop’un ağaçların kıyısına gelip gözlerini bana diktiğini.

Coop tehlikede olduğumu hissetmiş gibi, Shelton’ın üzerine atıldı. Shelton şaşkınlıkla kendini yerde buldu. Gözlerindeki altın ışık kayboldu.

Beynimdeki acı azaldı.

Coop, Hi’in üzerine atılıp suratına doğru havladı. Hi şaşırarak geri yürüdü.

Önce dedektörü düşürdü. Sonra kendi düştü. Işıması anında kayboldu.

Beynime vuran dalgalardan biri daha geri çekildi.

Zihnimi susturup ışımamı bastırdım.

BUM.

His bombardımanı sona erdi. Dizlerimin üzerine düştüm. Ben’in de aynısını yaptığını gördüm.

Dişlerini gıcırdattı.

“Lanet olsun, Tory! Ateşle oynuyorsun!”

“Coop yüzünden,” diye inledim. “O yakındayken yeteneğim tavan yapıyor. Ama onu kontrol edemiyorum.”

“Yapma öyleyse,” dedi Shelton. Gözlüğünü silerken ellerinin titrediğini fark ettim. “Kafamın içine bağırıp durdun. Korkudan ölüyordum.”

Hi beni endişeli gözlerle süzdü. “Başın beladaydı, Tory. O kadarını anlayabildim. Dikkatli olmalısın. Akıl oyunları tehlikeli şeyler.”

“Tamam,” dedim. *Ama bu sırrı mutlaka çözeceğim.*

Tabii son düşüncemi kendime sakladım. Hoş yüksek sesle söyleseydim de şaşırırmazlardı zaten.

Tehlikeli ya da değil, ışıma sırasında oluşan yeteneklerimin sınırlarını keşfetmeye kararlıyım. Vücutlarımızda ne gibi değişimler olduğunu merak etmeye hakkım olduğunu düşünüyordum. Böylece akıbetimizi de tahmin edebileceğime inanıyordum.

Karmaşık genlerimiz, bize kimsenin sahip olmadığı beceriler kazandırmıştı. Ama duyuşal boyutun ötesinde de bir şeyler olduğunu hissediyordum. İnsan ve hayvan genlerinin harmanlanması zihinlerimizde farklı kapılar açmıştı. Neyi ne dereceye kadar yapabileceğimi öğrenmeliydim.

Gerçi şunu da kabul etmeliyim ki, akıl oyunları beni de ürkütüyordu. Birinin zihnime sızmasını ben de istemezdim. Herkesin sırları ve onları sır olarak saklama hakkı var. İletişim ve zihinsel işgal arasındaki ince çizgiyi yakalamak kolay olmayabilir.

Sabit diskim nihayet kendine geldi. Zihnim netleştikçe Hi’nin yere düşürdüğü dedektörün biplediğini duydum.

Ding! Ding! Ding!

Hi pahalı oyuncakğının yanına koştu. Onu eline alıp toprağın üzerinde gezdirdi.

DİNG! DİNG! DİNG!

“Yaşasın!” diye bağırdı. “İşe yarıyormuş!”

2

Yirmi dakika sonra, Hi'in küreği sert bir cisme çarptı. "Sonunda!" Dizlerinin üzerine çöküp parmaklarıyla kazıyarak cismi çukurdan çıkardı. "Neden bu kadar derine gömmüş ki?"

Shelton da küreğini bir kenara fırlattı. "Şimdiye kadar kaç tane buldun?"

"Bunlara *geocache* deniyor ve bu üçüncü." Hi cismin üzerindeki toz toprağı süpürdü. "Diğer ikisi gömülü değildi. Sadece saklamışlar. Birincisi, Morris'te, köprünün yakınındaydı. İkincisi Folly Beach postanesinin oradaki çalılıklardaydı."

"Postane mi?" Hi'in omzunun üzerinden cismi görmeye çalıştım. "Fazla ortalık bir yer değil mi?"

"Bu işin raconu bu, dostlar," dedi Hi. "Bir yere bir *cache* saklıyorsun. Herhangi bir yere. Sonra internet üzerinden koordinatları veriyorsun ve diğer oyuncular onu bulmaya çalışıyor."

Ben bir ağacın gölgesinde, olta takımı kutusunun üzerinde oturuyordum. "Çok geyik. Bu oyun neden bu kadar popüler oldu anlamadım."

“Hepimiz senin gibi kuş ötüşleri çalışmakla tatmin olmuyoruz da ondan,” dedi Hi elindeki plastik kutuyu evirip çevirerek. “Dünyada henüz bulunmayan milyonlarca *geocache* ve koordinatlarını veren düzinelerce web sitesi var. Demek ki, herkes senin gibi düşünmüyor, dostum.”

Shelton sırtıttı. “Havamızı bozma, Blue. Hi kayıp bir hazine buldu. Bunun iyi bir fikir olduğundan emindim zaten.”

Yüz seksen derecelik dönüşüne gözlerimi devirerek karşılık verdim.

“Önceden uyarayım,” dedi Hi. “İçlerine değerli şeyler koymuyorlar. Önemli olan bunları bulmak. Bu kutudan da ıvır zıvır bir şeyler çıkacak.”

“Bak buna inanırım,” dedi Ben alayla. Shelton ona uzaktan beşlik çaktı.

Onlara aldırmayıp Hi’in kutuyu temizlemesine yardım ettim. “Birileri bununla epey uğraşmış,” dedim.

Cache kabaca bir ayakkabı kutusu büyüklüğündeydi ve sıkıca bantlanmıştı. Dışı parlak mordu. Her tarafı dans eden ve otuz iki diş sırtan palyaço çıkartmalarıyla süslüydü.

“Palyaçolardan nefret ederim,” diye homurdandı Shelton.

Hi başını salladı. “Geçen yaz Stephen King’in *O*’sunu okudum. Suratına bir gülümseme çizen hiçbir şeye güvenmeyin.”

Ben cebinden bir çakı çıkarıp Hi’a fırlattı. “Aptal aptal konuşmayın da açın şunu.”

Hi çakıyı havada yakaladı ve bıçağını açtı. Banda dört kesik attı.

“Belki de içi altın doludur,” dedi Shelton umutla. “Bu yıl yeni bir X-Box çıkacak.”

“Değerli bir şey koymuyorlar diyorum. Anlamıyor musun?”

Ben’in sabrı taştı. “Amma uzattınız. Açsanıza şunu.”

“Haklı,” dedim ve parmaklarımı şaklattım. “Açıl susam açıl.”

Kutuda iki şey vardı. Bir zarf ve küçük bir kumaş bohça.

Hi birincisini elime tutuşturup ikincisine odaklandı.

“Bakalım neymiş.”

Bohçanın içinden birbirine kenetlenen, mor metal parçaların oluşturduğu dikdörtgen şeklinde bir cisim çıktı. Bir sigara kutusu büyüklüğündeydi ve üzerinde elle çizilmiş dans eden kukla figürleri vardı.

Ama bu kuklalar gülümsemiyordu. Kaşları çatıktı. Öfkeyle tıslıyormuş gibi bir halleri vardı.

Biraz ürkütücüydü doğrusu.

“Bu da ne?” diye mırıldandı Hi. Kutunun sağına soluna baktı. “Açma yeri de yok.”

Coop kutuyu koklamak için yaklaştı. Uzanıp kulaklarını kaşıdım. Onları geriye yatırdığını hissettim.

Boğazından boğuk bir hırlama yükseldi.

“Ne oldu, oğlum?” dedim. “Korkacak bir şey yok.”

Coop vızıklamaya başladı. Bir Hi’a bakıyordu, bir kutuya.

Hi bir adım geriledi. “Ne oluyor? Bu bakışı hiç sevmedim. Biz dostuz, evlat. Unuttun mu?”

“Coop, otur,” dedim sertçe. “Nazik ol bakayım.”

Coop gözlerini Hi’dan ayırmadan iki kere kesik kesik havladı. Sonra yanıma oturdu.

“Mektubu okusanıza,” dedi Shelton.

Zarf kalın, krem rengi ve pahalı bir kâğıttandı. Kırmızı bir mühürle kapatılmıştı. Üzerinde süslü bir el yazısıyla *O* yazıyordu.

“O mu?” Hi’a baktım. “Bunun anlamı ne?”

“*Geocache*’nin kısaltılmışıdır belki,” dedi. “Ama bunu gömen her kimse bayağı zahmete girmiş. İlk kez böyle bir *cache* görüyorum.”

“Mektubu açın,” dedi Shelton sabırsızca.

Mührü kırdım. Zarfın içinden lavanta rengi iki sayfa çıktı. Yine kaliteli bir kâğıt tercih edilmişti.

İlk sayfada süslü bir *O* vardı. Altından geçen yatay çizgi sayfa boyunca ilerliyordu.

“Galiba bir kayıt sayfası,” dedi Hi.

Arkasına baktım. Orası da boştu. “Başka bir isim olmadığına göre bu *cache*’yi ilk biz bulduk.”

Hi başını salladı. “İnternette fazla bir bilgi yoktu. Ne bir ipucu ne de onu kimin gömdüğüne dair bir bilgi. Sadece koordinatları veriyordu. Loggerhead’e gömülen ilk *cache* bu. Daha önce kimsenin bulmamasına şaşmamak gerek.”

“Ya diğer sayfa?” diye sordu Ben.

İkinci sayfada aynı süslü el yazısıyla *Himitsu-Bako* yazıyordu.

“*Himitsu-Bako*,” diye okudum yüksek sesle. “Taniyan var mı?”

“Çince,” dedi Hi. “Ya da Japonca.”

Boş boş baktık.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Shelton. “eBay’de satacak mıyız?”

Hi kutuyu tek eliyle kaldırdı. İçinde bir şey tıkırdadı.

“Bence bu şey açılıyor,” dedi. “Ama nasıl?”

Ben gürültüyle esnedi. “Çantaya at. Sonra bakarız.”

“Uyuz.” Hi sırt çantasından eski bir *Sports Illustrated* mayo sayısını çıkardı. “Yerine koymak için bir bu var.”

İlk sayfayı salladım. “Bunu imzalamak gerekiyor mu?”

Hi bir an düşündü. “Evet. İmzalayıp zarfa geri koy. Ama ikinci sayfa bizde kalsın. O kelime bir ipucu olmalı.”

Bir kalem çıkarıp yatay çizgiye adımı yazdım ve sayfayı kutudaki derginin yanına koydum. “Pek adil bir alışveriş olmadı sanki, Hi.”

“Biliyorum. Ekeleyecek bir şeyi olan?”

Shelton eski, yeşil Timex’ini kutuya attı. “Fazla etmez zaten. Hem bizimkiler doğum günümde yeni bir saat alacak. Yine de bana borçlusun, Stolowitski.”

“Yürü git. Bu zamanda kim kol saati takar? Mağara adamları mı?”

Kutuyu kapayıp çukura attım. Ben’le Shelton küreklerini kapıp onu gömdüler.

Hi metal kutuyu çantasına koyarken bir hırlamayla duraksadı.

Coop ona dişlerini gösterdi.

Hi korkudan çantayı düşürdü. “Senin derdin ne? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

“Hayır, bakın.” Coop gözlerini çantaya dikmişti.

Kurt kırması köpek çantayı kokladı ve ulumaya başladı.

“Bir *geocache* hayranı olmadığı kesinleşti.” Shelton metal dedektörünü alıp düğmesini kapadı.

“Coop yerden göğë kadar haklı,” diye homurdandı Ben.

“Çok komiksınız,” dedi Hi. “Biri şu köpeği sakınleştirebilir mi, lütfen?”

“Hey, Coop,” dedim. “Nevin var, oğlum? Hadi, gel buraya.”

Coop istemeye istemeye çantayı bırakıp yanıma koştu.

“Nedense kutuya taktı,” dedim kafasını okşayarak. “İçinde ölü bir sincap yoktur umarım.”

“Hiç şaşırmam,” dedi Ben bana göz kırparak.

“Saçmalamayın,” diye homurdandı Hi. “Bu bir kemirgen tabutu olamaz. İçinden sıradan bir şey çıkacağından eminim.”

“Pekâlâ, çocuklar,” dedim oltamı alarak. “Bugünlük bu kadar eğlence yeter. Yarım saat önce LAAE’de olmam gerekiyordu.”

“Patronu kızdırmayalım,” dedi Shelton.

Tek sıra hâlinde ağaçların arasına daldık.

.

3

LAAE'nin arka kapısı yumuşak bir vınlamayla açıldı. “Gelecekseniz gelin,” diye homurdandı Carl. LAAE'nin güvenlik görevlilerdendi ve oldukça kiloluydu. Yerleşkenin içinde yaptığı kısa yürüyüş onu yormuş ve sinirlerini bozmuştu anlaşılan. “Mıknatıslar sadece otuz saniyeliğine serbest kalıyor.”

“Sağ ol, Carl,” dedim neşeyle. “Seni buraya kadar getirdiğimiz için üzgünüz. Kit keşke şu yeni otomatik kilitleri ısmarmasaydı.”

“Müdür Howard'ın bir bildiği vardır,” dedi Carl. Ses tonu biz Viraller'in bunun en önemli sebebi olduğunu ima ediyordu.

Yüksek güvenliktirli çitten geçerken Carl dijital bir klavyede şifreyi tuşladı. Kapı arkamızdan kapandı. Yolumuzun üzerinde birkaç güvenlik kamerası gördüm.

“Bu taraftan çıkmayacaksınız değil mi?” diye sordu. “Bütün gün koşturup durmaktan bezdim.”

“Merak etme,” dedi Hi. “Bir daha seni yormayacağız. Mesaiyi erken bitirip spora yetişebilirsin.”

Carl, Hi'a ters bir bakış fırlattı. Gök mavisi üniformasının kumaşı göbeğinin üzerinde endişe verecek kadar gerilmişti.

“Birazdan eve gideceğiz,” dedim. “Sadece babamı görmem gerek. Tekrar teşekkürler.”

Carl gençlerin başında esen kavak yellerine söylenerek dördüncü binaya doğru yürüdü.

“Çikolata otomatlarına yürürken üşenmiyor ama,” diye homurdandı Shelton.

“Aldırma,” dedi Ben.

LAAE iki buçuk metre yüksekliğinde elektrikli tellerle çevrili bir düzine cam ve krom yapıdan oluşuyor. Binalar iki sıra hâlinde bakımlı bir avlunun etrafında toplanıyor. Yerleşkenin iki tane çıkışı var. Biri ana kapı ve adanın tek iskelesine çıkıyor. Bir de arkada bir çıkış var. Loggerhead'in geri kalanı kocaman bir doğa parkı.

Avludan geçerken etrafımdaki hareketlilik gözümü aldı. Beyaz önlüklü bilim insanları telaşla laboratuvarlar arasında koşturuyor, bazıları da banklara oturmuş, öğleden sonra güneşinin tadını çıkarıyordu.

Kit müdür olduğundan beri LAAE'ye yeni bir enerji gelmişti. Çalışanların sayısı ikiye katlanmıştı. Etrafta kimseye rastlamadan dolaştığımız günler tarihe karışmıştı. Sıkı bir fonla desteklenen LAAE gezegenin başlıca doğal yaşam araştırmaları merkezlerinden biriydi.

“İçeri girmek zorunda mıyız?” diye sordu Hi. Birinci Bina dört katlıydı ve LAAE'nin en gelişmiş laboratuvarlarına ve idari bölümüne ev sahipliği yapıyordu. “Babam santrifüj cihazlarını yeniliyor. Çok çalışmaktan siniri tepesindedir.”

Hi'in babası Linus Stolowitski LA AE'nin baş laboratuvar teknisyeniydi. Önceki ay Kit onu terfi ettirmişti. Bay S. o günden beri Morris Adası gençlerinin pahalı cihazların yanına bile yaklaşmasına tahammül edemiyordu.

"Sızlanmayı bırak," dedi Shelton. "Benimkilerin ikisi de içe-ride."

Shelton'ın babası Nelson Devers, LA AE'nin bilgi teknolojileri uzmanıydı. Ofisi giriş katındaydı. Annesi Lorelei ise bir veteriner teknisyeniydi ve bir numaralı laboratuvar da çalışıyordu.

"Sadece bir dakika sürecektir," dedim. "Kit son günlerde çok meşgul. Onu görmüyorum bile."

Bu doğrudu. Kit iki ay önce müdür olduğundan beri gece gündüz çalışıyordu. Yönetim kurulu toplantıları, çalışan performans değerlendirmeleri, bütçe toplantıları ve diğer işleri arasında mekik dokuyordu. Ama bu kadar yoğunluğa rağmen mutluydu.

Loggerhead Adası'nın tam yetkilisi olması hem onu hem de çalışanları memnun ediyordu.

LA AE az kalsın maddi sıkıntılar yüzünden kapanacaktı. Kit'in cömertliği sayesinde kurtulmuştu. En azından, herkes öyle sanıyordu.

Oysa enstitünün gizli kahramanları, Viraller'di. Kadın korsan Anne Bonny'nin kayıp hazinesini bulup onu LA AE'ye bağışlamıştık.

Kimse bu işte parmağımız olduğunu bilmeseydi de geleceğimizi ve arkadaşlığımızı kurtardığımız için mutluyduk.

Coop'un nadiren kullandığım tasmaşını bir tırabzanın topuzuna geçirdim. "Burada bekle, oğlum. İçeri köpekleri almıyorlar."

Coop üzüntüyle yere yatıp çenesini patilerine dayadı. Şimdiden otuz bir kiloydu ve daha büyüme çağındaydı. Kurt kırması olduğu için bazılarına haşin görünebilirdi ama aslında maskaranın tekiydi. Biz dönene kadar birkaç çalışanı korkutacağından emindim.

Fena mı? Günlerine heyecan katardı.

Kapalı kapıların yanından geçip güvenlik kulübesine yaklaştık. LA AE'nin diğer bekçisi Sam, Carl'ın aksine sıska ve kel bir adamdı. Yaşça ondan büyük olmasına rağmen, daha esprituël ve kafa dengiydi.

"Bizim haytalar geri dönmüş," dedi alayla. "Bugün pahalı bir şey kırdınız mı?" Elinde bir silah ya da avcılık dergisi olmadığına göre, yeni patronu yakınlardaydı.

Sam'in masasının arkasından bir ses geldi. "Kendi işine bak."

Güvenlik müdürü David Hudson kırklı yaşlardaydı. Kır saçlarını kısıcak kestiriyordu ve bakışları avcı kuşlarinkini andırıyordu. Üniforması jilet gibi ütülü, ayakkabıları cilalıydı ve yaka kartı iyice parlatılmıştı.

Son olayların ardından Kıt, LA AE'nin güvenliğiyle ilgili bazı düzenlemeler yapmıştı. Çitler değiştirilmiş, kameralar takılmış ve kilitler yenilenmişti. Tabii bir de güvenlik müdürü işe alınmıştı. Hudson göreve geleli daha bir ay olmuştu ama Kıt'ın eleştirildiği tek konu olmayı başarmıştı.

"Babamı görmeye geldim, Bay Hudson," dedim kibarca.

"Bekle." Masadan ziyaretçi defterini aldı. "İmzala, lütfen."

"Uzun kalmayacağım," diye şakıdım en sevimli gülümsememle. "Sizi boşuna uğrattırmayayım."

Parmağıyla deftere vurdu. "İmzala."

Çaresiz dediğini yaptım. “Tamam mı?”
Gülümsemedi bile. “Etrafta dolanmak yok.”

Başımı salladım ve asansörlere yöneldik.

“Durun!”

Bir an gözlerimi kapadım ve arkamı döndüm. “Buyurun?”

“Sadece sen.” Gözleri arkadaşlarıma kaydı. “Hepsi babanla görüşmeyecek herhâlde?”

“Hayır,” dedi Ben ve tartışmadan dışarı çıktı.

“Bay Hudson,” diye başladım, “sadece babamla görüşüp...”

“Tory, boş ver.” Shelton, Ben’in arkasından gitti. Hi başını
iki yana sallayarak ona katıldı. “Hem Coop yalnızlık çekmez.”

“Sağ olun, çocuklar. En fazla beş dakika sürer.” Hudson’a ters
bir bakış fırlattım. Oralı olmadı.

Asansöre binip dörde bastım.

“Doğru babanın odasına. Etrafta gezinmek yok,” diye seslen-
di arkamdan.

“Öküz,” diye homurdandım ama sonra Hudson’ın güvenlik
kameralarının iş başında olduğunu hatırladım.

Asansör ikinci katta durdu ve içeri beyaz önlüklü iki adam
girdi. Uzun boylusunu tanıyordum.

“Selam, Anders.” Kızarmamaya çalıştım.

“Tory. Sihirbaz’ı görmeye mi geldin?”

Su yeşili gözleri ve kumral, dalgalı saçlarıyla Anders Sundberg
açık ara LAAE’nin en yakışıklı çalışanıydı. Otuzunu geçeli bir iki
yıl olmuştu. Eski bir Olimpik yüzücüydü. Justin Timberlake’e ben-
ziyordu ama ondan daha uzun ve iri yapılydı. Acayip çekiciydi.

Anders, Kır’ın deniz biyolojisi ekibine önceki yaz katılmıştı.
Deniz kaplumbağalarının yaşam alanları konusunda uzmandı.

Kit terfi ettiğinden beri bölüm şefi oydu. Bu göreve onun seçilmesi bazı kıdemli elemanlar tarafından hoş karşılanmasa da adam işini iyi yapıyordu.

“Kit’i kastediyorsan, evet,” dedim.

“Burada imza attığımız bütün başarıların perde arkasında o var.” Güldü. “Âdeta bir sihirbaz gibi mucizeler yaratıyor.”

Öbür adamın Anders’tan on yaş kadar büyük olduğunu tahmin ettim. Siyah, cılız saçlarını arkaya yapıştırmıştı. Birbirine yakın gözleri ve upuzun bir burnu vardı. Asansörün kapılarının kapanmasını ayağını sabırsızca yere vurarak bekliyordu.

“Bu neşe küpü de Mike Iglehart.” Anders arkadaşını dirseğiyle dürttü. “Tory Brennan’a merhaba desene.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi kibarca. “Okulun adaya gezi mi düzenledi? Gruptan ayrılmasan daha iyi olmaz mıydı?”

İlgisini anında kaybedip Anders’a döndü. “Bana kalırsa veri miktarını artırmalıyız. Triton programı hâlihazırdaki hızla...”

“Tory, Müdür Howard’ın kızı, Mike,” dedi Anders imalı bir sesle.

Iglehart ilk kez yüzüme baktı. “Demek sen Kit’in kızıydın? Babanın müdürlüğe soyunmasına pek memnun olmalısın. Keşke ben de kayıp bir hazine bulsaydım.”

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama dilim tutuldu. Bu adamın derdi neydi?

O sırada, asansör bipleyerek üçüncü kata geldiğimizi haber verdi. Kapı açıldı ve Iglehart arkasına bile bakmadan asansörden indi.

Anders bana göz kırptı. “Sen ona aldırma. Mike’la baban LAAE’ye aynı zamanlarda geldi. Mike bir türlü yükselememesi ni kafaya taktı. Bu aralar sürekli dırdırlanıyor.”

“Yok canım. Aldırmadım zaten.” Anders’ın benimle ilgilenmesi hoşuma gitmişti. Sözde umursamazlığım ondandı. “Sana iyi günler dilerim.”

“Üç haftalık bir kaplumbağa ölüsüne otopsi yapacağım,” dedi kapılar yavaşça kapanırken. “Nasıl eğleneceğimi sen hesap et.”

Kapılar kapandığında kendi kendime kızdım. “Bu kadar sıkıcı olmak zorunda mısın, Brennan?”

Asansör en üst kata çıktı. Kısa bir koridorun sonunda buzlu camlı kapılar vardı. Müdür odası. Karsten görev başındayken burası bir hayalet kasabadan farksızdı. Kimsenin dikkatini dağıtmasını istemediğini söyleyip etrafındaki bütün odaları boşaltırmıştı.

Ama Kit onun gibi değildi. Bütün odalar misafir araştırmacılara açıktı. Kit müdür süitine LAEE için bağış toplayanları, satışçıları ve halkla ilişkiler uzmanlarını toplamıştı.

Bir keresinde Kit’e, “Dikkatin dağılmıyor mu?” diye sormuştum. “Diğer katlardaki bilim insanlarının dikkatini dağıtacaklarına benimkini dağıtsınlar,” demişti. “Ayrıca bu insanların şehir merkezindeki küçük bir ofise tıklılmaktansa burada olmalarını daha doğru buluyorum. Böylece nasıl bir iş yaptığımızı akıllarından çıkarmıyorlar.”

Kapılardan geçtiğimde son engelime takıldım: Cordelia Hoke.

Namıdiğer, Ejderha Kadın.

Karsten müdürken, dördüncü katta çalışan tek kişi oydu. Kit’in krallığına el koymasından hoşlanmadığını belli etmemeye çalışsa da, çoğunlukla başaramıyordu.

Ya Kit, Hoke'u özel sekreteri olarak neden tutuyordu? Muhtemelen korkudan!

Kit, Hoke'u saat başı masasından kalkmaya zorlayan kötü alışkanlığından vazgeçirmeye çalışıyordu. LAAE binalarında sigara içmek yasaktı. Ama Hoke, bunu her fırsatta dışarı çıkmak için kullanıyordu. Yine de Karsten dönemindekinden daha az sigara içtiği kesindi.

Hayatındaki nikotin kesintisinin asabiyetine bir faydası olmamıştı anlaşılan. Gözlüğünün üzerinden beni süzdü.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim, Tory?” diye sordu ters bir sesle.

“Müsaitse Kit'i görmeye geldim.”

“Hayır, değil. Biliyorsun, babanın işi başından aşkın.” Eski kaşmir kazağının önündeki kurabiye kırıntılarını silkeledi. Haftanın her günü için ayrı bir kazağı vardı. Bugünkü menekşe moruydu. “Aklına her estiğinde buraya gelemezsin.”

Uyuz.

“Akşam yemeği için ne planladığını soracaktım.”

Cevap vermedi.

“Ben de ona göre plan yapacağım.”

Yine cevap yok.

“Babama burada olduğumu söyler misin, lütfen?”

Hoke'un yüzü asıldı. “Senin yaşındayken büyüklerimle asla bu tonda konuşamazdım. O zamanlar bize her şeyden önce nezaket kurallarını öğretirlerdi, küçük hanım.”

Yetiştirilme tarzımı biraz daha kınamasına yol açacak bir yorum yapacaktım ki babamın camın arkasında ayağa kalktığı-
nı gördüm. Kulağında telefon, yüzünde bıkkın bir ifade vardı.

Siyah takım elbisesi ve bordo kravatı bugüne dek giydiği beyaz laboratuvar önlüğünden o kadar farklıydı ki irkildim.

Beni görünce telefonu işaret edip başını iki yana salladı. Anlayış gösterip el salladım.

Sadece dudaklarını kıpırdatarak “Özür dilerim,” dedi.

Başparmaklarımı kaldırdım.

Hoke hafifçe öksürdü. “Başka bir şey var mıydı?”

“Hayır,” deyip uzaklaştım.

Doktor Michael Iglehart yanındaki adamı yarım kulakla dinleyerek yürüyordu.

Doktor Sundberg internet bağlantısı sorunlarından bahsediyordu. Ama Iglehart'ın dikkati dağılmıştı.

Brennan denen kız yarasını depreştirmişti. Yapması gereken bir iş vardı.

“Bilgisayarların sayısı yeterli değil. Kapasiteleri de öyle. Doktor Howard gelecek ay için birkaç tane daha sipariş etti, ama...”

“Harika!” diye kestirip attı.

Anders Sundberg'in bile ona bilgilik taslamasına katlanamazken, bir de Kit Howard'ın otoritesinin hatırlatılmasına hiç ihtiyacı yoktu.

Hayat hiç adil değil.

Iglehart LAAE'ye şu ahmaklardan önce gelmişti. Üçünün de özgeçmişleri aşağı yukarı aynıydı. Ama şimdi biri bir bölümü yönetiyordu, öteki de koca enstitüyü!

Hem de neden? Kit Howard bir pislik çukurunda kayıp bir hazine buldu diye!

Ya Dr. Iglehart'a ne düşmüştü? Hiç! Neredeyse işinden atılmadığına minnettar olmasını bekliyorlardı!

İşte bu bakımdan çok yanılıyorlardı.

"Mike?"

Iglehart daldığı düşüncelerden uyandı. Toplantı odasını geçmişti.

"Çalışan toplantıları hâlâ burada yapılıyor," dedi Sundberg. Sırıtarak kapıyı tuttu. "Triton'ı dert etme. Hepsi düzene girecek."

Iglehart zoraki gülümsedi. "Kusura bakma. Bir dosyayı unuttum. Birazdan dönerim."

Sundberg elini salladı. "Tabii tabii. Beş dakika daha kalabilirim. Bekliyorum."

"Teşekkürler." *Efendimiz lütfetti.* "İki dakikaya yanındayım."

Iglehart bir telefon kulübesini andıran ofisine gidip ekranının düğmesine bastı.

Bu penceresiz zindandan nefret ediyordu. Metal masasından, rahatsız iskemlesinden ve ruhsuz kitaplığından. Araştırma yapmak için bile boş toplantı odası kollamak zorundaydı.

Etrafında hep çalışmasını bölen ahmaklar vardı. Daha büyük ofisleri olan ahmaklar. Gürültücü aptallar.

Gidişattan memnun değildi ve bu yönde bazı adımlar atmıştı. Howard'la Sundberg onların artıklarıyla yetineceğini düşünüyorsa yanılıyorlardı.

Howard iki aydır müdürü ve Iglehart yerinde sayıyordu. Eski bir bilgisayarla bu süpürge dolabına tıklmıştı.

Ama az kaldı.

Parmaklarını klavyede gezdirdi. Nihayet ekranda enstitünün logosu belirdi. El altından aldığı şifreyle LAAE'nin e-posta sunucusuna girdi ve güvenlik ayarlarını bozdu. Sonra ağdan bağımsız olarak yazmaya başladı.

E-postası kısa ve amaca yönelikti. Bağlantısının ne istediğini biliyordu. Mantiğini çözemese de.

Iglehart mesajını gönderdikten sonra güvenlik ayarlarını yeniden kurdu ve bilgisayarını kapadı.

Beni hafife almayacaktın, Kit.

Pis pis sırtarak nefret ettiği insanlarla yapacağı toplantıya koştu.

.

5

Daha anahtarımı kilitte çevirirken tehlikeyi hissettim. Coop ok gibi içeri daldı ve evimizin küçük salonuna çıkan birkaç basamağı jet hızıyla tırmandı. Sonra zınk diye durdu. Kuyruğunu havaya dikip hırladı.

Kurt kırması köpeğimin bu tepkiyi verdiği tek bir insan vardı: Kit'in kız arkadaşı.

Of, hiç çekilmez!

Ben de basamakları çıktım. Whitney Dubois kanepenin bir köşesine büzülmüş, Coop'u baltalı bir katılmış gibi dehşetle izliyordu.

Rimelle ağırlaşan kirpiklerinin gölgelediği bakışları bana çevrildi. "Tory! Al şu canavarı başımdan!"

"Sakin ol," dedim ve dilimi şaklattım. Coop bana baktı. Sonra gidip yatağına girdi. Kendi etrafında üç kere dönüp oturdu. "Seni görünce şaşırdı hepsi o. Hani burası bizim evimiz ya?"

"Karnını doyurmaya geldim." Manikürlü ellerini boya sarısı saçlarının arasına daldırdı. "Son günlerde ne kötü besleni-

yorsun kim bilir? Baban da sürekli işte. Bir hafta sonumuz bile kalmadı.”

“Kit müdür oldu,” dedim ruhsuz bir sesle. “Sorumlulukları arttı tabii.”

“İyi de,” diye mırıldandı, “sonuçta patron olmadı mı? İstediginde çıkabilmesi gerekmez mi?” Burnunu kırıştırdı ve mavi gözlerinde bomboş bir bakış belirdi.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. “O iş bildiğin gibi değil. LA AE’nin sorunları var. Kit onları halledemediği sürece rahat bir nefes alamaz. Düşünsene, hem yönetim kuruluyla uğraşıyor hem kalkınma planlarıyla hem de günlük faaliyetlerle. Artı, vakfa karşı sorumlulukları da var. Üzgünüm ama bir süreliğine hafta sonu planlarını unutsan iyi edersin.”

“İş bölümü yapmalı,” dedi. Konudan uzak olduğu o kadar belliydi ki. “İleriyi de düşünerek hareket etmeli. Yoksa bütün görevler onun üzerine kalacak.”

“Yapamaz,” dedim dayanamayıp iç çekerek. “LA AE belini doğrultana kadar Kit’e dur durak yok. Bu durum aylarca sürebilir.”

Kit görevi kabul etmeden önce benimle konuşmuştu. Yeni sorumluluklarını enine boyuna tartışmıştık. Ona tam destek vermiştim. Kit’in LA AE’nin başına geçmesi taşınmak zorunda kalmayacağımız anlamına geliyordu. Arkadaşlarımla ailelerinin işleri de güvence altına alınacaktı. Herkesi Charleston’da tutmak için aşırı meşgul bir babadan da fazlasını göze almıştım. Sürüyü korumak benim için çok önemliydi.

Belli ki Kit aynı konuşmayı Whitney’le yapamamıştı.

“Ailesine daha çok vakit ayırmalı,” dedi cahilce bir inatla.

O ben oluyorum canım, sen değil.

“Hımmm,” diye mırıldandım, çünkü dikkatim başka bir yöne kaymıştı.

Whitney’in elinde şeftali tabağıyla oturduğu kanepede küçük yastıklar vardı. Misket limonu yeşili ve pembe işlemeliydiler. Kenarları da fırfırlıydı.

Bizim evde böyle yastıklar yoktu. Kesinlikle yeniydiler ve kimin zevkine uygun oldukları malumdu.

Gözlerimi odada gezdirdim.

Kitaplıktaki siyah-beyaz porselen vazoyu yeni fark ediyordum. Şömine rafında Kit’in bowling takımıyla çektiği bir fotoğraf dururdu. Ama o da ne? Yerine Whitney’le ikisinin bir örnek mavi kazaklarıyla kumsalda çektikleri bir fotoğraf gelmişti.

Salonda başka değişiklikler de vardı. Cüce bir kauçuk ağacı. Seramik kitap destekleri. Sepet örgüsü bir gazetelik.

Neler oluyor?

Kit’le Charleston limanı girişinin güney yakasını oluşturan, on kilometre karelik Morris Adası’nda yaşıyoruz. Dört katlı, daracık bir şehir evinde. Zemin katta bir çalışma odasıyla tek arabalık garaj var. Mutfak, yemek odası ve salon ikinci katı oluşturuyor. Üçüncü katta yatak odaları var. Kit benim yanına taşınmamdan sonra öndeki, okyanusa bakan, daha geniş odayı bana verip arka odaya taşındı.

En üst kat Kit’in hobi odası. Atlantik manzaralı geniş bir terasa açılıyor ve içinde etkileyici bir ev sineması sistemi kurulu. Mobilyalarımızın tamamı Pottery Barn ve IKEA’dan. Merdivenlerden bezmediğiniz sürece aslında son derece keyifli bir ev.

Bizim mahalle eskiden Wagner Kalesi olarak bilinen beton yapının içine kurulan on tane bir örnek binadan oluşuyor. İç Savaş sırasında bu bölgede önemli olaylar cereyan etmiş. Morris'te yaşayan bir avuç insanız. Bölge sakinlerinden bile burayı tamamen ıssız sananlar var.

Etrafımızda tek bir modern yapı bile yok. Tek yolumuz kaldırımsız bir asfalt. Kum tepelerinin arasından güneye doğru kıvrılarak ilerliyor ve Folly Adası'na çıkıyor. Medeniyetle yegâne bağımız o.

Yakın zamanda, Morris'i Loggerhead Vakfı satın aldı ve bütün evleri LAAE'de çalışan bilim insanlarına tahsis etti. Stelowitski'ler, Blue'lar ve Devers'larla komşuyuz. Sizin anlayacağınız, bizim ekip biraz da mecburiyetten kuruldu. Etrafta arkadaşlık edecek başka kimse olmadığı için. Ne şanslıyız ki bir-birimizle iyi anlaşıyoruz.

Dedim ya, Morris tenhadır. Buraya nadiren misafir gelir. Ama Whitney başkaydı. Arsızca kanepemize kurulmuş, meyve yiyordu.

Bir de üstüne, iç mimarcılık oynuyordu.

Birden tepem attı. Bu süslü kokona kim oluyordu da, bizim evi dekore etmeye kalkıştıyordu? Burada yaşamıyordu bile. Kendini benim annem mi sanıyordu?

Hay aksi. Yine gözlerim dolmuştu.

Nedenini anlatınca bana hak vereceksiniz. Kit'in yanına geleli dokuz ay oluyordu. Sarhoş bir sürücü annemi öldürünce babamın yanına taşınmak zorunda kalmıştım. Annemi kaybetmenin acısı içimi yakıyordu. Çoğunlukla tepkilerimi bastırmaya çalışıyordum. Ama sonra en ufak bir hatırlatmayla muslukları açıveriyordum.

Kanepemizdeki istenmeyen fırfırlı yastıklar gibi hatırlatmalarla.

Kit'le kazadan bir hafta sonra tanışmıştım. Başlarda birbirimizi tanımadığımız için zorlanmıştık ama son günlerde kendimize göre bir uyum yakaladığımızı düşünüyordum.

En azından birileri üzerime kurşun yağdırmadığı ya da kuralları ihlal ederken yakalanıp tutuklanmadığım sürece asayiş berkemaldi.

Kit bir keresinde benden korktuğunu itiraf etmişti. Bunu iyi anlamda söylediğine inanmak istiyordum.

Normal bir baba kız ilişkisinden birkaç ışıık yılı uzak olsak da, tamamen yabancı olduğumuz o günler geride kalmıştı. Sizin anlayacağınız bebek adımlarıyla ilerliyorduk.

Gerçi normal bir baba kız ilişkisinin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ya, neyse.

Kit'le belki de asla anlaşılamayacağımız tek bir konu vardı: Whitney.

Babamın sevgilisini sığ, ahmak, boşboğaz ve tahammül edilmez buluyordum. Ama Kit ondan hoşlanıyordu belli ki. Nedenini anlamak mümkün değildi. Yine de ona katlanmak zorundaydım işte.

Şimdiye kadar iyi idare etmiştim. Ama Whitney sabrımı zorluyordu.

Onunla tartışmanın anlamı yok. Kit'le konuş.

Göz ucuyla Coop'un kıyın kıyın sehpaye yaklaştığını gördüm. Şeftalinin kokusunu almıştı belli ki.

Whitney kumaş peçeteyle onu kovaladı. "Çekil suradan pis köpek!"

Bir yandan olduğu yerde büzülürken, diğer yandan Coop'un burnuna peçeteyle vurdu. Coop'un buz mavisi gözlerini ona dikerek sırtındaki tüyleri kabarttığını gördüm.

"Tory, saldıracak! Bir şeyler yap!"

Mutfağa gidip buzdolabından bir diyet kola aldım. "Aman boynuna dikkat et."

"Tory!"

"Tamam, tamam." Onu korkutmak hoşuma gitse de Kır'le başımın belaya gireceğini düşünerek Coop'a oturmasını söyledim.

Kurt kırması köpeğim sözümü dinleyerek yanıma geldi. Bir an kendinden pek memnun göründüğünü düşünmeden edemedim.

Whitney üstünü başını düzeltip gözlerini tavana dikti. Sonra kalkıp yemek odasına gitti.

"Acıkmışsındır," dedi masaya tabakları koyarken. "Kızarmış balık ve börülce salatası getirdim."

Whitney'e bir konuda hakkını teslim etmeliyim. Hatun mutfaktan anlıyor. Güneyin nefis lezzetlerini beğenime sunduğu sürece ona uzun süre kin besleyemiyorum.

Tabağımdakileri silip süpürmüştüm ki yeni bir saldırıya maruz kaldım.

"Bugün komitedeki hanımlarla konuştum." Dişlerine bulaşan kırmızı rujunu yaladı. "Gelecek yıla kalman uygun olmaz. Davetiyeler çoktan basıldı. Sosyete bu yıl takdim edileceksin."

"Ne? Daha on dört yaşındayım! Bütün kızlardan iki yaş küçüğüm!"

Bu konuda az mücadele etmemişim. Ama Whitney galip gelmişti. Güneyde genç kızların bir baloyla sosyeteye tanıtılması

geleneği vardı. Fikir tabii ki Whitney'den çıkmıştı. Kit de ona tam destek vermişti. İkisi de benim bir erkek fatmaya dönüşmemden korkuyordu. Sürekli oğlanlarla takılmamı uygun bulmuyorlardı. Sanki Morris Adası'nda yaşıtım bir XX kromozomunun yaşamaması benim suçumdu.

Son altı aydır kotilyon etkinliklerine katılıyordum. Dansları ve adabımuâşeret kurallarını öğreniyordum. Bütün bu sahtelikten tiksensem de, kaçışım yoktu. Whitney benden kibar bir genç hanım yaratmaya ant içmişti.

Pekâlâ, o kadar da kötü değildi canım. Birkaç arkadaş edinmiştim ve Bolton'ın sosyetik takımının arasında artık daha rahat tım. Giyinip süslenmek de eğlenceliydi. Artı bunun bir de sosyal sorumluluk tarafı vardı ki en çok onu seviyordum. Zamanımızın çoğunu toplum yararına işler yaparak geçiriyorduk.

Gelgelelim, bu yaşta takdim edilmek istemiyorum tabii.

“Senin için biraz erken olduğunu kabul ediyorum. Ama Charleston'dan taşınmayı düşünüyorduk ve seni bu sezona aldirmek için akla kararı seçtim. Şimdi gelecek yıla kalalım diye ısrar edemem.”

“Ne zaman bu balo?”

“Sonraki cuma,” dedi heyecanla kıkırdayarak. “Elimizi çabuk tutmalıyız ve vermen gereken acil kararlar var.”

Eyvahlar olsun. “Ne gibi?”

Bana küskün bir bakış fırlattı. “Teşrifatçıların, yer göstericilerin ve kavalien gibi.”

Korktuğum başıma gelmişti.

Bu ana kadar bunları düşünmeyi bile reddediyordum.

“Tam olarak kaç kişiden bahsediyoruz?”

“Her birinden bir tane olsa yeter. İstersen birkaç kişi de seçebilirsin. Ama girmişte seni biri takdim etmeli.”

Bu felakete kimi sürükleyecektim? Hem kim bu saçmalığa alet olmayı isterdi ki?

Whitney her zamanki gibi suskunluğunu yanlış yorumladı.

“Haklısın. Önemli bir karar olduğunu biliyorum. Seni zorlamayacağım. İyice düşün taşın. Ama yakında bana kararını bildirmelisin, tatlım. Erkeklerin smokin kiralaması lazım. Tabii hâlihazırda bir smokinleri yoksa.”

Sofrayı toplamaya başladı. Teşekkür edip odama çıktım. Yatağıma uzandığımda aklımda tek bir soru vardı.

Kim?

Ben Whitney gibi, bunu bir flörtleşme aktivitesi olarak görmüyordum. O dansa gitmek bile istemiyordum. Şimdiye kadar katıldığım çoğu etkinlik gibi bir köşede çilemin dolmasını bekleyeceğime şüphe yoktu.

Size küçük bir itirafım var: Benim hiç erkek arkadaşım olmadı. Yanlış anlamayın. Erkeklerden hoşlanmadığımdan değil. Westborough'da, Sammy Branson'ı Dunkin' Donuts'ın arkasında öpmüştüm. Annem onun miskinini teki olduğunu düşünüyordu o ayrı. Her neyse. Şimdiye kadar kimseyle resmen çıkmadım.

Fırsatım olmadı ki! Çocukluğumu annemle orta Massachusetts civarında oradan oraya savrularak geçirdim. Hiçbir yerde yeterince uzun kalmadık. Annem tek dostumdu. Kaza olduğunda on üç yaşındaydım. Annem öldü ve güneye, Kit'in yanına geldim.

Charleston'daki ilk yılım romantizme pek elverişli değildi doğrusu. Bolton denen zenginler okulunda dışlandım. Bir gün,

balıkçı kızı oldum, öbür gün *ada kızı*. Bursluydum ve herkesten bir yaş küçüktüm. Sizce şansım yüzde kaçtı?

Sınıf arkadaşlarımla hiçbir ortak noktam olmaması da cabası. Babam yedi şehir kulübünden hiçbirine üye değildi. Yerel hastanenin yönetim kurulunda da değildi. Bana gösterilen ilginin büyük bir kısmı alaylardan ibaretti.

Okul dışındaki hayatım, ıssız adamızda Kit ve sürü üyeleriyle geçiyordu. Burada da şansım yaver gitmemişti. Hi'la Shelton iyi anlaştığım dostlarımdı. Onlarla aramda hiçbir şey olamazdı.

Ama Ben... O farklıydı. Bunu sadece kendime itiraf edebiliyordum. Ben yaşça büyüktü ve yakışıklılığını kimse inkâr edemezdi. Morris Adası'nın mikroskobik boyutlardaki flört havuzundaki tek potansiyel yüzücü oydu. Buraya ilk geldiğimde ona hafiften çarpıldığımı da saklamayacağım.

Ama virüsten beri bir sürü olmuştuk. Benim için sürü, aile demekti.

Üstelik böylesi daha güvenliydi.

OF!

Whitney'in sorusunu hâlâ cevaplayamamıştım.

Bana bir kavalie lazımdı.

Ama kim?

6

Yanımdaki dolap *bam* diye kapandı. “Neden ilk ders matematik?” Hi kravatını düzeltti. “İlk günü okula alışma faaliyetleriyle geçirseydik ya?”

Pazartesi sabahı. Bolton Hazırlık Okulu. Saat 07.26.

İlk zilin çalmasına dakikalar vardı.

Uzun bir aradan sonra yeniden formalıydım. Mavi ekoseli kravat ve etek, beyaz gömlek, siyah diz altı çorap ve siyah makosenler. Bunları giymeye ben de bayılmıyordum. Ama kıyafeti serbest bıraksalar, Bolton koridorları *Project Runway*’e dönerdi şüphesiz. Zengin kızlarda kesinlikle böyle bir potansiyel vardı. Şimdilik durumdan memnundum yani.

“Ne kadar erken alışırsak o kadar iyi,” dedim dolabımı kilitlerken. “Hem ben matematiği seviyorum. Formülleri öğrendin mi kolay. Başka bir numarası yok.”

“Matematiğin bütün numarası formüller zaten.” Ben armalı, lacivert bir spor ceket, beyaz gömlek, bej rengi pantolon ve makosen ayakkabılar giyip bordo bir kravat takmıştı. Bolton

erkeklerinin standart forması. “Olay eşittir işaretine geldikten sonra başlıyor.”

“Shelton da teşekkür etti,” dedi Hi. Ceketini astarı görünecek şekilde giyerek kendine has bir tarz yaratmıştı. Öğretmenler başta bu duruma bayağı takılmıştı ama artık aldırıyorlardı.

Shelton oflayıp puflayarak yanımıza geldi. Matematik kitabını koltuğunun altına sıkıştırmıştı. Yakası bir tarafa, kravatı başka bir tarafa kaymıştı. “İskeleyle koşmak sandığımdan da uzun sürdü. Bir dahaki sefere işleyeceğimiz bölümü birinden fotokopi çektiririm.”

“Söylemiştim,” dedi Ben. Okul günlerinde bizi babası Tom Blue getirip götürüyordu. “*Hugo*’yu yakaladığın için şanslısın. Normalde babam çoktan Loggerhead’e doğru yola çıkardı.”

LAAE, Morris Adası gibi izole bir yerde oturmayı kabul eden ailelerimize kıyak geçerek bize Bolton’da burs ayarlamıştı. Bu sayede Charleston’ın en seçkin özel okulunda bedava okuyorduk. Shelton, Hi ve ben ikinci sınıftaydık. Ben lise sona gidiyordu. Kampüse arabayla gidip gelmek iki saatimizi alacağı için LAAE bize bir de tekne seferi ayarlamıştı.

Sizin anlayacağınız bütün şartlar uygundu. Ah, bir de okula uyum sağlayabilseydik!

Bolton öğrencilerinin çoğu şehrin en varlıklı ailelerinin çocuklarıydı. Bizim grup ortamlarıyla daha alakasız olamazdı. Onların züppe hayatının bir parçası değildik ve bunu ikide bir kafamıza kakmayı kendilerine görev edinmişlerdi. *Ada çocuklarıyla* alay etmek günlük eğlenceleri hâline gelmişti.

Neyse ki, bu sene Hi ve Shelton’la ders programlarımız aynıydı ve derslerimizin yarısında Ben de bize eşlik edecekti. Birbirimizi kollayabilecektik.

Bir grup bilim meraklısı için Bolton bir potansiyel felaketler madeninden farksızdı. Üstelik sınıfın en küçüğüydüm. Annem zekâmdan etkilenecek altıncı sınıfı atlamama karar vermişti. Dolayısıyla Bolton'ın on dört yaşındaki tek lise iki öğrencisiydim.

Benimle ilk günden beri alay ediyorlardı. Sınıf arkadaşlarım *ufaklığın* onlardan daha yüksek notlar almaya başlamasıyla iyice üzerime gelmeye başlamıştı.

Lise bir zor geçmişti. Her anından nefret etmiştim.

Ama son günlerde işler değişmişti.

Okuldaki ilk yılımda beni alenen dışlamışlardı. Arkamdan konuşuyor ve bana *ezik*, *köylü* gibi isimler takıyorlardı. Lise kabadayıları canınızı fena sıkabilir ve kontrolü ele almazsanız hayatınızı kâbusa çevirebilirler.

Benimle sürekli kafa bulmaları canıma tak edince hakkımı savunmaya karar vermiştim.

Geçen yaza kadar ortalıkta fare gibi kimseye görünmeden dolaşırsam bir noktada beni unutacaklarını sanıyordum.

Ama öyle olmamıştı tabii.

Ben de savaş boyalarımı sürmüştüm.

Gelgelelim, büyük bir hata yapıp kontrolümü kaybetmiştim.

İti an çomağı hazırla, derler.

Madison Dunkle en büyük düşmanımdı. İki yancısıyla koridorun biraz ilerisindeki bir sınıftan çıktı. Bu dönem saçlarını kumrala boyatıp aralarına küllü sarı röfleler atırmayı uygun bulmuştu. Beş haneli rakamlara satın aldığı mücevherleri ve son modaya uygun kıyafetiyle kırıta kırıta yürüdü.

Solunda, Courtney Holt vardı. Sarışın, mavi gözlü ve süper aptaldı. Kıvrımlı vücut hatlarıyla bu yıl amigo takımının kapta-

nı seçilmişti. O notlarla okuldan atılmadığına şaşıyordum doğrusu.

Madison'ın sağındaki kızın adı, Ashley Bodford'dı. Tam bir çingiraklı ylandı. Courtney'in aksine, saçları kuzguni siyahtı. Koridorun ışıklarında yağ gibi parlıyorlardı. Esmer bir teni ve zalim bakışları vardı. Başkalarının zayıf yanlarını bulup onlarla alay etmek başlıca hobisiydi.

Karşınızda Mahşerin Üç Atlısı.

Benden nefret ediyorlardı ve duygularımız karşılıklıydı.

Geçen dönem şu üçünü gördüğüm anda kaçacak delik arıyordum. Lisedeki ilk yılımı cehenneme çevirmişlerdi.

Ama onların devri kapanmıştı.

Geçen ağustostaki kotilyon etkinliğinde, Mahşerin Üç Atlısı'nın hakkından gelmiştim. Hem de kalabalık bir izleyici topluluğunun önünde. İşıyıp hislerini koklamış ve acımasızca saldırmıştım.

Öyle ki, sonunda ağızlarını bile açamayacak hâle gelip sinirden ağlamışlardı.

Efsanevi bir intikamdı.

O günden beri, okulun havalı tiplerinden bazıları bana saygı duymaya başlamıştı. Hatta kibar bile davranıyorlardı. Hâlâ arkadaş değil ama açıkça düşmanlık etmiyorlardı.

Lisede popülerliğin yolları çetrefilli ve zemini kaygandır. Bir gün bir bakarsınız tahtınızı bir başkası kapıverir.

Nihayet dişlerimi gösterdiğim için sınıf arkadaşlarım beni daha çok seviyordu. Onlardan birilerine laf soktuğum için. Ne çocukluk!

Velhasıl o gün Mahşerin Üç Atlısı'nı dize getirmiştim. Ama sonra bir hata yapmıştım işte.

İçimdeki kurdu özgür bırakmanın heyecanına kapılmıştım. Işdığımızda öfkemizi daha rahat kusabiliyorduk. Ben de gaza gelip güneş gözlüğümü kaldırmış ve altın sarısı gözlerimi göstermek gaffetine kapılmıştım.

Courtney'le Ashley bir şey görmemişti ama Madison ön sıradaydı! Korkup kaçmıştı ve o günden beri yoluma çıkmıyordu.

Normalde buna sevinmem gerekirdi. Nihayet rahattım. İğnelemelerinden kurtulmuştum.

Ama endişeliydim. Madison ne düşünüyordu acaba? Gördüklerini kimlere anlatmıştı?

Aslında ne olduğumuz açığa çıkarsa, ertesi gün öğleye kalmadan hükümetin kobaylarına dönüşürdük.

Aptallığım yüzünden Madison bizim için bir tehdit olup çıkmıştı.

Beni fark ettiğinde rengi soldu ve yavaşladı.

Ashley'yle Courtney ona arkadan çarptı. Kraliçe arılarının duraksaması üzerine gözleri bana kaydı.

Madison kitaplarını sıkıca kavrayıp yanımdan fırtına gibi geçti ve tualete daldı. Courtney'le Ashley topuklu pabuçlarıyla arkasından koştururken bana huzursuz bakışlar fırlattı.

"Dostum," dedi Hi. "Madison'ı fena korkutmuşsun. *Cosmo*'nun dert köşesine mektup yazmamıştır umarım."

Viraller, yaptığım ihtiyatsızlıktan haberdardı. Hiç de memnun olmamışlardı.

Hi'a cevap verecektim ki Jason Taylor köşeyi döndü.

"Tory." Kravatıyla oynamaya başladı. "İyi misin? Hafta sonu nasıl geçti?"

Ben gözlerini devirerek uzaklaştı. Hi'la Shelton sohbet ederek koridorun aşağısına doğru yürüdü.

Jason mavi gözleri ve beyaza yakın sarı saçlarıyla kuzeyli bir tanrıyı andırıyordu. İri yarı ve güçlüydü. Bolton lakros takımına kaptanlık ediyordu ve en başından beri sıkı müttefiklerimden idi.

İşin tuhafı, onun gibi popüler bir çocuğun benimle gerçekten ilgili görünmesiydi.

Jason hakkındaki hislerimden emin değildim. Hiçbir zaman olmamıştım.

Bolton'da beni fark eden tek erkek oydu. Sevimli, komik ve yakışıklıydı. Bir kızın sevgilisinde arayacağı bütün özelliklere sahipti. En azından öyle sanıyordum. Dedim ya, bu alanda fazla tecrübem yoktu.

Gelgelelim, Jason'ı gördüğümde midemde kelebekler uçuşmuyordu. Avuçlarım terlemiyor, kalp atışlarım hızlanmıyordu. Hani derler ya, şu meşhur kıvılcım eksikti.

Bu da ilişkimizi tuhaf bir açmaza sokuyordu. Arkadaş da değildik, sevgili de.

Okuldaki birçok kız Jason'ın ilgisini çekmek için kırk takla atarken ukalalık etmek istemiyordum. Onu insan olarak seviyordum. Zamanında Mahşerin Üç Atlısı'na karşı beni savunmuştu.

"Selam, Jason," dedim. "Fena değil. Seninki nasıldı?"

"Harika. Tekneyle açıldım. Golf oynadım. Hava ne güzel değil mi?"

"Ah, evet." Ne yapacağımı bilemediğim için çantamın askılarını ayarlamaya koyuldum. "Hem güneşli hem de bunaltmıyor."

Jason'ın yanında bu kadar rahatsız olmamın sebebi ona yaptığım saygısızlıktı. Madison'la tartıştığım gün, Jason damdan düşer gibi baloda kavalıem olmayı teklif etmişti. Kendime hıncımı ondan çıkarmıştım.

Okul açılana kadar konuşmamıştık ve aramızdaki tatsızlık ikinci ayına girmişti.

Madison'ın Jason'da gözü olması ve beni rakip olarak görmesi de ilişkimizi içinden çıkılmaz bir boyuta taşıyordu.

Bir de Ben vardı tabii. Jason'dan nefret ediyordu.

Neden her şey bu kadar zor?

Zilin çalmasıyla yapmacık sohbetimiz sona erdi.

"Gitmeliyim," dedim rahatlayarak. "Görüşürüz."

"Görüşürüz." Biraz ileride duran Hi'la Shelton'a başıyla selam verip gitti. Bizimkiler de beceriksizce karşılık verdi.

Shelton yanıma geldiğinde sırıtiyordu. "Barıştınız mı?"

"Kapa çeneni."

Birden Whitney'le yaptığımız konuşmayı hatırladım. Aptal takdimim için birkaç erkek bulmam lazımdı.

Jason ne güzel gönüllü olmuştu ama onu reddetmişim. Hem de tersleyerek. Onun gibi popüler bir çocuğun kavalıem olması işime gelirdi aslında.

Ama onu utandırdım. Bana neden evet desin?

Shelton saatine vurdu. "Hadi, Brennan."

O sırada Hi koşarak yanıma geldi. "Haberleri duydunuz mu?"

"Neymiş?" Shelton kulak memesini çekti. Huzuru kaçıttığında hep bunu yapar. "Hoşuma gitmeyeceğinden eminim."

"Twitter yıkılıyor. Adam çıkmış. Geçen hafta sonu bırakmışlar."

Cevabı bilmeme rağmen “Kim?” diye sordum.

Aslında hiç şüphem yoktu.

Hi şaşkınlıkla kafasını iki yana salladı. “Chance Claybourne. Bolton’a geri dönüyor.”

7

Kollarıma minik su damlacıkları sıçırıyordu. Tom Blue'nun teknesi *Hugo*'daydık. Arkadaki bankta oturmuş, giderek uzaklaşan şehir merkezini izliyordum.

Broad Caddesi'ndeki meşhur evi düşünüyordum. Claybourne Malikânesi'ni.

Bahse girerim o kocaman evde yapayalnızdır.

Dikkatimi derslere verememiştim.

Chance Claybourne.

Hastaneden çıkmıştı.

Bolton'a dönüyordu.

Vicdan azabım beni soğuk ve ıslak bir battaniye gibi sarmalamıştı. Yaptığım şeyi unutamıyordum. Sırrımızı korumak için Chance'i deli olduğuna inandırmıştım.

Ve şimdi geri döndü.

Arkamdan Ben'in sesi geldi. "Başka şansın yoktu."

"Biliyorum." İç çekerek ona döndüm. Ne düşündüğümü tahmin etmekte ustaydı. "Ama yine de aklımdan çıkaramıyo-

rum. Ona yalan söyledim. Bunun için kendimi berbat hissediyorum.”

Chance, Charleston’ın en zengin adamı olmasa da, listede üst sıralardaydı. Eski eyalet senatörü Hollis Claybourne’nün oğlu ve aile servetinin tek vârisiydi. Dolayısıyla Chance’in ruhsal bir bunalım geçirmesi son on yılın başlıca skandalıydı.

Chance’in yaşadıkları günlerce medyanın dilinden düşmemişti. Her gün yeni bir dedikodu çıkıyordu. Chance beş aydır bir psikiyatri kliniğindeydi ve oradan sadece bir kez, bizim kayıp bir korsan hazinesini bulmamıza yardım etmek için çıkmıştı.

Chance tam iki kere ışımamıza tanık olmuştu. Kurt hızımızı görmüştü. Gücümüzü ve en kötüsü de altın sarısı gözlerimizi.

İkinci olaydan sonra tüm saflığıyla bana gördüklerinin hayal olup olmadığını sormuştu. Hassas bir döneminde olduğunu biliyordum. Sadece gerçeğe ihtiyacı vardı.

Ona yardım etmek yerine kalbine sapladığımız bıçağı kanırtmayı seçmiştim. Güvenine ihanet etmiştim.

Viraller’i korumak için Chance’i hayal gördüğüne ikna etmek zorundaydım. Ağır baskı altında olduğunu söylemiştim. O da akıl sağlığından endişe ederek, kaçtığı kliniğe geri dönmüştü.

İntikamım acı oldu.

Sırtımı dikleştirdim. Bu da nereden aklıma gelmişti?

Birden yeni bir vicdan azabı dalgasıyla sarsıldım. Duygularımla oynadığı için ondan intikam almamıştım, öyle değil mi?

Chance Bolton’dayken, ona karşı hislerim vardı. Şöyle diyeyim, Jason’la aramızda eksik olan o kıvılcım onunla fazlasıyla mevcuttu. Charleston’ın en zengin çocuğu olmasının dışında,

Chance hem çok çekici hem de tam bir beyefendi idi. Haşin gladyatörle beyaz atlı prensin karışımıydı. Okuldaki her kız gibi, ben de onun kollarında gün doğumunu izlemeyi hayal ediyordum.

Aptal. Bunların hepsi geride kalmıştı tabii.

Chance lise birinci sınıfın son günlerinde beni kandırmıştı. Ona hafiften vurgun olduğumu anlayıp ailesinin karanlık sırlarını gizlemek için duygularıyla oynamıştı. Az kalsın işe yarıyordu.

Genç Bay Claybourne'e karşı hislerim tamamen sönmüştü. En azından ben öyle umuyordum.

Hi kravatını gevşeterek yanıma oturdu ve ceketini kucağına koydu. "Hey, onu saldıklarına göre iyileşti demektir. Gördün mü bak, boşuna korktun."

"Evet," diye mırıldandım. Öyleyse neden hâlâ kendimi bir hain gibi hissediyordum.

Ben *aldırma* dercesine elini salladı. "Chance bir milyoner. Eminim yakında unutacaktır."

"Chance'le hesabımız henüz kapanmadı," dedim. "Ama bugünlük onu boş verelim. Sığınağa gitmeye ne dersiniz? Şu aptal palyaço kutusunun içinde ne olduğunu merak ediyorum."

Eve gidip bir tişörtle şort giydim. Coop'a ılık çaldım ve tekrar iskeleye indim. Oğlanlar *Sewee*'de bekliyordu. Shelton'la Hi tekneyi iterek kıyıdan uzaklaştırdı. Ben bizi kum tepelerinin arasından açık denize çıkardı.

Adanın kuzey ucunu döndüğümüzde Ben hızı kesti. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafımıza bakındık.

Ben dik bir açıyla kıyıya doğru ilerledi ve *Sewee*'yi kayalıkların arasındaki daracık bir açıklıktan geçirdi.

İki yanımızda uzanan kayalıklar yarım ay şeklinde, beyaz kumlu bir koy oluşturuyordu. Yakınlardan geçen bir teknenin bile burada bizi görmesi imkânsızdı.

Bütün gizli yerler arasında burası en güvenliyd.

Ben tekneyi bir kazığa bağladı. Shelton çapayı indirdi. Hi, Coop ve ben kıyıya atlayıp gizli koya bakan kum tepesinin dar ve dik patikasını tırmandık. Zirveye gelmeden sağa sapıp tepenin arkasına geçtik. Dizlerimin üzerine çöküp ancak bir insanın sığabileceği bir yarıktan içeri girdim.

Nihayet sığınağımızdaydık.

Morris Adası bir zamanlar Charleston Limanı'nın savunma kalkanlarından biri olduğu için orduya ait eski yapılarla dolu. Çocuklarla sığınağımızı tamamen tesadüfen keşfettik.

Kaçak bir frizbiyi ararken. CIA'in güvenli yerlerinden bile olabilecek kadar gizli bu mekân hemen gönlümüzü fethetti.

Bildiğimiz kadarıyla, buradan sadece biz haberdarız.

Bu şekilde kalması için de uğraşıyoruz ama son günlerde ba-yağı zorlanıyoruz.

Ana odaya girdiğimde beni yumuşak bir vızıltı karşıladı. Havada ozon, toz ve yer fıstığı kokusu vardı.

Shelton arkamdan sığınağa girip yeni bilgisayar istasyonu-muzun önündeki ergonomik koltuğa çöktü. Doğrusunu isterse-niz, *Star Trek*'ten bir sahneye bakar gibiydim.

Shelton'ın parmakları kablosuz klavyede gezindi.

“Sistem çalışırken pervaneleri aç,” diye hatırlattım. “Parçaların aşırı ısınmasını istemeyiz.”

“Sadece bir dakika sürecektir.” Masanın altına eğilip bir düğmeye bastı. “Hard diske yeni bir yazılım ekledim. Onu kontrol edeceğim. Görünce gözlerinize inanamayacaksınız.”

Geçen haftalarda burayı elden geçirmiştik.

Tasarruflu olursanız, korsan altınları sizi uzun süre idare eder.

Artık bir halımız vardı. Limana bakan top deliğini bir çerçeveye pencereye dönüştürmüştük. Eski mobilyalarımızı IKEA’dan sipariş ettiklerimizle değiştirmiştik. Eski bankımız hâlâ pencerenin altında duruyordu. Ben onu zımparalayıp cilalamıştım. Üç lambamız odaya beyaz, yumuşak bir ışık saçıyordu.

Bir köşede mini bir buzdolabı vardı. Hi bunun için özellikle ısrar etmişti.

Arka odayı da sıkı bir bakımdan geçirmiştik.

Maden kuyusuyla top deliğini kapatmıştık. Ana odadan uzanan kablolar metal raflardaki hard disklerin, yönlendiricilerin, şarj edilebilir pillerin ve diğer donanımların arasından geçiyordu.

En uzak köşeye Coop için bir köpek oteli kurmuştuk. Kocaman bir yatak, oyuncaklar, mama ve su kapları... Hepsi sevgili dostumuzun hizmetindeydi. Coop doğruca yatağına kıvrıldı ve horlamaya başladı.

Haftalarca internette yaptığımız araştırmalar, gizli teslimatlar ve bolca alın teri sonucunda sığınağımız bir hava trafik kontrolü kulesi kadar donanımlı hâle gelmişti.

Anne Bonny huzurla uyusun.

“Wi-Fi’ya baktın mı?” diye sordu Hi buzdolabını karıştırırken. “Dün bir IP adresi yakalayamadım.”

Shelton başını salladı. “Kablo gevşemiş. Hepsini kontrol ettim. Sorun çözüldü.”

Sığınağımızdaki en değerli parçalardan biri güneş enerjisiyle çalışan bir jeneratördü. Dört paneli gün ışığını toplamaları için girişteki çalılığın arasına yerleştirmiştik. Artık 7/24 elektriğimiz vardı.

En çok paneller konusunda endişeleniyordum çünkü en pahalı yatırımımız onlardı. Ama sistem şimdiye kadar iki tane fırtına atlatmıştı. Aslında ortalıkta bırakılmayacak kadar tuzlu bir donanımdı fakat başka şansımız var mıydı? Güneş panellerinin güneşe ihtiyacı var, öyle değil mi? Artı kimse burada böyle bir sistem olduğunu bilmiyordu.

“Yeni yazılımı mı deniyorsun?” Ben, istasyonun dev LED ekranına baktı. “Bana *Crank Yankers*’ı indiriyormuşsun gibi geldi.”

“Aynı anda ikisini birden yapabilirim,” dedi Shelton. “Hep çalış, hiç dinlenme felsefesi bana göre değil.”

Omzunun üzerinden ekrana baktım. “İndirdiğin şey çok yer kaplamasın? Unutma, bütün bunları parvo virüsü araştırmak için satın aldık. Günde yirmi kere aynı şovu izleyesin diye değil.”

Yatırımımızın başlıca amacı konusunda anlaşmıştık. DNA’mızı bozan işgalci virüs hakkında mümkün olduğunca bilgi toplayacaktık. Çılgın güçlerimiz vardı ama onlar hakkında pek az bilgi sahibiydik. Karsten ölmüştü ve ondan başka kimse bu virüsün varlığından dahi haberdar değildi.

“*Geocache* kutusu kimde?” diye sordum.

Hi onu çantasından çıkarıp masaya koydu. Hepimiz oturduk. Üçü de gözlerini bana dikti.

“Pekâlâ.” Mor cismi elime aldım. Evirip çevirdim. Altı üstü belli değildi. Bir kilit mekanizması da yoktu. Palyaçolar eşit aralıklarla çizilmişti ve aynı büyüklükteydiler. Korkunçluk ba-

kımından da aynıydılar. Kutuyu salladığımda içinden tıkırtılar geldi.

Birkaç dakika sonra onu Ben'e verdim. Yanlarından sıktı. Yüzeyini yokladı ve Hi'a uzattı. Hi dakikalarca kutunun orasını burasını kurcaladı. Nihayet iç çekerek onu Shelton'ın eline tutuşturdu.

"Elinizden gelenin en iyisi bu mu?" diye alay etti Shelton.

"Sen daha iyisini yapabiliyorsan buyur," dedi Ben.

"Tabii yapabilirim, dostum," dedi Shelton sırtarak. "Benim her zaman bir planım vardır."

“**H**imitsu-Bako.”

Shelton *geocache*’nin içinde bulduğumuz kâğıdı keyifle salladı.

“Himso Buko mu?” dedi Hi suratını buruşturarak. “Ne demek bu?”

“*Himitsu-Bako*,” diye tekrarladı Shelton. “Japonca özel gizli kutu demek. Bu zımbırtıdan söz ediyor olmalı.”

“Yani içinde bir şey var,” dedim kâğıdı Shelton’ın elinden kaparak. Onu unuttuğum için biraz utanmıştım doğrusu. “O iki kelime de bir ipucu.”

“Kesinlikle.” Shelton kalkıp istasyonun başına döndü. “Google’a baktım. Buna benzer bulmaca kutularının kökeni on dokuzuncu yüzyıl Japonya’sına dayanıyor. Hakone bölgesine. Bir oyun olarak tasarlanıyorlar ve genellikle içlerinden bir nazarlık çıkıyor.”

“Vikipedi canavarımız iş başında,” dedi Hi. “Nasıl açacağımıza dair bir fikrin var mı?”

“Kolay olmayacak,” dedi Shelton yanımıza gelerek. “*Himitsu-Bako* sadece belirli bir hareket diziniyle açılabilir. Bazılarında doğru yerini sıkmanız yeterli. Ama diğerleri için daha fazlası gerekiyor. Her bir kutu tek ve eşsiz. İşin sırrı dizini keşfetmek.”

Gözlerim dans eden palyaçolara kaydı. Hepsi de bana pis pis bakıyordu sanki.

“Genellikle metal mi olurlarmış?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Shelton. “Tahta. Bu bebek onların modern bir versiyonu.”

Ben arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Enteresan. Şimdi ne yapacağız?”

Shelton kalın camlı gözlüğünün ardından ona baktı. “Benim bazı fikirlerim var. Tabii bize sen yol göstermek istemezsen.”

Ben ellerini kaldırdı. “Haddimize mi, üstadım?”

“Bravo. Doğru karar.”

Shelton’ın kutuyu önüne çekmesini sessizce izledik.

“En basitiyle başlayacağım. Dört köşeyle.” Önce en yakındaki iki köşeyi sıktı. Sonra diğer ikisini denedi. Hiçbir şey olmadı. Kutuyu ters çevirip denedi. Yine olmadı.

Shelton sıkıntıyla homurdandı. “Üst ve altı deniyorum.”

Kutuyu avuçları arasında tutarak sıktı. Parmaklarını öne ve arkaya kaydırды. O da olmadı.

“İki yanını sık.”

“Yok.”

“Tepesini döndür.”

“İ-h.”

“Altını çek.”

Yine bir şey olmadı.

Kutu inatçı çıkmıştı.

Hi kalkıp bilgisayarın başına gitti. “Oturup e-postalarımı bakacağım.”

“Ben de kendini öldüreceğim,” diye homurdandı Ben.

Shelton onlara aldırmadı. “Sadece üç kenarı hareket edecek. Bu bir dikdörtgen. Üstü altı belli değil.”

“Bunu bilmek işimize yarar mı? Belki bir arama dizesi kullanmalıyız.”

“Ben hallederim,” dedi Hi.

Dakikalar sonra yazıcı çalıştı. Hi sayfayı alıp Shelton’a verdi. Shelton talimatları okudu ve omzunu silkti. “Olabilir.”

Kutuyu uzun yüzü ona bakacak şekilde döndürdü ve usulca sol kenarına bastırdı. Metal birkaç milimetre kaydı ama durdu. Shelton bir eliyle onu sabit tutarken ötekiyle kutunun üst kısmını diğeriyle aynı hizaya gelene dek itti.

“Parmağını şuraya koy.” Benim yardımımınla uçları değiştirdi ve sağ kenarı solda yaptığı gibi aşağı itti. Onu yerinde tutarak kutunun üst kısmını tekrar sola doğru itti.

Kapak kayarak açıldı. Başarmıştık.

“Evet!” Shelton’ın kolunu yumrukladım. “İyi numaraydı, Hi.”

“Bu kutularla ilgili onlarca sonuç var,” dedi Hi. “Dostum, insanlar internette önce ne yapıyordu bilmem.”

“Düşünmek zorunda kalıyorlardı,” dedi Ben. “Kopya çekmek yerine kafalarını kullanıyorlardı.”

Bu işnelemeye aldırmadan, kutuya uzandım ve içindeki krem rengi, kalın zarfı çektim. Diğeri gibi bu da aynı süslü O harfini taşıyordu. Üzerinde dans eden palyaçolar vardı ve bal mumu bir mühürle kapatılmıştı.

“Dostumuzun eşsiz bir tarzı var,” dedi Hi. “Ayrıca hiçbir masraftan kaçınmıyor.”

Birden Coop odaya daldı. Kutuya yaklaştığında donup kaldı ve hırlamaya başladı.

“Coop!” dedim sertçe ve burnundan tutup itmeye çalıştım ama zarfa doğru atıldı.

“Coop, otur! Seni yaramaz köpek!”

Coop hırlayarak bir köşeye oturdu. Ama gözlerini zarftan bir an olsun ayırmıyordu.

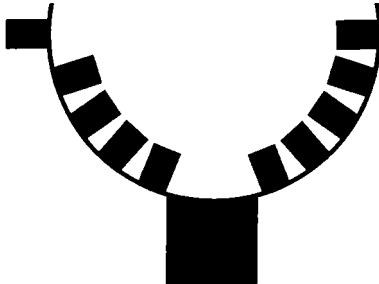
“Palyaçolardan nefret ediyor,” dedi Shelton.

“Haklı,” diye atıldı Hi.

“İlk kez böyle davrandığını görüyorum.” Başımı iki yana sallayarak mührü kırdım ve zarfın içindeki iki kâğıdı çıkardım.

Birinde siyah bir çizim vardı. Yarım daire şeklindeydi ve iç tarafında kalan siyah dikdörtgenlerle eksik dişli bir gülümsemeyi andırıyordu. Tam ortasında ve altında siyah, büyük bir kare vardı. Kavisin iç tarafındaki dikdörtgenler on taneydi. Beşi bir tarafta, beşi öbür tarafta. Dokuzu içe ve yukarı bakıyordu. Ama sol taraftaki son dikdörtgen kavisin dışında kalıyordu. Onu kırık bir dişe benzettim.

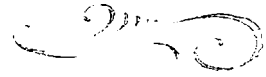
Bu tuhaf çizimin altında sayfa boyunca yayılan rakamlar vardı.

32 773645 -00 065437

“Harika,” dedi Hi. “Yine dandik bir ipucu.”

İkinci sayfa bir mektup gibi düzenlenmişti. Ama kelimeler anlamsızdı. Tek anlamlı kısmı alttaki süslü imzaydı.

“Pardon?” dedi Shelton kulak memesini çekiştirerek. “Oyunbaz da kim?”

“Boş vakri çok olan biri,” diye yanıtladı Ben.

Gözlerimi boşluğa dikip parmağımı dudaklarıma vurdum. “Mektup anlamsız gibi görünüyor ama bir şekilde okuyabilmeniz gerektiğini düşünüyorum.”

“Bu bir şifre,” dedi Shelton. “Harfler karıştırılmış.”

İki sayfanın da arkasını çevirdim. Zarfın içine baktım. Kutuyu karıştırdım. Başka bir ipucu yoktu. “Şifreyi nasıl çözeceğimiz konusunda bir fikri olan?”

Shelton ellerini ovuşturdu. “Çok kolay! Ben nasıl yapacağımızı biliyorum.”

Hi arkasına yaslandı. “Bugün pek atıgız. Anlat bakalım.”

“Bunu kullanacağız.” Shelton imzanın üzerindeki harfleri işaret etti: *Gzbspmzh*

“Çok faydalı oldu,” dedi Hi. “Bir seks pozisyonuna benziyor.”

Shelton ona aldırmadan devam etti. “Anahtarımız bu. Bakın onu imzanın tam üzerine yazmış. Arkasına da bir virgöl koymuş.”

Sekiz harf, ilki büyük ve bir virgöl.

Aman ne kolay.

Shelton’ın hevesini kursağında bırakmak istemiyordum, ama, “Sen ciddi misin?” dedim.

Shelton parmağını şakağına vurdu. “Öyle olmalı. Anahtar kelimeyi bildiğimiz sürece hepsini bir şifre programında çözebiliriz.”

Hi kıkırdadı. “Bebeğimsin internet.”

“İşe yaracağından emin misin?” diye sordu Ben.

Shelton başını iki yana salladı. “Hayır. Ama basit bir, bir sembolün yerine başka bir sembol koyma şifresi olduğunu tahmin ediyorum. Çocukken babam bana buna benzer şifreli mesajlar bırakırdı.”

Ağzımı açtım. Sonra kapadım. Hi homurdandı. Ben gözlemini kıstı.

“Biraz daha açar mısın?” dedim.

“Şuna bakın.” Anahtar kelimeyi gösterdi. “İmzanın üzerinde olduğuna göre *saygılar* türü bir şey yazmalı. Öyle değil mi? Önce bu seçeneği deneyeceğim. İkinci ve yedinci harfler aynı: a. Anlamsız kelime de öyle. Demek ki, a’nın yerine z kullanılmış.”

Pekâlâ. Buraya kadar haklıydı.

Shelton sırtıttı. “Aslında tamamını çözdüm galiba.”

“Anlat,” dedi Ben kuşkuyla.

“Memnuniyetle.” Shelton bir kâğıda alfabeyi yazdı. “A alfabenin birinci harfi ve karşılığında z kullanılmış.”

“Alfabenin ilk ve son harfleri,” dedim.

“Doğru. Dediğim gibi, bu bir sembolün yerine bir başkasının kullanıldığı şifrelerden. A ve z yer değiştirmiş. Bu sırayla gidersek en baştaki Ğ harfi de S olmalı. Hep tersten sayacağız. Biri alfabenin başından saydığınızda yirmi birinci harf, ikincisi sonundan saydığınızda.”

“Çok etkilendim,” dedi Ben.

“O kadar da büyütme. Bana bir dakika izin verin.”

Ne yaptığına bakmak için eğildim.

Gözlüğünü parmağıyla itti. “Bir dakika geçmedi, Tor. İzin verir misin, lütfen?”

Biraz da alınarak geri çekildim. Coop’un yanına gittim ve kafasını okşadım. Kurt kırması köpeğim hâlâ huzursuz görünüyordu.

“Sakin ol, oğlum. Palyaçoları biz de sevmiyoruz.”

Onu son kez okşayıp bilgisayarda *Angry Birds* oynayan Hi’ın yanına gittim.

Beş dakika geçti. Ve beş dakika daha.

“Tamam,” dedi Shelton. “Yalan söylemeyeceğim. Bu mesaj hiç hoşuma gitmedi.”

Coop köşesinden hırlamayı sürdürdü.

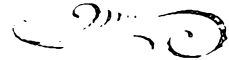
9

Mesaj kısaydı.
Dört cümle.
Okumak iki dakikamızı aldı.

Maceracı Ruhlar,

Tebrikler! Sınavı geçtiniz ve oyunu oynamaya hak kazandınız. Size meydan okuyorum: Acaba bu oyunu oynamak için gerekene sahip misiniz? İpuçlarını çözün ve şaşırmaya hazır olun.

Saygılar,

Hi çenesini kaşıdı. “A-a! Bu pek normal değil.”

Kollarımı kavuşturdum. “Neden?”

“Belirli kurallar var.” Bilgisayara dönüp tuşlara basmaya başladı. “En bilinen *geocache* sitelerinden biri bu.” Ekranda mavi ve

yeşil bir sayfa belirdi. “Bütün aktif *cache*’lerin koordinatlarını ve onlarla ilgili ipuçlarını veriyor.”

“Toplamdan kaç tane var?” diye sordu Shelton.

Hi ekrana baktı. “Hâlihazırda 1,5 milyonun üzerinde. Dünya çapında beş milyon oyuncu var.”

Shelton başını iki yana salladı. “Sahi mi? Çılgınlık bu!”

Ben’in gür kaşları V şeklini aldı. “Dev bir ezik ordusu desene. Birbirleri için sakladıkları plastik kutuları kovalamaktan hayatı kaçırıyorlar.”

“Doğru,” diye homurdandı Hi. “Senin yaptığın her şey çok anlamlı çünkü. On iki yaş doğum günümde giydiğin Ninja kostümün hâlâ duruyor mu?”

“Sadede gel,” dedim. Birbirlerine laf sokmalarını bekleyemeyecek kadar heyecanlıydım.

Hi klavyeye geri döndü. “Durun size göstereyim. Loggerhead’deki *cache*’yi bulduğumuzu haber vereceğim.”

Başına toplandık.

“Bir yer ismi ya da adres giriyorsun ve site sana bir liste gösteriyor.” Hi’in parmakları klavyede gezindi. “Yakındaki *cache*’ler haritada gösteriliyor. Geçen hafta posta kodumuzu aradım ve bir sürprizle karşılaştım.”

Morris Adası’nın uydu görüntüsü ekranı kapladı. Hi güneybatı uçtaki kırmızı ikonu işaret etti.

“İşte. Biri Morris Feneri’nin içine bir *cache* yerleştirmiş. Onu birkaç hafta önce buldum. Merdivenin altındaydı.”

Ben arkasına yaslandı. “Orası halka açık değil.”

Shelton sırtıttı. “Bak sen. Gerçekten mi? Peki bu, daha önce bizi durdurdu mu?”

Hi omzunu silkti. “İsteyen herkes veri tabanına bir *cache* yükleyebilir. Site kutuların nereye saklandığına ya da bir oyun-cunun orada bulunmaya hakkı olup olmadığına bakmıyor.”

“Loggerhead’e neden gittin?” diye sordum. “Oranın bir posta kodu bile yok.”

“Yine de bir bakmaktan zarar gelmezdi. Belki LAEE’dekiler de kendi aralarında oynuyordur diye düşündüm.”

Hi haritanın ucunu doğuya, Atlantik’e doğru çekti. Sonunda Loggerhead Adası göründü. Morris’tе olduğu gibi, orada da kırımızı bir ikon parlıyordu. Tern Point’in dibindeydi.

Hi ikona iki kere tıkladı. “Bu Oyunbaz denen kişi her kimse fazla bir bilgi bırakmamış. Bir kullanıcı adı bile yok, ki bunun mümkün olduğunu düşünmezdim. Sadece GPS koordinatları ve bir ipucu var: *Yüzeyi kazıdığından emin ol.*”

“Oysa aynen şöyle görünmeliydi.” Morris Adası’na geri dönüp deniz fenerini gösterdi. “Bakın, bunun bilgileri tam. Cesur Fare *cache*’yi üç ay önce saklamış. Zorluk derecesini, bölgeyle ilgili detayları ve kutunun ebatlarını eksiksiz belirtmiş. Ayrıca bir sayfalık bir ipucu listesi de var. Bu işin böyle yapılması gerekiyor.”

“Cesur Fare ne saklamış?” diye sordum sırf meraktan.

“Oyuncak bir yelkenli. Değiş tokuş istememiş. Onun için kaydı imzaladım ve *cache*’yi bulduğum yere geri koydum. Sonra siteye girip onu bulduğumu bildirdim ve bir yorum bıraktım.”

“Bu kadar uğraşa ne gerek var?” dedi Ben. Ama konunun ilgisini çekmeye başladığını görebiliyordum.

“Site başarılarını kaydediyor. Kaç *cache* buldun, kaç şifre oldu gibi bilgilerin kaydını tutuyorlar. Oyunun kuralı bu, dostum.”

“Loggerhead’deki kutuyu bizden önce bulan var mı?” diye sordum. “Belki mektup eskidir.”

“Hayır,” dedi Hi. “En azından kayıtlı bir bilgi yok ki her oyuncu sonrasında siteye giriş yapar. Bizim için yeni bir *geocache* bulmak bir gurur kaynağı.”

“Yani onu mutlaka bulman gerekiyordu,” diye mırıldandı Shelton.

“Evet. Aslında...” Tekrar Loggerhead’e geçti. “İlk kanı ben çıkardım da denebilir.”

“Bu *cache*’yi nasıl anladın?” diye sordum.

Hi sıırttı. “İpucundan tabii. Ayrıca yeni metal dedektörümü kullanmak için bir fırsat yaratmak istedim. Koordinatlar ağaçların arasındaki o açıklığı işaret ediyordu. Dolayısıyla *cache*’nin yer altında olabileceğini düşündüm.”

Shelton kaşlarını kaldırdı. “Bir dakika. Bunun için bir GPS’e ihtiyacın vardı. Öyle değil mi? Koordinatları kontrol edip hedefin yerinden emin olmak için?”

Hi başını salladı.

Ben öne eğilip Hi’a dik dik baktı. “Sen saklambaç oynarken birileri seni izlemiş. O program şu anda burada olduğunu da biliyordur. Gizli sığınağımızda!”

Kulak kesildim. Akıldım acı hatıralar geçti. Hi’in oyunu yüzünden sığınağımız tehlikede olabilirdi.

“Hayır,” dedi Hi. “Oyunu oynamadığım zamanlarda oturumu kapatıyorum. Dolayısıyla GPS çalışmıyor. Merak etmeyin, dikkatli davranıyorum.”

“Buraya bir sürü yatırım yaptık,” dedi Ben. “Daha da dikkatli ol.”

Odadaki gerginlik beni huzursuz etmişti. Gözlerim diğer sayfaya kaydı. Çizimin ne olduğuna dair bir fikrim yoktu. Ama sayıların anlamı düşündüğüm şey olabilir miydi?

“Çocuklar,” dedim. “Bu Oyunbaz denen adam ya da kadın *geocache*’lere meraklıysa, belki bu elimizdeki sayılar da başka koordinatlardır.”

Hi yerinden fırladı. “Tabii ya! Onları veri tabanına girebiliriz.” Bana bir beşlik çıktı.

Sonra rakamları girdi ve *araştır*’a bastı.

Ekranada *sonuç bulunamadı* yazısı belirdi.

Hi şakağını kaşdı. “Listeli bir *cache*’nin koordinatlarıyla uyuşmuyor.”

Dudaklarını büzüp *bütün koordinatları görüntüle* seçeneğine tıkladı. Bir dünya haritası belirdi. Kırmızı bayrakla işaret edilen yere baktık.

Kuzey Cezayir.

Hi suratını buruşturdu. “Yok artık.”

“Gidip pasaportumu alayım mı?” diye dalga geçti Ben.

“Sahra Çölü’nde taban tepmeyeceğim,” dedi Shelton. “Ama birkaç deve ayarlarsanız iş değişir.”

“Ama bunlar kesinlikle koordinatlar olmalı,” diye sızlandı Hi. “Daha mantıklı bir seçenek düşünemiyorum.”

“Haklısın,” dedim tesadüflere inanmayan biri olarak. “Atladığımız bir nokta olduğundan eminim.”

“Oyunbaz, oyunu doğru bile oynamıyor,” dedi Hi. “*Cache*’leri ayrı ayrı listelemek zorundasın. Oyuncular birinden diğerine koşmamalı. O bambaşka bir oyun, ki onda bile ipuçlarını birinci değil, sonuncu kutuya koyarsın.”

“Adam sizinle kafa buluyor,” dedi Shelton. “Boşa kürek çekiyorsunuz.”

“Sanmam.” Hi parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. “Neden uğraşsın ki? Sonuçta bu oyunun bütün olayı birileri bulsun diye ardında bir şeyler bırakmak.”

Aklıma başka bir fikir geldi.

“Oyunbaz’ın mesajı şifreliydi,” dedim. “Belki sayılar da öyledir.”

“Olabilir,” dedi Shelton. “İsterseniz bu akşam bilinen birkaç tanesini deneyeyim.”

“Durun,” dedi Ben. “Bu saçmalığa alet olmak istiyor musunuz gerçekten?”

Ben’in sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. Bu oyuna ne zaman dâhil olmaya karar verdiğimi düşündüm.

Mektubu okuduğumdan beri.

“Evet,” dedim. “Bulmacayı çözmek istiyorum.”

“Ben de,” diye atıldı Hi. “Bay Palyaço bizden daha esaslı bir oyun arkadaşı bulamaz bence.”

Shelton omzunu silkti. “Bana da uyar. Şifre çözmeye bayılırım.”

Ben kafasını iki yana salladı. “Siz bilirsiniz.”

Tekrar Oyunbaz’ın mektubuna baktım.

Sayılara ve esrarengiz çizime.

Sınavı geçmiştik ve asıl oyuna davet ediliyorduk.

Buna hayatta hayır diyemezdim.

“Hadi bakalım,” diye mırıldandım.

10

Cebimdeki titreşimle irkildim.

Mesaj. Kit'ten. Akşam yemeğine eve gelmemi istiyordu.

"Gitmeliyim, çocuklar. Biri şunu taratıp bana mesaj atabilir mi? Bu akşam biraz çalışmak istiyorum." Gözlerimi Hi'a diktim. "Sığınağın kapısını sıkı kapayın. Buradaki nemin yükselmesini istemeyiz."

"Sadece bir kere oldu," diye homurdandı Hi. "Genelleme yapmayalım istersen."

"Beni bırakabilir misin?" dedim Ben'e. Kafasını salladı. Bu durumda Hi'la Shelton eve kadar iki kilometre yürümek zorunda kalacaktı.

Shelton sıkıca pazularını sıktı. "Sorun değil. Zaten spora başlamayı düşünüyordum."

Başparmaklarımı kaldırdım.

"İyi yaparsın."

Coop ve Ben'le koya indim.

On beş dakika sonra, Morris'in iskelesindeydik.

“Görüşürüz, Tor. O sayılara ben de bakacağım. Shelton gibi, benim de bazı fikirlerim olabilir.” Ben babasıyla paylaştığı evin yolunu tuttu.

“Bıraktığın için sağ ol,” diye seslendim arkasından.

Coop’la eve yürüdük. Kapıda duraksadım.

Eğilip Coop’un burnunu kaşıdım. “Ne düşünüyorsun, oğlum? Kit bu akşam yine bize bir azizlik yapacak mı dersin?”

Coop başını yana yatırdı. Pembe, yumuşak dilini sarkıttı.

“Maalesef aynı fikirdeyiz. Gel hadi.”

Kurt içgüdülerimiz bizi yanıltmamıştı. Whitney sarı, askılı elbisesiyle sofrayı kuruyordu.

En azından karnımız doycak.

“Whitney,” dedim kendimi koltuğa atarak. “Seni görmek ne güzel.” Cooper ayaklarımın dibine çörekledi. “Görüşmeyeli kaç saat oldu? Yirmi dört mü?”

Whitney sırtıttı. Her zamanki gibi, onunla alay ettiğimin farkında bile değildi.

Ama Kit, kız arkadaşına laf soktuğumu hemen anladı. “Ellerini yıka,” dedi sertçe.

Gözlerimi devirerek yukarı çıkıyordum ki merdivenin tam ortasında durdum. Duvarda bir tablo asılıydı. Beyaz fon üzerine tuhaf şekilli, mavi bir köpek resmi.

“Bu ne?”

Whitney merdivenin dibine geldi. “Ah! En sevdiğim resim. Dan Kessler’ın *Mavi Köpek* adlı eseri. Sevdin mi?”

Aslına bakarsanız, evet, resmi beğenmiştim. Ama aklımda tek bir soru vardı.

Neden burada?

Sessizce basamakları çıkmaya devam ettim.

Yüzümü yıkarken nahoş bir fikirle sarsıldım. Pembe işlemeli yeşil yastıklar, vazo ve şimdi de bu tablo. Sonra Whitney'in bizim evde yalnız başına takılmasını hatırladım.

Kit'in süslü sevgilisi evimizi işgal ediyordu.

Yok. Bu iş hiç hoşuna gitmemişti doğrusu.

Banyo aynasına baktım. Yansımam da bana baktı.

"Tory!" diye seslendi Kit sabırsızca. "Seni bekliyoruz!"

"Geliyorum!"

Whitney menüyü açıklarken sofraya oturdum. Yengeç keki, haşlanmış mısır, yeşil salata ve seftalili turta.

Nefis.

Büyükler beni sohbete çekmeye çalıştı ama Whitney'in bizim evde yaptığı değişiklikler beni korkutmuştu. Tabağımdakileri silip süpürdükten sonra odama çıkıp kapımı kilitledim.

Mac'imin ekranında yeni bir mesajın ışığı yanıp sönüyordu. Ben video konferans istiyordu. iFollow'u açtım. Görüşüne bakılırsa sona kalmıştım.

Ben ekranımın sol üst köşesindeydi. Her zamanki gibi babasının hobi odasındaki kanepeye kurulmuştu. Etraf tabii ki dar-madağındı. Eski dergiler, tekne parçaları ve olta takımları üst üste yığılmıştı.

Shelton'ın gözlüklü suratı Ben'inkinin sağındaydı. Yatak odasının duvarındaki iki *Avatar* posterinin arasından bize bakıyordu. Saat daha altı olmasına rağmen pijamalarını giymişti.

Hi Shelton'ın altındaydı. Masasında oturuyordu. Üzerinde bir kurt adam tişörtü vardı ve peynirli Doritos yiyordu. Son karedeki yansımama baktım.

“Geldi işte,” dedi Shelton sabırsızca. “Şimdi neler olduğunu anlatacak mısın?”

“Biraz beklediysek ne olmuş yani?” diye homurdandı Ben. “Size ikinci baskı olmasın istedim.”

“Anlat hadi,” dedi Hi. “Dizimi kaçırıyorum.”

Ben doğrudan konuya girdi. “Koordinatları çözdüm.”

“Hadi canım?” dedi Shelton hayretle. Biraz da kıskanmıştı sanki. “Nasıl?”

Ben gülümsedi. “Öncelikle zekâm sayesinde tabii ki.”

“Devam et,” dedim.

“Hi’in söylediklerini düşünüyordum.”

“Ben boşuna konuşmam, oğlum. Aferin.”

“Genelde haksız çıkarsın ama bu sefer değil,” dedi Ben. “O sayıların koordinatlar olması gerekiyordu. Ama nereyi işaret ettiklerini anlayamadık.”

“Afrika’da kum sörfü yapmaya niyetiniz yoksa tabii,” diye dalga geçti Shelton.

Ben ona aldırmadı. “Koordinat sistemleri hakkında ne biliyorsunuz, çocuklar?”

“Fazla bir şey değil,” dedim. “Belirli bir enlem ve boylam bir haritanın tek bir noktasından geçiyor ve bütün olay bununla ilgili. Öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Ben. “Koordinatlar belirli bir yeri işaretlemekte kullanılan sayılar. En yaygın kullanılan sistem boylam, enlem ve yükseklik.”

“Dünyanın çevresini doğu-batı yönüne paralel olarak dolaştığı varsayılan hayalî çizgiye enlem deniyor,” diye açıkladı Hi. “Boylam ise kuzey-güney yönüne paralel ilerliyor.”

Ben kafasını salladı. “Şimdi... Herhangi bir sistemin yürümesi için başlangıç noktalarına karar verilmiş olmalı. Enlem ve boylamı tanımlayan referans noktaları ekvator ve baş meridyen.”

“Bunu herkes bilir,” dedi Shelton gözlüğünü silerken. “Ekvator kuzeyle güneyi ayırır. Baş meridyen de doğuyla batıyı.”

“Baş meridyen İngiltere’deki bir gözlemevinden geçmiyor muydu?” diye sordu Hi.

“Greenwich,” dedi Ben. “Dünyanın sıfır noktası orası. Bir yerin haritada ne kadar doğuda ya da batıda olduğu orası esas alınarak ölçülüyor.”

“Derecelerle değil mi?” dedim. “Doğu pozitif ve batı negatif.”

“Yıldızlı pekiyi,” dedi Ben. “Boylamı bu şekilde ölçüyorsun. Greenwich’in kaç derece doğusunda ya da batısında olduğuna bakarak.”

“Enlemler de aynı mantıkla ölçülüyor,” diye ekledi Hi. “Kuzey pozitif, güney negatif.”

“Ama şunu anlamak zorundasınız.” Ben ekrana doğru eğildi. “Baş meridyen bilimsel bir yolla seçilmedi. Ekvator gibi iki kutba da aynı mesafede değil. Dolayısıyla sadece belirli bir yer olmak zorunda değil. Baş meridyen için kartograflar eski bir İngiliz teleskobunu kullanmaya karar vermiş hepsi bu.”

“Öyle mi?” dedim şaşkınlıkla. “Ne zaman?”

“1880’lerde,” diye homurdandı Hi dolu ağzıyla. *Tabii ki* bunu biliyordu. “Amerika’da bir oylama yapıldı ve ülkelerin çoğu Greenwich’i seçti.”

“Aslında tamamen keyfi bir karardı,” dedi Ben. “Oylamadan önce haritacılar sıfır boylamı olarak başka yerleri kullandı.

Roma, Paris, Rio, Mekke. Birçok ülke kendi baş meridyenini seçti.”

Shelton esnemesini güçlükle bastırdı. “Bu muhabbet bir yere varacak mı merak ediyorum. Koordinatlara baktık zaten. Sahra Çölü’nü işaret ediyorlardı.”

“Diyelim bunlar sahiden de bir yerin koordinatları,” dedi Ben sayfayı göstererek. “İlk rakamın enlem, ikincisinin de boylam olması gerekir. 32.773645 ve -00.065437.”

“Ve en yakın şehir...” Hi suratındaki Doritos kırıntılarıyla başını eğdi. “Bou Semghoun. Güney Cezayir’in Ghardaia bölgesindeki bir vaha köyü.”

Ben’in gözleri parladı. “32.773645 enleminde başka neresi var tahmin edin bakalım.”

“Neresi?” dedim heyecanla.

“Charleston,” diye bağırdı Ben.

“Yürü git,” dedi Hi. “Nereden biliyorsun?”

“Balıkçılıktan,” dedi Ben ukala bir sırıtışla. “Balığın bol olduğu bir yer bulduğumda *Sewee*’nin GPS sisteminde işaretlerim. 32.77 enlemini defalarca gördüm. İpucunu gördüğüm anda tanımalıydım ama olayın heyecanından parçaları birleştiremedim.”

“Yine de bir boylama ihtiyacımız var,” dedi Shelton. “İki rakam da olmadan hiçbir şey bulamayız.”

Ben’in gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “O iş de bende.”

“Anlat,” dedim.

“Baş meridyen meselesini ondan gündeme getirdim. Sıfır derece Greenwich’e sabitlenmek zorunda değil. Sıfır enlemi ekvator da ve yeri değiştirilemez. Ama baş meridyen öyle değil.”

Ben'in nereye varmaya çalıştığını anlamıştım. "Yani bu koordinatların baş meridyeni başka bir yer olabilir. Bambaşka bir başlangıç noktası!"

Ben arkasına yaslanıp ellerini ensesinde kavuşturdu. "Kesinlikle."

"İyi de neresi olduğunu nereden bileceğiz?" diye sızlandı Shelton.

"Durun bir dakika!" Hi heyecandan cipsleri klavyeye döktü. "Bu ipucu *geocache*'nin içinde gizliydi. Loggerhead'de. Oyunbaz'ın bize verdiği tek yer orası."

"Şunu Hi çözmeseydi keşke," diye homurdandı Ben. "Senden ümitliydim, Tor."

Hi yumruğunu havaya kaldırdı.

"O hâlde ilk rakamı normal bir enlem olarak düşüneceğiz," dedim. "İkincisini de boylam olarak ama baş meridyen olarak Loggerhead'i alacağız."

Ben kafasını salladı. "Yeni sıfır noktamız orası."

"Bravo, Ben! Süpersin!"

Yanakları kızardı. "O kadar da büyütülecek bir şey değil canım."

"Geriye -00.065437 boylamının nereden geçtiğini bulmak kaldı."

Ben faresini tıkladı. "E-postanıza bakın."

Mesaj anında geldi. Tek bağlantıyı açtım ve JPEG'i masaüstüne indirdim.

Artık sorumun cevabını biliyordum.

11

“Pinckney Kalesi mi?” dedi Shelton kuşkuluyla. “Ama orası yıllar önce terk edildi.”

“Koordinatlar kesin,” dedi Ben.

Shelton kaşlarını çatı. “Orada eski kayalardan başka bir şey yok ki.”

“Binanın bir kısmı hâlâ ayakta,” dedi Hi. Masasını ararken gıdısı ekranı kapladı. “Şurada bir kitap olacaktı.”

Google’dan şatonun resimlerine baktım. “Bir şey saklamak için uygun bir yer. Kale hakkında ne biliyoruz?”

“Bekleyin,” dedi Hi. “Galiba dolabıma koydum.”

Biraz araştırdım ama ilgi çekici bir bilgiye rastlamadım.

Pinckney Kalesi, Charleston Limanı’nın ortasındaki bir mercan adasının tamamını kaplıyordu. Gerçekten de kaderine terk edilmişti. Her bir köşesine unutulmuşluğun izleri sinmişti. Harabelerin arasında dev otlar bitmişti.

Ana bina yuvarlaktı ve yüksek duvarları limanın ağzına bakıyordu. Duvarın dibinde biten çalılıklar Arap saçına dönen

bir sakalı andırıyordu. Gri taşların üzerini arsız sarmaşıklar bürümüşü.

Ada şehir merkezini oluşturan yarımadadan sadece üç yüz metre kadar uzak olsa da yıkıntılar başka bir yüzyıla ait gibi duruyordu.

“İngilizler korsanları orada asıyormuş,” dedi Hi. Askeri bir ansiklopediyi inceliyordu. “1781’de, George Washington bir kale inşa edilmesini emretmiş.” Sayfayı çevirdi. “Konfederasyon Ordusu kaleyi savaş esirlerini barındırdıkları bir kamp olarak kullanmış. Sonrasında adaya toplar yığılmış ve nihayetinde bir deniz fenerine dönüştürülmüş.”

“Şimdi de bir hayalet kasaba,” dedi Shelton.

“Oraya defalarca gittim,” dedi Ben. “Hiçbir şey yok.”

“Mükemmel bir gizleme yeri,” diye mırıldandı Hi. “Tebrikler, Bay Oyunbaz.”

“Pekâlâ,” diye iç çekti Shelton. “Bir ara gidip bakalım.”

Gözlerim ekranımdaki fotoğraflara kaydı. Issız kale insanın tüylerini ürpertecek kadar kasvetliydi.

Saatime baktım. Altıyı çeyrek geçiyordu. Daha karanlığın çökmesine çok vardı.

“On dakikaya iskelede buluşalım,” dedim.

“Anlaştık.” Hi ayağa fırlayıp Adidas’larını bağlamaya koyuldu.

Shelton ellerini kaldırdı. “Bir dakika. Bu akşam mı gidiyoruz? Neden?”

“Daha hava kararmaz. Bir saatten fazla zamanımız var.” Saçlarımı atkuyruğu yaptım. “Bay Oyunbaz’a Viraller’in bulmacaları ne kadar hızlı çözdüğünü gösterelim.”

Ben bir an düşündü. Sonra omzunu silkti. “*Sewee*’yi hazırlayayım.”

“Karar alma becerimiz üzerinde çalışmalıyız, beyler,” dedi Shelton. “Çünkü şu anda Tory ne derse onu yapıyoruz.”

“Çok konuşma, Viral,” diye alay ettim. “Hadi marş marş!”

Hi ellerini ovuşturdu. “Palyaçonun çöküşü. Tory, ipucunu unutma. Şu resmin anlamını hâlâ çözemedik.”

“Aldım.”

Ekranımın kapattığımda arkadaşlarımın yüzleri kayboldu.

“Coop’u gezdireceğim!”

Kit mutfaktan kafasını uzattı. “Şimdi mi?”

Başımı sallayarak onayladım. Daha fazla soru sormayacağını umuyordum.

Beni hayal kırıklığına uğratmadı. “Tamam ama karanlık basmadan dön. Yarın okul var.”

“Olur. Görüşürüz.”

Coop’la verandanın basamaklarını koşarak indik ve iskeleye doğru yürüdük. O sırada başka bir kapının daha açıldığını duydum. Shelton da bize katıldı.

Beyaz bir Nike şort ve siyah bir *Walking Dead* sweatshirt’ü giymişti. “Demin söylediklerimde ciddiydim, Brennan. Artık son dakika aktivitelerine katılmayacağım.”

“Sen bilirsin.”

“Göreceksin. Bu konuda çok kararlıyım.”

Shelton’ı ciddiye almadım tabii ki. Oğlanlar bunu itiraf etmese de, benim onlara patronluk taslamamdan hoşlanıyorlardı. Ne de olsa yılanın bir başa ihtiyacı vardı.

Hi'la Ben teknedeydi. Morris Adası'nın etrafından dönüp Charleston Limanı'na girdik.

Ilık ve güzel bir akşamdı. Tepemizde martılar uçuyordu. Sumter Kalesi'ni geçip şehir merkezine yöneldik.

Az sonra, yarımadanın biraz ilerisinde bir adacık belirdi. Alçak ve kayalıktı. Okyanus dalgaları dar kıyısının ortalarına kadar geliyordu. Adanın kuzey ucundaki yüksek kesimlerinde eski taş bir yapı vardı. Pinckney Kalesi.

Ya da belki de ondan kalanlar demeliyim.

Engbeli araziye taşlar saçılmıştı. Dış duvarın yer yer un ufak olan harcının arasında kocaman ağaçlar yeşermişti. Her şey pelikan pisliğiyle kaplanmıştı ve üflesen yıkılacakmış gibi duruyorlardı.

“Amma bakımsız kalmış,” diye homurdandı Ben kıyıya yaklaşıırken. “Çöplüğe dönmüş.”

“Neden kimse restore ettirmemiş ki?” diye sordum. “Hani Güneyliler, İç Savaş anıtlarını korumaya meraklıydı?”

“İç Savaş değil,” dedi Hi güney aksanıyla. “Kuzeyin gereksiz saldırısı. Acımasız Birlik askerleri kutsal yuvamızı işgal etti. Sen de Boston'lı olduğuna göre, atalarının suçunu kabul ediyorsun herhâlde?”

Gözlerimi devirdim. “Ben Westborough'da yaşıyordum. New England'ın tamamı Boston değil. Ama buradaki herkes öyle sanıyor.”

“Yanki şehirlerinin hepsi aynı,” dedi Hi göz kırparak. “Al birini vur ötekine. Fabrikalar ve kömür madenleri dışında hiçbir şey yok.”

Bu topa girmedim. Hi boş boş konuşuyordu o kadar. Hem eski evimin konusu ne zaman açılrsa annemi hatırlıyor ve gözyaş-

larımı tutamıyordum. Şu üçü en yakın arkadaşlarım da olsalar beni ağlarken görmeleri hoşuma gitmezdi.

“Pinckney’in onarılması en az on kere gündeme gelmiştir,” dedi Shelton. “Ama maddi imkânsızlıklar yüzünden harekete geçilemedi.” Suya atlayıp Ben’in *Sewee*’yi karaya yaklaştırmasına yardım etti. “Onlardan daha eski olmasına rağmen hep Sumter’in ve diğer kalelerin gölgesinde kaldı.”

Ben, sazlık kumsala bir metre kala demir attı. Spor ayakkabılarımızı çıkarıp kumsala çıktık. Kumlara gelince ayakkabılarımızı tekrar giydik ve kısa bir çimenliği geçip harabelerin dibine ulaştık. Coop yakınlarda tüneyen martı sürüsüne saldırdı. Kuşlar cıyaklayarak kaçtı.

Kale duvarı üç buçuk metre kadardı ve bir zamanlar pencere olarak kullanılan dikdörtgen şeklinde deliklerle bezeliydi. Yekpare taştan ön cephenin ortasına tek bir giriş oyulmuştu. İçeri sağa ve sola doğru uzanan iki tünelden giriliyordu.

Kafalarımızı kaldırıp eski kaleye baktık. O da bize bakıyordu sanki.

İlk Shelton konuştu. “Bu işkambil eve beni hiçbir kuvvet sokamaz.”

Belki ilham gelir diye Oyunbaz’ın ipucunu cebimden çıkardım. Ama çarpık bir gülümsemeyi andıran o resim hâlâ eskisi kadar anlamsızdı.

“Düşün,” diye mırıldandım. Elimdeki kâğıt hafif esintiyle çırpındı. “Neyi kaçırıyoruz?”

Duvar bütün heybetiyle yükseliyordu. Aşağı yukarı dört buçuk metre aralıklarla oyulan pencereler bir dizi siyah dişi andırıyordu. Kale kaşlarını çatmıştı sanki. Tuhaf ve uğursuz bir ifadesi vardı.

Hayır, kaç çatmıyor. Bize gülüyor. Pis pis sırtıyor.

Birden jeton düştü.

“Buldum!” Kâğıdı sallayarak bağırdım. “Bakın! Şunları dişlere benzetmiştik ya? Aslında pencerelere benziyorlar!”

“Haklısın,” dedi Hi. “Bu durumda...”

“*Cache* burada!” diye atıldım. “Gelin!”

Duvar boyunca saat yönünde ilerleyerek kemerli girişin solumdaki açıklıkları saydım. Beşte durdum.

“Burası,” dedim. “Resimde dışa bakan dikdörtgen bu.”

Kaleden serin ve kuru bir rüzgâr esiyordu. Pencere alaca karanlığın sızamadığı, siyah bir boşluktan ibaretti. Gözlerimi ne kadar zorlarsam zorlayayım ilerisini göremiyordum.”

“Kalenin bu bölümü o kadar harap değil,” diye gözlemledi Hi.

“Taşlar daha sağlam görünüyor,” dedi Shelton. “Yine de içeri girmek güvenli değil. Baksanıza, ne kadar eski. Resmen üzerinde bir orman bitmiş.”

Ben iki eliyle duvarı itti. Pervazı oluşturan taşları çekiştirdi. Tabanını tekmeledi. Tekrar itti. “Bana gayet sağlam geldi.”

“Hay aklınla bin yaşa, Ben,” dedi Hi. “Sayende gönül rahatlığıyla içeri girebileceğiz.”

“Daha iyi bir planın var mı, yoksa eve mi dönelim?”

“Aslında var,” dedi Hi. Başını eğdi ve az sonra, bütün vücudu titremeye başladı. Kısa bir öksürük nöbetinden sonra yere tükürdü.

Başını kaldırdığında gözleri altın bir ışıkla parlıyordu.

“İyi plan,” dedim.

Gözlerimi kapayıp derinliklerime ulaştım.

BUM.

12

Y oğun bir basınç ve acı hissettim.

Damarlarımda dolaşan ateşle birlikte etime binlerce iğne battı. Her bir gözenğimden ter fışkırdı. İçimde bir enerji patladı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Ellerim yaprak gibi titriyordu.

Dakikalar sonra bitti ve ışıdım.

Dizlerimin üzerine düştüm. Kesik kesik soluyarak baş dönmemin geçmesini bekledim. Birden büyük ve pembe bir canavar yanağıma saldırdı.

Suratımı salya içinde bırakan Coop'u ittim. "Dur, oğlum! Ne yapıyorsun?"

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Dengemi zor buldum. İçimde dolaşan adrenalini baskılamaya çalıştım.

Bu seferki kötüydü.

Shelton gözlüğünü çıkarıp alnını ovuşturdu. Gözleri altın sarısına dönüşmüştü. Ben'in sırtı dönüktü. Kurt DNA'sıyla mücadele ederken yumruklarını sıkıyordu. Hi pencereden içeri bakıyordu.

Ben güçlü omuzlarını çevirdi. “İşte bu!”

Arkasını döndüğünde koyu kahverengi gözleri altın pırıltıları saçıyordu. Zaten yakışıklıydı ama ısımak çekiciliğine ayrı bir boyut kazandırmıştı. Bakır teni akşam güneşinde parlıyordu. İçinin ışığı yüzüne vurmuştu sanki. Yanaklarımın kızardığını hissederek çabucak başımı çevirdim.

Sonra beynimde bir zonklama hissettim. Vücudumda bazı parçalar yerine oturmuştu sanki. Bilincim daha karmaşık bir sistemle bağlantı kurmuştu.

Gözlerimi kapadım. Algılarım dışarı açıldı. Diğer Viraller’i hissedebiliyordum. Coop’la bile rahatça iletişim kurabilirdim.

Alevli iplerle birbirimize bağlandık.

Sürüm.

Bütün dikkatimi topladım ve farkındalığımı, nasıl yaptığımı anlamadığım bir şekilde hafifçe ittim. Zihnim düşüncelerimi onlarınkinden ayıran görünmez sınırın ötesine geçti.

Önce hafif bir vızıltı duydum. Dağınık hisleri kovalamak kolay değildi.

Geri çekilmeye çalıştım. Diğer Viraller’in zihnine giriyordum. Hem de izinsiz.

Bakış açım bir kara delik tarafından emilen bir kuyruklu yıldız gibi ileri fırladı. Kontrolümü kaybettim. Aklım vücudumla bağlantısını kopardı. Düşüncelerim en yakındaki bağlantıya aktı.

Renkler patladı. Kırmızı, turuncu, sarı ve siyah. O karmaşanın içinde bir görüntü belirdi.

Pinckney Kalesi’nin önündeki çimenlikte duruyordum. Gözlerim kapalıydı ve usulca sallanıyordum.

“Kes şunu!” diye bağırdı öfkeli bir ses. “Çık dışarı!”

Bu sert sözlerle hassas bağlantım kesildi.

Evren geri sardı.

BUM.

Gözlerim açıldı. Ben parmaklarımı omuzlarıma geçirmişti. En güçlümüz oydu ve kemiklerimi kırabilirdi.

Suratındaki ifadeyi görünce bunu aklımdan geçirdiğini fark ettim.

“Kafamın içinden uzak dur,” diye tısladı. “İzin bile almadın.”

“Özür dilerim,” dedim çatlak bir sesle. “Ne yaptığımı biliyor muyum?”

Coop aramıza girdi ve gözlerini Ben’e dikti.

Ben derin bir nefes aldı. Beni ne kadar sıkı tuttuğunu yeni fark etmişti. Elleri yanmış gibi geri çekildi. Yanakları kızarmış, alnında ter damlacıkları birikmişti.

Elimi Coop’un kafasına koydum. Sakinleşip oturdu ama gözleriyle Ben’i takip etmeyi sürdürdü.

“Kazaydı, Ben,” dedim. Gözlerine bakamıyordum. “Bağlantıyı bilerek kurmadım. Zihnim bir şekilde buna itildi. Tam tarif edemiyorum.”

Tuhaf bir sessizlik oldu.

Hi gerginliği hafifletmek için zoraki kıkırdadı. “Aldırma, Tor. Ama bir dahaki sefere bizi uyar. Yoksa seni bir CIA casusu ya da uzaylı bir işgalci sanabiliriz.”

Shelton kulak memesini çekti. “Ya tamam. Kapatın bu konuyu. Ben yanlışlıkla yaptığını biliyor. Öyle değil mi, Ben?”

“Zihinlerimiz oyuncak değil,” dedi Ben. Sesi yumuşamıştı ama hâlâ yüzüme bakmıyordu. “Bizi uyarmadan onlara giremezsin. Ya da iznimizi almadan.”

Haklıydı. Tekrar özür diledim.

“Biliyorum. Bir dahaki sefere daha dikkatli olurum. Söz veriyorum, bir daha izin almadan akıl oyunları oynamaya kalkışmayacağım.”

“İyi o zaman,” dedi Hi. “Birazdan hava kararacak. Artık oyuna dönebilir miyiz, lütfen?”

“Aaa, oyun mu oynuyoruz?” dedi Shelton. “Hiç farkında değilim.”

“Numaracı.” Hi gözlerini grupta gezdirdi. “Herkesin ışıması yerinde mi?”

Kafa salladık. Hi karanlık deliği işaret etti. “Yürüyün, askerler!”

“Bodoslama dalmadan önce etrafa bakınsak?” diye önerdim.

“Harika,” dedi Shelton. “Biraz klişe ama her zaman işe yarar.”

Hiper duyularımı harekete geçirerek taş pervazı örümcek ağı gibi saran çatlakları yokladım. Burnum karanlıktan yayılan nemli ve topraksı kokuları algıladı. Çürük yapraklar, yosun ve pis su.

“Bunun gibi yerlerde çok zaman geçiriyoruz,” dedi Shelton. “Hatta biraz fazla.”

Hi odanın tavanını incelemek için çömeldi. “Böylece karakterimiz şekilleniyor. Daha sıkı tiplere dönüşüyoruz.”

“Tam da aradığım,” diye mırıldandım. “Erkeksilik.”

“Duydunuz mu, çocuklar?” dedi Ben.

Shelton başını yana eğip dinledi. “Su mu damlıyor? Yok, hayır. Ama bir tıprı var.”

Ben kafasını iki yana salladı. “Sen bile iyi duyamıyorsan biz hayatta başaramayız.”

Hi gözlerini kısıp zifiri karanlığa baktı. “Küçük bir oda. Arkada bir kapısı var.”

Hi’n süper gözlerine güvenerek bize biraz daha bilgi vermesini bekledim.

“İlk oda boş,” dedi. “İlerlemeliyiz.”

Shelton taşları tekmeledi. “Tabii canım. Daha da derine gidelim.”

Hi ona yumruğunu uzattı. “Yapma, dostum. Yaşadığımız onca maceradan sonra bu sana vız gelir.”

“Yine de ilk ben girmeyeceğim,” dedi Shelton ve Hi’la yumruğunu tokuşturdu.

“Bekleyin,” dedi Ben. “Tekneden fenerleri alayım.”

Hi karanlığa doğru bağırdı. “*Cache*’n artık benim, palyaço! Onu almaya geliyorum. Hiram amcan iz üzerinde!” Taşlardaki açıklıktan içeri girerken sesi karanlıkta yankılandı.

“Kapa çeneni!” diye tısladı Shelton. “Bina tepemize yıkılacak. Sonra tavanı ellerinle itmek zorunda kalırsın.”

Hi’n sesi derinlerden geldi. “Ayaklarım daha güçlü ve zarif. Belki de dansçı olmalıyım.”

Bir an Shelton’la yalnız kaldık.

“Ben neden o kadar kızdı, Tor?” diye fısıldadı. “Bilmediğimiz bir şey mi oldu?”

“Emin değilim. Tuhaf bir histi. Bir an düşündüm ki...”

Ben gelince sustum. Kötü bir şey söylemesem de arkasından konuşmak istemiyordum.

Neden şüphelendiğimden emin değildim zaten. Orada ne görmüştüm ki? Son telepatik deneyimim beni afallatmıştı doğrusu. Şimdi kafamda eskisinden de daha çok soru işareti

vardı. Gerçekten de Ben'in gözlerinden kendimi mi görmüş-tüm yani?

Çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Ben'in konuşmamdan hoşlanmayacağını biliyordum.

"Hadi bitirelim şu işi," dedi Ben. Pencereden girip bana elini uzattı. Elini tutmak yerine içeri kendi çabamla girdim. Shelton da bizi izledi.

Pervazda iki pati belirdi ve bir vızıklama geldi.

"Sen dışarıda bekle, Coop," dedim. "Burası güvenli değil."

Yine vızıklayarak patilerini indirdi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı Shelton.

"Dağılalım." Hi, Ben'den bir fener alıp yaktı. "Loggerhead'de bulduğumuza benzeyen bir kutu arıyoruz."

Sadece iki tane fenerimiz olduğu için iki gruba ayrıldık. Hi'la ben sağa gittik. Ben'le Shelton sola. Dakikalar sonra odanın arkasında buluştuk.

"Bir şey buldunuz mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi Ben. Işıdığım için gözlerindeki huzursuzluğu görebildim.

Hi yıkık dökük kapıyı yakından inceledi. "Şunu bir dene-sek mi?"

İkinci oda birincisinin yarısı kadardı. Aşağı yukarı bir tenis kortu kadar. O da boştu.

Hi fenerini odada gezdirdi. Beyaz, oval ışık bir cisme vurdu. Shelton'ın irkildiğini hissettim.

Hi fenerin ışığıyla bir kavis çizdi. Işıdığım için gözlerim normale göre katbekat daha keskindi.

Yine bir şey yanıp söndü.

“Şurada, yerde!” diye bağırdım heyecanla.

Ben fenerini gösterdiğim yere doğru tuttu. Odanın ortasında siyah, metal bir kutu duruyordu.

Hi ona doğru atıldı. “Tam isabet!”

“Dur!” dedi Shelton çatlak bir sesle. “Demin duyduğum tı-pırtı burada daha yoğun. Kutudan geliyor.”

Hi ona aldırmadı. Kutuyu alıp kapağını zorladı. “İkide iki. Şıştin mi, Oyunbaz?”

“Hi, dur,” dedim. Kafamın içinde tehlike çanları çalmaya başlamıştı.

“Kutudan tıkırtılar geliyor!” diye bağırdı Shelton. “Dur, ne olur!”

Hiram duraksadı. “Nasıl yani? Saat gibi mi?”

Ağzımı açtım ama geç kalmıştım. Hi kapağı açtı.

“Durdu,” dedi Shelton. Sesi titriyordu.

Kutudan bir vınlama geldi ve başka bir ses duyduk.

Bip! Bip! Bip!

Hi ışığını kutunun içine doğru tutup yüzünü yaklaştırdı. Yutkunduğunu duydum. “Şimdi yandık!”

Yanma koştum. “Ne o?”

Işık süper keskin gözlerim için yeterliydi. Mor, plastik bir kutu gördüm. Üzerine siyah bantla dijital bir saat yapıştırılmıştı. Saatin minik bir LCD ekranı vardı.

Gözlerimin önünde ekranda bir yazı belirdi: **Doğru açılma-dı. Kaybettiniz!**

“Bu da ne demek?” Shelton bana o kadar yakındı ki, terinin kokusunu alabiliyordum. “Nasıl açacağımızla ilgili bir talimat yoktu ki.”

“Şaka mı bu?” diye mırıldandı Ben. Sesi normal kulakları-
mın algılayamayacağı kadar alçaktı.

“Çocuklar?”

“Evet?” Hi’in ses tonunda hiç hoşlanmamıştım.

“Bu şey otuz saniyeye ayarlı ve geri sayıyor.”

Kafa derim karıncalanmaya başladı. “Sayması bittiğinde ne
olacak?”

“Nereden bileyim!”

“Kapa şunu!” diye inledi Shelton.

Bip! Bip! Bip!

“Nasıl?” Parmaklarımı kutunun kenarlarında dolaştırdım.
“Bunun ne olduğunu bile bilmiyoruz.”

“On beş saniye kaldı!” dedi Hi. Yüzü ter içindeydi.

“Saçmalamayın,” diye homurdandı Ben. “Bizi korkutmak
için aptal bir numara.”

“On saniye.”

O sırada, ekrandaki ilk mesaj kayboldu ve yerini yeni bir ta-
nesi aldı: ÖLDÜNÜZ!

“Olamaz!” diye inledi Shelton. “Mahvolduk!”

Bip! Bip! Bip!

“Koşun!” diye bağırdım. “Hi, at şunu!”

Hi *cache*’yi bir köşeye fırlatıp kapıya koştu. Onu Shelton iz-
ledi. Ben’le ikimiz sona kaldık.

Ne kadar vaktimiz kalmıştı? Zaman kavramımı kaybetmiş-
tim. Yedi saniye? Yoksa üç mü?

Yanımdan tüylü bir şeyin geçtiğini gördüm. Doğruca biple-
yen kutuya doğru koştu.

Dehşetle donup kaldım.

“Cooper!”

İçeri nasıl girdi?

Fenerimi ona doğru tuttum. Coop *cache*’yi dişlemiş, kocaman bir fareymiş gibi sağa sola silkeliyordu.

Kutudan gelen sesler yükseldi, yükseldi ve tiz bir ısığa dönüştü.

Coop ağzında *cache*’yle duraksadı.

Korkuyla ona doğru atıldım.

Bir kol belime sarıldı ve beni yere düşürdü.

“Başını eğ!” diye bağırdı Ben.

“Coop!” diye cıyaktım. “Cooper, hayır!”

Tık.

BUM!

13

Z ifiri karanlıkta kör edici bir ışık parladı.
Birkaç saniye sonra söndü ve tekrar parladı.

Coop inleyerek *cache*'yi bıraktı ve koşmaya başladı.
Kutudan renkli şeritler fırladığını gördüm. Kırmızı, mavi, sarı ve yeşil.

Fenerlerimizin ışığı altında etrafa saçıldılar. Odada alkışlar, ıslıklar ve düdük sesleri yankılandı.

“Bu da ne?” dedi Hi.

“Bu gürültü ne?”

“Coop!” Feneri kapıp köpeğimin yanına koştum. Bir köşeye sinmişti. “İyi misin, oğlum?”

Kesik kesik soluyordu. Alt çenesinden kan damladığını fark ettim. Kalp çarpıntılarıyla sağını solunu yokladım. Vücudunda bir yaraya rastlamayınca çenesini tuttum. Elimden kurtulmaya çalıştı ama bırakmadım.

“Korkma, yanındayım,” diye mırıldandım. “Bırak da bir bakayım.” Ağzını açmaya çalıştım.

Dilinde bir çizik vardı. Damağı isle kararmıştı ve ön dişlerinden birinin dibi kanıyordu. Hepsi bu kadar gibi görünüyordu. Neyse ki, yarası hafifti.

Nefesimi tuttuğumu o zaman fark ettim.

“Konfeti,” dedi Hi. Kapının orada emekliyordu. “Üzerimize lanet konfetiler yağdı!”

“Müziği de unutma,” dedi Shelton. Üstü başı toz içinde kalmıştı. “Sahte bomba. Adi herif!”

Kimsenin artık ışımadığını fark ettim.

“O kadar da sahte değil,” dedim öfkeyle. “Coop’un dili kesildi ve damağı yandı.”

“Şştt,” dedi Ben.

Müzik susmuştu. Odayı alçak bir çınlama sesi doldurdu.

Shelton kapıya doğru geriledi. “Harika. İkinci raunt başlıyor.”

Hışımla odanın karşısına doğru yürüdüm ve kutuyu tekmeledim. Kutu duvara çarpıp kırılırken oğlanlar kaçacak delik aradı.

Kırık parçaların arasında dikdörtgen şeklinde, siyah ve yassı bir cisim gördüm.

“Aklını mı kaçırdın?” diye çıkıştı Shelton. “Bir kere patladı zaten!”

“O pislik köpeğimi yaraladı.” Sinirden titriyordum. “Bu işi yapanı bir bulayım...”

“Bir şeyleri kırıp dökerek bir yere varamayız,” dedi Hiram. “Biraz sakinleşmeye ne dersin?”

Kafamı salladım. Ama öfkem hâlâ yatışmamıştı.

Kendine sıkı bir düşman kazandın, Oyunbaz.

“Bir iPad.” Ben kırıkların üzerine eğildi. “Demin öten buymuş.”

“Sahi mi?” Shelton, Ben’in yanına gitti. “Adam bize bir iPad mi bırakmış? Normal mi bu?”

Hi şortunu silkeledi. “Yok canım. Bir *cache* için çok pahalı. İlk bulan çalar. Bir daha geri alamazsın.”

Ben iPad’in ekranına dokunduğunda sarı bir fona mor el yazısıyla yazılan bir cümle parladı: **Oyuna Hoş Geldiniz.**

Shelton inledi.

“Yine mi şu oyun?” dedim. Ben’in omzunun üzerinden ekrandaki yazıya baktım. “Bu saçmalık sinirlerimi bozmaya başladı.

Mesajın altında bir işaret belirdi.

“Kilidi açayım mı?” diye akıl danıştı Ben.

“Sakın!” diye atıldı Shelton. “Ben bu oyunu oynamıyorum.”

“Aç,” dedim. “O pislği bulmak istiyorum.”

Hi başını salladı. “Tory’ye katılıyorum. Tek ipucu bu iPad.”

“Pekâlâ,” dedi Ben ve ekranı kaydırıldı.

Orta Çağ’daki mektupları andıran bir sayfa ve mor yazılar belirdi. Sayfanın sonunda tanıdık bir imza vardı.

Kahraman Oyuncular,

Bu görevde başarısız olmanız beni hayal kırıklığına uğrattı. Neyse ki, bu raunt sadece bir alıştırmaydı. Ama şimdi Oyun gerçekten başladı! Bu andan itibaren beklentiler yükseliyor ve bir kere başladığımızda bir daha geri dönemeyeceksiniz.

Mesele şu ki, Charleston’da bir yere bir bomba gizledim. Birincisinin aksine, gerçek bir bomba. Onu et-

kisiz hâle getirmek için ipuçlarımı takip edip verdiğim görevleri yerine getirmelisiniz.

Görevlerden birinde başarısız olursanız bomba patlar. Kuralları çiğnerseniz bomba patlar. Devam etmeyi reddederseniz bomba patlar. Ve eğer bu oyundan birine bahsederseniz bomba patlar.

Meydan okumamı kabul edin ve oyunu tamamlayın. Aksi hâlde masumlar ölecek. İnsanların hayatı sizin elinizde. Saat işliyor!

Saygılar,

“Şunu bir elime geçireyim, doğduğuna pişman edeceğim,” diye ateş püskürdüm.

Shelton kulak memesini çekiştirdi. “Bir dakika. Bu bir şaka, öyle değil mi? Sapıkça bir eşek şakası?”

“Tabii ki.” Ama Hi huzursuz görünüyordu. “Sizi bu saçmalığa sürüklediğim için özür dilerim.”

Ben kafasını iki yana salladı. “Bir bombadan söz ediyor. Nasıl bir deliliğin içine düştük?”

Ekranı gösterdim. “Bakın!”

Mektubun yerinde şimdi kenarları yeşil ve kumlu bir görüntü vardı.

Dört kişi boş bir odada yan yana duruyordu.

“Ben gidiyorum,” dedi Shelton ve kapıya doğru yürüdü. “Yürüyün hadi. Şu aptal iPad’i de denize atarız.”

“Dur!” Bir an kalbim duracak sandım. Ekrandaki kişilerden biri sağa doğru hareket etmişti. “Shelton, geri döner misin, lütfen?”

Homurdanarak yanımıza geldi. Ekrandaki figür de yeniden diğerlerine yaklaştı.

Ensemde bir ürperti hissettim.

“Burada bir kamera olmalı,” dedi Hi gözlerini tavana dikerek.

Hi’n hareketlerini ekrandan izledim. Tıpatıp aynı şeyleri yapıyorlardı.

“Canlı yayın,” diye fısıldadı Ben. “Oyunbaz bizi izliyor.”

“İşte,” dedi Hi. Feneriyle odanın uzak köşesini işaret etti. Tavanın duvarla buluştuğu yerde minik kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. “Pislik herif!”

“Gece görüşü,” dedi Shelton. “Görüntü ondan net.”

Ben bana iPad’i verdi. Bir taş alıp fırlattı. Coop çıkan gürültüyle sıçradı.

Kırmızı ışık yanıp sönmeye devam etti. Ben bu sefer bir avuç taşı kameraya fırlattı. Kırılan camların şangırtısını duydum ve ekran karardı.

“Artık gidebilir miyiz?” diye yineledi Shelton. “Bu iş eğlence olmaktan çıktı.”

Cevabımızı beklemeden ilk odaya geçti. Hi arkasından koştu. Coop ve Ben’le onları izledik. Girdiğimiz pencerenin önünde buluştuk.

İçeri akşam ışığı doluyordu. Limandan esen tuzlu rüzgâr kalenin içindeki küf kokusundan sonra hoş bir değişiklik oldu.

“Hanımlar önden,” dedi Hi.

Pervaza tırmanırken ekrana baktım. “Kahretsin.”

“Ne?” diye sordular hep bir ağızdan.

Ekranı yeni bir görüntü doldurmuştu. Beyaz fonda büyük kırmızı bir daire ve üzerinde dans eden sarı harfler.

İki kelime yazıyordu: **Buraya bas.**

Shelton’ın umurunda bile olmadı. “Bu palyaço bizi aptal mı...”

Tam o sırada Hi ekrana basıverdi.

“Hi!” diye bağırdım. Neden her şey bu kadar hızlı gelişmek zorundaydı?

“Ne yapıyorsun, ahmak?” diye cıyıkladı Shelton.

Hi omzunu silkti. “Kendimi tutamadım.”

Shelton şakaklarını ovuşturdu. “Ne işe yaradığını bile...”

BUMMM!

Patlama birincisinden daha şiddetliydi. Kalenin duvarları titredi. Tepemize toz yağdı. Arkamızda taş bir sütun devrildi.

“Dışarı!” diye bağırdım.

Ben, Coop’u kucakladığı gibi pencereden attı. Biz de arkasından atladık.

Birkaç patlama daha oldu. Arkama baktığımda bütün pencerelerden toz yağdığını gördüm.

“İnanabiliyor musunuz?” diye bağırdı Shelton. “Hi kaleyi havaya uçurdu!”

“Hayır,” dedi Ben gergin bir sesle. “Duvarlar hâlâ ayakta. Başka bir şey oldu.”

“Olamaz!” Ters yönü işaret eden, Hi’in sesi titriyordu. “Bakın!”

Gözlerimle Hi’in parmağını takip ettim. Limanın karşısını gösteriyordu. Şehir merkezini.

Battery Park'tan dumanlar yükseliyordu. Ağaçlar meşale gibi yanıyordu. Olup biteni dehşetle izlerken sirenler ötmeye başladı.

“Bunu onun yaptığını...” diye başladı Hi ama gerisini getiremedi.

Kimse konuşmuyordu.

Ama ben biliyordum. Gözlerim iPad'e kaydı.

Saniyeler sonra ekranda bir mesaj belirdi: **Birbirimizi anlamaya başladık mı?**

Sorunun altında iki seçenek yanıp sönmeye başladı. Biri altın yazılı, beyaz bir daire, diğeri kırmızı yazılı, siyah bir kareydi.

Beyaz dairede şöyle yazıyordu: **Evet. Hadi oyun oynayalım.**

Siyah karedeki yazı daha tehditkârdı: **Hayır. Bir gösteriye daha ihtiyacım var.**

Bir kronometre resmi belirdi. Ondan geri saymaya başladı.

Dehşete kapılmıştım. Beynim durmuştu sanki.

Dokuz, sekiz, yedi...

“Çocuklar,” diye fısıldadım. “Bunun şaka olduğunu sanmıyorum.”

iPad'i kaldırdım.

Altı, beş, dört...

Hi'in rengi soldu. Shelton yutkundu. Ben yumruklarını sıktı.

Oyunbaz'ın uyarısı gözümün önüne geldi. *Masumlar ölecek...*

“Başka şansımız yok,” dedim usulca.

Oğlanlar kafalarını salladı.

Üç, iki...

Beyaz daireye bastım.

Ekran önce rengârenk oldu. Sonra beyaza boyandı. Trompetler çaldı ve sinsi suratlı bir palyaço belirdi.

Artık aşına olduğumuz siyah harflere baktık: İpuçları.

Sinirden haykırmak istiyordum.

Bu Oyunbaz her kimse bizimle alay ediyordu. Bizi kullanıyordu. Elinde dört çaresiz kuklaya dönmüştük.

Palyaço bana nefretle baktı. Ve alayla.

Bir delinin piyonları olmuştuk.

İkinci Bölüm

İPUÇLARI

14

B olton'ın granit aslanlarından birine yaslandım. Avlunun karşısında bir grup öğrenci ana yürüyüş yolunun kenarındaki tahta banklarda toplanmıştı. Güneşli ve bunaltmayan bir sabahtı. Kimse içeri girmek için acele etmiyordu.

Bizimkilerle birlikteydim. Hepsi de cep telefonlarından Battery'deki patlamayla ilgili yeni bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu.

Ayak işlerini onlara bırakmıştım. Sadece cevaplarla ilgileniyordum.

“Kimse yaralanmamış,” dedi Hi. İçinin ne kadar rahatladığı sesinden belliydi. “Ama milletin evlendiği kameriye tamamen yanmış.”

Shelton burnunun ucuna düşen gözlüğünü itti. “Büyük şans. Orası genellikle kalabalık olur.”

“Biri ölebilirdi,” dedim. “Oyunbaz bunu umursamıyor belli ki.”

Ben kaşlarını çattı. “Polis açıklama yapmış mı?”

“Patlamaya bir bombanın sebep olduğunu doğruluyorlar. Terör saldırısı ifadesini kullanmışlar.”

Terör saldırısı. Harika. Karşımızda manyak bir fanatik var.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Hi. Saatine baktı. İlk zil birazdan çalacaktı.

“Polisi arasak mı?” diye önerdi Shelton.

Başımı iki yana salladım. “Kurallara aykırı, unuttun mu?”

“O hasta ruhlu yaratığın kurallarına uymak zorunda değiliz! Hi, Battery Park’ı havaya uçurdu. Bunu kendimize saklayamayız.”

“Kazayla oldu!” diye itiraz etti Hi. “Ne olacağını bilmiyordum. Bir düğme gördün mü basarsın. Bu bir doğa kanunu.”

Hepimiz ona dik dik baktık.

Hi *boş versenize* dercesine elini salladı. “Oyunbaz ne yapıp eder o bombayı patlatırdı.”

Bakın bunda haklıydı işte. “Bomba sadece bir uyarıydı,” dedim. “Oyunu oynamazsak insanların öleceğini iyice anlamamızı istedi.”

“Tamam, polis yok,” dedi Ben. “Başka kimseyle de konuşmayacağız.”

“Olabilir,” diye mırıldandım. “Ya da...”

“Kuralları okudun,” dedi Ben hemen.

Parmaklarımla saymaya başladım. “Polise gidemeyiz, ipuçlarını kimseyle paylaşamayız ve oyundan bahsedemeyiz. Ama bizi dilediği gibi kullanmasına da izin veremeyiz.”

Shelton iç çekti. “Ne demek bu?”

“Durumu lehimize çevireceğiz.” Çantama vurdum. İçinde Oyunbaz’ın iPad’i ve ikinci *cache*’den geriye kalanlar vardı.

Dün, Battery'den yükselen dumanları izlerken bir karar vermiştim. Onunla savaşmak zorundaydık. Düşmanımızın hesaba katmadığı bir avantajımız vardı. Onun aleyhinde kanıtlar.

Patlamadan sonra Pinckney Kalesi'ne geri dönmüştüm. Oğlanlar beni durdurmayı başaramamıştı. Riskli bir hareketti ama değmişti. Yanan kutuyu alıp dışarı çıkmıştım. Kıyıya inerken arkadaşlarımdan fena fırça yemiş olsam da pişman değildim.

“Kurallarda oyun hakkında konuşamayacağımız yazılıydı,” dedim. “Ama Oyunbaz'dan bahsedemeyeceğimizle ilgili bir kural yok. Onu bulmak için kullandığı malzemelerden faydalanacağız.”

“Nasıl?” diye sordu Ben. “Elimizde bir bulmaca kutusu, iki sayfalık bir mektup ve kırık dökük bir *cache* var. Hepsi bu.”

“iPad'i unutuyorsun.” Tablet bilgisayarı çantamdan çıkardım. “Şimdilik sadece dün geceki ipucunu gösteriyor. Ama eninde sonunda bir şeyler daha bulacağız.”

Önceki gece saat on ikide, iPad'in ekranında bir piktogram belirmişti. Bir saat boyunca ne anlama geldiğini çözmeye çalışmış ve sonunda pes edip oğlanlara yollamıştım. Gün ışığı da ilham vermiyordu.

“Tamamen anlamsız,” dedi Hi. “Bütün sabah baktım. Hiçbir şey anlamadım. Zamanında çözmemiz imkânsız.”

Haklıydı. Bir tahmin bile yürütemiyordum.

Aslında basit bir resimdi. Ortasında 18 rakamı vardı ve etrafı uzun bir karakterler dizisiyle çevriliydi: CH3OHHBRCH3BRH2O. Bunların hepsi siyah bir dairenin üzerindeydi ve etrafında daha büyük, mavi bir daire vardı. Hepsinin tepesine bir K harfi kondurulmuştu.

Resmin altında dijital bir kronometre vardı. Altmış dört saatten geri sayıyordu.

Shelton ürperdi. “Sıfıra geldiğinde olacakları düşünmek istemiyorum.”

“Ben de.” iPad’i çantama geri koydum. “Onun için, Oyunbaz’ı bir an önce bulmalıyız. Bir yandan ipucu üzerinde çalışırken, öbür taraftan adamın peşine düşeriz.”

“Harika,” dedi Hi. “Ama nasıl?”

“Hepsini inceleyeceğiz. Elimizdeki bütün materyalleri. Dua edin de Oyunbaz bir hata yapmış olsun.”

İlk zil çaldı. Öğrenciler binaya doluşmaya başladı.

“Gidelim mi?” Hep birlikte kapıya yöneldik.

Girişte yaşanan ufak bir sıkışıklık yüzünden kendimi Madison’la omuz omuza buldum.

Şaşırarak gülümsedim. Selamlaşmamız dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

Gözleri hayretle irileşti. İrkilerek geriye doğru bir adım attı. Birilerine çarptığında pahalı mücevherleri şıngırdadı. Sonra başını eğip kalabalığın arasına daldı. Bir ara arkasına baktığında

gözlerinde dehşeti gördüm. Sonra kumral bukleli kafası Bolton formalı öğrencilerin arasında kayboldu.

Derin bir iç çektim. Belki de benden uzak durması daha iyiydi.

“Yenilgiyi hâlâ atlatamamış,” dedi bir ses arkamdan.

Bu kez daha da derin bir iç çektim. “Merhaba, Jason.”

Koridorda sola döndüm. Jason bana yetişmeye çalışırken Ben’e çarptı.

Dalaşmaya hazırlanan iki köpek gibi birbirlerine baktılar. Shelton’la Hi yanımızdan geçip gitti.

“Önüne baksana,” diye hırladı Ben.

“Bakıyorum,” dedi Jason kuru bir sesle. “Senden izinsiz Tory’yle iki çift laf edemeyecek miyim?”

“Tory gereksiz sohbetlerle vakit harcamayı sevmiyor.”

Jason’ın gözleri bana kaydı.

“Yeter!” Şu ikisinin derdi neydi? Kedi köpek gibi didişip duruyorlardı. “Jason, dersten önce dolabıma uğramam gerek. Sonra görüşürüz, olur mu?”

“Tabii, Tor. Sadece bilmek istersin diye düşünmüştüm.”

Duraksadım. “Neyi?”

“Chance bu hafta okula dönecek. Galiba yarın sabah.”

“Ah, teşekkürler.”

“Rica ederim. İyi dersler.”

Jason kravatını düzeltti. Sonra Ben’inkini de düzeltecekmış gibi ellerini uzattı. Ben geri sıçradı. Suratı kıpkırmızı kesildi.

Jason sırtarak uzaklaştı.

Ayaklarım yürümeye devam etti ama zihnim başka yerlerde dolaşıyordu. Chance yarın okula dönüyordu. Derhâl bir plana ihtiyacım vardı.

Ben bana yetiştii. Bu raundu kaybettiği için öfkeden kuduruyordu. *Ahmaklar*.

Shelton'la Hi sınıfın kapısında idi.

Hi Ben'in suratına şöyle bir göz attıktan sonra "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Ama okuldan sonra bir yere uğramalıyız."

"Ciddi olamazsın," dedi Ben.

Shelton kaşlarını çatı. "Hangi konuda?"

"Claybourne Malikânesi'ne gideceğiz," dedim itirazlarına aldırmadan. "Borcumuzu ödeme zamanı geldi."

"Kalan parayı çekelim," diye homurdandı Hi. "Hani altınlar yetmezse üstüne onları da veririz."

"Çocuklar, yapmayın. O altınlar Chance'in payı. Onsuz asla başaramazdık. Ayrıca geçen yaz bizi gördü. Gidip ağzını aramalıyız. Bakalım ne kadarını hatırlıyor?"

Buna hiçbirini karşı çıkamadı.

"Kim bilir?" dedim. "Belki Oyunbaz konusunda da yardım edebilir."

Bana hayretle baktılar.

"Ya tabii ki açık açık anlatmayacağız," dedim. "Ama *cac-he*'nin adli tıpta incelenmesi iyi olmaz mı? Chance'in sağlam bağlantıları var."

Belli ki onları zerre kadar etkileyememiştim.

"Yine bir çuval inciri berbat edecek," diye homurdandı Shelton.

Hi gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Başını filan vurmadın değil mi?"

Ben kafasını iki yana salladı. "Büyük hata."

“Yanıldığınızı anlayacaksınız,” dedim.

İkinci zil çaldı.

Sınıfa girip yerlerimize oturduk. Aslına bakarsanız, ben de kararsızdım. Arkadaşlarıma belli etmemek için kafamı matematik kitabıma gömdüm.

Geçen sefer Claybourne Malikânesi’nde canımı zor kurtarmıştım.

Büyük bir hata mı yapıyordum?

.

15

S on zilden sonra kapıda buluştuk. Oğlanlar isteksiz olmalarına karşın daha fazla ayak diremediler. Bir şeyi aklıma koydum mu mutlaka yapacağımı biliyorlardı. Ceketlerimizi dolaplarımıza bırakıp Broad Caddesi'nin doğusuna doğru yürüdük.

Bankaya uğradığımızda üçü de surat astı.

Meeting Sokağı'ndan sola döndük. Claybourne Malikânesi birkaç blok ilerideydi, Charleston'ın Broad'un Güneyi olarak bilinen seçkin bir mahallesinde. Burada Charleston'ın en eski ve köklü ailelerinin evleri bulunuyordu. Ortamla daha alakasız olamazdık!

Hi ıslık çalarak sağını gösterdi. “Şuna bakın. Dört katlı. Beş bile olabilir.”

Shelton hayretle etrafına bakınıyordu. “Babam burada bir park yeri bile alamazdı.”

“Zenginin malı züğürdün çenesini yorar,” diye homurdandı Ben. “Hadi işimize bakalım.”

Chance'e atalarından kalan ev bu muhitte bile kolayca fark ediliyordu. Claybourne Malikânesi, Güney Carolina'nın en büyük özel mülkü ve tarihi bir anıt niteliğinde. On dokuzuncu yüzyıl İtalyan evleri model alınarak inşa edilmiş. Ana binada kırk oda, yirmi dört şömine ve altmış banyo var. Şehir merkezinin ortasında iki dönümlük yer kaplıyor. Sizin anlayacağınız, krallara layık bir ev.

Tepesinde sivri uçlu demirlerin olduğu, üç metrelik taş duvarın süslü kapısında durduk. Claybourne'lerin aile armasına baktım. Gri bir kalkan ve etrafları siyah ve kırmızı sarmaşıklarla çevrili üç siyah tilki.

"Bizim aileye de bir arma lazım," diye alay etti Hi. "Bir Stelowitski olmanın neye benzediğini yansıtan bir şey olmalı."

Shelton kıkırdadı. "İç çikolata parçacıklarıyla dolu pizza dü-rüme ne dersin?"

Elimi kaldırdım. "Herkes hazır mı?"

Kimse cevap vermedi. En azından sızlanmıyorlardı.

Sessizliklerini evete yorarak bahçe kapısının yanındaki kısa, metal kapıyı tıklattım. Dakikalar geçti. Sonra bir sürgü şingir-dadı ve kapı içeri doğru açıldı.

"Evet?" Güvenlik görevlisi kırklı yaşlarda, kır saçlı ve atletik bir adamdı.

Muhtemelen eski polisti. Yaka kartı yoktu ve bizi gördüğüne hiç de memnun görünmüyordu.

"Merhaba," diye şakıdım. "Chance'i görmeye geldik."

"Randevunuz var mı?"

"Hayır ama sınıf arkadaşlarıyız. Chance'in okula döneceğini duyduk ve ona hoş geldin demek istedik."

Hi dayanamayıp kıkırdadı. Sonra bozuntuya vermemek için öksürmeye başladı. Sırıtmaya devam ettim.

“Bay Claybourne ziyaretçi kabul etmiyor,” dedi görevli bıkkın bir sesle. “İsterseniz adınızı bırakın. Ben kendisine iletirim. Üzgünüm ama şimdi gitmenizi istemek zorundayım. Kapının önünde kalabalık ediyorsunuz.”

“Ama biz Chance’in yakın arkadaşlarıyız,” diye üsteledim. “Bir sorsanız? Belki...”

“Hayır. Randevu alıp gelin.”

Hay aksi. “Chance’e Tory Brennan’ın uğradığını söyler misiniz, lütfen? O ben oluyorum. Bunlar da Hiram Stollowitski, Ben Blue ve Shelton Devers.”

Duraksadım. Başka ne söyleyebilirdim? “Chance uygun olduğunda onunla mutlaka görüşmek istiyoruz. Önemli.”

“Tamam.” *Bam!* Kapı suratımıza kapandı.

“Keşke yine bir ödül aldığını söyleseydin,” dedi Hi. “Mesela Yılın Gönlü En Zengin Zengini ödülü. Geçen sefer işe yaramıştı.”

“Kapa çeneni.” Bu şekilde sepetlenmek hiç hoşuma gitmemişti. Bir çare düşünmeye çalıştım ama bulamadım. Bundan sonra top Chance’teydi.

“Yürüyün,” dedi Ben. “Burada yeterince vakit harcadık. İpucu üzerinde çalışmalıyız.”

Birden kapı açıldı. Bekçi kafasını dışarı uzattı ve beni görünce rahat bir nefes aldı.

“Kusura bakmayın, Bayan Brennan.” Kaldırıma çıktı. “Adım Saltman. İşe yeni başladım. Henüz davetli listesini inceleme şansım olmadı. Tabii ki içeri girebilirsiniz. Bay Claybourne’e geldiğinizi haber vereyim.”

Saltman gergin bir tavırla elindeki kasketle oynuyordu. “Bu ufak karışıklıktan Bay Claybourne’e bahsetmezseniz sevinirim. Umarım saygısızlığımı bağışlarsınız.”

Hayretimi gizlemeye çalıştım. “Tabii ki.”

Ne diyordu bu adam? Dayanamayıp risk aldım. “Davetli listesinde adım mı var?”

Saltman kafa salladı. “Elbette, efendim. Hatta en ayrıcalıklı ziyaretçimizsiniz. Bay Claybourne gece gündüz, ne zaman gelirseniz içeri alınmanızı özellikle belirtmiş.” Utangaçça gülümsedi. “Bay Claybourne için çok değerli olmalısınız.”

Nasıl yani?

Chance buraya geleceğimi nereden biliyordu? Neden böyle bir talimat vermişti?

“Chance evde mi?” diye sordum.

“Babasının çalışma odasında.” Saltman suratını buruşturdu. “Aslına bakarsanız, oda artık onun oldu. Siz girişte bekleyin, ben kendisini çağırayım.” Gözleri oğlanlara kayd. “Bu arada, arkadaşlarınız için bir talimat bırakılmamış. Korkarım...”

“Chance hepimizi görmek isteyecektir,” diye atıldım ve sertçe ekledim. “Bakın, sizce de burada biraz fazla vakit kaybetmedik mi?”

“Haklısınız,” dedi Saltman hemen.

İki yanı çiçek tarhlarıyla bezeli, kısa bir patikadan eve yürüdük. Saltman büyük meşe kapıyı açtı. Malikânenin dev holü karşımızda belirdi.

Zihnime üşüşen hatıraları kovaladım.

Aklını başına topla. Chance hafife alınacak biri değil.

Saltman bizi sağdaki daha küçük bir odaya aldı. Ahşap lamb-rileri, kornişleri, tavan süslemelerini, ahşap şömine rafını ve

kristal avizeyi ilgiyle süzdüm. Ortadaki maun sehpanın etrafında altı tane deri koltuk vardı.

“Buyurun,” dedi Saltman. Bir paneli yana kaydırdı ve arkasındaki diyafonun düğmesine bastı. “Bay Claybourne’e misafirleri olduğunu haber verir misiniz? Dört kişiler. Tory Brennan ve arkadaşları.”

Az sonra, üniformalı bir uşak geldi ve Saltman girdiğimiz kapıdan çıktı. Soğuk içeceklerimizi yudumlarken etrafımıza baktık.

“Bir planın olduğunu tahmin ediyorum,” diye fısıldadı Shelton. “Kafasına bir kese altın fırlatıp gitmeyeceğiz herhâlde?”

“Ne bildiğini öğrenmek zorundayız,” dedim.

“Nasıl?” diye mırıldandı Ben.

“Bana bırakın.”

Hi şömine rafındaki büstü gösterdi. “Şu şapşala bakın. Suratinin yüzde doksan dokuzu kaş. Kaş kölesi olduğunu bile bilmediğinden eminim.”

Büstün sert yüzünü taklit ederek donuk bir sesle konuştu. “Benim zamanımda fakirleri yerdik. Dışarıda kocaman bir mangal yakardık ve her pazar köylü pizololası pişirirdik.”

“General Clemmons Brutus Claybourne,” dedi kuru bir ses. “İhtilalde iki bölüğün kumandanıydı ve Yorktown’da öldü. Anısına saygı gösterirsen sevinirim.”

Chance kapının çerçevesine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Vay canına.

Bana sorarsanız o, alaca karanlığın ete kemiğe bürünmüş hâliydi. Bakıra çalan, esmer bir ten, koyu kahverengi gözler ve

karanlık bir mizah anlayışı. Siyah, gür saçlarının çerçevelediği yüzü Hollywood yıldızlarına taş çıkaracak kadar kusursuz hatları vardı. Uzun boylu ve atletikti. Kaslı vücuduna rağmen asla hantal değildi. Aksine, hareketleri bir panterinkiler kadar zarif ve ahenkliydi. Uzun lafın kısası, mükemmeldi.

Onu son gördüğümde yorgun ve aklı karışıkta. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. Yaşadığı psikolojik baskı sonucu bir tik geliştirmişti. Kendi ruh sağlığını sorgulamaktan bitkin düşmüştü. Sonunda da kaçtığı psikiyatri kliniğine geri dönmüştü zaten.

Ama şimdi o biçarenin yerinde yeller esiyordu.

“Ekip toplanmış,” dedi alaycı bir gülümsemeyle. “Eee, yaz tatilinizin kalanı iyi geçti mi bari?”

“Merhaba, Chance.” Söyleyeceklerimi planlamama rağmen onu görünce dilim tutulmuştu. “İyi misin diye merak ettik.” diye mırıldandım güvensiz bir sesle.

“İşte karşıdayım. Nasıl görünüyorum sen söyle.”

İçeri girdi ve en yakındaki koltuğa oturdu. Alaycı gülümsemesi yüzüne yapışıp kalmıştı.

“Naber, Chancy?” dedi Hi. “Tımarhaneden ne zaman çıktın?”

Patavatsızlığına şaşırarak usulca inledim.

Ama Chance oralı olmadı. “Hiram. Asla hayal kırıklığına uğratmıyorsun. Clemmons amcağı taciz etmeyi bırak da bize katıl.”

Hi kendini deri koltuklardan birine attığında, Chance gözlerini yüzlerimizde dolaştırdı. “Formalarınız çok yakışmış.”

“Yakında sana da yakışacak,” diye yapıştırdı Ben. “Derslerden bayağı geri kaldığına göre sana kolay kolay diploma vermezler.”

Chance'in gülümsemesi belli belirsiz gölgelendi. "Sana da iyi akşamlar, Ben. Evet, birkaç haftalığına okula döneceğim. Geçen dönem bütün sınavlara giremedim. Ama herkesle birlikte mezun olacağımı umuyorum."

"On sekizine bastın değil mi?" Shelton odayı gösterdi. "Bunların hepsi artık senin mi?"

"Evet. Geçen ay mirasımı almaya hak kazandım. Babam da uzakta olduğu için bundan sonra Claybourne Malikânesi'nin efendisi benim."

Hi'a göz kırptı. "Beni ondan taburcu ettiler zaten. Ne komik değil mi? Meğer klinik de bizimmiş."

Chance'in kardeşi yoktu. Annesi onu doğururken ölmüştü. Babası da zor günler geçiriyordu. Chance belki de artık Charleston'ın en zengin adamıydı.

"Rüşvetle mi çıktın yani?" dedi Ben kaşlarını çatarak.

"Ne münasebet. İyileştim ve taburcu oldum." Gözleri bana kaydı. "Kliniğe geri döndüğümde bazı konuları düşünme fırsatı buldum. Aklımı toplamak için bol bol vaktim oldu. Ayrıca Claybourne imparatorluğunun başına geçme zamanım çoktan gelmişti."

"Ya hakkındaki suçlamalar?" diye sordum. "Öylece çıkıp gitmene izin mi verdiler?"

"Bölge savcısı cezamı yeterince çektiğime karar verdi. Bana da bu karara saygı göstermek düştü."

"Saçmalık!" diye bağırdım. "Bize silah doğrulttun!"

"Aklım başımda değildi," dedi bütün masumiyetiyle. "İnanmıyorsanız avukatlarıma sorun."

Küstahlığı tepemi attırdı. "Mahkeme de bunu yuttu öyle mi?"

“Yüksek mevkilerde ahbabların olması işe yarıyor.” Beni kızları çılgına döndüren o çekici göz kırpışlarından biriyle ödüllendirdi.

Ters bir cevap vermemek için kendimi zor tuttum. Chance, Katherine Heaton cinayetine doğrudan karışmasa da, delilleri karartmıştı ve bir cezayı hak ediyordu. Ama tartışmanın anlamı yoktu. Görünen o ki paçayı kurtarmıştı.

Misafirliğimizden pek hoşnut görünüyordu. Eski alaycı kişiliği yine gün yüzüne çıkmıştı.

Ama tam olarak eskisi gibi değildi.

Eğlenceli yanı bir yere gitmemişti. Ama esprileri daha sert ve acımasızdı. Hâlâ gözleri parlıyordu fakat bakışlarındaki sıcaklık kaybolmuştu.

Daha katı ve tehlikeli görünüyordu. Tedbiri elden bırakmamalıydık.

Ben sabırsızca kıpırdandım. “Verin şu keseyi de gidelim. Sahte kankalık muhabbetinden sıkıldım.”

Chance ilk kez ilgilenmiş göründü. “Ne kesesi?”

Shelton’a bir işaret çaktım. Keseyi elime tutuşturdum. Bağcıklarını açıp altınları avucuma döktüm.

“Anne Bonny’nin hazinesini bulduk. Bu da senin payın.”

Chance’in ağzı hayretle açıldı. “Benim payım mı?”

Başımı salladım. “Senin yardımın olmadan başaramazdık. Adil davranmak istedik.”

“Adil,” diye mırıldandı Chance. Gözlerinde sert bir ifade belirdi. “Sen bana asla haksızlık etmezsin, öyle değil mi, Tory?”

Kalp atışlarım hızlandı. “Ne demek istiyorsun? Al, payını veriyorum işte.”

Elim havada kaldı. Chance gözlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle beni süzmeye devam etti.

Sonra birden ayağa kalktı. “Paranız sizde kalsın. Karşınızdakinin kim olduğunu unuttunuz galiba?”

Başımı iki yana salladım. “Bu altınlar senin, Chance. Sana borçluyuz.”

Kibirli gülümsemesi geri döndü. “Evet, kesinlikle. Ama borcunuzu farklı bir yolla ödemenizi tercih ederim.”

Kapıya doğru yürüdü. “İzin vererseniz, yarın için hazırlanmak istiyorum. Lise saçmalığına birkaç hafta daha devam edip sonra bu sayfayı sonsuza dek kapatacağım.”

“Altınları almayacak mısınız?” diye direttim.

“Hayır. Onları bulurken yanınızda bile değildim.”

Ne düşüneceğimi şaşırmıştım. Chance ona borcumuz olduğunu kabul ediyor ama altınları reddediyordu. Neden?

“Altın tartışması yapacağımıza daha önemli konuları konuşmalıyız,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Cevaplanması gereken sorularım var.”

Ürperdim.

Onu yanlış yönlendirdiğimi biliyor muydu? Sırlarımızı korumak için ona yalan söylediğimi? Hastanede hangi konuları düşünmüştü?

Birden Chance’e Oyunbaz’dan, kırık *cache*’den ya da başka bir şeyden söz etmek istemediğimi fark ettim. İçimden bir ses bunun hayatımı daha da güçleştireceğini söylüyordu.

“Pekâlâ,” dedim ve ayağa kalktım. Diğerleri de beni izledi. “Yarın okulda görüşürüz.”

“Sizi geçireyim.”

Bizimle kapıya kadar yürüdü. Güneş ışığına çıkıp bahçe kapısına yöneldik.

“Durun.”

Arkamı döndüm.

“Fikrimi değiştirdim.” Yanıma geldi. “Altınlardan birini rica edebilir miyim?”

“Sadece bir tane mi?” Keseden bir altın çıkarıp ona verdim. “Neden?”

“Altın bana seni hatırlatıyor, Tory,” dedi buz gibi bir gülümsemeyle. “Bu para gözlerimin ısıltısını geri getirecek.”

Parayı havaya atıp ustaca yakaladı ve arkasına bile bakmadan içeri girdi.

.

16

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Shelton.

Buna verilecek bir cevabım yoktu. Chance’in son sözleri kafamın içinde yankılanıyordu.

“Altınlar bize kaldı,” diye şakıdı Hi.

Marinaya gelmiştik. Ben, bizi Morris Adası’na götürmek için bekleyen babasına mesaj attı. Ama ben bugünü burada kapamaya niyetli değildim.

“Loggerhead’e gidiyorum,” dedim.

Shelton kaşlarını çattı. “Neden? LAEE’de bir sorun mu çıktı?”

“İkinci *cache*’yi incelemeliyiz,” dedim. “Ama gerekli aletlerimiz yok. Geçerli bir bahane uydurursam Kit laboratuvarlardan birini kullanmama izin verir.”

Aslında bundan pek emin değildim. Ama aklımı Chance’ten uzaklaştıracak bir uğraş arıyordum.

Shelton çabamı yerle bir etti.

“Chance’in söylediklerini konuşacak mıyız?” diye sordu usulca. “Altın ve ışıldayan gözlerle ilgili iması hoşuma gitmedi.”

Endişelenmekte haklıydı. Chance'in bana meydan okur gibi bir hâli vardı. Belki de yalnızca alay ediyordu. Ya da beni olacaklara karşı uyarıyordu.

Ne kadarını biliyordu? Ne hatırlıyordu?

Deniz kıyısına indiğimizde Tom Blue bizi iskelede bekliyordu. Hugo'nun motorunu çalıştırmıştı bile.

"Sorunlarımızı tek tek ele alalım," dedim. "Önce LA AE'de *cache* kalıntılarını inceleyelim."

"Size iyi şanslar," dedi Ben. "Yığınla ödevim var ve boşa zaman öldürmeye ta Loggerhead'e kadar gidemem."

Sağ ol ya.

"*Sewee* olmadan nasıl gidip geleceğiz?" diye sordu Hi. "Yüzmeyeceğiz herhâlde?"

"Babam Morris'ten sonra LA AE'ye uğruyor. Akşam öbür seferi yakalarsınız."

"Kusura bakmayın, gençler," dedi Shelton. "Ama ben de kaçıyorum. Annem son günlerde odama taktı. Yemekten önce etrafı toplamazsam hır çıkar."

Hi'a umutla baktım. "Beni yalnız bırakmayacaksın değil mi? Laboratuvar aletlerini senin kadar iyi kullanamıyorum."

Hi çenesini sıvazlayarak derin düşüncelere daldı. "Yine bir emrivakiyle karşı karşıyayız, sayın seyirciler." Sonra omzunu silktili. "Neden olmasın? Ama makineleri sadece ben kullanacağım."

"Anlaştık."

Hi'la Birinci Bina'nın camlı kapılarından girdik.

"Yaşasın," diye mırıldandım. Güvenlik Şefi Hudson yine iş başındaydı.

Bizi görünce alnındaki çizgiler derinleşti. Ayağa kalkıp jilet gibi ütülü, mavi üniformasını silkeledi.

“Neden buradasınız?”

“Babamı görmeye geldim,” dedim ve ekledim: “Buraya genellikle bunun için geliyorum.”

Gülümsemedi bile. “Müdür Howard sizi bekliyor mu?”

Aynı konuşmaları defalarca yapmaktan sıkılmıştım. “Beklemek ne kelime!” diye yalan söyledim. “Geç bile kaldık.”

Gözleri Hi’ya kaydı. “İkinizi de mi?”

“Evet,” dedi Hi. “Sağ olsun, bize yakartop koçluğu yapıyor. Bazı savunma hamlelerini konuşacağız.”

Gözlerini kıstı. “Yakartop mu?”

“Bölge şampiyonası var da,” dedi Hi ve göğsünü yumrukladı. “Ben nişancıyım. Bakın, topu şöyle hafifçe döndürerek atarsanız...”

Sözünü kestim. “İmza verecek miyiz?”

Hi bir başladı mı çenesini tutamaz. Ama Hudson aptal değildi ve en son isteyeceğim şey şu Robocop’un babamı aramasaydı.

Hudson bizi azılı teröristlermişiz gibi sert bakışlarla süzdü. “İmzalayın. Sağda solda oylanmak yok.”

Dakikalar sonra, dördüncü kattaki müdür süitine girdik. Ejderha Kadın masasında yoktu. Bir yerlerde sigara içiyordu herhâlde. Kit’in kapısını çaldım.

“Girin.”

Kit ahşap çalışma masasında oturuyordu. Kulağında telefon vardı. Bizi görünce şaşırdı. Oturmamızı işaret etti.

“Ödeneği kısmak istemiyorum, Pete,” dedi gözlerini ovuşturarak. “Enstitü akvaryumda çalışan yunus uzmanının parasını

cebinden öder. Bu hep böyle olmuştur.” Duraksadı. “Anlıyorum ve maddi bir külfet olduğunu kabul ediyorum. Ama LAAE bu sorumluluğu üstlenmek zorunda.”

Ahizeyi eliyle kapadı. “Bir dakika, çocuklar. Bazılarına laf anlatmak o kadar zor ki.”

Karsten döneminden beri ofis fazla değişmemiştir. Köşedeki şapka askısının iki yanında raflarından kitaplar fışkıran kitaplıklar göze çarpıyordu. Çalışma masasının arkasındaki büyük pencere Atlantik’e bakıyordu. Altında tahta dosya dolapları vardı.

Kit’in odaya başlıca katkısı duvarlardaki antika veterinerlik çizimleriydi. Pek havalıydılar.

Masanın üzeri Kit’in dizüstü bilgisayarı ve iki çerçeveli fotoğraf dışında boştu. Birinde Kit’le bizim evin çatı verandasında öğle yemeği yiyorduk. Diğerinde Kit’le Whitney bir dondurma kupunu paylaşıyordu.

Hi başıyla ikinci fotoğrafı gösterdi. “Kusura bakma ama süper sıkıcı bir çift,” diye fısıldadı.

Omzumu silktim. “Ne diyeyim? Görünen köy kılavuz istemez.”

Kit iç çekerek telefonu kapadı. “Beyaz yakalılar sadece parayı düşünüyor. Bütçe, masrafa karşılık kazanç hesapları. Bizim kâr amacı gütmeyen bir kuruluş olduğumuzu anlayamadılar gitti. LAAE için önce hayvanlar gelir.”

Başımı salladım. “Mücadeleye devam.”

“Elbette.” Gülümsedi. “Neyse ki LAAE’nin sağlam kaynakları var. Sayenizde.”

Hiram’la gülümsedik.

“Eee, sizin için ne yapabilirim?”

Zavallı babacığımı yine kandırmak zorundaydım.

“Okul için bir proje hazırlayacağız,” dedim. “Kimya dersi için bazı testler yapmalıyız. Laboratuvarlardan birini birkaç saatliğine ödünç alabilir miyiz?”

Kit şüpheyle gözlerini kıstı. “Okul projesi ha? Bunu daha önce de duymuştum sanki.”

“Ama bu sefer doğru söylüyorum. Bir cismin üzerindeki kanıtları inceleyeceğiz.”

Kit sahte bir gülümsemeyle kafasını salladı. Henüz ikna olmamıştı.

Öne eğildi. “İkinci laboratuvarı kullanabilirsiniz. Ama yine bir işler karıştırıyorsanız bunu mutlaka bilmek istiyorum. Eskisi kadar saf değilim. Gözüm üzerinizde.” Başını yana eğip bizi süzdü. “Tıpkı bir baykuş gibi.”

“Ah, yok canım,” dedim. “Sadece bir okul projesi.”

“Kit benzetme yapmayı pek beceremiyor. Farkında mısın?” Bir bezle çelik tezgâhı siliyordum. “Ben baykuş yerine kartal derdim.”

Laboratuvarı düzenlemeye devam ettik. Ana binanın en küçük laboratuvarı buydu ve üçüncü katta kuytu bir köşede olduğu için rahatsız edilmeden çalışabilecektik.

“Bence yorgunluktan,” dedi Hi. “Adamın millete laf anlatmaktan canı çıkıyor.”

“Doğru.”

Hi kanıtları yan yana dizdi. iPad, bulmaca kutusu, Loggerhead'deki mektup ve Pinckney Kalesi'den aldığım yanık kutu. Elimizde sadece bunlar vardı. Bitirdiğinde avuçlarını birbirine sürttü. “Şimdi ne yapıyoruz?”

“Emin değilim,” diye itiraf ettim. “Keşke bizim çocuklar da gelseydi.”

Hi alayla homurdandı. “Ben bunu vakit öldürmek olarak görüyor, unuttun mu?”

“Nasıl unutturum?” Aslına bakarsanız, tepkisi beni şaşırtmıştı. “Ben böyle şeyleri sever hâlbuki. Üstelik karşımızda manyak bir katil var. Keşke bu işi biraz daha ciddiye...”

Kapının açılmasıyla sustum. Anders Sundberg başını içeri uzattı.

“Selam.” Ameliyat giysisinin üzerine beyaz bir laboratuvar önlüğü giymişti. “Ne yapıyorsunuz? Yardım ister misiniz?”

“Teşekkürler,” dedim çaktırmadan saçlarımı düzeltmeye çalışarak. “Ama gerek yok. Biz hallediyoruz.”

Anders gerçekten de çok yakışıklıydı.

Göz ucuyla Hi’in Oyunbaz’ın mektubunu çekmeceye koyduğunu gördüm.

Kurallara uymak zorundaydık.

“Birkaç saatliğine laboratuvarı kullanmak için izin aldık,” dedim. “Kit burasının boş olduğunu söyledi.”

“Evet. Iglehart çıktı. Onun için laboratuvar müsait.” Suratında mahcup bir ifade belirdi. “Beni Kit gönderdi. Ne yaptığınıza bakmamı istedi.”

Şimdi de casusluğa mı başladı? Ama bir dakika. Belki de bu durumu lehimize çevirebilirdik.

“Seni hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz ama sadece bir okul projesi,” dedi Hi.

Anders tezgâhtakilere baktı. “Enteresana benziyor.”

“Evet,” dedim. “Bunlarda delil arayacağız.”

Anders beni ilgiyle süzdü. “Adli tıp. Vay canına.”

Hi da oyuna kolayca uyum sağladı. “Bunlardan birinde bir delil gizli. Onu bulacağız.”

“Size yardım edeceğim,” dedi. Dolaptan bir ameliyat eldiveni kutusu çıkardı. “Adli tıp incelemelerinin ilk kuralı delilleri kirletmemektir. İlk etapta orada olmayan bir şeyi yanlışlıkla eklemek istemezsiniz.”

Suratımı buruşturdum. Onları bir poşete bile koymadan çantamda taşıyordum.

Her neyse. Olan olmuştu zaten.

Hi bir çift eldiven taktı. “Tam olarak ne aramalıyız?”

“Her şeyi. İki cisim birbirine değdiğinde aralarında bazı madde alışverişleri olur. Onlara bakacaksınız.”

Anders tezgâhın başına geçti. “Genellikle bu transfere olanak sağlayan en önemli etken ısıdır. Bu sürece temas sür-tünmesi deriz. Mesela bir parmak izi.” iPad’i özenle kaldırdı. “Dokunmatik ekran bir parmak izi yakalamak için mükemmel bir fırsat yaratır.”

Hi’a baktım. Suratını ekşitti. iPad’e hepimiz dokunmuştuk. Üzerindeki diğer izler çoktan kaybolmuş olmalıydı.

“İşe yarayacağını sanmam,” dedim. “Onu ödevimizde kullandık. Bizim parmak izlerimizle kaplıdır.”

Sundberg omzunu silkip bulmaca kutusuna uzandı. “Bu ne?”

Hi göz kırptı. “*Himitsu-Bako*. Japon malı.”

“Açılıyor mu?”

“Umarım.” Kutuyu iki yanından tutarak Shelton’ın yaptıklarını hatırlamaya çalıştım. Üç denemeden sonra pes ettim. Hi da şansını denedi ama beceremedi.

“İçinde bazı kâğıtlar bulduk,” dedim öfkemi bastırmaya çalışarak. “Ama daha kapsamlı bir araştırma için beklemek zorunda kalacağız.”

“Açtığınızda kıl, kozmetik, cam ya da iplik gibi şeyler arayın,” dedi Anders. Gözlerini tavana dikerek düşündü. “Tabii toprak ve bitki kalıntılarına da bakın. Polen. Boya izi. Ne demek istediğimi anladınız değil mi? Onları bir bantla toplayın.”

“Ya bu?”

Pinckney Kalesi’nden aldığım *cache*’yi gösterdim. Yanmasına ve ezilmesine rağmen büyük bir kısmı hâlâ tek parçaydı. Açıkçası ona büyük umut bağlamıştım.

“Pekâlâ, asıl işimiz şimdi başlıyor.” Sundberg kutunun dış yüzeyindeki yanık kısmı inceledi. “Bu yanığa pozitif bir katalizör sebep olmuş. Bir yağ ya da başka bir yakıt.”

Hi ona yaklaştı. “Bu, bize nasıl bir bilgi veriyor?”

“Pozitif katalizörler temiz yanmaz. Geride tortu bırakırlar.” Elini kaldırdı. “Kimyagerler için, gerçek hızlandırıcılar bileşimler ve yanmayı destekleyen yakıtlardır. Oksijen barındıran gazlar gibi. Yakıtın kendisini öyle görmezler. Bu da gazolin, aseton, kerosen ve bunun gibi yanıcıları bertaraf eder. Ama adli tıpta yanmayı hızlandıran, yayılmasına yardımcı olan ve alevlerin söndürülmesini güçleştiren bütün kimyasal yakıtlar hızlandırıcı olarak kabul edilir.”

“Tortunun tanımını yaptığımızda hızlandırıcının ne olduğu ortaya çıkacak,” dedim. “Yanmaya neyin sebep olduğunu anlayacağız.”

“Bu da bizi şüpheliye götürecektir,” diye atıldı Hi. “Bir bomba da bütan gazı varsa, sigara içenleri araştırırız.”

“Kesinlikle.” Anders çekmecedan bazı örnekler çıkardı. “En iyi örnek barut izidir. Çıplak gözle görünmez ama ateş edenin tetiği çeken elini lekeler. Kimin ateş ettiğini anlamakta çok faydası olur.”

“Süpersin, dostum,” dedi Hi. “Şimdi ne yapacağız?”

Anders *cache*’yi yakından inceledi. “Bir bakalım.” Uzun bir test çubuğu çıkardı ve pamuklu kısmını yanık kısımda dolaştırdı.

“İşte,” dedi. “Şu yapışkan madde her neyse alevleri o hızlandırmış. Bir iz bulduk bile.”

“Harika,” dedim. Moralim yerine gelmişti. Belki de bu işi başarabilirdik. “Hangi madde olduğunu nereden anlayacağız?”

“Kütle spektrometresi ya da belki bir taramalı elektron mikroskobu kullanacağız. Kundaklamaları araştıran uzmanlar gaz kromatografisi denen bir teknik kullanır. Gaz karışımlarını bileşenlerine ayırırlar. Ya da hızlandırıcının ne olduğuna dair bir fikriniz oluştuyorsa bir kimyasal reaksiyon testi yapılabilir.”

“Harika,” dedim heyecanla. “Hangisinden başlıyoruz?”

Anders kaşlarını kaldırdı. “Korkarım bu iş o kadar kolay değil, Tory. Bahsettiğim makineler çok pahalı. Yan işler için onları kullanmıyoruz.” Dudaklarını büzdü. “Öğretmeniniz sizden tam teşekküllü bir mikroskobik inceleme beklemiyordur. Pamuklu çubuktaki kanıt yeterli olur sanırım.”

Hi beni dirseğiyle dürttü. “Tabii canım. Tory gaza geldi. Haha. Çok komik!”

Zoraki sıırttım. “Doğru ya. Birden coştum.”

Böyle desem de içim içimi yiyordu.

Az kalsın, öfkeyle homurdanacaktım. Oyunbaz'ın tehditleri kulağımda çınladı. Anders'i zorlayamazdım ama o testlere ihtiyacımız vardı.

Hi kanıtları toplamaya başladı. Bir yandan da, taramalı tüfek gibi konuşuyordu. "Yardımanın için ne kadar teşekkür etsek az. Müthiş bir ilerleme kaydettik. Dinamitlerin iç yüzünü öğrendik. Proje yarışmasını kazanacağımızdan şüphem yok. Belki bize ödül olarak bir örnek laboratuvar önlükleri verirler. Ya da periyodik cetveli bir arma..."

Onun susturdum.

Kimyasal inceleme bizim altından kalkabileceğimiz bir iş değildi. Aklıma bir fikir geldi.

Jason'ın babası gençken aile geleneklerine karşı gelerek yıllarca Cinayet Masası'nda dedektif olarak görev yapmıştı. En sonunda da Charleston Polis Departmanı'nın şiddet suçları biriminin başına getirilmişti.

Bu bağlantıyı denemeli miydim? Son seferinde işler pek de iyi gitmemişti. Hem Jason'ı bu işe dâhil etmek için nasıl bir hikâye uydurmalıydım? Tuhaf istekler konusunda ün yapmıştım. Artık insanlar bana eskisi kadar güvenmiyordu. Öz babam bile.

"Bu tip analizlerle kim ilgileniyor?" diye sordum.

"Polis," dedi Sundberg. "Bizde daha iyi aletler var ama onlar tecrübeli." Gözlerini kıstı. "Neden sordun?"

"Proje için. Adli tıpla ilgili birkaç soruya da cevap vermek zorundayız. Bir uzmanla görüşebilssek harika olurdu."

"Sorun değil," dedi Anders ve çenesini sıvazlayarak bir süre düşündü. "CPD'nin laboratuvarında çalışan biri var. Eric Marchant. Hudson onu iyi tanıyor. Şehrin en önemli uzman-

larındanmış. Hudson’la konuşmayı göze alırsanız yardımı dokunabilir.”

En azından bir başlangıç noktamız vardı.

Hi, Anders’a haddinden fazla yaklaşmıştı. Omzunun dibinde konuşunca zavalıcılık irkildi. “Her şey için teşekkürler. Projemiz Mükemmel Araştırma dalında Nobel aldığı anda haber veririm. Hatta teşekkür konuşmamızda senden de bahsederiz.”

“Ne hoş,” dedi Anders kuru bir sesle. “Kit’e burada işinizin bittiğini haber vereyim mi?”

“Evet,” diye şakıdı Hi. “Dünyayı sallamaya hazır mısın, Tor?”

Başımı salladım. “Teşekkürler, Anders.”

“Benim için zevkti.” Bize el sallayıp gitti.

“En azından bir iz yakaladık.” Hi, Oyunbaz’ın mektubunu çıkarıp çantasına koydu. “Boşa vakit kaybı olmadı.”

“Doğru. Hadi eve dönüp bizimkilerle konuşalım.”

Kapıya doğru yürürken içim umut doluydu. Gerekli cevaplara henüz ulaşamasak da bir başlangıç noktamız vardı. İlerleme kaydetmiştik.

Coop yaralandığından beri ilk defa kontrolümü geri kazandığımı hissediyordum. Boşlukta başıboş sürüklendiğime dair o rahatsızlık verici his kaybolmuştu. Hâlâ Oyunbaz’ın oynattığı kuklalarlık ama elinden kurtulmamız için bir şans doğmuştu.

Arkayı kolla, Oyunbaz.

Asansör beklerken gülümsedim.

Yanlış kişiye bulaştın.

17

Güvenlik Müdürü Hudson ışıkları yaktı. Tavandaki halojen lambalar parladı. İki numaralı laboratuvarı doğallıktan uzak bir aydınlık kapladı. Hudson'ın her gün iyice ovarak parlattığı yaka kartı ve kol saatinin yüzeyi ışığı yansıttı.

Hudson odanın ortasına doğru yürüdü. Yavaşça döndü ve durdu. Tıraşlı çenesini kaşıdı.

Ne saçmalık.

Ama Brennan denen kıza dikkat etmesi yönünde emir almıştı tabii. Adadaki her adımını takip etmesi gerektiğine inanıyordu. Burnunu onu ilgilendirmeyen işlere sokmasını engellemeliydi.

Dolayısıyla buradaydı işte. Boş laboratuvarın bekçiliğini yapıyordu.

O kız ardında hiçbir iz bırakmaz.

Hudson etrafına bakarak Brennan'la yanındaki şişman oğlanın neler karıştırdığına dair bir ipucu aradı. Ama hiç şansı yoktu. Laboratuvarı temizlemişlerdi.

Hudson birkaç bilgi edinmişti. Brennan, Doktor Sundberg'le birlikteydi. Kız oradayken Sundberg'in kimliğindeki çipi taratmıştı. Aynı saatlerde aynı laboratuvardaydılar.

Aralarında nasıl bir bağlantı vardı acaba?

Hudson parmağını duvara monte edilen metal tezgâhta gezdirdi. Dolaplara, çekmecelere, deney tüplerine ve makinelere baktı. Ne aradığını bile bilmiyordu. Yerinden oynatılan herhangi bir şey belki.

Ama tek bir ize bile rastlamadı.

Belki de tamamen zararsız bir ziyaretti.

Şu kız ve üç erkek arkadaşı. Başını ne yana çevirse onları görüyordu. Adadaki maymunlardan farkları yoktu. Birilerinden duymuştu. Vahşi köpeklerle bile ahbaplık ediyorlardı! Hudson, Müdür Howard'ın o hayvanların serbestçe gezinmesine nasıl izin verdiğini anlayamıyordu.

Hoş, onun yerinde olsa kızını da ortalığa salmazdı!

Derin bir iç çekti. Bildiklerini rapor edecekti o kadar. Zaten bir rapor ne kadar kısa tutulursa o kadar takdir görürdü.

Son kez etrafına bakındı. Sonra ışıkları kapadı ve odadan çıktı.

18

Yemekte biftekli ve domates soslu sandviç ve sebze sote vardı. En iyi okullarda bile bazı günler berbat yemekler çıkar. Bolton da istisna değildi. Onun için genellikle yemeğimi evden getiriyordum. Bugün menüde krem peynirli ve salatalıklı sandviç, tahıllı gevrek ve diyet kola vardı. Her zaman sağlıklı beslendiğimi iddia edemem. Arada bir böyle kaçamaklarım oluyor.

“Ona ihtiyacımız yok,” dedi Ben. “Zaten yardım da etmez.”

Her zamanki köşemizde oturuyorduk. Kafeterya gürültülüydü. Hep bir ağızdan konuşan öğrenciler ve çatal bıçak şangırıkları birbirine karışıyordu. Ama sesin farkında bile değildim. Dikkatim masanın karşısından beni şüpheyle süzen üç çift gözdeydi.

“Jason’ın babası dedektif.” Bunu üçüncü tekrarlayışımı. “Bir polis uzmanıyla iletişim kurmaya çalışıyoruz. Neden bu bağlantıyı kullanmayalım?”

Ben bana doğru eğilip sesini alçalttı. “Kuralları unutuyorsun. Kimseyle konuşamayız. İnsanların canı yanabilir.”

Hi'la Shelton Ben'in iki yanında'ydı. Jason yanıma oturabil-sin diye bu düzeni tercih etmiştik. Ama şimdi üçü birden üze-rime geliyordu

"Ben haklı olabilir," dedi Hi. Yine ceketini ters giymişti. "Kurallarda özellikle belirtilmiyor ama Oyunbaz'ın buna aldı-racağı'nı sanmam."

"İyi de, arkadaşlar," dedim, "bizim bir referansa ihtiyacımız var. Jason, Marchant denen şu adamla konuşabilir. Fena mı? İşimiz kolaylaşır."

"Marchant bize neden yardım etsin ki?" diye sordu Shelton. "Onu tanımıyoruz bile. Hem polis laboratuvarları yan işlere bakmaz."

"Zaten o yüzden Jason'a ihtiyacımız var." Sabrım taşmak üze-reydi. "İçeriden birinin oğlu olduğu için ona ayrıcalık tanıyabi-lirler."

Hi'in gözleri arkama kaydı. "Geliyor." Bir an duraksadı. "Kravatını neden bu kadar kısa bağlıyor? Sigortacılar benziyor."

Shelton ağzına bir çatal sebze tıkarken alayla homurdandı.

Jason yanıma oturdu. "Komik olan ne?"

Shelton yalandan hıçkırdı. "Bana gülüyorlar."

Jason'ın keyfi yerindeydi. "Kusura bakmayın, geciktim. Dolabıma ancak üçüncü dersten sonra uğradım. Notunuzu o zaman gördüm. Nasıl gidiyor?"

Bütün şirinliğimle gülümsedim. "Senden bir iyilik isteye-ceğiz."

"Tory isteyecek," diye düzeltti Ben sertçe.

Aman ya! Ben'in bu işi bozmasını hiç istemiyordum.

Jason neyse ki ona aldırmadı. "Hizmetinizdeyim. Konu ne?"

“CPD laboratuvarından birine ulaşmam gerek.” Dünyanın en olağan şeyinden bahseder gibiydim. “Eric Marchant adında bir adli tıp uzmanı.”

“Sizi onunla görüştürmemi istiyorsunuz,” dedi sırtarak. “Bu sefer ne yaptınız? Birini mi vurdunuz?”

Ben gürültüyle iç çekti. “Tory’ye yardım edebilir misin onu söyle.”

Jason’ın bakışları bulutlandı. “Bir şeye ihtiyacın yoksa sen neden buradasın?”

“Doğal yaşam alanlarında ahmakları inceliyorum,” diye yanıtladı Ben kuru bir sesle. “Birini yakından gözlemlemek için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm.”

Jason öne eğildi. “İstersen dışarı çıkalım. Orada bana daha yakından bakarsın.”

Hi’la Shelton ellerini Ben’in omuzlarına koydu.

“Yeter!” diye bağırdım. “Ayıp ettin, Ben. Hemen özür dile.”

Ben bir an için gözlerimin içine baktı. Sonra arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kusura bakma.” Sesi daha sahte olamazdı.

Jason ona dik dik baktı. “Dert değil, dostum. İnsan kendi türünü daha yakından tanımak ister tabii.”

Ben kıpkırmızı kesildi ama daha fazla üstelemedi.

“Babamın doğum günü için bir sürpriz hazırlıyorum,” dedim. “LAAE’deki bir bilim insanı Marchant’ın aradığım adam olduğunu söyledi.”

“Ne yapacaksın ki?”

“Söyleyemem,” dedim utangaçça gülümseyerek. “Sürprizi kaçar.”

Jason'ın suratı asıldı. "Ama sürprizi bana yapmıyorsun ki."

Oğlanlar haklıydı. Bu berbat bir hikâyeydi.

Ne yazık ki, bir CPD adli tıp uzmanına neden ihtiyacım olduğunu açıklayacak daha iyi bir mazeret uyduramamıştım. Sunduğum her bahane beraberinde bir sürü soruyu getirecekti.

Dolayısıyla orijinal plana sadık kalmıştım.

"Babam tarihe meraklı," dedim. "Geçen hafta bit pazarında antika bir yazar kasa buldum."

Arkadaşlarımla göz teması kurmamaya çalıştım.

"Mükemmel bir parça," dedi Hi. "Fiyatı da uygun."

"Ama sorun şu ki," dedim, "bunlar düzgün çalışmak için bir yağa ihtiyaç duyuyormuş. Marchant elinde bir numune olduğu takdirde ne olduğunu anlayabilirmiş."

"Antika bir yazar kasada kullanılan yağı öğrenmek için bir adli tıp uzmanına mı ihtiyacın var?"

"Ah, evet." Saçmalığın dik alasıydı ama bozuntuya vermedim.

"Böyle tuhaf şeyler de hep senin başına geliyor."

"Yardım edecek misin?" diye sordum bütün sevimliliğimle.

Omzunu silkti. "Neden olmasın? Marchant'ın yanına uğrarım."

"Çok teşekkürler." Ucu pamuklu çubuğu çantamdan çıkarıp Jason'a verdim. "Numune bu."

Çubuğu kaldırdı. "Tek şartla."

"Nedir?"

"Şu yazar kasayı merak ettim."

Hay aksi!

Shelton kaşlarını kaldırdı. Hi suratını buruşturdu. Ben'in dikkati tekrar masaya yöneldi.

Jason oralı olmadı. “Onu bana göstermeni istiyorum. Ama yanımızda arkadaşların olmayacak.”

Ben ayağa fırladı. “Ben gidiyorum. Yoksa elimden bir kaza çıkacak.”

Jason da ayağa kalktı. Burnundan soluyordu. Ben'in karşıısına dikildi.

Herkes sustu ve onları izlemeye koyuldu.

“Ben şiddet yanlısı biri değilim, Blue,” dedi Jason. “Ama fazla ileri gittin. Sana sıkı bir ders vermek gerek.”

Ben gözlerini kıstı. “Bak, bekliyorum. Hadi versene dersimi.”

Jason'ın boynundaki damarlar kabardı. “Hâlâ dikleniyor musun?”

Ben kesik kesik soluyordu. Gözlerinde aniden bir parıltı yansıdı.

Korkuyla sıçradım.

Aman Tanrım, ışıyacak!

“Götürün onu buradan,” diye tısladım Hi’la Shelton’a.
“Çabuk!”

Hi tehlikeyi sezerek ellerini Ben'in göğsüne koydu ve onu kapıya doğru itti. "Kafanı kullan, dostum," diye fısıldadığını duydum.

Ben inatla yerinden kıpırdamadı ama Shelton da Hi'a yardıma koşunca birkaç adım geriledi. "Kendine gel, dostum. İnsanlar bakıyor. Kontrolünü kaybetme."

Hi'la Shelton, Ben'i itmeye devam etti. Ben gerilese de gözlerini Jason'dan bir an olsun ayırmadı. Kapıda Ben, Hi'la Shelton'ın elinden kurtuldu ve tek başına çekip gitti.

Jason ayağa kalktığından beri ilk nefesimi aldım.

Şimdilik kriz atlatılmıştı ama yarın ne olacağını kimse bilemezdi.

Herkes heyecanla konuşmaya başladı. Sınıf arkadaşlarımız hevesle bir şeyler daha olmasını bekliyordu ama Jason yerine oturdu.

“Jason... Üzgünüm,” diye mırıldandım. “Neden böyle oldu bilmiyorum. İnan...”

“Gerçekten hiçbir fikrin yok değil mi?” dedi sertçe. “Başka herkes anladı ama senin aklına bile gelmiyor.”

“Bir dakika. Neden bahsediyorsun?”

“Boş ver. Marchant’la konuşacağım. Seni araması birkaç gün sürebilir. Sorun olur mu?”

“Hayır. Tekrar teşekkürler.”

Bir an duraksadım. Demin söyledikleri beni huzursuz etmişti. “Herkes anladı derken...”

“Gitmeliyim,” dedi. “Görüşürüz.”

Kapıdan çıkarken Hi’la Shelton’a selam verdi ve gitti. Arkadaşlarım masaya döndü. Yemeklerimizi unutup kafa kafaya verdik.

“Ucuz atlattık,” dedi Hi. Korkusu yüzüne yansımıştı.

Shelton birileri dinliyor mu diye sağına soluna bakındı. “Yüzünün ne hâle geldiğini gördüm,” dedi. “Ben az kalsın ışıyacaktı değil mi?”

Başımı salladım.

Hi suratını ovuşturdu. “Çok kötü.”

“Onları yan yana getirmemeliyiz,” dedi Shelton. “En azından öfkeleri yatışana kadar.”

“Daha önce böyle değillerdi,” diye homurdandım.

Jason ona meydan okuduğunda Ben'in bakışlarını görmüş-tüm. Mantığını tamamen yitirmişti. Az kalsın milletin içinde ışıyacaktı. Bunu nasıl yapardı? Daha da önemlisi, bir daha yapacak mıydı?

"Ben hep fevriydi," dedim. "Ama son günlerde zıvanadan çıktı. Nedeni hakkında bir fikriniz var mı?"

"Eee, şey..." Hi gözlerini kaçırdı. "Bak, eminim atlatacaktır, tamam mı? Böyle şeyler olur. Ona zaman tanımalıyız."

"Doğru söylüyor," diye mırıldandı Shelton başparmağını inceleyerek.

Gözlerimi kıstım. Şu ikisi bir şeyler biliyordu ama ne?

Üsteleyecektim ki Hi konuştu. "Jason, Marchant'tan birkaç gün haber alamayabileceğimizi söyledi. Ne kadar vaktimiz kaldı?"

Tüh ya. Resmen oyunu unutmuştum.

Çantamı aralayıp iPad'e baktım.

"Otuz altı saat. Yarın gece yarısına kadar."

"Öyleyse bekleyemeyiz," dedi Shelton. "Bulmacayı çözme-liyiz."

Öfkeyle masaya vurdum. "Haklısın. Bir delinin oyuncağı ol-maktan sıkıldım."

"Ben de," dedi Hi. "Ama şimdilik başka şansımız yok gibi."

"Bir saldırı planına ihtiyacımız var," dedi Shelton.

Haklıydı.

Ama ne?

Zamanımız azalıyordu.

19

“Tory! Yemek!”
Of!

iPad’i çekmeceye koydum. Resmi taratıp bilgisayarıma yüklemiştim ve Shelton internette bir benzerini arıyordu.

Kit sesini yükseltti. “Tory!”

“Geliyorum!”

Çin çubuklarıyla saçlarımı gevşekçe toplayıp aşağı koştum. Whitney tabii ki yine bizdeydi. Üstelik Kit bunu bana haber vermeye bile tenezzül etmemişti.

Coop yanıma koşup burnuyla elimi dürttü.

“N’aber, oğlum? Hadi, yatağına git.”

Coop uzun uzun esneyip dediğimi yaptı. Whitney onu temkinli gözlerle süzdü. Şu kadın beni öldürecekti.

Son günlerde Coop’un yemek dilenmesi üzerinde çalışıyordum. Kit tavrını koymuştu. Masada bizi rahatsız etmesine izin veremezdim.

Coop sözümü dinliyordu neyse ki.

Whitney'in canını sıkması hoşuma gidiyordu aslında ama Kit'le bozuşmamak için Coop'u kıskırtmıyordum.

O süs budalası için hayatımdan daha ne kadar ödün verecektim?

Kit o gün eve erken dönmüştü. Elinde market poşetleri vardı ve mangal yapacağını söylemişti. Whitney işi sevinç çığlıkları atmaya kadar vardırmıştı.

Menüyü biliyordum. Kit bana orta pişmiş bir cheeseburger yapacaktı.

Mangalı ortak kullanıyorduk. Bay Devers üç biftek, Hi'in babası da çeşitli baharatlarla marine edilmiş tavuk göğüsleri getirmişti.

Hava şerbet gibiydi. Erkekler etlerin pişmesini beklerken birkaç bira yuvarlıyordu.

Kit'in arkadaşlarıyla vakit geçirmesi hoşuma gitmişti. Artık onların patronuydu ama Morris Adası'nın düzeni hiç değişmemişti. Üç baba neşeyle sohbet ediyordu.

Kit'in sayesinde, diye düşündüm. Müdür oldum diye böbürlenmeye kalkışmadı.

Kit az sonra yemek masasına üç tane tabak koydu.

Whitney heyecanını aptalca ahlayıp oflamalarla belli etti.

Kit hamburgerleri annemden daha az pişiriyordu. Ama bu lezzete zamanla alışmıştım. Çenemden akan et sularına aldırma-
dan yemeğimin tadını çıkardım.

"Tory, bebeğim?" dedi Whitney. Muhtemelen evden getirdiği kristal kadehle pembe şarabını yudumluyordu. "Bir karar verebildin mi? Şanslı çocuklar kim belli mi?"

"Ne?"

Gözlerini devirdi. “Refakatçilerinden bahsediyorum canım. Bu kaçınıcı soruşum. Haftaya cuma akşamı balo var.”

Tüh! Tamamen unutmuştum.

Son birkaç günde iki kere Loggerhead’e gitmiş, Battery Park’taki patlamaya sebep olmuş, Claybourne Malikânesi’ne uğramış ve Ben’in bir volkan gibi patlamasına tanık olmuştum.

Ama Whitney hâlâ kotilyon planlarımı öğrenmek istiyordu. Ben böyle hayatı...

“Hâlâ düşünüyorum,” diye yalan attım köftemi çiğnerken. “Yanlış bir seçim yapmak istemem.”

Kit onaylamaz bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Ağzın doluyken konuşma, ufaklık. Whitney o isimleri hemen istiyor. Neden oyalanıyorsun?”

Whitney narççeği kırmızısı tırnağını çenesine vurdu. “Taylor’a ne dersin? Adı neydi? James mi? Ah, hayır. Jason! Sarışın lakros oyuncusu.” Göz kırptı. “Çok hoş çocuk.”

İğrençsin.

Whitney’in arkadaşlarımdan bahsetmesi iştahımı kaçırmıştı.

Gerçi Jason hoştu, evet.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım. “Olabilir.”

“Annesiyle konuşmamı ister misin?” Öne eğildi. “Sen utanırsan ben halledebilirim.”

Suratına bir tane patlatmak istedim.

Jason zaten teklif etti, ahmak.

“Ben sorarım,” dedim tabakta kalan son turşuyu ağzıma atarken. “Yarın kimya sınavı var. Bana müsaade.”

Kit başını salladı. “Yarın akşam Whitney’e cevabını verirsin. Bu işi daha fazla geciktirme.”

“Tamam.”

Coop’u çağırmak için elimi dizime vurdum. Odama girdiğimde kendimi yatağa attım. Bu kararı geciktirmek için elimden geleni yapıyordum ama yumurta kapağıya dayanmıştı.

Kimi davet edecektim? Hangi genç beyefendiler beni balo salonunda üç kere dolaştırma şerefine erişecekti?

Ne şeref ama! Şimdi birbirlerini ezecekler!

Bir liste yapmaya karar verdim. Listeleri severim. Bir konuyu farklı açılardan görmeme ve bir strateji geliştirmeme yardım ederler.

Elime kâğıt kalem aldım. *Chance Claybourne* yazdım. Sonra hemen üzerini çizdim.

Gerçekçi ol. Bilinçaltım kafayı yemişti.

Öncelikle *Chance* yaptıklarımın sonra beni sevmiyordu. İkincisi *Viraller* hakkında çok şey biliyordu. Ve üçüncüsü, spot ışıklarından kaçınmak isterken böyle bir seçim beni amacımdan saptırırdı.

Yine de pek havalı olmaz mıydı?

Önceden tasarladığım isimlere geçtim. Hi, Shelton ve Ben.

Üçüncü ismi daire içine alıp yanına bir soru işareti kondurdum.

Ben son günlerde burnundan soluyordu. Onunla vakit geçirmeyi sevsem de baloda olay çıkarması riskini göze alabilir miydim? Öfkesini kontrol altında tutabileceğinden emin olabilir miydim?

Ben’inkinin altına *Jason*’ın adını yazdım. Belki haksızlık ediyordum ama *Whitney* onu kafama kakıp duruyordu ya? Resmen *Jason*’dan soğumuştum. İşin kötüsü başka seçeneğim yoktu. Kendi aptallığıma güldüm.

Sanki bin tane adayın var da liste yapıyorsun.

En kolayı oraya Viraller'le gidip bütün gece bir köşede saklanmaktı. Whitney'le Kit de baloda olacaktı ama beni hiçbir şeye zorlayamazlardı. Arkadaşlarımla birkaç saat takılıp kendimi gösterecek ve toz olacaktım.

Öyleyse neden bu kadar zorlanıyordum?

Çünkü Jason mükemmel bir seçim.

Jason baloların gediklisiydi. Usulleri biliyordu. Bizim ekip YouTube'dan araştırma yapmak zorunda kalacaktı. Ama Jason kotilyonların aranan adamıydı. Üstelik bu yolla Whitney'den de kurtulabilirdim.

Evet, evet. Jason'dan daha uygun bir aday düşünemiyordum. Bana kavalyle olmayı zaten teklif etmişti ve herkesin onaylayacağı biriydi.

Hem belki gerçekten bir randevu gibi olur.

Hızla doğruldum. Bu da nereden aklıma gelmişti?

Gözlerim Ben'in daire içine aldığı ismine takıldı.

Ben, Jason'ı seçmeme bozulacaktı. Bunu asla belli etmeyecekti ama onu iyi tanıyordum.

Döndük yine en başa.

Öfkeyle Mac'imi kapadım. Google'dan yardım almalıyım. Birkaç araştırmadan sonra kararımı verdim.

Listemde dört kişi vardı.

İnternete bakılırsa dört en uygun rakamdı.

Jason'la Ben kavalyelerim olacaktı. Yaşca büyük oldukları için bu şeref onlarındı.

Edi'yle Büdü de diğer eşlikçilerim.

Hi'la Shelton'ın da mutlaka orada olmasını istiyordum.

Whitney güneyin köklü ailelerin birinin oğlunu kavalye olarak seçtiğimi duyunca havalara uçacaktı. Böylece Viraller'e de ses çıkarmayacaktı. Sonunda herkes kârlı çıkacaktı.

Öyleyse neden hâlâ gergindim?

Keşke annem de olsaydı.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Çoğu zaman üzüntümü kontrol etmeyi başarıyordum.

Ama böyle anlar da oluyordu. Hüznüm ve ızdırabım içimden fişkırtıveriyordu.

“Yeter,” dedim yanaklarımı silerek.

Annem bütün bu balo saçmalığından nefret ederdi ama kavalyelerimi seçerken kim bilir nasıl eğlenirdik?

Kalbimde sevgisini sakladığım yeri yokladım. Kocaman bir boşlukla karşılaştım. Az kalsın yine hıçkırıklara boğuluyordum.

Seni çok özölüyorum, anne. Seni düşünmediğim bir gün bile yok.

Coop üzüntümü hissetmişti. Patilerini dizlerime koyup kucığıma çıkmaya çalıştı. Az kalsın sandalyeyle birlikte geriye doğru devriliyorduk.

“Hey, dur,” dedim ve yere uzanıp onu kucakladım.

Kafasını göğsüme dayadı. Gözlerimi kapadım ve burnunu öptüm.

“Sağ ol, dostum. Buna ihtiyacım vardı.”

20

E rtesi gün dolabımın yanında bekledim.

O sabah Bay Blue'nun teknesine binmemiştim. Sabah altıda dışçı randevum vardı. Kit beni arabayla bırakmıştı.

Diş temizliğiyle geçen kırk kâbus dakikasından sonra nihayet okuldaydım. Dilim taşlardan boşalan aralıklara takılıp duruyordu.

Bir planım vardı. Önce Jason'la başlayacaktım. O evet derse sırayla Ben, Shelton ve Hi'la konuşacaktım.

Jason hayır derse utançtan ölebilirdim. Sonrasında Ben'den tek kavalitem olmasını isteyebilirdim. Her hâlükârda Ben'le Jason'ı konuşmak istemiyordum.

Şansım yaver gitti. Jason diğerlerinden önce koridorda belirdi.

El salladım. “Bir dakika konuşabilir miyiz?”

Yön değiştirip yanıma geldi. “Hay hay.”

“Hay hay mı?”

“Hep söylemek istemişimdir. Bir deneyeyim dedim.” Yanımdaki dolaba yaslandı. Standart Bolton formasını giymişti.

Ama kravatı okul yönetimince yakın zamanda onaylanan alternatiflerden biriydi. Gece mavisiydi ve üzerinde minik, beyaz, mitolojik ejderhalar vardı.

“Hevesini aldıysan bir köşeye kaldırabilirsin,” dedim gülerek. “Haklısın.”

Hazırladığımı konuşmayı yapmak için ağzımı açtım.

Ama Jason bana fırsat tanımadı. “Kafeteryada olanlar için özür dilemek istiyorum.” Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “Ben’in benimle ne sorunu olduğunu bilmiyorum ama iş bu noktaya varmamalıydı. Anlaşmazlıklarımızı konuşarak çözmeliyiz. Barbarlar gibi dövüşerek değil.”

“Senin bir hatan yok. Ben kabalık etti.”

“Ama ben de hemen gaza geldim.”

İç çektim. “Olsun. Onunla konuşacağım. Ben iyi çocuktur. Eminim bir yolunu bulursunuz.”

“Tabii.” Başını iki yana salladı. “Doğru.”

Yine o bakış. Neler oluyordu?

Konuyu değiştirdi. “CPD’deki adama mesaj bıraktım ve numaranı verdim.”

“Harikasın. Teşekkürler.”

“Dediğim gibi birkaç gün alabilir.” Saatine baktı. “Birazdan zil çalacak. Bir şey söyleyecektin.”

Hay aksi! Hâlâ asıl konuya gelememiştim.

Sırt çantamın askılarını düzelttim.

Derin bir nefes aldım.

Beynim tam da kısa devre yapacak zamanı bulmuştu!

“Balo,” dedim planladığımdan daha yüksek bir sesle.

İyice saçmaladın!

“Evet, iyice yaklaştı. Büyük olay olacak. Kiminle gidiyorsun? Tanıdığım biri mi?”

Bastır, Tory!

“Seni düşünmüştüm. Teklifin hâlâ geçerlidir umarım.”

Jason gözlerini kırıştırdı. Ağzı açıldı. Bir saniye geçti. “Ah, tabii ki.”

Tepkisi beni panikletti. Bunu hâlâ istiyor muydu?

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Mecbur değilsin,” diye mırıldandım. “Başka birine eşlik edeceksen...”

“Hayır, hayır. Sadece şaşırdım. Sana teklif ettiğimde hiç heyecanlanmamıştın da ondan.” Sırıttı. “Yoksa çok hoşuma gider.”

Oh!

“Harika. Ben’le ikiniz kavalyelerim olacaksınız. Shelton’la Hi da bize eşlik edecek.”

“Ben mi?” Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Enteresan olacak.”

“Onlar benim en yakın dostlarım. Hiçbirini dışlayamam.”

Başını salladı. “Bunu aklına bile getirme zaten. Göreceksin, hiçbir sorun çıkmayacak.”

“Sağ ol.”

Olgunluğu içimi rahatlattı. Her şey yolunda gidecekti. Öyle değil mi?

Uyarı zili çaldı. Jason’la vedalaşıp sınıflarımıza gittik. Sırama oturduğumda Shelton’la Hi geldi.

Derste, matematik öğretmeni Bay Trenzoni’nin genizden gelen, monoton sesine odaklanmakta güçlük çektim.

Oyunbaz’ın ipucu esrarını koruyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım hiçbir anlam ifade etmiyordu. Shelton farklı şifrele-

me teknikleri üzerinde çalışıyordu. Şimdilik bir ilerleme kaydedememişti. Hi da onun kadar kaybolmuş durumdaydı ve Ben denemiyordu bile.

Gece yarısına saatler kalmıştı. İlk kez bizden o kadar emin değildim.

Ya başaramazsak? Bedelini kimler ödeyecekti?

“Bayan Brennan?”

Başımı kaldırdım. Bay Terenzoni siyah sakalını sıvazlıyordu. “Bekliyoruz,” dedi gergin bir sesle.

“On iki,” diye uydurdum. Sorunun ne olduğunu bile bilmiyordum.

“Hayır, Bayan Brennan. Doğru cevap Green Teoremi olacaktı.”

Bazılarının bıyık altından güldüğünü fark ettim. Bay Terenzoni başını iki yana salladı.

Suratım pancar kesildi ve bir kez daha aptal durumuna düşmemek için bütün endişelerimi bir kenara bıraktım.

Sonraki hedefimi öğle yemeğinden önce yakaladım.

“Ben? Sana bir şey sormam gerek.”

“Ne?”

“Haftaya cuma balo var.”

Tepki vermedi. Bazen onunla konuşmak ne kadar zordu!

“Oraya yalnız gidemem. Kavalierlerim ve refakatçilerim olmalı.”

Cevap yok.

“Kavalierlerimden biri olmak ister misin?”

Yüzüme bakmakla yetindi.

“Kendini zorlama,” dedim sertçe. “Sadece bir smokine ihtiyacın olacak ve Bolton’ın bağışçılarının önünde kibar davranman gerekecek. Başarabilir misin?”

Bu yaklaşımı planlamamıştım. Ama soğukluğu beni böyle davranmaya itti.

Uzun bir an boyunca cevap vermedi. “Olur,” dedi sonra.

“Anlaştık,” dedim. Duyan da bir kontrata imza atacağımızı sanırdı. “Hepsi bu kadar.”

Kafeteryaya yöneldik.

“Başka kimler geliyor?”

“Shelton’la Hi. Bir de Jason. O da kavaljem.”

Durdu. “Jason mı?”

“Kit’in sevgilisi ailesini tanıyor. Biliyorsun beni bu işe o soktu. Hem Jason kuralları biliyor ve zaten bana eşlik etmeyi teklif etmişti. Dolayısıyla...”

“Bir dakika.” Bakışları karardı. “Jason sana oraya birlikte gitmeyi mi teklif etti? Ne zaman?”

“Yazın. Bir kotilyon etkinliğinde.” Ne önemi vardı ki? “Şimdiye kadar cevap vermemiştim ama Whitney beni o kadar zorladı ki başka çarem kalmadı.

Bıkkınlıkla iç çektim. “Bana sorarsan baloya katılmak bile istemiyorum.”

Ben’in dudakları aralandı. Ama sonra duraksadı ve aksi yöne doğru yürümeye başladı.

“Ben, dur!”

Dediğimi yaptı fakat bana dönmedi.

“Kavaljem olacak mısın?”

“Evet.”

Beni kafeteryanın kapısında bırakarak çekip gitti.
Şahane!

“Bir smokinimiz eksikti!” Shelton kalın camlı gözlüğünün ardından bana dehşetle baktı. “Ya dans? İstemezsem dans etmek zorunda değilim değil mi?”

Yine acil çıkışa en yakın masamızdaydık. Etrafımız boştu. Bu da işimize geliyordu. Hi’la Shelton sandviçlerini kemirirken ben yengeç çorbası içiyordum. Öğle yemeklerimi Whitney hazırlamaya başlamıştı. Utanç vericiydi tabii ama hayır diyememiştim.

Bunda iyi yemek yapmasının etkisi var mıydı? Kabul ediyorum ki evet. *Yuh olsun sana, Tory Brennan.*

Ben ortalıkta yoktu.

“Değilsin,” dedim. “Sadece etrafta görüneceksiniz o kadar. Orada olmanız benim için yeterli.”

“Bin kere evet!” dedi Hi. Devam etmeden önce peçetesiyle ağzını sildi. “Bedava yemek. Mis gibi parti. İstersen robot dansı bile yaparım.” Masadan kalkmadan çabucak birkaç figür sergiledi.

“Bravo,” dedim. “*Break dansın* yeniden moda olduğunu bilmiyordum.”

Cips paketini yırttı. “Daha değil zaten ama benimle birlikte olacak. Bu arada süper pandomim yaparım. Hani aklında bulunsun diye söylüyorum.”

Shelton gözlüğünü çıkarıp sildi. “Ben’le Jason da geliyor öyle mi? Ya kavgâ ederlerse?”

“Jason olanlar için benden özür diledi. Bir yolunu bulacaklarını söyledi. Ama Ben...” Gerisini getiremedim.

“Merak etme,” dedi Hi. “Biz onu pamuk gibi yaparız. Ayrıca hayatının en özel gecesinde seni utandırmaz. Evlenmek için tek şansının bu olduğunu biliyor.”

Elimdeki havuçlu krakeri suratına fırlattım. “Adi!” Hi son anda eğilince atışım hedefi bulamadı.

Shelton öne eğildi. “Ne kadar vaktimiz kaldı?”

Sağa sola bakınıp iPad’i kontrol ettim. “On iki saat.”

“Gece yarısına kadar bulmacayı çözemezsek kaybedeceğiz. Artık her ne anlama geliyorsa.”

“Oyunbaz anlamını söyledi ya?” Shelton kollarıyla gövdesini sarmaladı. “Bir bomba patlayacak ve masumlar ölecek.”

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Tehlikenin ne denli büyük olduğunu unutmuştum. Başarısızlığımızın ne anlama gelebileceğini.

Bu işi ciddiye almalıyız. Kazanmalıyız.

“Okuldan sonra buluşalım mı?” diye önerdi Hi. “Ya da edebiyat dersini asıp erken çıkalım. Yaşlı Mixon’ın dramatik John Milton yorumlarını dinlemeye bayılmıyorum.”

“Risk almayalım.” Çöplerimi toplayıp tepsiyi kenara ittim. “Dikkatleri üzerimize çekmek iyi olmaz. Daha vakit var.”

Shelton’ın gözleri iPad’e kaydı. “Bilmiyorum, Tor. Düzinelerce şifre denedim. Hiçbiri işe yaramadı ve bende fikirler tükendi. Belki de polise gitmeliyiz. Şifreyi onlar kırabilir belki.”

Hi isteksizce başını salladı. “Doğru söylüyor. Zamanımız daralıyor ve başarısızlığı göze alamayız. Hem ya iPad’in kendisi bombaysa?”

“Tamam,” dedim. “Sığınakta son bir deneme yapalım. Sonra doğru karakola.”

Ekrana baktım.

12:01:57

12:01:56

12:01:55

.

21

“**H**adi, güzelim. Bütün sırlarını aç bana!”
Hi bıkkınlıkla iPad’e vurdu. Cooper bir anlığına kulaqlarını dikti ama sonra oyuncak kemiğini kemirmeye devam etti.

İki saat sonra bir adım bile ilerleyememiştik. Zaman uçup gidiyordu.

“Yeter,” dedi Shelton. “Geç olmadan polisi arayalım.”

Ben bilgisayarın başındaydım. İskemlesini bize doğru döndürdü. “Kuralları çiğneyemeyiz. Konuşursak Oyunbaz bir yerleri patlatacak.”

“Ne zamandan beri kuralları umursuyorsun?” diye homurdandı Shelton. “Ayrıca bulmacayı çözemezsek o bomba her hâlükârda patlayacak.”

Resme baktım. Siyah daire içinde 18 rakamı ve etrafında harfler ve sayılar. Bunların hepsi mavi bir dairenin içindeydi ve tepede bir *K* harfi vardı.

Neyi kaçırıyoruz?

“Başka bir yol denemeliyiz.” Ayağa kalkıp dolanmaya başladım. “Yeni bir yaklaşım. Sorunu başka bir açıdan ele almalıyız.”

“Her yolu denedim,” dedi Shelton. “Bütün bunlar belirli bir şablona uymuyor.”

Hi gözlerini tavana dikti. “Aklımı kaçıracağım.”

Ben bilgisayara geri döndü.

“Belki belirli bir şablon yoktur,” dedim.

Shelton kaşlarını çattı. “O zaman şifreyi kırmayı unut.”

Başımı iki yana salladım. Bu işin nereye gittiğinden emin değildim. “Belki de bir mesaj değildir. En azından diğeri kadar açık olmayabilir.”

Yerime oturdum ve boş bir kâğıda harflerle sayıları yazdım: CH3OHHBRCH3BRH2O. Birkaç dakika boyunca onlara baktım ama ilham gelmedi. “Dersi asmalıydık.”

Hiram birden ayağa fırladı. “Kimya!”

“Sakin ol,” dedi Shelton. “Ödevin pazartesiye kadar süresi var.”

“Hayır, hayır!” Boş kâğıda vurdu. “Son üç karaktere bakın. H2O! Salak mıyız? Suyun kimyasal formülü bu!”

“Tabii ya,” dedi Shelton. “Bu bir mesaj değil, kimyasal bir denklem!”

“Çözelim hadi.” Kimya kitabımı çıkardım. “Önce bileşimleri ayırt edelim.”

Ben de bize katıldı. “Nihayet bir ilerleme kaydettik.”

“On altı karakter.” Onları bir çizgiyle sekizli gruplara ayırdım. “Tam ortasından kestiğinizde, iki yarısı da CH3’le başlıyor.”

“Metil,” dedi Hi. “Ama genelde başka bir şeyle bağlanır.”

“O oksijen, H hidrojen,” diye saydım. “Bir H daha var.” Alt dudağımı kemirdim. Yeni bir bileşim başlatıyor olmalı, yoksa H_2 olurdu.”

İlk grubun arasına bir çizgi çekip CH_3OH 'yle HBR 'yi ayırdım.

“Denklemin bir dengesi olmalı,” dedi Hi. İkinci grubu işaret ediyordu: CH_3BRH_2O . “Kimyasal bir reaksiyonda hiçbir şey kaybolmaz.”

“Son kısmının su olduğunu da biliyoruz,” diye ekledi Ben. “ H_2O .”

Başımı sallayarak üçüncü bir çizgi çizdim. “O zaman şöyle: CH_3OH . HBR . CH_3BR . H_2O . İlk ikisi diğer ikisini oluşturmak için reaksiyona giriyor.”

“İşte dengelendi,” dedi Hi. “Kâğıt üzerinde işe yarıyor.”

“Birincisi CH_3OH .” Kitabımın fihristine baktım. “Metanol. Basit bir alkol. Hafif, renksiz ve yanıcı. Antifriz, eritken ve yakıt olarak kullanılıyor.”

Shelton not aldı. “Sonraki?”

HBR . “Listede yok.”

“Hidrojen ve bromür.” Hi bilgisayarda araştırdı. “Birlikte hidrojen bromürü oluşturuyorlar. Yanıcı olmayan bir gaz. Suda da hidrobromik asit oluşturuyorlar ve bir sürü alanda kullanılıyor.”

“Metanol. Hidrojen bromür.” Son iki grubu işaret ettim. “Bunlar ilk ikisinin birleşiminden oluşuyor olmalı.”

“Doğru,” diye atıldı Hi. “Yoksa denklem işlemez.”

“ CH_3BR ve H_2O .” Shelton ikisini de daire içine aldı. “Aynı elementler ama yeniden düzenlenmiş hâlleri.”

“Bu iki kimyasal, ortaya çıkan ürünler,” dedi Ben.

“H₂O basit,” diye mırıldandı Shelton. “Su.”

“Demek ki, üçüncü bileşene bakmalıyız,” dedi Hi. “Metanolü hidrojen bromüre ekleyip suyu yan ürün olarak kullanarak ortaya çıkarmaya çalıştığı o.”

“CH₃BR.” İşaret parmağını kâğıda vurdum. “Cevap bu.”

“BR bromür. Bromin de deniyor. CH₃ de metan.” Hi’in alnında derin çizgiler belirdi. “Ama birlikte neyi oluşturuyorlar? Metabromin? Brometan?”

“Metil bromür?” dedim.

“Güzel,” diye sıırttı Hi.

Yüksek sesle okudum. “Metil bromür renksiz, kokusuz ve yanıcı olmayan bir gaz. Eskiden tarım ilacı olarak kullanılırdı. Ozon tabakasına zarar verdiği için 2000’li yılların başında çoğu Birinci Dünya ülkesi tarafından kullanımına aşamalı olarak son verildi.”

“Tarım ilacı mı?” dedi Shelton. “Yani böcekleri öldürmek için kullanılıyordu.”

“Başka bir bilgi yok,” dedim dudağımı ısırarak. “İnternete bakın.”

“Bekleyin,” diye seslendi Hi.

Dakikalar geçti. Sonra Hi bulduklarını okumaya başladı. “*Metil bromür bilhassa tohum üretimi için, toprağı arındırma- da ve çilek ile badem yetiştiriciliğinde kullanılıyordu.*” Bize baktı. “Badem toprakta mı yetişiyor?” Kuruyemişler konusunda ne kadar cahil olduğum ortaya çıktı.

Öğrendiklerimizi akıl süzgecimden geçirdim. “Uf, bilmiyorum. Bütün bunlar ne işimize yarayacak ki?”

Hi devam etti. “Metil bromürü bir süreliğine trafo merkezlerindeki özel yangın söndürücülerde kullanmışlar. Bir de uçaklarda. Bulabildiklerim bu kadar.”

“Kaçırdığımız bir nokta var,” dedi Shelton. “Ama ne?”

“Ortadaki 18’i unutmayın,” dedi Ben. “Bir de en üstteki K harfini tabii. Onların da işlevi olmalı.”

Çaresiz gözlerle Hi’a baktım.

“Burada onlarla ilgili bir şey yok,” dedi.

Shelton öfkeyle başını salladı.

Birden aklıma bir fikir geldi.

“Ulaşmaya çalıştığınız kişiyi soyadını kodlayarak aramak için bire basın ya da operatöre bağlanmak için...”

Biiip.

Tuşlara basmaya başladım. S. U. N. D. B. Hay aksi. Sonraki harf E miydi, yoksa U mu?

Neyse ki sistem imdadıma yetişti. *“Aradığınız kişi Doktor Anders Sundberg’se bire basın.”*

Biiip.

“Sizi Doktor Sundberg’e bağlıyorum. Hatta kaldığınız için teşekkürler.”

Zırrr. Zırrr.

“Hani yardım almayacaktık?” diye homurdandı Ben. “Kurallara aykırı.”

“Bu başka,” diye direttim. “Oyun hakkında bir şey söylemeyeceğiz ki.”

Shelton huzursuz görünüyordu ama Hi başını salladı.

“Sadece bir kimyasalı soracağım.”

“Hangi kimyasalı?” dedi hattın diğer ucundaki ses.

“Doktor Sundberg? Sizi ofisinizde yakaladığıma sevindim.”

“Şanslısınız. Pardon, kiminle görüşüyorum?”

“Ah, ben, Tory Brennan.”

“Tory? Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Fazla vaktinizi almayacağım. Okul projesiyle ilgili bir sorum var. Metil bromür diye bir kimyasal duydunuz mu?”

“Bulduğumuz o muymuş?” diye sordu telaşla. “Tory, metil bromür çok zehirli bir madde. Çubuğu hemen çöpe at ve onunla temas eden her şeyi yıka.”

“Hayır, hayır. Onun ne olduğunu henüz bilmiyoruz. Hâlâ araştırıyoruz.”

“Çok şükür. Metil bromür tehlikeli bir madde. Onunla neden ilgileniyorsun?”

“Bir vaka araştırması yapıyoruz da. Lokal bir kirliliğin kökeninde nelerin olabileceğini anlamaya çalışıyoruz.”

“Ah, anladım. Ne enteresan. Biz öğrenciyken böyle projeler yoktu.”

“Bolton farkı,” diye geveledim. “Evet? Bir fikriniz var mı?”

“Fikir değil, kesin bilgi.” Arkasına yaslandığında koltuğunun gıcirtısını duydum. “Metil bromür on beş yıl önce Charleston bölgesinde yaygın kullanılıyordu. Ama genellikle tek bir amaca yönelik olarak. Golf sahalarının bakımı.”

“Golf mü? Ciddi misiniz?”

“Tabii. Bermuda çiminin bakımında ve kontrol altına alınmasında çok etkiliydi. Ama tarım ilacı yer altı sularına sızdı. Oradan nehirlerle karıştı ve çevreye büyük zararları oldu. Yan etkilerinden ötürü yasaklandı.”

İçimi kemiren bir şeyler vardı ama ne?

“Bunları nereden biliyorsunuz?”

“Deniz biyoloğu olduğumu unuttun mu? 1998’de, metil bromür yüzünden toplu balık ölümleri yaşandı. Başarımla övünmeyi sevmem ama bu maddenin yasaklanması konusunda benim de katkım oldu.”

Öğrendiklerimi sindirmek için duraksadım. “Aklınıza gelen başka bir konu var mı?”

“Hayır. Bahsettiğiniz kimyasal buysa golf sahalarını araştırın derim.”

Teşekkür edip telefonu kapadım. Arkadaşlarım masanın karşısından bana baktı. Coop bile heyecanımızı hissetmişti. Kalkıp yanıma koştu.

“Metil bromür çimler üzerinde kullanılıyormuş.”

Oğlanlar Anders’la konuşmamı can kulağıyla dinlemişti. Hi çoktan oturduğu yerde kıpırdanmaya başlamıştı bile.

Kollarını iki yana açtı. “Bir golf sahasında kaç delik olur?”

“On sekiz!” diye bağırdı Shelton.

Tabii ya.

Ben yumruğunu masaya indirdi. “Çok yaklaştık.”

“Golf da bu işin bir parçası olmalı,” dedi Shelton.

Şakaklarımı ovuşturdum. “Şşş. Durun, düşüneyim.”

Oğlanlar birbirlerine baktı ama bir şey demediler. Aklımı toplamak için buna mecburdum.

Tarım ilacı. 18 rakamı. Golf sahası. Bunlar yapbozu tamamlayan parçalardı. Diğer ipuçlarını da hesaba katmaya çalıştım.

“Daire içinde on sekiz sayısı,” dedim. “Siyah. Bir deliğe benziyor.”

“İşte yine golf,” dedi Hi. “On sekizinci delik!”

Elimle onu susturdum. Hi gözlerini devirdi. Shelton ayağa kalkıp dolanmaya başladı. Ben beni izlemekle yetindi.

“Bir golf sahasındaki on sekizinci delik.” Parmağım resmin üzerine kaydı. “Ya K’nın anlamı ne?”

“Kafa karıştırmak için koymuş olamaz mı?” diye sordu Hi. “Ya da Ku Klux Klan sembolü. Kusura bakma, Shelton. Ama şu kahvaltılık tahıl gevreği değil herhâlde?”

Shelton gözlerini kıstı. Zihnimdaki bilgileri bir düzene sokmaya çalıştım. Tek başına bir K harfi ne anlama gelebilirdi?

“Kiawah’a ne dersiniz?” diye sordu Ben usulca.

“Doğru ya,” dedi Hi. “Oradaki sahalar müthiş.”

“Olabilir,” dedim ama emin değildim. “Bu olasılığın üzerine gitmek için daha çok ipucuna ihtiyacımız var.”

Shelton yumruklarını birbirine vurdu. “Zamanımız azalıyor.”

“Kiawah Okyanus Golf Kulübü olmasın?” dedi Hi. “Yakında PGA Şampiyonası’na ev sahipliği yapacak. Çok saygın bir turnuva.”

Kafamın içinde bir ışıık çaktı.

Gözlerim iPad’e kaydı.

Siyah dairenin etrafındaki mavi daireyi atlamıştık.

“Okyanusa benziyor,” diye mırıldandım.

Shelton’ın gözleri parladı. “Bence de!”

Ben bütün öğleden sonradır ilk kez gülümsedi. İnci gibi dişleri meydana çıkınca o asık suratlı çocuğun yerine çekici bir genç adam geliyordu. İkinci hâlini bin kere tercih ederdim.

“Başardık, çocuklar,” dedim. Coop bile zafer dansımıza katıldı.

Oyunbaz'ın ipucunu çözmüştük. Hâlâ kazanabilirdik.

"İstikamet Kiawah Adası!" dedim. "Nereye bakacağımızı biliyorum!"

Sewee suları yarararak ilerliyordu.

Gece saat ondu. Mümkün olduğunca beklemiştik.

Etraf kalabalıkken şehrin en ünlü golf kulübünde rahatça gezemezdik. Ama zaman kısıtlaması yüzünden artık harekete geçmek zorundaydık.

İki saat sonra vaktimiz doluyordu. Öncesinde gerekeni yapmalıydık.

Hepimiz koyu renkli spor kıyafetler giymiştik. Ama öyle çok da dikkat çekici parçalar değillerdi. Okyanus Golf Kulübü meşhur bir yerdi. Gecenin bu saatinde bile birilerine rastlayabilirdik. Suçlu gibi görünüp şüphe çekmek işimize gelmezdi.

Teknenin burnunda oturuyordum. Kolumu Coop'un boynuna atmıştım. Aslında onu getirmeyecektik ama evden çıkarken o kadar vızıklamıştı ki mecbur kalmıştım. Yoksa Kit uyanabilirdi.

Ben karanlık bastıktan sonra kanaldan geçmek istemediği için okyanus rotasını tercih etmişti. Hedefimiz yakındı. Sadece iki ada güneydeydi.

Hi'la Shelton teknenin k   tarafındaydı. Kimse konuşmuyordu. Genellikle bu tip görevlere gece yarısından sonra çıkardık. Erken bir saatte özel bir kulübe girme fikri bizimkileri germişti belli ki.

Ay ışığı suya vurmuştu. Yumuşak bir esinti vardı. Çoğunlukla tekne de bıraktığım mavi LA AE yağmurluğumu giymiştim.

Folly Beach'i geçip Stono Körfezi'ne ulaşmıştık ki ufukta karanlık bir gölge belirdi.

Kiawah uzun ve ince bir bariyer adaydı. Büyük bir bölümünü golf kul  pllerine ait araziler kaplıyordu. Aşağı yukarı bin kişilik nüfusuyla sessiz ve sakin bir yerdi. Dünyaca   nl   beş golf sahası adanın i  lerindeki ormanlık arazide başlayıp Atlantik kıyısında son buluyordu.

Okyanus en   nl  leriydi.

Ben   imlerle kaplı kıyı boyunca ilerledim. Dakikalar sonra, ilk sıra kum tepelerinin ilerisinde büyük bir bina gördük.

"Mümkün olduğunca yaklaşacağım," dedi Ben.

"On sekiz sahilde," diye fısıldadı Hi. "Kulüp binasına yakın. Bu saatte orada kimsecikler yoktur."

Üç katlı kulüp binası U şeklindeydi. Büyük pencereleri okyanusa bakıyordu. Bahçe ışıkları yanıyordu. Halojen lambalar ve ay ışığı sayesinde etraf gündüz gibi aydınlıktı.

"Umarım dediğin gibidir," diye homurdandı Shelton, Hi'a. "Yoksa tabak gibi g  r  n  r  z."

Ben motoru kapatıp demir attı. Pabu  larımızı çıkarıp kıyıya yürüdük. Coop bu beklenmedik gece eğlencesinin tadını çıkarak hoplayıp zıplıyordu. Etrafta hiç ev olmadığını fark ettim. Kulüp binası da boşsa bizi kimse göremezdi.

Saha ovaldı ve yüzeyi dümdüzdü. Uzak kenarın dibinde derin bir kum hendeği vardı. Binadan yüksek çalılıklarla ayrılıyordu.

Hi doğruca deliğin yanına gitti ve içine baktı.

“Boş,” dedi yumruğunu bacağına vurarak. “Şimdi hapi yuttuk.”

Hi’in yanıldığını umarak deliği bir de ben kontrol ettim. Belki saçmaydı ama burası olduğundan emindim.

“Beklediğimizden kısa sürdü,” dedi Shelton. “Güvenlik gelmeden ikileyelim.” Hi başını salladı ama Ben’le ikimiz kıpırdamadık.

“Burada olmalı,” diye direttim. “İpucu bizi buraya getirdi.”

“Doğru yorumladıysak tabii,” dedi Shelton. “Kim bilir, belki oyun iptaldir. Oyunbaz bizimle dalgasını geçmiştir.”

Hayır, geçmedi. Ve yanılmadım. Burası doğru yer. İliklerime kadar hissedebiliyorum.

Eksik bir parça vardı ama ne?

Ben pür dikkat beni izliyordu. “Ne düşünüyorsun?”

“Bulmacayı çözmek için yetmiş iki saatimiz vardı. Sonuçta her an buraya gelebilirdik. Oyunbaz bir deliğe bizim için bir şey bırakamazdı. İnsanlar burada sabahtan akşama kadar golf oynuyor.”

Hi dudaklarını büzdü. “Doğru. Öyleyse?”

“Yanılmadık,” dedim deliğe bakarak. “Ama daha derine inmeliyiz.”

Shelton ayağını yere vurdu. “Bir golf sahasını kazmamızı istemeyeceksin değil mi? Lütfen, Tor. Sana yalvarıyorum.”

Hi elini kafasına attı. “Resmen vandallık. Bu çimlerin yetişmesi yıllar alıyor. On binlerce dolar değerindeler.”

Ben yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle dikilmeye devam etti. Vücudu yay gibi gergindi.

“İpucu deliği gösteriyor,” dedim. “Başka çare yok.”

Hi’in gözleri parladı. “Durun yahu. Metal dedektörüm tek-nede.”

“Git al,” dedi Ben. “Oyunbaz bize ne bıraktıysa çimenlere fazla zarar vermeden bulup çıkarırız.”

“İyi fikir,” dedim. “Hadi oyalanma.”

Hi kum tepelerinin arasında koşarken Ben kulüp binasına doğru yürüyüp içeri baktı. Coop da onunla gitti.

Shelton’la çimlere oturduk. Kumsala vuran dalgaların hışırtısını dinledim. Burnumuzun ucunda sivrisinekler uçuşuyordu.

Shelton koluna vurdu. “Hi bir şey bulamazsa...”

Ellerimi kaldırdım. “Vazgeçeceğiz. Söz.”

“Sana güveniyorum. Burayı mahvetmek gerçekten anlamsız olur.”

Ben’le Coop yanımıza döndü.

“Bizim tazi kimsenin kokusunu almadı,” dedi Ben, Coop’un kulaklarını okşayarak.

Az sonra Hi göründü.

“Deliğin etrafını tara,” dedim. “Olmadı bütün sahaya bakarız.” Gözlerim Shelton’a kaydı. “O da işe yaramazsa eve dönüyoruz.”

“İyi fikir.” Hi dedektörün düğmelerine bastı. “Aşağıda bir şeyler varsa bu bebek...”

Ding! Ding! Ding!

Herkes irkildi. Coop bir kere havladı.

“Kolay oldu,” dedi Hi ve birkaç adım gerilediğinde ses azaldı.

İçimi bir heyecan dalgası kapladı. “Tam deliğin altında!”

Hi dedektörü kapadı. “Ha şunu bileydin.”

Shelton derin bir iç çekti. “Gerçekten kazacak mıyız?”

“Sadece deliğin içini,” dedim. “Dikkatli olursak çevreye zarar vermeyiz.”

“Olalım öyleyse,” dedi Shelton. Gözleri durmadan etrafı tarıyordu. “Coop’un sesini kimse duymamıştır umarım.”

“Aletleri alayım,” dedi Ben ve tekneye gitti.

Coop hemen peşine takıldı ama onu geri çağırdım. Shelton haklıydı. Havlaması iyi olmamıştı.

Ben dakikalar sonra çantamla geri döndü. İçindeki bahçe çapasını çıkarıp çantamı sırtıma taktım. Kaçmam gerekirse hazır olayım diye.

“Deliği büyütmemeye çalış,” dedi Ben.

Usulca kazdım. Deliğin içindeki kabı çıkardım. Altındaki toprak göründü. Çapayla kazmaya devam ettim. Ama hiçbir şey bulamadım.

“Alan çok dar. Biraz genişletmek zorundayım.”

Shelton homurdandı. Ben sıkıntıyla kıpırdandı. Hi ellerini kafasına koydu.

“Başka çare var mı?” diye sordu Shelton.

“Hayır. Ama bu işi daha temiz yapabiliriz.”

Gözlerimi kapadım.

Zihnimi boşalttım.

Derinlere uzandım.

BUM.

23

Önce acı vurdu.
Her yerime kor iğneler battı.

Sonra güç geldi.

Gözlerim lazer netliği kazandı. Adanın çiçek kokularının yanı sıra başka aromalar da aldım. Bakımlı Bermuda çimlerinin üzerinde gezinen rüzgârın sesini duydum. Ayak parmaklarımın arasına giren her bir kum tanesini hissettim. Tuzlu havanın tadına baktım.

Coop yanıma gelip yüzümü yaladı. Her seferinde anlıyordu.

Hi hevesle kendi ışık patlamasını yakaladı. Shelton onun kadar istekli değildi. Az sonra ikisinin de gözleri altın sarısı parlardı. Tek kelime etmeden etrafı süzdüler.

Ben gözlerini kapadı ve bu kez dönüşümü kolay oldu.

“Dikkatli olun,” dedi. “Oyunbaz akli dengesi bozuk biri. Son *cache* patladı. Üstelik sadece bir testti.”

“Ondan ışıdım,” dedim çapaya uzanırken. “Hayatlar söz konusuysen formumuzda olmalıyız.”

Ben gözlerini binaya dikti. “Elini çabuk tut. Yakalanırsak bizi bir kazığa bağlayıp yakarlar.”

Zemine baktım. Hiçbir çıkıntı yoktu. Oradaki her neyse yakın zamanda gömülmemişti. Çimlerin boyu, rengi ve yoğunluğu aynıydı. Toprak da düzenliydi.

İnsan bir *cache*’yi ardında hiçbir iz bırakmadan nasıl gömer?

Delğin çevresini halka şeklinde kazdım. Toprak yumuşak ve gevşekti. Kazması kolaydı.

“Şimdi topu sokmak daha kolay,” diye şakıdı Hi. “Belki bize teşekkür ederler.”

“Evet,” dedi Shelton alayla. “Dava açtıktan sonra olabilir.”

Toprağı milim milim kazarak çukuru genişletirken aklımdan aynı sorular geçiyordu.

Şu oyunun anlamı neydi?

Oyunbaz kimdi? Bunu neden yapıyordu?

Karmaşık *cache*’ler. Daha da karmaşık ipuçları. iPad, bulmaca kutusu ve hatta gece görüşlü video donanımı gibi pahalı parçalar.

Uzaktan kumandalı bombayı unuttun.

Bunlar için saatlerce plan yapmak gerekirdi. Kim o kadar zahmete katlanırdı ki?

Titizlikle kurulan bir tuzığa düşmüştük. İnsan oyuncaklara dönüşmüştük.

Dört lise öğrencisi şaşkın ördek yavruları gibi dolanıyorduk. Gerçi Oyunbaz yemi kimin yuttuğuyla pek ilgilenmiyordu anlaşılan. En korkutucusu da buydu.

Düşüncelerimin arasında yeni bir farkındalıkla irkildim.

Dördümüz birbirimize sokulmuştuk. Elimizi uzatsak birbirimize dokunabilirdik. Ama yakınlığımız fizikselin ötesindey-

di. Açıklayamayacağım bir şekilde diğer Viraller'i hissedebiliyordum.

Bu daha önce de olmuştu. Ama bu kez dördünü de duyumsuyordum.

Coop'un varlığı bizi dengelemişti.

"Durmadan bir yerleri kazdığımızın farkında mısınız?" dedi Hi. "Bir kazı şirketi mi kursak? Birörnek inşaat kaskları takarız."

"Kapa çeneni," diye tısladı Shelton. "Kabak gibi ortadayız zaten."

Kazmaya devam ettim. Hem fiziksel hem zihinsel anlamda. Gözlerim odaklarını yitirdi. Ayaklarımın dibinde derinleşen çukur önemini kaybetti.

Yine o alevli ipler belirdi. Narin bir ağ oluşturmak için sürümün zihinlerini birbirine bağlayan, kıvrılıp bükülen ve dönen ipler.

Coop bile oradaydı. Evet! Kurt kırması köpeğimin varlığı etkiyi artırmıştı.

Kontrolünü kaybetme.

Diğerlerine ne yaşadığımı söylemeliydim. Ama aramızdaki bağ hassastı. Konuşursam kopacağını biliyordum.

Kusura bakmayın, çocuklar.

Kendimi içgüdülerime bıraktım ve rastgele bir ipi kavradım.

Kafamın içinde ışıklar patladı. Zihnim ona doğru çekildi.

Bilincim titreşti. Algılarım parçalandı.

Zihnimde iki görüntü belirdi.

Biri çapayı sallayan ellerimdi.

Diğeri koyu renkli kıyafetler içinde toprağı kazan kızıl saçlı bir kız.

Bu benim. Kendimi izliyorum. Arkamda yalnızca Coop var.

Nefesimi tuttum. Bütün gözeneklerimden ter fışkırdı.

Kendimi Coop'un gözlerinden görüyordum.

Coop'un kulaklarının dikildiğini hissettim. Bir an ürkererek ayağa fırladı. Sonra beni tanıdı ve sakinleşti. Zihnindeki varlığını kabullendi.

Ne kadar kolay oldu. Neden?

Ellerim ritmik bir tempoyla kazmaya devam ediyordu. Bağlantıyı korumak için içime odaklandım.

Coop toprağı koklarken beynime tanıdık kokular üşüştü. Çimen, ağustos böcekleri, tuz ve kurumuş çamur.

Bir şey daha vardı. Metalik ve organik olmayan bir koku.

Sırf meraktan Coop'u çimenlerin kenarındaki çalılıklara yönlendirdim. Bana direndiğini hissettim ama sonunda boyun eğdi.

Çalılıklarda bir şey gizliydi. Coop'u araştırması için cesaretlendirdim ama irademe karşı koydu. Birden dikkati çalılıkların dibindeki ışıklı çizgiye doğru çekildi.

Onun akli karıştı. Ama benimki gördüğü şeyi tanıdı.

Bir teldi. Belki bir olta.

Tak.

Çapa sert bir cisme çarptı. Zihin bağımız koptu.

Bilincim kendi kafatasımın içine geri dönerken Coop usulca inledi. İkili algım dağıldı. Başım dönüyordu. Az kalsın midemde ne var ne yoksa çıkaracaktım.

Oğlanlar hiçbir şeyin farkında değildi. Bütün dikkatleri çapamın ucundaydı.

"Metal sesi geldi," dedi Shelton. "Çıkar şunu."

“Bekle.” Ben deliğe uzandı. “Çıkıyor. Sanki oraya bağlı gibi.”

Coop’un zihnindeki görüntüyü hatırlamaya çalıştım. Önemli bir şey görmüştük, ama ne?

Zihnim karman çormandı.

“Dur, yardım edeyim.” Hi, Ben’in yanına gitti.

Bir terslik vardı.

“Tamam,” dedi Ben. “Üçte çekiyoruz.”

Durun. Hayır.

“Hazır mıyız?”

Hi başını salladı.

“Bir. İki. Ü...”

Nihayet beynim çalışmaya başladı.

Hi’in üzerine atıldım. Yere yuvarlandık. Ben de dengesini kaybetti ve pat diye düştü.

TAK! TAK!

Havayı barut kokusu doldurdu. Geç kalmadığımı umdum.

Shelton elleri ve dizleri üzerindeydi. Ben sırtüstü yatıyordum. Bense Hi’in üzerindeydim. Kesik kesik soluyordum.

“O da neydi?” diye inledi Hi. “Neden üzerime atladın?”

“Bize tuzak kurmuş. Telleri gördüm. Kimse yaralanmadı değil mi?”

“Ben iyiyim,” dedi Shelton. “Neler oldu?”

“Çatlak hatunun teki bana saldırdı,” diye homurdandı Hi. “Hâlâ üzerimde ve sandığı kadar hafif değil.”

Yana yuvarlanıp ayağa kalktım. “Ben?”

“İyiyim.” Ama sarsıldığı sesinden belliydi.

“Şuraya bakın,” dedi Shelton.

Coop çalılıkların arasından uzun, siyah bir şey çıkarmıştı. Gövdesi çelikti ve dumanları tütüyordu.

Ben, Coop'un yanına koştum. "Bir silah!" dedi hayretle. "Hayatımda ilk kez böyle bir şey görüyorum. İki namlulu ve iki tetikli."

Her bir tetiğe gri bir ip bağlanmıştı. Ben birini parmağıyla takip ettim. Çalılıkların arasında kayboluyordu. "Vay canına."

"Cache nerede?" dedim.

"Tam elime almıştım ama bir şey oldu," dedi Ben. "Galiba kurşun çarptı." Yutkundum.

Delğin yanında plastik bir kutu duruyordu. Bir tarafında bir on sentin sığacağı büyüklükte bir yarık vardı. Selo bantla kapatılmıştı. Tabanının iki yanından ipler çıkıyordu.

Shelton kulak memesini çekmişti. "İnanamıyorum."

Sırt çantamdan çakımı çıkardım. Kabloları dikkatle kestim. "Silahı da alıyoruz."

Hi yanıma çömeldi. "Tory?"

"Evet?"

Sırt çantamı kaldırıp küçük bir yırtığı işaret ettim. Kenarları yanıp dışa doğru kıvrılmıştı.

Dehşetle irkildim.

Ölümün kıyısından dönmüştüm.

Düşünme. "Hi, zamanı kontrol et." *Kurşunu düşünme.* "Ben, silahın boş olduğundan emin ol." *Düşünme.* "Shelton, Cooper'la ilgilen. Çok korktu. Havlamasını istemiyorum."

"Çocuklar." Hi, iPad'i çıkarmıştı. Ortasında yuvarlak bir delik vardı.

Shelton'ın ağzı beş karış açık kaldı.

“Hâlâ çalışıyor mu?” diye sordu Ben.

“Kronometre çalışıyor, evet. Yirmi dakikamız var.”

“*Cache*’yi açmalıyız.” Bandı kestim. “Hazır mısınız?”

Kutunun içinde beklediğim türden şeyler, bir resim ya da bir not yoktu. Sadece ağır, bronz bir heykel vardı. Cüppesi rüzgârda dalgalanan ve sol kolunu ufka dokunmak istercesine öne uzatmış, sakallı bir adam figürü. Üzeri çizik ve çentiklerle dolu bu eski, küçük heykel siyah-beyaz bir kumaşa sarılmıştı.

Hi ıslık çaldı. “Buna ne dersiniz? Mikro Adam iş başında.”

Sonra birden iPad biyledi. Hi az kalsın onu elinden düşürecekti.

Piktogram kayboldu ve sadece kronometre kaldı. Sonra büyük, mor bir halka belirdi.

Üzerinde **Görev tamamlandı, şifreyi girin ve düğmeye basın** yazıyordu.

“Şifre mi?” diye homurdandı Ben. “Ne şifresi?”

“İşte!” Hi *cache*’nin kapağındaki sayıları okudu: “654321.”

“Aferin, Hiram,” dedim. “Ben fark etmemiştim bile.”

“Sakın bir şeye basmayın!” diye inledi Shelton. “Bu tuzağa bir kere düştük.”

“Ama mecburuz,” dedim. “Kronometre sıfıra geldiğinde bomba patlayacak.”

Ama canımı sıkan bir şey vardı. Şu düğme neden belirmişti? iPad *cache*’yi bulduğumuzu nereden biliyordu?

Omurgamda buzdan bir el gezindi. Pinckney Kalesi’nde Oyunbaz’ın *cache*’sini görüntüleyen gizli bir kamera vardı. Yoksa hâlâ izleniyor muyduk?

“Tory haklı,” dedi Ben. “Basın şu düğmeye.”

Hi başını salladı. Shelton sıkıntıyla homurdandıysa da, devam etmemi işaret etti.

Derin bir nefes aldım. Rakamları girip daireye bastım.

iPad karardı. Sonra birden bembeyaz parladı. Trompetler çalmaya başladı. Ekranda rengârenk topalar zıplıyordu. Her birinde sinsi palyaçonun yüzü vardı.

“Pislik herif,” dedi Hi.

O sırada, topalar kayboldu ve tek bir büyük, beyaz top belirdi. Kurşun deliği tam ortasındaydı.

Kronometre geri saymaya başladı: 48:00:00.

Üzerinde kelimeler belirdi: **Oyun devam ediyor! Yeni görevinizi tamamlayın!**

“Olamaz.” Shelton yumruklarını alnına bastırdı. “Daha bitmedi.”

Birden karanlık otoparkta araba farlarının ışıkları belirdi. Onları kırmızı ve mavi yanardöner ışıklar takip etti.

“Polisler!” Hi kumsala doğru koşmaya başladı. “Kaçın!”

Ben’le aleracele eşyalarımızı topladık ve kum tepelerinin arasından geçip suya girdik. Shelton’la Hi, Coop’u kaldırıp tekneye bindirdi.

Çimlerde iki tane el fenerinin ışıkları dolaşıyordu.

“Gidelim!” diye tısladı Shelton çapayı çekerken.

Ben motoru çalıştırdı ve dalgaların arasına daldık.

24

Telefonum titredi ve bir Coldplay parçası çalmaya başladı. İç çekerek heykeli bıraktım ve yatak odamın duvarındaki saate baktım. Saatlerdir heykeli inceliyordum ve cuma gününün yarısı geçmişti bile.

iPad'e baktım. Ortasındaki kurşun deliğine rağmen bozulmaması inanılmazdı. Ekranında 33:01:06 yazıyordu. Zamanımızın dörtte biri dolmuştu.

Telefonuma uzandım. Ekrandaki özel numara yazısını görünce kaşlarımı çattım. Sesli mesaja düşmesini bekleyecektim ki merakıma yenik düştüm.

“Alo?”

“Tory Brennan?” dedi bir erkek sesi.

“Evet?” Tedbirliydim, çünkü bir keresinde Bolton'dan bazı salaklar beni işletmişti. Yine oyuna gelmek istemiyordum.

“Eric Marchant. CPD adli tıp laboratuvarından arıyorum. Şey diye biri...” Kâğıtları karıştırdığını duydum. “... Jason Taylor bana bir mesaj bırakmış. Ofisimin numarasını nereden

buldu bilmiyorum, ama önemi yok. Analiz için bana bir şey yolladı.”

“Bay Marchant!” Ayağa kalkıp gezinmeye başladım. “Aradığınız için teşekkürler.”

“Rica ederim. Gerçi isteğini biraz tuhaf bulduğumu itiraf etmeliyim. Bilinmeyen bir maddeyle kaplı pamuklu bir çubuk göndermiş. Sadece mazottu.”

Mazot mu? İşte şimdi bitmiştik. Bununla hiçbir yere varılmazdı.

Marchant’ın sesi az geliyordu. Muhtemelen hoparlöre almıştı. Kendine has kesik kesik bir konuşması vardı. Kitaplara düşkün, kısa boylu bir adam hayal ettim. Dirsekleri yamalı tüvit ceketler giymeyi seviyordu.

“Bir yazar kasadan bahsedildi,” dedi Marchant..

Birden aklıma bir fikir geldi.

Bu adam bir balistik uzmanıydı. Dün gece garip bir tertibatla bize ateş edilmişti. Biri ölebilirdi. Marchant şu noktada bizim için büyük bir şans olabilirdi.

Kafamın içinde bir plan şekillendi.

“Jason karıştırdı herhâlde,” dedim. “Ciddi bir durum söz konusu. Biri köpeğimi öldürmeye çalıştı.”

“Aman Tanrım.” Yumuşak bir *tık* sesi geldi. Marchant ahizeyi kaldırmıştı. “Şikâyetçi oldunuz mu?”

“Hayır,” dedim titrek bir sesle. “Bizim mahalle ıssız bir yerde. Yerel polis buraya gelmekten nefret ediyor. Dolayısıyla umursamayacaklarını düşündüm.”

“Utanç verici,” dedi. “Ama şaşırmadım. Oradaki polislerin bazıları kendi karakollarında çıkan bir yangını bile araştırmaya

zahmet etmez. Köpeğinize zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?”

“Köpeğim kurt kırması,” dedim. “Birkaç hafta önce, civardaki bazı çiftçiler bizi tehdit etti. Onu vuracaklarını söylediler. Dün gece, arkadaşlarımla dışarıdaydım ve kum tepelerinin arasında gömülü bir şey bulduk. Çelik bir tertibat. İki kısa namlusu vardı. Yanlışlıkla çalıştırdık ve az kalsın vuruluyorduk.”

“Tertibat size ateş mi açtı?” diye sordu hayretle.

“Evet, efendim. Galiba bir tür tüfekti. Ama emin değilim.”

“Bu nasıl bir sorumsuzluk?” İskemlesinde sırtını dikleştirdiğini görür gibiydim. “Bana bu silahın attığı kurşunlardan birini bulabilir misiniz?”

“Ah, tabii. Hatta silah da bende.”

“Mükemmel. Kovanları topladınız mı?”

Bunu nasıl akıl edememiştim? “Hayır ama tekrar bakabilirim.”

“Gerek yok.” Sayfaları karıştırdı. “Bugün işim başımdan aşkın. Ama yarın hepsini getirebilerseniz bir bakmak isterim.”

Yaşasın! “Tabii. Adresi söyleyebilir misiniz?”

“Bana bir e-posta gönderin. emarchant@cpd.gov adresine. Adresi yollarım. Hem bende de iletişim bilgileriniz olur.”

“Tabii.” Şansıma inanamıyordum. Oyunbaz’la savaşıma bir balistik uzmanını dâhil etmiştim. “Çok teşekkürler!”

“Yardımcı olabilirsem ne mutlu bana. O silahı kimin kurduğunu öğrenmek isterim. Yaptığı büyük sorumsuzluk!”

Tekrar teşekkür edip telefonu kapadım ve ona bir e-posta yolladım.

Marchant birkaç dakika sonra cevap verdi: *Kusura bakmayın. Günleri karıştırmışım. Cumartesi laboratuvar kapalı. Twin Ponds Atış*

Poligonu'nda buluşalım mı? 17. Karayolu üzerinde, Mount Pleasant'ın hemen kuzeyinde. Oraya yakın oturuyorum. Sabah on nasıl?

Hımmm. Araba gerekecekti. Ama bu şansı elimden kaçır-mak istemiyordum.

Anlaştık, diye yanıt verdim. Görüşürüz.

Sonra Viral'lere mesaj attım.

Bir şans yakalamıştık.

Ve sonuna kadar faydalanacaktık.

Sevincim kursağımda kaldı.

Kapıdan çıkarken Kit beni durdurdu. “Bu akşam Whitney’le yemek yiyeceğiz. Mazeret istemem.”

En azından önceden haber vermişti. “Ne zaman?”

“Altıda.” Ela gözlerinde yalvaran bir ifade belirdi. Kıvrıcık saçlı kafasını kaşıdı. “Piknik sepeti getirecek. Plajda yiyeceğiz.”

“Plajda mı? Rüzgâr, kumlar ve böceklerle mi?”

“Lütfen, Tor. Hemen mızıkçılık yapma. Eğlenceli olacak.”

“Tabii.”

Tekrar yukarı çıktım ve çocuklara bir mesaj daha yolladım. Kendi toplantıma geç kalacağımı bildirdim.

Önce alay ettiler, ama sonra beni sığınakta beklemeyi kararlaştırdılar. Elimden geldiğince çabuk geleceğimi söyledim.

Saat tam altıda Kit merdivenin dibinden seslendi. “Tory, çıkıyoruz!”

Birkaç derin nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım ve Kit’in peşine takıldım. Coop hevesle yanımıza geldi. Onu burnundan hafifçe iterken içim kan ağladı. Ne yazık ki, bizimle gelemezdi.

Kumsalda beyaz bir gölgelik kurulmuştu. Altında açık mavi bir örtü ve etrafında yastıklar vardı. Sofra üç kişilikti.

Whitney'in şansına hava güzeldi. Rüzgâr yerini tatlı bir esintiye bırakmıştı. Sıcaklık 21-22 dereceydi. Şu hayatta bazı kadınlar hep şanslı oluyordu.

Ev sahibemiz süslü bir piknik sepetinden yemekleri çıkarıyordu. Kıvrımlarını gözler önüne seren, portakal rengi bir elbise giymişti. Bir değişiklik yapıp saçlarını toplamıştı. Bizi görünce gülümsedi.

"Kibar ol," diye fısıldadı Kit.

"Bütün bunlar bir Usher klibinden fırlamış gibi."

Whitney bize el salladı. "Merhaba! Hoş geldiniz. Nasıl olmuş? Beğendiniz mi?"

"Müthiş," dedi Kit sırtarak ve bana baktı.

"Olağanüstü," dedim bütün sahteliğimle. "Kumsalda piknik yapma fikrine bayıldım."

Whitney heyecanla ellerini kavuşturdu. Şu kadının hayatta evinin hanımı olmaktan başka hayali var mıydı acaba? Gösterdiği yastığa bağdaş kurdum. Güneş alçaldığı için yüzüme vuruyordu. Eh, akşam güneşi güzele vurur, derler.

"Bakın, sizin için neler yaptım." Whitney kutuları çıkardıkça ağzım açık kaldı. Mısır pudingi, bamya, yeşil fasulye ve *caprese* salatası. En azından, işkenceye değecekti.

Sıra karides salatasına gelmişti ki, yine çenesini tutamadı.

"Tory, hayatım. Seçtiğin çocukların baloya uygun olduklarından emin misin?"

Yemekler o kadar lezizdi ki, hemen parlamadım. "Evet, bençe çok uygunlar."

Mavi bir kumaş peçeteyle ağzını sildi. “Jason mükemmel bir seçim. Ama diğer üçü...” Ellerini iki yana açıp omuzlarını kaldırdı. “Kotilyonun bir parçası bile değiller.”

Çatalımı bıraktım. “Olmak zorunda değiller. Kimi istersem çağırabilirim.”

“Bu etkinliğe aşına birilerini bulsaydın senin de işin kolaylaşır. Protokolü ezbere bilen bir sürü delikanlı var. Ya da sadece Jason kalsın. Mutlaka dört kişi gerekmiyor. Böylece...”

“Yeter.” Gözlerinin içine baktım. “Ben, Hi ve Shelton benim en yakın arkadaşlarım. Bir partiye gidiyorsam onlar da benimle gelecek. Bu benim tercihim. Bilmem anlatabildim mi?”

“Tabii ki öyle,” dedi Kit. Ne kadar öfkелendiğimi anladığı için üzerime gelmedi.

Whitney gülümsemeye çalıştı. “Ben de aksini söylemedim zaten. Bir pürüz çıkmayacağından eminim.”

Konu açıklığa kavuştuğuna göre yemeğimize dönebilirdik. Güneş batıyı kıvıla boyadı. Kumsalda pikniğin o kadar da kötü bir fikir olmadığını kabul etmek zorunda kaldım.

Krizi kontrolümü kaybetmeden atlattığım için kendimi tebrik ediyordum ki başıma korkunç bir felaket geldi.

“Tory.”

Kit’le Whitney çatallarını bıraktı. Kit, Whitney’in elini tuttu.

“Efendim?” dedim karides dolu ağzımla.

“Seninle konuşmak istediğimiz bir konu var.”

Az kalsın boğuluyordum. Burnuma kötü kokular gelmeye başlamıştı.

“Whitney’le bir süredir geleceğimizi konuşuyoruz.” Whitney’in omzunu sıktı. “Geçen yaz, Charleston’dan ayrılma-

yı düşünürken Whitney zor bir karar verdi. Buradaki hayatını bırakıp bizimle gelmek istediğini söyledi. Neyse ki, hiçbir yere gitmek zorunda kalmadık.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

O anda, köşeye sıkışmış bir suçluydum.

Ya da çöldeki bir fare. Kaçacak yerim yoktu ve etrafımı baykuşlar sarmıştı.

“O sıkıntılı günler bizi birbirimize daha da yaklaştırdı.”

Kit konuya gelemiyordu. Ama ben kusmaya çok yakındım.

“İlişkimizi farklı bir boyuta taşımak istiyoruz. Dolayısıyla senin de izninle...”

“Aman Tanrım.”

“... Whitney bize taşınacak,” dedi Kit bir solukta.

İlk düşüncem *Evlenmiyorlar!* oldu.

İkincisi ise: *Eyvahlar olsun!*

Whitney bebek gibi ellerini çırpı. “Kim bilir nasıl eğleneceğiz? Birlikte kaliteli zaman geçirme fırsatımız olacak. Ne zamandır seninle arkadaş olmak istiyordum. Ne yazık ki, annen artık bizimle değil ve...”

İşte o anda bende şalter attı.

“Sen annemden söz edebilecek son kişisin! Kendini ne sanıyorsun? Onun yerini alabileceğini kim söyledi?”

Gözleri birden irileşti. “Canım benim, yanlış anladın. Ben sadece...”

“Ne?” diye bağırdım. “Hayatımın ortasına dalıp bana zorla kendini sevdiremezsin. Hasta olduğumda ya da korktuğumda zorla yanımda olamazsın.”

Whitney kalakalmıştı.

Bir yanımda haksızlık, hatta zalimlik ettiğimin farkındaydı. Ama hayatımda daha çok öfkelendiğimi hatırlamıyordum. Kelimeler ağzımdan dökülüyordu.

“Sen benim annem değilsin. Asla olmayacaksın.” Ayağa fırladım. “Bir dahaki sefere sözlerini iyice tartmadan konuşmaya kalkışma.”

“Tory!” diye bağırdı Kit. “Terbiyeni takın. Whitney kimse- nin yerini almaya çalışmıyor. Bunu sen de biliyorsun!”

“Hadi oradan!” Gözlerimden ateş fışkırıyordu. “Sonunda cesaretini toplayıp bana söyledin. Whitney bizden çıkmıyor zaten. Bir gün bir mucize olur da ortadan kaybolur diye bekledim ama nerede bende o şans?”

Kit kıpkırmızı kesildi. Whitney gözyaşlarına boğuldu.

Kaç git buradan.

“Ben gidiyorum,” dedim ve arkamı dönüp yürümeye başladım.

“Tory, dur!” Whitney ayağa kalkıp peşimden gelmeye çalıştı.

Ama Kit kolunu beline attı. “Bırak gitsin. Her şey yoluna girecek.”

Koşmaya başladım. Bizim evin kapısını açarken ellerim titriyordu.

Coop peşimden odama geldi.

Kapıyı kapadığım gibi ağlamaya başladım.

Yüzümü yastığıma gömdüm.

Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

25

Telefonum alana dek orada öylece ne kadar yattım bilmiyorum.

Başta umursamadım. Sonra arkadaşlarımı sığınakta toplayıp yanlarına gitmediğimi hatırladım. Arayanı Viraller'den biri sanarak açtım.

Karşıma Jason Taylor çıktı. Ekranda adını görene dek açma tuşuna basmıştım.

“Evet?”

“Benim, Jason. Naber?”

“İyi.” Gözlerimi sildim. “Sen?”

“Annemler hafta sonu için Hilton Head'e gitti. Ben de evde parti veriyorum. Mutlaka gelmelisin.”

“Parti mi?” dedim şaşkınlıkla. “Ne zaman?”

“Bu gece, prenses. Sakın hayır deme. Hep hayır diyorsun. Çok eğleneceğiz.”

Kotilyondan yeterince nefret ediyordum. Ama bir Bolton Lisesi partisi ondan bile daha korkunç olabilirdi.

Sonra Kit'le Whitney'i düşündüm. Gecenin geri kalanında katlanmak zorunda kalacağım konuşmaları.

Evden kaçmak için bir fırsat doğmuştu işte.

"Bir şartla," dedim.

"Söyle."

"Arkadaşlarımla geleceğim. Hi, Shelton ve Ben'le."

Hattın öbür ucunda sessizlik oldu. "Tory, mantıklı ol," dedi sonra. "Salak'la Avanak buyursun gelsin. Ama Blue..."

"Ben şartımı söyledim, bayım. Beğenmediyseniz kendiniz bilirsiniz. Bu gece onlara söz verdim. Hayatta ekemem. Artı Ben tekneyle bırakmadığı sürece nasıl geleceğim?"

"Pekâlâ. Ama Blue'nun dizginlerini sıkı tut. Yoksa kendini okyanusta buluverir. Sekizde görüşürüz."

"Görüşürüz."

"Şuradaki." Limandaki sağlam, tahta iskelelerden birini gösterdim. "Bakın, yanında Taylor yazıyor."

"Tam da Majesteleri'ne layık."

"Ben! Böyle yapacaksan hiç..."

"Sakin." Her zamanki gibi siyah tişört ve siyah kot giymişti. *Sewee*'yi iskeleye yanaştırdı. "Uslu duracağıma söz vermedim mi?"

"Evet," dedim ama ona güvenmiyordum.

Taylor'ların arka bahçesine doğru yürürken heyecanımı bastırmaya çalıştım. Beyaz atlet ve kotla spor-seksi bir tarz yaratmaya çalışmıştım. Taşradan çıkınca yolumu kaybetmiş gibi görünmediğimi umdum.

Burada ne işimiz var?

Sığınakta heykeli inceliyor olmalıydık. Kiawah gezisi Oyunbaz'ın hiç şakası olmadığını göstermişti. Vaktimiz daralıyordu. Her dakikayı bulmacayı çözmek için harcamalıydık.

Ne var ki hiç havamda değildim. Kumsaldaki faciadan sonra biraz uzaklaşmam gerektiğini hissetmiştim. Kit'ten ve allem edip kallem edip bizim eve yerleşen Whitney'den.

Jason tam zamanında yetişmişti anlayacağınız.

Ev sahibimiz, Mount Pleasant'ın lüks mahallesi Old Village'da oturuyordu. Taş hamuruyla inşa edilen üç katlı ev göz alıcı beyazlıktaydı. Bahçede yüzme havuzu, jakuzi ve küçük bir kütük ev vardı. Devasa büyüklükteki veranda gösterişli bir şömineyle tamamlanmıştı.

Bir düzine kadar sınıf arkadaşım havuzun çevresine dağılmıştı. Elllerinde kırmızı kâğıt bardaklar vardı. Jason birkaç kişiyle mangalın başında köfte pişirip bira içiyordu.

Alkol mü? Berbat.

Ne aptalım. Bunun büyüklerin gözetiminde bir parti olmadığını biliyordum. Dolayısıyla insanların içki içmesine şaşırmam lazımdı.

Saçmalama kızım, Tory. Artık lise ikidesin. Başa çıkabilirsin.

“Bira içiyorlar,” diye fısıldadı Shelton.

“Ne olmuş yani?” dedi Ben. “Bu yaz bizim kuzenlerle birkaç kere içtik. Birinde fena kafayı buldum.”

“Ne?” Bunu hiç bilmiyordum.

Ben omuz silkti. “Sürekli içmiyoruz ya canım! Kırk yılda bir.”

Shelton kulak memesini çekiştirdi. “Bizimkiler içkili bir partiye geldiğimi bilse derimi yüzerler. Hi, senin annen kalp krizi geçirir herhâlde. Daha ehliyetimiz bile yok.”

“Rahatla adamım.” Hi *Iron Man* baskılı bir sweatshirt’le mavimsarı pötikareli bir şort giymişti. “Bugün Cuma.”

“Saçmalama.” Shelton kanvas şortuyla polo yakalı, beyaz tişörtünü çekti. “Tory, ben bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

“Sakin olun,” dedim tüm gerginliğime rağmen. “Yürüyün, Jason’a merhaba diyelim.”

“Siz gidin.” Ben jakuzinin yanındaki buz dolu kovaya doğru yürüdüm.

Arkasından seslenecektim ki Hi engel oldu. “O ikisinin karşı karşıya gelmesini istemezsin.”

Doğru söylüyordu. Aksine onları uzak tutmalıydık.

“Tory!” Jason havuzun etrafından dolaşarak yanıma geldi. “Selam, Shelton. Hi.”

“Selam, Jase,” dedim el sallayarak.

Shelton gözlerini Jason’ın elindeki bira kutusuna dikti. “Selam.”

Hi yumruğunu kaldırdı. “N’aber, ahbap?” Şapşal!

Jason gülerek onunla yumruk tokuşturdu. “İyidir ahbap. Senden? Geldiğinize sevindim. Ben yok mu?”

“Şurada,” dedim. Ben lakros takımından birilerinin yanında duruyordu. Kırmızı kâğıt bardağını kafasına diktiğini gördüm.

“Gidip çağırayım.”

“Bırak takılsın.” Jason kolunu omzuma attı. “Önce birer içki alalım.”

“Olur. Tabii.” *Sorun değil!*

“Gelsenize,” dedi Jason, Hi’la Shelton’a. “Southern Comfort’ı denediniz mi?”

“Hayır,” dedi Shelton. Böyle giderse kulak memesi uzayacaktı. “Olabilir.” Hi yalandan esnedi. “Hatırlıyorum.”

Atıyordu. İçki içmediğini biliyordum. Hiçbirimiz içmiyorduk. Ben dışında.

Jason kütük evin önündeki arkadaşlarına seslendi. “Jeff! Steve! Dört So-Co istiyoruz. Ve limon. Morris Adası ekibi fazla ayık.”

Sonrasında olaylar hızla gelişti.

Bara shot bardakları dizildi. İçleri kahverengi bir içkiyle doluydu ve üzerlerinde misket limonu dilimleri vardı. Jason birini alıp cesaret verircesine gülümsedi.

Herkes bize bakıyordu. Meraktan mı, yoksa alay etmek için mi kestiremiyordum.

Daha önce hiç shot içmemiştim. Ya da Jason’la arkadaşlarının tabiriyle, *atmamıştım*.

Boş versene. Büyütmeye gerek yok.

Aslına bakarsanız içki içmemeye yeminliydim. Annemin başına gelenlerden sonra kendime söz vermiştim.

Tam hayır diyecektim ki Hi shot bardaklarından birini aldı. “Sağ ol, dostum. Hadi bakalım, fondip!” Rahat davranmaya çalışıyordu ama gerginliğini hissedebiliyordum.

Hi, Jason’la bardağımlı tokuşturdu ve içkisini kafaya dikti. Sonra da öksürmeye başladı. “Ay, boğazıma kaçtı.”

Jason sırtına vurdu. “Nasıl? Sıkı içki değil mi?”

Tanımadığım bir kız bardaki bardakları Shelton’la bana doğru itti. Bozuntuya vermeden teşekkür ettim ama köşeye sıkışmıştım. Herkes bize bakıyordu.

Shelton derin bir nefes aldı.

Bardaklarımızı kaldırıp tokuşturduk ve...

Kafamın içinde görüntüler titreşti.
 Yamulan metallere. Yanıp sönen ışıklar. Kırık camlar.
 Kapıya gelen polis memuru. Gözlerime bakamayışı.
 Annem.

Bardağı bara bıraktım. Shelton'ın içkisini bitirdiğini gördüm.
 “Özür dilerim, Jason,” dedim sesimin titremediğini umarak.
 “Ama ben içmiyorum.”

Jason gözlerini kırıştırdı. Sonra bara doğru atılıp bardağı kaldırdı.

Güldü. “Ah, sorun değil. Nasıl istersen. Bizimkileri tazeliyorum.”

Ben de gülümsemeye çalıştım. Ortama ayak uydurmayı istiyordum ama kendime bir söz vermiştim.

Jason beni dirseğimden tutup kalabalıktan uzaklaştırdı. Herkes sohbetine geri dönmüştü. Demin olanları unutmuş gibiydiler.

“Kâğıt oynar mısın?” diye sordu. Konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

“Pek sayılmaz.”

Muzipçe gülümsedi. “Yanımdan ayrılma. Ben kolay kolay yenilmem.”

“Bittim,” dedim elimdeki kızları masaya atarak.

Oyunculardan dostane homurtular yükseldi.

Acemi şansısı işte. Kuralları bilmesem de kazanıyordum. Jason yanımda sırtlan gibi sırtıyordu.

Diyet kolamdan bir yudum alırken Hi’la Shelton’a göz attım. Her nasılsa *beer pong* oynayan gruba katılmışlardı.

Shelton hiç şüphesiz alkolün sağladığı bir rahatlık içindeydi. Hi durmadan konuşuyordu.

İkisi de plastik bardaklara top atmada oldukça başarılıydı. Bu sayede bizden büyük çocuklar arasında bayağı popüler olmuşlardı. Kahkahalar havada uçuşuyordu.

Nedense onlarla gurur duydum. *Ne saçmalık.*

“Bu gidişle sona kalacağım,” diye mırıldandı Jason. “Elim berbat.” Bana suçlayıcı bir bakış fırlattı. “Şu ası bana neden atmadın?”

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Hani bana koçluk edecektin?”

“Kıza bak. Hem acemi hem de bizi fena dağıttı,” dedi masanın karşısındaki kızıl saçlı çocuk.

Göz kırptım. Sonunda gevşemiştim. Partilerin bu kadar eğlenceli olabileceği aklıma gelmezdi doğrusu.

Shelton’la Hi shot faslını kapamıştı. Şimdi bira içiyorlardı. Nedense üçümüz de içkili oyunlara dalmıştık. Kayıplarımı Jason telafi ettiği için diğer oyuncular içmememe aldırıyordu.

Oğlanların da benim kadar sorumlu davrandığını umdum. Ama öyle yapmadıkları bakışlarından belliydi.

Oynadığımız el bitince Jason iskambil kâğıtlarını topladı. “Bu küçük, dâhi hanıma yardım etmeyi bırakıyorum. Bizi yeterince utandırdı.”

Güldüm. “Vah zavallı.”

Ben’e bakındım. Bira fıçısının yanındaydı. Gözlerini bardağına dikmişti.

Onu yalnız bıraktığıma pişman oldum.

“İzninizle, beyler,” dedim ayağa kalkarak. “Oyunu zirvede bırakıyorum.” Jason’ın itirazlarına aldırmadan verandanın öbür ucuna yürüdüm.

“Selam,” dedim neşeyle.

Ben kafasını kaldırmadı bile. “Yeni züppe arkadaşlarından memnun musun?”

“Yapma, Ben. O kadar da kötü değiller. Shelton’la Hi’a bak-sana. Nasıl mutlular.”

Arkamı döndüm. Bizimkiler sonunda kaybetmişti. Rakiplerinin kalan içkilerini içiyorlardı. Diğer oyuncular da onlara tezahürat yapıyordu.

“Duruma el koymazsak aileleriyle başları belaya girecek,” dedim.

“Aptal gibi davranıyorlar,” diye geveledi Ben donuk bakışlarla.

Kaç tane bira içtiğini merak ettim.

“Bu insanların bizden gerçekten hoşlandığını mı sanıyorsunuz?” dedi öfkeyle. “Hepimiz kanka mı olduk? Saçmalık!”

“Bu gece herkes bize kibar davrandı. Belki de onlara bir şans vermeliyiz.”

Birasını sonuna kadar içip bardağını doldurdu. “Sen bu adamları ne sanıyorsun, kızım? Onlar için sirk hayvanlarından farkımız yok. Bizimle eğleniyorlar.”

İç çektim ama cevap vermedim. Şu hâldeyken Ben’le tartışmanın anlamı yoktu.

Sonra nefesimi tuttum.

Chance Claybourne bize doğru yürüyordu. Üstelik yalnız değildi.

Kolunda Madison Dunkle vardı.

Onları birlikte görmek bana yetti. “Gitmeliyim,” dedim.

Ben yine fondip yaptı. “Hadi durma,” dedi bahçeye inerken. “Koş zengin bebelerini eğlendir.”

Sinirlerimi bozmasına rağmen onu duymazdan geldim. Rahat davranmaya çalışarak Chance’le Madison’ın yanına doğru ilerledim.

Beni ilk Madison gördü. Chance’e bir şeyler fısıldayıp bara doğru koşturdu. Courtney’le Ashley’ye bakındım ama ortada yoklardı.

Chance, Madison’la birlikte mi gelmişti?

Bu hoşuma gitmemiştii doğrusu. O ikisinin gördüklerini karşılaştırmalarını asla istemezdim. Ne burada ne de başka bir yerde.

“Tory,” dedi Chance. “Seni görmeyi beklemiyordum.”

Etrafına bakındı. Parti giderek hareketleniyordu. Shelton’ın sıksa bacaklarıyla havayı tekmeleyerek amuda kalktığını gördüm. Hi yüksek sesle sayıyordu.

İyice coştular. Ne yapıyor bu ahmaklar?

Chance’in sesiyle irkildim.

“Jason bir konuda adli tıp laboratuvarından yardım istediğini söyledi.” Başını yana eğdi. “Bu sefer neyin peşindesiniz?”

Ağzım kurudu. Başım dönmeye başladı. Öylesine soruyormuş gibiydi ama rahatsız olmuştum.

“Hiç. Kır’le ilgili.”

Chance gülümsedi ve sesini alçalttı. “Sana inanmıyorum.”

“Keyfin bilir.”

“Gözüm üzerinde Brennan. Şerefine.”

Bara doğru yürüdü.

Bu kadarı yetmişti. *Gitme zamanı geldi.*

O sırada, yabani bir çığlıkla irkildim.

“HOOOOOP GÜÜÜÜÜM!”

Hi’ı havada gördüm. Dizlerini karnına çekti ve etrafa sular sıçrayarak havuza atladı.

Millet ıslanmamak için kaçışırken plastik bardaklar havada uçtu.

Shelton çimlerde yuvarlanarak histerik kahkahalar atıyordu. “Yürü be! Herkes duysun! Hiram’a beş dolar borçluyum!”

Hi yüzeye çıktığında ağzındaki suları tükürdü. Parti donup kalmıştı sanki. Biri müziği kapadı.

Hi yumruklarını kaldırdı. “Beş yetmez! On isterim!”

Alkışlar geldi. Birileri kahkaha attı.

Sonra futbol takımından bir çocuk havuza atladı ve onu kucaklarında çığlıklar atan kızlarla iki arkadaşı izledi. Dakikalar içinde, havuzu sarhoşlar doldurmuştu.

Jason’ın gözleri parlayarak bana doğru yürüdüğünü gördüm.

“Sakin!” dedim kaçarak.

“Burası benim evim, Brennan. Kuralları ben koyarım.”

Verandadaki mobilyaların arasında köşe kapmaca oynuyorduk.

Chance bizi küçümseyen bakışlarla izledikten sonra eve girdi.

İkinci turu dönüyorduk ki Ben çıkageldi.

Koşarak yanından geçtim ama sonra bir terslik hissedip arkama baktım. Ben, Jason'ın kollarını yakaladı.

“Ne halt ediyorsun?” dedi peltek bir sesle.

Zınk diye durdum. “Ben, yok bir şey. Şakalaşıyorduk.”

Jason, Ben'i iki eliyle birden itti. “Çekil yolumdan, ahbap. Burası benim evim. Sen de misafirimsin.”

Ben de onu itti. “Dokunma bana!”

Jason'ın gözleri parlıyordu. Çok içmişti. Odaklanamıyordu.

Ben onun yumruğuyla afalladı.

Yere yuvarlandı ama saniyeler içinde ayağa fırladı. Başını eğerek Jason'ın karnına daldı. İkisinin yumruklaşarak çimenlere yuvarlanmasını dehşetle izledim.

Zaman yavaşladı.

Jason birden havaya uçtu.

Ben kafasını kaldırdığında gözlerinin altın sarısına dönüştüğünü gördüm.

Bu bir kâbus olmalı.

Hiç düşünmeden Ben'e doğru atıldım. Onu hazırlıksız yakaladım. Geriye doğru devrildi. Göğsüne oturup suratını tokatlamaya başladım.

“İşyamazsın!” diye tısladım. “Burada olmaz!”

Jason beni çekiştirmeye çalıştı ama Hi'la Shelton imdadıma yetişti.

Jason'ı sepetleyip Ben'i yaka paça sürüklediler. Ben onları aşır Jason'a saldırmaya çalıştı ama gözlerindeki ateş sönmüştü. Birden dönüp iskeleye doğru yürümeye başladı.

"Onu öldüreceğim!" diye bağırdı Jason kıpkırmızı bir yüzle. "Burası benim evim!"

"Jason, yapma," dedim yoluna çıkarak. "Ben sarhoş. Bırak, lütfen. Benim için."

Jason burnunu silip eline baktı. Neyse ki bir yeri kanamıyordu. "İyi. Ama o pisliğe söyle. Bir daha buraya adımını atamaz."

"Olur. Ben de gidiyorum. Sonra görüşürüz."

Jason hışımla partiye dönerken herkesin arkamızdan fısıldaştığını gördüm.

Sewee'nin burnunu Morris'e çevirdim.

Anahtarları istediğimde Ben karşı çıkmıştı ama diretmiştim. Oğlanların üçü de zil zurnaydı. *Sewee*'yi daha önce de kullanmıştım. Temel kuralları biliyordum. Bir tek iskeleye yanaşma kısmı gözümü korkutuyordu. Ama orada da tekneyi çizersem *bu da Ben'e ders olsun* diye düşünüp aldırmayacaktım.

Hi kenardan eğilip kustu. Shelton gözlüğünü silmeye çalışıyor ama onu düşürüp duruyordu. Ben ayakta duracak hâlde değildi.

"O sana göre değil," diye homurdandı birden. "Seni hak etmiyor."

"Sus. Geldik sayılır."

Gözlerini kısıtı. "Jason beş para etmezsin biri." Elini kaldırdı. Sonra indirdi. "Seni tanımıyor bile. Gerçek seni."

Neyse ki sustu ve horlamaya başladı.

Söylediklerini düşünmemeye çalıştım. Sarhoştı. Aşırı korumacı davranması normaldi. Hem Jason'ı kötölemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Ama sesi... Sanki onu kıskanıyor gibiydi.

Sewee'yi limandan geçirirken kendi kendime konuştum. "Ne dediğini bilmiyor. Sen de oturmuş, ciddiye alıyorsun."

Acı bir kahkaha attım.

Psikopat bir katil bizi oradan oraya koşturuyordu.

Babam bir ahmakla birlikte yaşamak istiyordu.

Chance'in gözü üzerimdeydi ve belki de Madison'la çıkıyordu.

Kurt DNA'sı sinir sistemimi ele geçirmişti ve onu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Ben'den aşk hayatım hakkında tavsiye almak en son isteyeceğim şeydi.

"AHHHHHHH!"

Hayatım yine eskisi kadar basit olabilseydi keşke.

Ama hiçbir zaman olmayacağını biliyordum.

Şu an için tek istediğim yatağıma uzanıp huzurlu bir uykuya dalabilmekti. Sonra birden suratımı buruşturdum. Şu şapşalları ailelerine çaktırmadan evlerine nasıl sokacaktım?

"Kahretsin!"

Ben, Kit'in cipinin direksiyonundaydı.

17. Karayolu'na çıkmalı on beş dakika olmuştu. Francis Marion Ulusal Ormanı'nın içinden geçerek kuzeye doğru yol alıyorduk. Burada asfalt, etrafı japon sarmaşıklarıyla çevrili bataklık arazilerin arasından ilerleyerek parkın iç kısımlarındaki yüksek ağaçlara ulaşıyordu.

Saat dokuz kırk beşti. Hepimizin suratı asıktı.

“Ölmek istiyorum.” Hi başını cama dayamıştı. “Arabanın içi on sekiz derece ama hâlâ su gibi ter döküyorum.”

Shelton gözlerini açtı. Bir an cevap verecekmiş gibi göründü. Sonra vazgeçti.

“Hiç sızlanma,” dedim. “Onu havuza atlarken düşünecektin.”

“Ama millet bayıldı,” diye fısıldadı. “Eğlenceli kişiliğimi elimden alamazsınız.”

Shelton öksürerek camı indirip dışarı tükürdü. Oğlanların içler acısı hâlini düşünerek Coop'u evde bırakmıştım. Akşamdan kalma üçlü arabayı mide sıvılarıyla süslemenin eşiğindeydi.

Shelton suratını ovuşturdu. “Sonrasında böyle hissediliyorsa insanlar neden sarhoş oluyor ki? Gıda zehirlenmesine davetiye çıkarmaktan farkı yok.”

“Çünkü bazen anı yaşamak ve yarını düşünmemek istiyorsun,” dedi Hi yemyeşil suratıyla. “*Carpe diem.*”

“Bizim için çok tehlikeli,” dedim gözlerimi Ben’e dikerek. “Bir Viral, kontrolünü kaybetmeyi göze alamaz. Bir an için bile olsa.”

Ben kan çanağına dönmüş gözlerini yoldan ayırmadı. Özür dilemeyeceğini biliyordum. Azarlanmaktan nefret ettiğini de öyle.

Üstelemedim. Hepimiz hayati bir hata yaptığının farkındaydık. Ama şimdilik kimse bunu tartışmak istemiyordu. Kafaları zonklarken değil. Ya da Ben bir boz ayı gibi burnundan solurken.

“Ucuz atlattık,” dedim. “Aynısı bir daha tekrarlanmayacak.”

“Zaten kararımı verdim,” dedi Shelton. “*Beer pong* kariyerim kısa sürdü.”

“Orada bir destan yazdın, kardeşim.” Hi yumruğunu kaldırdı. Shelton isteksizce onunla yumruk tokuşturdu.

Mucize eseri kimse yakalanmamıştı. Şansımıza hâlâ inanmıyordum.

İskelele yanaştıktan sonra bizimkileri toparlamak zaman almıştı. Sonra yalpalayarak evlerinin yolunu tutmuşlardı. Geceyi kazasız belasız atlatacaklarına dair sıfır ümidim vardı.

Ama Shelton’ınkiler dışarıdaydı ve Tom Blue bilmem kaçını uykusundaydı. Hi eve girer girmez annesine bağırsaklarını bozduğunu söyleyip tuvalete koşmuştu.

Eve döndüğümde Kit uyanıktı ama doğruca odama gitmeme ses çıkarmamıştı. Eve içkili gelmem henüz hesapladığı bir ihtimal değildi anlaşılan. Haklıydı da. Daha on dört yaşındaydım ve o ana dek öyle bir ortama girmemiştim bile.

Sabah erkenden bizimkileri aramıştım. Shelton, Hi ve Ben her nasılsa kendilerini yataktan kazımayı başarmıştı.

Şimdi de Kit'in cipindeydik işte.

iPad'e baktım. On dört saatten biraz fazla bir zamanımız kalmıştı.

Cumartesi olmasına rağmen Kit tabii ki isteydi. Arabayı almak için izin istememiştim. Sevgili babamın bir atış poligonunda hiç tanımadığım biriyle buluşacağımı bilmesine gerek yoktu.

Ben sağa, Steed Creek'e doğru saptı ve Willow Hall Yolu'na girdi. Çam ormanları sıklaştı.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi Ben pat diye. "Hafızam silindi."

"Dünyayı içtin," diye mırıldandı Hi. "Sonra Jason'la kavgaya tutuştun. Ve..."

"Bunları daha sonra konuşsak?" diye önerdim. "Şimdi görevimize odaklanalım."

Ben'e yan gözle baktım. Gerçekten hatırlamıyor muydu? Ben yalan söylemezdi. Ama bu kez tam anlamıyla dürüst davranmadığını hissediyordum.

Bal gibi hatırlıyor. Ama duygusallaştığı için utanıyor.

Yine de eğer hatırlamadığına inanmamızı istiyorsa bana uyardı.

Hi camdan baktı. "Bizi kuş uçmaz kervan geçmez bir yere getirdin. Burada dağ sıçanlarından başka kimse yok."

Doğru söylüyordu. Orman yola kadar uzanıyordu. Güneş ışığı sık dallardan sızamadığı için alacakaranlıkta yol alıyorduk. Kilometrelerdir hiçbir bina görmemiştim.

Birkaç kilometre sonra tahta bir tabela gördük: Twin Ponds Atış Poligonu.

Ben çakıl taşlı yola saptı. Bizden başka sadece bir araç vardı. Siyah ve çamurlu bir Ford F-150. Kocaman tekerlekleri ve arkasında çelik bir silah dolabı vardı.

Cipten ilk ben indim. “Hadi uzmanımızı bulalım.”

“Orman Hizmetleri burada böyle bir yere neden izin vermiş ki?” dedi Shelton. Sırtını cipe yaslayıp soluklandı. Adım atacak hâli yoktu anlaşılan.

“Öyle büyük bir alan bekleme,” dedi Hi gerinerek. “Hem koca bir ormanın ortasındayız. Biraz talim yapmak için uygun bence.”

İlerideki ağaçların arasından silah sesleri geldi.

Hi kulaklarını tıkadı. “Birileri erkenci.”

Çantamı sırtıma atıp kısa patikadan uzun ve dikdörtgen şeklindeki yapıya doğru yürüdüm. Her bir kabinde tahta bir bank, bir silah rafı ve ilerideki açıklığa bakan bir atış platformu vardı.

Elli metre kadar ileride kaba saba tahta bir banka tenekeler ve şişeler dizilmişti. Kâğıt hedeflere ateş etmek için bir de toprak atış siperi vardı.

Araziye eski tabelalar, çamaşır makineleri, televizyonlar ve çöp bidonları saçılmıştı. Hepsi delik deşikti.

Dünyanın unuttuğu bu bakımsız mekân ve etrafındaki sessiz orman tüylerimi ürpertti.

İyi ki arkadaşlarımla gelmiştim.

Ben binanın kenarındaki kasa yığını tekmeledi. “Tam bir çöplük.”

“Güneyliler sağa sola ateş etmeyi seviyor,” dedi Hi. “Ama etrafı temizlemek onlara göre değil.”

Yine silah sesleri yankılandı. En uçtaki kabinde tüfeğini arka arkaya ateşleyen komando giysili bir adam gördüm. Etrafta başka kimse yoktu.

“Bay Marchant?” diye seslendim.

Cevap gelmedi. Tabii ya. Kulaklık takmıştı.

El salladım. Bizi fark ettiğinde tüfeği bırakıp kulaklığını çıkardı ve bize doğru yürüdü.

Uzun boylu, beyaz tenli, ela gözlü ve açık kumraldı. Umduğumdan daha gençti. Taş çatlasa otuz beşti. Bir maratoncunun fiziğine sahipti. Turuncu çerçeveli bir gözlük takmıştı. Ayağında postallar vardı.

“Bay Marchant?” diye tekrarladım.

Elini uzattı. “Eric diyebilirsiniz. Sen de Tory olmalısın. Sabah biraz talim yapayım diye erken geldim. İşten güçten kendime pek vakit ayıramıyorum.”

Ben durup dururken kaskatı kesildi. Yolun yanındaki çalılıklara doğru koştu ve kustu.

Üçümüz birbirimize baktık.

Of, Ben. Polisin yanında sırası mı şimdi?

Ben ağzını silip yanımıza geldi. “Özür dilerim. Midem...” Gerisini getiremeden ağaçların arasına daldı. Öğürtülerini duyduk.

Bakışlarım Marchant’a kaydı.

“Arkadaşınız akşamdan mı kaldı?” diye sordu.

Shelton gözlerini kaçırdı. “Ben bir bakayım. Geliyor musun, Hi?”

“Yok ya. Ben kalacağım. Burası daha enteresan.”

“Sen bilirsin.” Shelton, Ben’in yanına koştu.

“Kusurlarına bakmayın,” dedim en dürüst ifademle. “Okulda virüs kaptılar.”

“Hım, anlıyorum. Sözüünü ettiğin silah yanında mı?”

Çantama vurdum. “Evet, efendim.”

“Harika.” Ateş ettiği kabini gösterdi. “Gel, bir bakalım.”

Marchant hiç de beklediğim gibi biri çıkmamıştı. Telefonda kitap meraklısı bir tip olduğunu hayal etmiştim. Oysa adam basbayağı bir doğa ve spor âşığına benziyordu.

Kabinde etrafıma bakındım. Üç tabanca, bir tüfek ve iki av tüfeği gördüm. Bir de otomatik tabanca vardı.

Hi beni dirseğiyle dürtükledi. “En sondaki bir AK-47,” diye fısıldadı.

“Silahlardan anlıyorsun, delikanlı.”

Marchant bana hevesle baktı. Çantamı açıp golf sahasına kurulan silah düzeneğini çıkardım.

Marchant dudaklarını büzdü. “Bakın işte bu çok tuhaf.”

“Tanıdınız mı?” diye sordum.

“Hayır.” Silahı evirip çevirdi. “Üretici damgası yok. Seri numarası da göremiyorum. Bu bir tasarımcının işi. Ne yaptığını iyi bilen birinin.”

Gözlerini bana dikti. “Neler olduğunu anlat.”

Gerçeklerin kenarından geçerek silahın nasıl kurulduğunu, nasıl ateş açtığını ve nasıl kurtulduğumuzu anlattım. Sadece mekânı değiştirdim.

Oyunbaz'dan tabii ki bahsetmedim.

“Bir tuzak silahı,” dedi Marchant. “Belirli bir şekilde kurulup ateş ediyor. Ya tetiğe bir tel bağlarsın ya da uzaktan kumanda kullanırsın.”

Hi, Marchant'ın silahlarını inceliyordu. “Ne adilik,” dedi.

“Bunlar genellikle çiftlik hayvanlarını vahşi hayvanlardan korumakta kullanılır. Ama yasaklar tabii, çünkü onlara takılan herhangi bir şeyi ya da birini vurabilirler. Bunun gibi bir mekanizmayı silah satan bir dükkândan almış olamaz.”

“O hâlde ardında pek bir iz bırakmamış,” dedim hayal kırıklığıyla.

Marchant silahı bırakıp fişeklerden birini aldı. “Belki ama tek bir mermi bize bütün hikâyeyi anlatabilir.”

“Dinliyorum.” Tahta banka oturdum. Orman sessizdi. Otoparkla aramızda bir sıra selvi ağacı vardı. Dolayısıyla poligon dünyanın en ıssız yeri hissini veriyordu.

“Bir mermi dört parçadan oluşur. Fünye, kovan, barut ve fişek.” Marchant bana kartuşu verip kendi Beretta 9mm'sini kaldırdı. “Tetik çekildiğinde ateşleme iğnesi ya da horoz fünyeye çarpıp alttaki barut hakkını patlatır. Bu da barutun patlamasına sebep olur.”

“Mermiyi o mu fırlatır?”

“Evet. Patlamayla birlikte mermi namludan fırlar. Silindir döner ve mermi kovanları oradan çıkarılana kadar içeride kalır.”

“Silah yarı otomatik değilse,” dedi Hi.

“Doğru. O zaman kovan dışarı atılır.” Marchant bana baktı. “Kovanları toplamadığını söylemiştin galiba.”

Başımı iki yana salladım. Etrafa bakınmak nasıl aklıma gelmemişti?

“O kadar dert etme,” dedi Marchant. “Silahtakiler daha önemli.”

“Mermileri silahlarla ilişkilendirmek için bu yöntem kullanılıyor diye biliyordum,” dedi Hi. “Ama biz size silahı getirdik zaten.”

Marchant gülümsedi. “Umarım sizin için daha fazlasını yapabilirim.”

“Nasıl?” diye sordum.

“Bir mermi ateşlendiği silahın imzasını taşır. Bütün mermiler farklıdır. Aynı tip silahlardan çıksalar ve aynı gün aynı fabrikada üretilseler bile. Her bir silah ayırt edici bir balistik parmak iziyle üretilir.”

“Neden?” diye sordu Hi.

“Üretim sürecinde minik kusurlar oluşur da ondan. Şekil verme sürecinde kovana mikroskobik metal şeritler preslenir. Bu kusurlar belirli bir desen yaratır.”

“O hâlde, aynı silahtan atılan her mermide bu desenlerden olmalı.” Buraya kadar takip edebilmişim. “Ve bunların ayırt edilebildiğini düşünüyorum.”

Gülümsedi. “Tıpkı parmak izi gibi.”

“İyi ama silah bizde,” dedi Hi. “İmza kimin umurunda?”

“Mermi imzalarının bir dosyasının tutulduğunu söylesem belki bir sonuca varırsınız?”

Marchant silahı plastik bir torbaya koydu. “Polis suçlarla ilişkili silahları balistik analize yollar. İşte ben o kişiyim. Önce namlusuna hava basarım. Bazen silah ateşlendiğinde içeri saç, deri parçaları ya da iplikler girer.”

“DNA,” dedi Hi. “Vay canına.”

“Sonra örnek mermileri balistik jele batırıp desenini veri tabanımızdakilerle karşılaştırdım. Silah başka suçlarda kullanılmışsa mutlaka bir eşleşme yakalarız.”

“Silah eşleşirse belki sahibi de bulunabilir,” diye mırıldandım.

“Önce yerel dosyaları deneyeceğim. Sonra Güney Carolina veri tabanını. Bir ipucu elde edemezsek ATF’nin Balistik Bilgi Ağı’na başvururum.”

“Teşekkür ederiz,” dedim. “Çok yardımcı oldunuz.”

Başparmaklarını kemerine geçirdi. “Bu tip silahların kullanımı çok tehlikeli. Herkes ateş hattına girebilir. Köpeğin için tuzak kuran her kimse bir çocuğu vurabilir. Yaptıklarının hesabını vermek zorunda.”

“Kimlik tespiti için bir şansımız var mı yani?” dedi Hi.

“Evet.” Marchant saatine baktı. “Bu işte bela kokusu alıyorum. Bana bir hafta verin. Bakalım sizin köpek düşmanı çirkin yüzünü başka bir yerde daha göstermiş mi?”

Hi, AK’yi gösterdi. “Şununla bir kötü çocuk videosu çekme izin verir misiniz?”

Marchant güldü. “Kesinlikle, hayır. Ama bulduklarımı size haber vereceğim.”

Tekrar teşekkür edip otoparka gittik. Bizim sarhoşların kendilerine geldiklerini umdum.

Hi parmaklarını çıtlattı. “Şu full otomatiklerden bizim sığınağa da alsak mı? Tavşanları uzak tutardık.”

“Hi, seninle insanların sabrını zorlamak konusunda ciddi bir konuşma yapmalıyız.”

“Kendini yorma.” Ağzını kocaman açarak esnedi. “Seni affettim. Şimdi daha önemli bir mevzuya geçiyorum. Advil’in var mı?”

Dönüş yolculuğu sessiz başladı. Ben kustuğu için utanmış görünüyordu. Direksiyona iki eliyle birden yapışmıştı ve her zamankinden daha hızlı gidiyordu. Shelton uyumuştı.

Amacımıza ulaştığımız için seviniyordum ama oyun canımı sıkıyordu. Her şey sonraki ipucunu çözmemize bağlıydı. Kendimi baskı altında hissediyordum.

Belki Marchant bir ipucu yakalardı.

Hi boğazını temizledi. “Gece yarısı vaktimiz doluyor. Bir fikri olan?”

“Tek ipucu heykel,” dedim. “Sırrını çözemezsek vay hâlimize.”

Hi’la birkaç fikir üzerinde tartıştık. O akşamüzeri için bir strateji planı oluşturmaya çalıştık. Shelton horlamaya başlamıştı. Ben gözlerini yoldan ayırmıyordu.

Utaniyor. Ya da babamın arabasını kullandığı için gergin.

Kırk dakika sonra, Morris’e vardık. Ben bizim garaja girip bana anahtarı fırlattı.

Hiçbir şey söylemeden çekip gidecekti ki arkasından seslendim.

“Ben? Bu akşam yardım edecek misin? Vaktimiz doluyor!”

“Bana bir saat verin.”

“Kusacak,” dedi Shelton arkasından ve hıçkırdı. “Galiba ben de.”

“Ama geri geleceksin değil mi?”

Başparmağını kaldırdı. “Yirmi dakika sonra görüşürüz. En fazla yarım saat.”

“Ben de bir şeyler atıştırayım,” dedi Hi. “Shelton gelince ararsınız.”

Birdenbire yalnız kalıverdim.

Garajdan eve geçtim. Coop merdivenin tepesinde bekliyordu.

“N’aber, oğlum?”

Üzgün gözlerle arkasına baktığında anladım.

“Tory? Sen misin?” diye seslendi Whitney.

Derin bir nefes alıp salona girdim.

Kanepeye tünemişti. “Dün çok üzüldüm,” dedi.

Bu konuya girmek istemiyordum. “Sorun değil. Unutalım gitsin.”

İnce, uzun elini göğsüne koydu. “Seni incitmek istemedim. Gerçekten! Babanla böyle bir haberi saklamamalıydık.”

“Sorun değil,” diye yineledim. Öfkelenmenin kâr etmeyeceğine karar vermiştim. “Ben de aşırı tepki gösterdim.”

“Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. “Burası senin de evin.”

“Bakın. Kit’le birlikte yaşamak istiyorsanız, buna engel olmaya hakkım yok.”

Daha fazlasını söyleyecekti ki bir ayrıntı gözümden kaçmadı. Etrafıma bakındım. “Eşyaların nerede?”

Vazo, resim ve ona ait diğer eşyalar ortada yoktu. Mavi köpek tablosu da gitmişti.

“Hepsini eve götürdüm. Haklıydın. Senden izin almadan onları hiç getirmemeliydim.”

“Dur bir dakika. Ben...”

Kendimle çelişkiye düşmüştüm. Bir yanım onun burada olmasını istemiyordu. “Nihayet aklın başına geldi,” deyip odama çıkabilir ve bu meseleyi burada kapatabilirdim.

Ama belli ki uğraşıyordu. Aramızı düzeltmek için çabalıyordu.

Hatırladığım kadarıyla ilk kez ona karşı yumuşadığımı hissettirdim.

Yine de burada yaşamasını istemiyordum.

Uf!

Kafam karmakarışık.

Bencil ve mutlu mu olmalıydım, yoksa hoşgörölü ve mutsuz mu?

Sonra bir şey dikkatimi çekti ve Whitney sorununu unuttu-verdim.

Vazonun yerinde bir heykel vardı.

Küçük ve eski bir parçaydı.

Oyunbaz'ın ipucu.

Rafa koştum. “Nereden buldun bunu?”

“Ah, Aziz Benedict'i mi? Masanda gördüm ve buraya yakışacağını düşündüm.” Birden gözleri irileşti. “Olamaz! Yine yaptım değil mi?”

Kalp atışlarım hızlandı. “Efendim?”

“Hayatım, özür dilerim.” Elleriyle yüzünü örttü. “Vazonun yerine sana ait bir eşyayı koymam hoşuna gider sandım. Ama yine bir çuval inciri berbat ettim!” Sesi ağlamaklıydı.

“Whitney, lütfen. Sana kızmadım.” Heykeli gösterdim. “Bu kim demiştin?”

Ellerini indirdiğinde gözlerinin dolduğunu gördüm. “Aziz Benedict. Katolik olarak yetiştirildiğimi biliyorsundur. Çocukken resmi evimizdeki kütüphanede asılıydı. Öğrencilerin koruyucu azizidir.”

İnanamıyordum. Saatler süren uğraşıdan sonra Whitney Dubois cevabı avuçlarıma bırakıvermişti.

Aklımı çalıştırdım. Sıradaki *cache*’yi bulmak için on iki saatimiz vardı.

Derhâl bizim çocuklarla konuşmalıyım.

“Bu odamda dursun,” dedim heykeli kapıp merdivene koşarken. Sonra duraksayıp ekledim. “Ama düşünceli davranmışsın. Teşekkür ederim.”

“Üzgünüm,” dedi ayağa kalkarak. “Bir daha eşyalarına el sürmem.”

O anda, kimsenin beklemeyeceği bir şey yaptım. Dönüp ona sarıldım. “Dert değil.”

Sonra da, şaşkın Barbie’yi ardımda bırakıp yukarı koştum.

“Budur!” Hi dizüstü bilgisayarının ekranını öptü. “Gel, babacığına.”

Kaşımı kaldırdım. “Ne oldu?” Yarım saattir araştırma yapıyorduk.

Bizim yemek odasındaki masada Ben’le Shelton’ı bekliyorduk. Whitney, ben yukarı çıktıktan sonra gitmişti.

Oğlanlara mümkün olduğunca çabuk gelmelerini yazmıştım. Ama şimdilik beni sadece Hi ciddiye almış gibi görünüyordu.

“Mount Pleasant’ta bir Aziz Benedict Katolik Kilisesi var,” dedi ekranı bana döndürerek. “Buna ne dersin?”

“Vay canına.” Bu kadar kolay olabilir miydi?

Heykelin sarılı olduğu siyah-beyaz kumaşa baktım.

“Ya bu?” dedim onu Hi’a fırlatarak.

“Bir anlamı olmayabilir.” Kumaşı evirip çevirdi. “Şunu fark ettin mi?”

“Neyi?”

Kumaşı köşesinden tuttu. Arkasında minicik bir işleme vardı.

“Şaka mı?” Nasıl bu kadar dikkatsiz davranabilirdim?

Kumaşı Hi’ın elinden kapıp köşesine baktım. Minik ve düzgün dikişler yarım bir daire ve ondan çıkan dört eğri büğrü çizgi oluşturunuyordu.

“Güneşe benziyor,” dedim. “Sence anlamı ne?”

“Kim bilir? Sadece heykeli korumak için sarmıştır belki.”

“Olabilir.” Yine de içime kurt düşmüştü. “Fazla kolay olmadı mı?”

Hi mutfağa giderken sordu. “Neden?”

“Öteki görevlere kıyasla öyle.” Dizlerime sarıldım. “Diğer ipuçları zordu. Karmaşık. Şifreli, bulmacalı filanlardı.”

Hi bir kutu bisküviyle geri döndü. “Belki bu sefer şanslıyızdır.”

Belki.

Ama hayır.

Bu numarayı bana yutturamazdı.

“Oyunbaz şimdiye kadar hiçbir ipucuna alakasız bir şey koymadı.” Kumaşa vurdum. “Burada bir şekil var. Hem neden siyah-beyaz? Mutlaka bir anlamı olmalı.”

Hi iç çekti. “Yine dâhiyane fikirlerime ihtiyacın var anlaşılan.”
“Evet.”

“Pekâlâ. Bu arada bunlar diyet bisküviymiş. Neden söylemedin? Ağzımın tadı bozuldu.”

Araştırmamıza daldık. Bir ara Shelton geldi ve o da kendi fikirlerini söyledi. Yarım saat sonra yine elimiz boştu.

“Durmadan başa dönüyoruz,” diye sızlandı Hi. “Ben nerede kaldı?”

“Bayılmıştır,” dedi Shelton saatine bakarak. “Sabah berbat görünüyordu. Biraz uzanayım derken uyuyakaldı herhâlde.”

“En baştan başlayalım.” Arama sonuçlarını silip tekrar yazdım. “Aziz Benedict. Charleston.”

Yine benzer sonuçlar belirdi. Her birinde Mount Pleasant’taki kiliseden söz ediliyordu.

İnce düşüneyim derken değerli vaktimizi mi harcıyordum?

Sezgilerine güven. Aramaya devam et.

“Kiliseyi arama sonuçlarından kaldırsak?” diye önerdi Shelton.

“Buyur.” Klavyeyi ona bıraktım.

Parmakları tuşların üzerinde gezindi.

“Hım. Bu da nesi?”

Omzunun üzerinden eğildim. Ekranda iki yanında meşe ağaçları olan güzel bir kır yolu belirmişti. Köşesinde beyaz üzerine siyah bir logo vardı.

Mepkin Manastırı.

“Bir manastır,” dedi Hi. Burnumun dibine girmişti ve güzel koktuğu söylenemezdi.

“Keşifler mi?” diye homurdandı Shelton. “Hem de Güney Carolina’da? Şaka mı bu?”

Web sayfası profesyonelce ve son derece düzenliydi. Tepedeki bağlantıda *Biz Kimiz?* yazıyordu.

“Şuna tıkla.”

Shelton dediğimi yaptı. Bir grup resmi ve misyonlarını açıklayan bir yazı açıldı.

“Düşünsenize,” dedi Hi. “Her gün dua ediyorlar ve hiç konuşmuyorlar.”

Shelton kıkırdadı. “Sen hayatta yapamazdın.”

“Ne tuhaf,” dedi Hi yazıları okurken. “Aynı zamanda üretim yapıyorlar. Bir şeyler yetiştirip satıyorlar. Bahçeleri süper bakımlı ve modern bir kütüphane işletiyorlar. Manastır her gün ziyaretçilere açılmış.”

Shelton yüksek sesle okudu. “Mepkin bir Trappist manastırı. Aziz Benedict kuralları denilen bir düzene göre yaşıyorlar.”

Gözlerimi fotoğraftan ayıramıyordum. “Cüppeleri ne hoş değil mi?”

“A-ha!” dedi Hi.

Shelton başını salladı. “İyi yakaladın, Tor.”

Fotoğrafta yirmi tane keşif güzel bir çiçek bahçesinde iki sıra hâlinde poz vermişti. Hepsi de gülümsüyordu. Yaş ortalaması altmış ve üzeriydi.

Ama yüzümü güldüren bu değildi.

Adamların hepsi bir örnek cüppeler giymişti.

Siyah-beyaz cüppeler.

İşaret parmağıma bir öpücük kondurup ekrana bastırdım.

“Yakaladım seni.”

.

“Buradan sap.”

Anayoldaki büyük, beyaz *M* harfini gösterdim. Ortasından beyaz bir haç yükseliyordu. Taş kaidede Mepkin Manastırı yazıyordu.

“Nihayet.” Ben bir saati aşkındır araba kullanıyordu. Doksan dakika da Ben’in ortaya çıkmasını beklediğimiz düşünülürse akşamüzerinin yarısını yemiştik.

Shelton esneyerek kafasını kaşıdı. “Biz de doğada yaşıyoruz sanıyoruz. Kır hayatının hası buradaymış meğer.”

“İnternet bağlantıları bile yoktur,” dedi Hi. “Hatta su tesisi.”

Manastırın web sitesinde gördüğümüz ağaçlık yoldan ilerledik. Ulu meşe ağaçlarının arasından sızan güneş tuhaf şekilli gölgeler oluşturuyordu.

Tam bir huzur ortamıydı.

“Gözünüzü dört açın,” dedim. “Aradığımız *cache* buralarda bir yerde saklı.”

Sırt çantama iki tane çapa atmıştım. Ne olur ne olmaz diye. İpucunu çözmek için sadece dokuz saatimiz vardı.

Shelton arkada, camdan dışarıyı izliyordu. “Güney Carolina’da keşişlerin olmasına şaşırdım.”

“Hem de 1949’dan beri,” dedi Hi, iPhone’undan okuyarak. “Kentucky’deki Gethsemani Manastırı’nın keşişleri tarafından kurulmuş. Mepkin kardeşliği katı kurallara göre yaşıyormuş.”

“Yani?” diye sordu Shelton.

“Bilmiyorum. Ama onlara katılmak istiyorsan senin için bir tavsiye mektubu yazabilirim.”

Misafir otoparkına park edip çalılıkların arasından yürüdük. Binanın içi hiç de beklediğimiz gibi eski değildi. Son derece modern ve bakımlıydı. Hayretle birbirimize bakarak hediyelik eşya dükkânına yaşıttık.

Orada bizi ikinci bir sürpriz karşıladı. Dükkân havadar ve aydınlıktı. Raflar ve masalar keşişlerin el emeği göz nuru battaniyeler, atkı ve bereler, oymalı seramik kâseler ve diğer el işleriyle doluydu. Bir köşede ev yapımı reçeller ve yemek kitapları duruyordu.

Buranın hayatlarını katı kurallarla yaşayan, asık suratlı keşişlerle bağdaştıramayacağım kadar neşeli ve eklektik bir havası vardı.

“Tory, bak!” Hi üzeri resimlerle süslü, el boyaması bir kitaplığı işaret ediyordu.

“Ne güzel.”

Heyecanla kitaplığa yaklaştım. O da ne? Orta rafında Aziz Benedict’in bir heykeli duruyordu. Çantamdakiyle aynıydı.

Dayanamayıp gülümsedim. “Kesinlikle doğru yerdeyiz.”

Hi bana beşlik çıktı. Ben takdirle kafasını salladı.

“Bira sattıklarına inanabiliyor musunuz?” diye sordu Shelton. “Keşifler bunları içmiyor herhâlde?”

“Yeminlerimizde alkolden uzak durmamızla ilgili bir madde yok.”

Şaşırarak arkamızı döndüğümüzde kırklı yaşların ortalarında, ufak tefek bir adamla karşılaştık. Sarı saçlarına aklar düşmüştü. Gözleri su yeşiliydi ve kadınsı denebilecek kadar yumuşak hatları vardı. Mepkin Kardeşleri’nin siyah-beyaz cüppesini giymişti.

“Aslında mayalı içkilerimiz meşhurdur,” dedi. “Dünya üzerindeki Trappist’ler tarafından üretilen en iyi biraların bir kısmı Mepkin’den gelir.”

“Buraya bayıldım,” dedim. “Doğrusu bu kadar çeşit ve renk beklemiyordum.”

Keşif gülümsedi. “Bunu ilk söyleyen siz değilsiniz. Dükkânımızda kardeşlerimizin geleneksel yöntemlerle yaptığı ürünlerin dışında yerel zanaatkârların işlerine de yer veriyoruz. Hepsi de Tanrı’nın yarattıklarının güzelliğini yansıtıyor.”

“El işlerini burada yapıyorsunuz öyle mi?” diye sordu Shelton.

“Evet.” Keşif raftan bir kavanoz aldı. Etiketinde İstiridye Mantarı Tozu yazıyordu. “Aziz Benedict Kuralları’nın kırk sekizinci kısmında şöyle der: *El emekleriyle yaşarlarsa eğer, doğru yolu bulmuşlar demektir.* Bu yolla hem manastırı döndürüyoruz hem de çalışarak Tanrı’yı onurlandırıyoruz. Mantarlarımız dünya çapında ve bahçe gübremiz son derece kaliteli. Ayrıca ballarımız ve meyve şerbetlerimiz de var.”

“Ya ben sizin konuşmadığınızı sanıyordum,” dedi Hi laubali bir tavırla. Dirseğimi yiyince hemen açıkladı. “Yani sessizlik yemini ettiğinizi.”

“Böyle bir yanlış anlaşılma söz konusu, evet.” Keşiş bir öğretmen edasıyla anlattı. “Aziz Benedict konuşmayı dünya algısını kirleten bir eylem olarak tanımlar. Ama bu Tanrı’nın değil, insanın kendi iradesiyle tecrübe edebileceği bir deneyim. Onu destekleyenler olarak sessizlik çağrısına saygı duyuyoruz ama yemin etmiyoruz. Sadece gerektiğinde konuşuyoruz. Havadan sudan sohbet etmiyoruz. Yemeklerimizi sessizlik içinde yiyoruz. Bazen kardeşlerimizden biri okuyor, biz de onu dinliyoruz.”

“Eee, şimdi yaptığımız ne? Havadan sudan sohbet etmek değil mi?” Hi yine dirseği yedi.

“Tabii ki, hayır,” dedi keşiş. “Merak edenlere yol göstermek Tanrı’nın neşesini saçmak demek. Adım, Patterson. Bugünkü turun ev sahibiyim. Bize katılmayı düşünüyor musunuz?”

“Tory Brennan,” dedim. “Elbette. Buraya onun için geldik zaten.”

Gülümsedi. “Harika. Genç misafirlerimiz daha çok olsa keşke. Lütfen beni takip edin. Bugün başkaları da gelecek.”

Bakımlı bir çiçek bahçesine çıktık.

Zengin kılıklı bir çift, açelya bakımı üzerine avaz avaz konuşurken, üç rahibe onları onaylamaz gözlerle izliyordu. Yanlarında yaşlı bir çift vardı ve usulca yabancı bir dil konuşuyorlardı. Galiba Almancaydı.

“Mepkin Manastırı’na hoş geldiniz,” dedi Patterson. “Bizler yaygın olarak Trappist’ler olarak bilinen Katolik keşişleriz. Tanrı’yı komün hayatı vasıtasıyla aramaya odaklanan kadim

bir disiplin uyarınca sessiz ve sakin bir hayat sürüyoruz. Dua, meditasyon, çok çalışmak ve konukseverlik. Bunlar aracılığıyla kendimizi Tanrı'ya adıyoruz.”

Dişi açelya hastası dudaklarına parlaticı sürerken sordu. “Trappist tam olarak nedir?”

“1664'te, Normandiya'da ortaya çıkan bir akım. Birçok manastırdaki rahat hayatlara tepki olarak doğdu. 1892'de, Papa'nın da kutsamasıyla Trappist'ler bağımsız bir düzen oluşturdu ve kendilerini Aziz Benedict'in Kuralları'na adadılar.”

Bayan Dudak Parlaticısı gözlerini kırptırdı. “Aziz kim?”

“Aziz Benedict,” diye yanıtladı Patterson sabırla. “Kurallarını altıncı yüzyılda yazdı. Manastır hayatının ideallerini ve değerlerini tanımladı. Trappist'lerin hedefi onun üç yeminini gerçekleştirmektir. İstikrar, itaat ve manastır hayatına mutlak sadakat.”

“Mutlak sadakat mi?” diye homurdandı Dudak Parlaticısı'nın kocası. “Kadınlardan hoşlanmıyor musunuz?”

Patterson kibarca gülümsedi. “Benediktin keşişleri olarak, Tanrı'ya yemin ettik. Ama bu kadınlardan hoşlanmadığımız anlamına gelmez. Aslına bakarsanız, bütün tarikatların bir kadın kolu vardır. Bizimki Trappistine'ler olarak biliniyor.”

“Çok Trappist var mı?” diye sordu Hi.

“Bakış açına göre değişir.” Patterson ellerini kavuşturup bahçede yürümeye başladı. “Dünya üzerinde 170 tane Trappist manastırı var. Yaklaşık 2100 keşiş ve 1800 rahibeye ev sahipliği yapıyorlar.”

Hi başını salladı. “Çok değilmiş.”

Patterson hafifçe gülümsedi. “Manastır hayatı herkese uygun değil.”

“Bana uyar,” dedi Shelton. Mavi ortancaların, beyaz leylakların ve sarı yaseminlerin yanından geçtik. “Sessiz sakın ve huzurlu. Nereyi imzalıyorum?”

Patterson sırtıarak oyuna katıldı. “Öncelikle, bakalım buraya uygun musun? Prensiplerimize göre yaşamak için gerekli fiziksel, psikolojik ve manevi kuvvete sahip misin? Hayatını ibadetle geçireceğin günlere adamaya hazır mısın?”

Shelton tek kaşını kaldırdı. “Bütün gün dua mı ediyorsunuz?”

“Gece nöbeti için sabah üçte kalkarız. Onu meditasyon izler. Kahvaltıdan önce sabah duamızı ederiz. Saat tam beş buçukta. Günün geri kalanı da duayla ve çalışmayla geçer. Sekizde büyük sessizlik başlar ve on iki saat sürer.”

Shelton başını yana eğip düşündü. “Yok, ben almayayım.”

Patterson başını salladı. “Ayrıca bir diplomaya, iş deneyimine ve Katolik bir geçmişe ihtiyacın var. Borcun ya da bir eşe, çocuklara ve anne babaya karşı sorumlulukların olmamalı.”

“O zaman kafadan olmaz zaten,” dedi Shelton. “Belki büyüdüğümde.”

“Kim bilir...”

Patterson bizi avluya götürdü. Binanın ortasında on beş metrelik, dört çanlı bir kule vardı.

“Yedi Ruh Kulesi,” dedi Patterson. “Çanlarının her biri günlük dualarımızı hatırlatır.” Solumuzdaki binaları gösterdi. “Kardeşlerimizin ikametgâhları.”

Tam karşımızda kilise vardı. Taş hamurundan inşa edilen, sade bir binaydı. Tepesinden demir bir haç yükseliyordu.

Kiliseye doğru yürüyüp oymalı tahta kapılarından girdik. İçi ferah ve aydınlıktı. Zemin karolarla kaplıydı ve çatısı sarı-

çamdandı. Ortasında birkaç düzine insanın aynı anda ibadet edebileceği sıralar vardı. Mihrabın arkasında kocaman bir org duruyordu. Tepedeki yuvarlak pencereden beyaz duvarlara gün ışığı vuruyordu.

Etrafta heykel, tablo ya da mozaik camlar olmayışı dikkatimi çekti.

Patterson bunu “Daimi dua katı bir disiplin gerektirir,” diye açıkladı. “Süslemeler güzel olabilir ama dikkat dağıtmaktan başka işe yaramazlar.”

Bizi birkaç dakikalığına kendi hâlimize bıraktıktan sonra dışarı çıkardı.

Hi kulağıma eğildi. “Burası kocaman,” diye fısıldadı. “Düşündüğümden çok daha büyük.”

“Ve modern. Keşifler de bilgili tipler.”

Hi başını salladı. “Araştırmak kolay olmayacak.”

Beton sütunlu, beş katlı bir binaya yaklaştık. Alt katlarda kolonyal mimariyi andıran tuğla kemerler göze çarpıyordu. Üst katlar kireç taşı ve soluk taş hamurundandı.

Patterson grubun toplanmasını bekledi. “Kütüphanemizde dini koleksiyonlar, birçok dini sanat örneği ve değerli kitaplar bulunuyor. Ayrıca toplantı odaları, tam teçhizatlı bir konferans salonu ve sinema salonu var.”

Shelton usulca ısıklık çaldı. “Yüksek teknolojinin nimetlerinden faydalanmak lazım tabii.”

Patterson kollarını iki yana açtı. “Turumuz sona erdi. Kütüphanede ve bahçelerde dolaşabilirsiniz. İstedığınız kadar kalın. Sadece yatakhanelerden ve mezarlıktan uzak durursanız seviniriz.”

Bununla birlikte cüppesinin eteklerini hışırdatarak uzaklaştı. Alman çift bahçe yoluna yönelirken Dudak Parlâtıcısı'yla kocası hediyelik eşya mağazasının yolunu tuttu. Rahibeler kütüphaneye girdi.

“Biz ne tarafa?” diye sordu Hi.

Omuz silktim. “Fikri olan?”

“Sola gidelim,” dedi Shelton. Hediyelik eşya dükkânından aldığı krokiye bakıyordu. “Cooper Nehri'ne bakan büyük bir bahçe var.”

“Tamam,” dedim. “Unutmayın, gözümüzü dört açıyoruz.”

İki doğal gölün etrafından dolaşan patıkayı tercih ettik. Ormanın içinde karşımıza birkaç tane kulübe çıktı.

“Burada kim oturuyor?” diye sordu Ben.

“Konuk evleri,” dedim. Ben'i beklerken internette Mepkin Manastırı'nı araştırmıştım. “İstersen inzivaya çekilip bir haftasonu geniş hayatı sürüyorsun. Ya da bir hafta. Hatta izin verilerse daha uzun bile kalabiliyorsun.”

“Güzelmış,” dedi Shelton. “Bütün gün uyurum.”

“Havanı alırsın. Ayinlere katılma şartı var. Ayrıca keşiflere yardım ediyorsun.”

Labirent bir bahçeden ve yaban çiçekleriyle bezeli bir çayır-dan geçtik. Patika manolyaların arasından eski bir mezarlığın yanına çıktı ve nehir kıyısına doğru devam etti.

Yolda iki tahta heykeli geçtik. Biri çarmıha gerilme, diğeri Mısır'dan kaçış sahnesini tasvir ediyordu. Enteresan olsalar da ipucuyla alakasızlardı.

“Ana bahçe aşağıda.” Shelton ilerideki yemyeşil alanı işaret etti.

“Durun.” Tek tek yüzlerine baktım. “Hiçbir ayrıntıyı kaçırmamalıyız.”

Üçü de ne demek istediğimi anladı. Vücutlarının gerildiğini ve gözlerini kapadıklarını gördüm.

BUM.

Bununla birlikte, herkes ısıdı. Düşüncelerini hissedebiliyordum. Ama Coop’un yanımızda olduğu zamanlardaki kadar kuvvetli değildi.

Onlarla bağlantı kurmaya çalışmadım. Bana kızmalarını istemiyordum.

“Yürüyün.”

Mepkin Manastırı bahçelerinin kalbine girdik. Kadim ağaçlar tараçaları ve sarmaşıklarla kaplı heykelleri gölgeliyordu. Açelyalar, kamelyalar ve diğer çiçek açan çalılıklar nehre doğru uzanıyordu.

Gizli köşelerinde türlü güzellikler saklayan, nefes kesici bir yerdi. Sessiz ve esrarengizdi.

Süper duyularımızla her bir heykeli ya da mezar taşını dikkatle inceledik.

Hiçbir şey bulamadık. Oyunbaz’ın *cache*’sine dair hiçbir iz yoktu.

“Yanlış yerdeyiz,” dedim bıkkınlıkla. “Ama başka nereye bakmalıyız bilmiyorum.”

“Bir olasılık daha var.” Hi krokiye baktı ve arkamızdaki koruyu gösterdi. “Manastırın en eski mezarlığı şu bayırın ilerisinde. Arazinin en ücra köşesi orası.”

“Neden daha önce söylemedin ki sanki?” Hemen ağaçlara yöneldim.

“Yasak bölge de ondan,” diye mırıldandı Shelton. Onu duymazdan geldim.

Ağaçların arasına girip dar bir asma köprüye doğru yürüdük. Yüksek çam ağaçları ve sık bitki örtüsü nehri ve bahçeyi görmemizi engelliyordu.

“Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?” diye sordu Shelton.

“Yürü, koca bebek,” dedi Ben.

Onu izledik.

Karşı kıyıda hedefimizi gördük. Ancak omuzlarımıza kadar gelen taş bir duvarın ardında eski bir mezarlık vardı. Demir kapısı pas tutmuştu.

Ne bir kuş civıltısı ne bir böcek sesi. Havada boğucu bir nem ve ölüm sessizliği vardı.

“Patterson mezarlıklara girmeyin dedi,” diye sızlandı Shelton.

“Çocuklar, bakın!”

Mezarlığın tam ortasında küçük bir anıt mezar vardı.

Çatısını mermer bir küre süslüyordu.

Yüzeyine tanıdık bir desen kazınmıştı.

Baş aşağı bir yarım daire ve tepesinde çizgiler.

Doğan bir güneş.

“İçeri giriyoruz.”

Paslı kapıyı açmaya çalıştım. Ama büyük asma kilit sağlam görünüyordu.

“Mezarlıklara girmek yasak,” diye sızlandı Shelton. “Ölülere saygısızlık edemeyiz.”

“Kumaştaki güneş sembolüyle birebir uyuyor. *Cache* o mezarın içinde saklı ve sekiz saatten az zamanımız kaldı. Karanlık bastıktan sonra mı gelseydik?”

“Hayır,” dedi Shelton dehşetle. “Mezar yağmacılığı yeterince korkunç zaten.”

Hi köprüye doğru baktı. “Tory haklı. Burada yalnızız ve ısımanın etkisindeyiz. Çabucak etrafa bakar çıkarız. Kimse fark etmez bile.”

“Ya Tanrı?” dedi Shelton. “Kutsal bir yerdeyiz.”

“Yeter,” dedi Ben ve duvardan kolayca atladı. “İsteyen gelir, istemeyen gelmez.”

“Yardım edin.”

Hi eğilip parmaklarını kenetledi. Eline basıp bacağımı duvardan aşırıttım. Hi güç bela duvardan atladı ve arka taraftaki toprak yığınınına yuvarlandı. Ben, Shelton'ı yukarı çekti.

Omzumun üzerinden suçlu bir bakış fırlattım.

Görünürde kimsecikler yoktu.

Amacımız saygısızlık etmek değil ki.

Anıt mezarın mermer duvarları aşağı yukarı bir kamyonet büyüklüğünde, kare bir yapı oluşturuyordu. Üç basamakla taş sütunlarla desteklenen kapıya çıkılıyordu. Kapının önünde demir parmaklıklı bir kapı daha vardı ve yapının yan duvarlarını Latince sözler süslüyordu.

Shelton iç çekti. "Sahiden içeri girecek miyiz?"

Çatıdaki deseni işaret ettim. "Hâlâ soruyor musun?"

Ben, Shelton'ı hafifçe itti. "Vakit kaybediyoruz. Açıl susam."

"Bu kadar kibarca istediğin için..." Shelton başını iki yana sallayarak maymuncuk setini çıkardı. "Şanslısınız. Bunları son anda yanıma aldım."

Hi nöbet tutuyordu. "Devam edin," dedi. "Kendimi mezar hırsızı gibi hissediyorum."

"Hiçbir şeye dokunmayacağız," dedim. "Ölü bizi anlayacaktır."

Hi terli ellerini damalı şortuna sildi. "Umarım. Bu dönem sıkı çalışmam gerek. Hayaletlerle uğraşamam."

Tiz bir gıcırta Shelton'ın ilk engeli aştığını haber verdi. Korkuyla etrafıma bakındım. Kimse yoktu. Shelton taş kapının önünde durdu.

"Dikkatli olmalıyız," dedi Ben. "Son *cache* tehlikeliydi. Bu da öyle olabilir."

“Hallettim,” dedi Shelton. “Keşif kardeşler kilitleri sağlamlaştırsa iyi olur bence.”

Ben kapıyı içe doğru açtı. Karanlığa doğru inen dik bir merdivenle karşılaştık.

“Ah, hadi ama!” diye inledi Shelton. “Yer altına inemem!”

“Çantamda fener var,” dedim. “Hem sadece birkaç basamak.”

“Şşş.” Shelton donup kaldı. “Bir şey duydum.”

Hi derin bir nefes aldı. “Köprüde biri var!”

“İçeri!” diye tısladım. “Ben, kapıyı kapa!”

“Bir mezara mı saklanacağız?” diye inledi Shelton dehşetle. “Aklınızı mı kaçırdınız?”

“Yürüyün!” Hi’la Shelton’ı merdivene doğru ittim. “Konuğumuz gidince *cache*’yi ararız.”

İçeri girdik ve Ben kapıyı üzerimize kapadı.

“Ya demir kapı?” dedim telaşla. “Onu da kapasaydın.”

Ben başını iki yana salladı. “Çok gürültü çıkardı.”

“Fenerleri yaksak?” diye önerdi Shelton titrek sesiyle.

Birini Ben’e verip diğerini yaktım. Yavaşça taş basamakları indik.

On basamak sonra, yukarıdaki anıtın üç katı büyüklüğünde tozlu bir odaya girdik. Ortada bir lahit duruyordu. Işığımı gezdirerek süper keskin gözlerimle odayı inceledim. Duvarlarda kırık dökük taş işaretler vardı. Her birine bir isim ve tarih kazınmıştı.

Hi ortadaki lahde yaklaştı. “Buradaki aile reisi olmalı. Ailenin geri kalanı da duvarlara tıkılmış.”

“Bakın!” Ben fenerini lahdin kapağındaki desene doğru tuttu. Taşa doğan bir güneş kazınmıştı.

Sonra Ben'in fenerinin ışığı bir renge vurdu.

Kırmızı.

Ben de ışığımı o tarafa tuttum. Sembolün yanında bir cisim vardı.

Mor kurdeleyle bağlı tek bir gül. Işıdığım için her bir narin taç yaprağını görebiliyor ve bayat havaya karışan kokusunu alabiliyordum.

Kurdelede sinsi palyaço suratları vardı.

"Durun," dedi Hi. "Yani..."

Shelton korkuyla geriledi. "Tabutu mu açacaksınız? Yok artık!"

"Mecburuz," dedim. "Bomba ne olacak? Eğer ipucunu bulamazsak..."

Devamını getiremedim. Shelton gibi, ben de birinin son dinlenme yerine saygısızlık etmek istemiyordum.

Ben'in yüzü kıpkırmızı kesildi. "Başka şansımız yok. *Cache*'yi bulamazsak herkes kaybedecek."

"Haklı," dedim büyüün cesaretimi toplayarak. "Hadi bitirelim şu işi."

"Dikkat et," diye uyardı Ben. "Tuzaklara ve gizli kameralara karşı uyanık ol."

Kulaklarımı en ufak bir çıtırtıya karşı dört açarak lahde sokuldum. Bakışlarım aynı anda her yerdeydi.

Lahit büyük, mermer bir levhayla mühürlenmişti.

"Belki Oyunbaz onu kaldıramayacağımızı düşündü," dedi Hi. "Bayağı ağıra benziyor."

Ben levhanın köşesini itmeye çalıştı ama yerinden bile kıpırdamadı.

“Yardım edin,” dedi kesik kesik soluyarak.

Shelton’la birlikte ittiler.

Levha birkaç santim kaydı.

“Yere düşürmemeliyiz,” dedi Ben. “Yoksa mermer çatlar ve bir daha asla yerine koyamayız.”

Hiram’la diğer tarafa geçtik. Ben’le Shelton’ın karşısında durduk ve levhayı ters yöne doğru ittik. Levha yavaş yavaş saat yönünde döndü ve tabutun baş kısmı göründü.

“Burada bir zarf var,” dedi Hi. Lahdin içine elini uzattı. “Tory, ısk!”

Birden burnuma tuhaf bir koku geldi.

Beynimde tehlike çanları çalmaya başladı. *Dikkat!*

Hi’in kolunu yakalayıp çektim.

Parmaklarının olduğu yerde bir şey parladı. Odayı bir tıslama doldurdu.

Hi yere yuvarlandı. “O da ne?”

Bir karaltı bana doğru atılırken yana sıçradım. “Dikkat edin!”

Mezardan siyah, uzun bir yaratık fırladı.

“Yılan!” diye bağırdı Shelton ve merdivene koştu. “Yılan!”

Sürüngen dişlerini göstererek yükseldi.

“Su makoseni,” diye bağırdı Ben. “Saldırgan ve zehirli.”

Merdivenin dibine koştuk.

Yılan birkaç saniye için bizi donuk gözleriyle izledi. Sonra mezardan çıkıp yere doğru süründü ve zikzaklar çizerek odanın en uzak köşesinde kayboldu.

Ben ışıyla köşeyi taradı. Yerde bir çatlak gördük. Yılan görünürde yoktu.

“Kaçtı,” dedi Ben.

“Emin misin?” diye inledi Shelton. “Nereden biliyorsun?”

“Bir metrelik bir yılandan bahsediyoruz,” dedi Ben kuru bir sesle. “Hâlâ burada olsaydı görürdük.”

Hi dehşetle eline baktı. “Seni öpebilirim, Tory.”

“Başka zaman,” dedim ve Ben’e döndüm. “O yarattığın buraya kendi kendine girme olasılığı var mı?”

“Olabilir ama emin değilim. Adı üzerinde su makoseni. Ama nehirle aramızda en az yüz metre var. Hem mezarın kapağı açık değildi ki.”

“O hâlde, onu buraya kimin getirdiğini biliyoruz,” dedim.

“Bu iş kontrolden çıktı,” dedi Ben.

“Zarfı alıp ikileyelim,” diye önerdi Hi. “Bugünlük bu kadar heyecan yeter.”

“Bekleyin.” Ben mezarın yanına gitti. Işığını içine tuttu ve geri sıçradı. Aynısını bir kere daha tekrarladı.

İçinde başka bir sürpriz olmadığına kanaat getirince bize el salladı. “Evet, bir zarf var.”

“Ya ne sandın?” diye homurdandı Hi. “Aptal değilim, sadece dikkatsizim.”

Ben zarfı almak için eğildi.

Sonra donup kaldı. Loş ışıktaki yüzünün bembeyaz kesildiğini fark ettim.

“Aman Tanrım.”

Altın sarısı gözleri beni buldu. Dehşetle gölgelenmişlerdi.

Yanına koşup fenerimi mezarın içine tuttum.

Zarf oradaydı.

Mor renkli bir zarftı ve artık alıştığımız palyaço resimleriyle süslüydü.

Ama ona dikkat bile etmedim. Bakışlarım altındakine kilitlenmişti.

Olamaz.

31

Ceset cenin pozisyonundaydı. Beynimin dehşetten felce uğramayan kısmıyla hızlı bir antropolojik profil çıkardım. Erkek. Kırklı yaşlarının ortasında. Ufak tefek. Kısa, kızıl saçlı. Sakallı.

Gömlek, kot ve makosen ayakkabılar giymişti. Kemik çerçeveli gözlüğü gömleğinin cebinde asılıydı.

Teni solgundu. Ölmüştü.

Biri karnımı tekmelemiş gibi irkildim.

Ben su gibi terliyordu. Shelton sırtını duvara yaslamıştı. Hi yumruklarını sıkıp açıyordu.

“Olamaz. Bu gerçek olamaz.”

Ama gerçektir. İpucunu çözmüştük ve artık hiçbir anlamı yoktu.

Bir adam ölmüştü. Bu bir oyun değildi.

Ölmedi. Öldürüldü. Oyunbaz onu öldürüp buraya koydu.

Sırt çantamdan gelen biplemeyle irkildik.

iPad'i çıkardığımda şaşırmadım. Ekranda yeni bir mesaj vardı.

Lütfen, şifreyi girin.

"Ruh hastası," diye fısıldadım.

"Polisi aramalıyız," dedi Hi. "Bu sefer durum ciddi."

Shelton kafa salladı. "Bir cinayetten söz ediyoruz."

Onlara hak verecektim ki içime bir kurt düştü.

"Burada olduğumuzu biliyor." iPad'e baktım. "Mesaj biz bir şey yapmadan değişti."

"Köprüdeki Oyunbaz mıydı?" diye inledi Shelton. "Belki de tuzağa düştük. Bahse girerim, bizi izliyordur."

Shelton çılgınca etrafta kamera aramaya başladı. Yere çömelip zemini yokladı. Sonra şüphesiz yılanı hatırlayarak elini çekti.

"Aşâğılık herif cesedi buraya nasıl getirmiş?" diye homurdandı Hi. "Her yerde keşifler var. Hem ölümler ağır olur. Buraya gelmek için bütün bahçeleri geçmesi gerekiyordu. Kapağı nasıl kaldırdı?"

Ben ağzını açtı ama konuşmadı. Gözleri uzak bir noktaya daldı.

Beni korkunç bir görev bekliyordu.

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertse de buna mecburdum.

Fenerimin ışığını mezarda iki büküm yatan zavallı adamın üzerine tuttum. Bütün cesaretimi topladım ve eğilip gömleğinin kolunu sıvadım.

"Ne yapıyorsun?" diye inledi Shelton. "Tory, yapma."

Gözlerinin içine baktım. "Önemli, Shelton."

"Ne olur, dikkat et. Olay yerini bozamayız."

İki parmağımı adamın kolunun üst kısmına bastırdım.

Teni hâlâ sıcak mıydı? Emin olamıyordum ama soğuk olmadığı kesindi. Üçe kadar sayıp elimi kaldırdım.

Bastırdığım yer bembeyazdı. Ama gözlerimin önünde yenden pembeleşti. Yüzeyin altındaki kılcal damarlara kan doldu. Dakikalar içinde beyaz nokta tamamen kayboldu.

Az kalsın bayılıyordum.

Işımam geçti.

Ben suratımın hâlini fark etmişti. “Ne oldu?”

“Kızarıyor,” diye fısıldadım.

“Ne?”

“Kızarıyor,” diye yineledim. Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. “Cilde baskı uygulayıp bıraktığımda kan yumuşak dokulara geri dönecek mi diye baktım. Döndü.”

Hi kaşlarını çatı. “Yani?”

“Bu sadece ölümden kısa bir süre sonra olur.” Titreyen ellerimi kotuma sildim. “İlk yarım saat içinde.”

Shelton’ın gözlerindeki sarı ışık söndü. “Nasıl? Yani bu adam...”

“Yarım saat önce hayattaydı,” dedim. “Belki daha bile az bir zaman önce.”

Ben arkasını dönüp duvarı yumrukladı. Usulca küfrettiğini duydum. Sonra tekrar duvarı yumruklamaya başladı. Ellerinin eklem yerleri kanayınca durmak zorunda kaldı. Işıması söndü. Daha önce hiç bu kadar sarsıldığını görmemiştim.

“Oyunbaz zavallıyı buraya getirdi ve onu kendi mezarına itti!” Hi dehşetle başını salladı. “Ever, muhtemelen böyle oldu.”

Kafamı sallamakla yetindim.

Katil, zalim olduğu kadar da risk almayı seven biriymi.

“Bu adamı biz turdayken öldürdü,” dedim.

Shelton titredi. “İnanamıyorum! Çılgınlık bu!”

“Mesajı açacak mıyız?” diye sordu Hi.

Mezardaki kurbanı yerinden oynatmamaya çalışarak zarfı aldım. El fenerimin ışığını üzerine tuttum.

Kapağında bir dizi rakam vardı: 123456.

Şifre.

Mektubu Hi’ a verdim.

Sayıları girmeme kimse itiraz etmedi. Herkes uyuşmuş gibiydi.

Ekran beyaza döndü. iPad’in hoparlörlerinden zil sesleri geldi.

Yeşil fonda turuncu harfler belirdi:

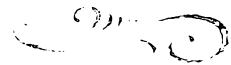
Görev tamamlandı!

Son aşamaya hazır mısınız?

Tehlikeyi ortaya çıkarmak için öğrendiklerinizi kullanın. Ama oyalanmayın. Son etabı geçemezseniz oyunu kaybedersiniz.

Cuma akşam dokuzu kadar zamanınız var. Kimseye söylemeyin, yoksa sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsınız.

İyi şanslar!

“Aşağılık herif!” Shelton hışımla iPad’i yere fırlattı. “Bu psikopanın hakkından polis gelir!”

Hi derin bir nefes aldı. Dizleri titriyordu. Yere kapaklanacağından endişelenerek koluna yapıştım.

“İyi misin?”

“Polis olmaz.” İstemsizce titriyordu. “Onları bu işe karıştıramayız.”

“Nedenmiş o?” dedi Shelton.

Mektubu Hi açmıştı. Onu bana verdi.

Kapağın iç kısmında koyu harflerle **SONUÇLAR** yazıyordu.

Kalp çarpıntısıyla zarfın içindeki desteyi çıkardım.

Onlara şöyle bir göz atmam yetti. Dizlerimin bağı çözüldü. İnledim.

Zarfta resimler vardı. Ben’le iskeleye yürürken. Shelton’la Hi Bolton’ın kapısından çıkarken. Dördümüz *Sewee*’yi bir yolculuğa hazırlarken.

Ama en kötüsü onlar değildi.

Kit’le Whitney’in Folly Beach’teki bir kafede otururken çekilen fotoğrafına baktım. Ruth Stelowitski çöpü çıkarırken Oyunbaz denen ruh hastasının kadrajına girmişti. Ben’in annesi Mount Pleasant’taki evinin verandasında kitap okuyordu. Nelson Devers garajının arkasında gizlice sigarasını tütürüyordu.

Fotoğrafların kalitesi mükemmeldi. Çoğu yakından çekilmişti. Evlerimizin sokak kapılarının, ailelerimizin arabalarının ve hatta kum tepeleri arasında koşan Coop’un bile resimleri vardı.

Mesaj açtı: *Nerede oturduğunuzu biliyorum. Ailelerinizi tanıyorum. Talimatlarıma uymazsanız onları tek tek kuş gibi avlarım.*

Oyunu oynayın, yoksa sevdikleriniz incinecek.

Hi haklıydı. Konuşamazdık. Devam etmekten başka çaremiz yoktu.

Oyunbaz yine bir adım öndeydi.

Hayatımda ilk kez bu kadar korkuyordum.

Üçüncü Bölüm
KOTİLYON

“Bu iş ciddi, Tory.”

Önümdeki kâseye bakıp omuz silktim.

“Şaka değil.” Kit *Post and Courier*’ın sayfasını çevirdi.

“Tehlike bölgesindeyiz.”

“Hım.”

Uykusuz bir gece geçirmiştım ve sinirlerim yay gibi gergindi.

Vicdanımın sızısından Kit’in sözlerine odaklanamıyordum.

Kit gazeteyi bir kenara koydu. “Fırtına Morris’i vuracakmış. Umarım yanılırlar da denizde kair.”

“Evet.”

Pazar sabahıydı. Mutfakta yulaf lapası yiyorduk. Bunca tehlikeye rağmen hiçbir şey yokmuş gibi davranabilmem ne tuhaftı.

Dün bir mezarı açmış, zehirli bir yılanın saldırısına uğramış ve bir ceset bulmuştuk. Delinin teki şehrimizi ve ailelerimizi tehdit ediyordu.

Yine de bunları kimseye söyleyemiyordum.

Cesedi mezarda bırakmıştık. Mermer kapağı bile yerine koymuştuk. Anıt mezardan çıktığımızda etrafta kimsecikler yoktu. Otoparka koşturup son hızla gazlamıştık.

Başka ne yapabiliirdik ki?

Oyunbaz hâlâ iplerimizi elinde tutuyordu. Kurallara uyup bu hastalıklı oyunu bitirmezsek sevdiklerimiz tehlikedeydi.

Dolayısıyla o korkunç suçu örtbas edip kaçmıştık.

Vicdan azabından titreme nöbetleri geçiriyordum.

Kit beni endişeyle süzdü. “Telaşlı gibisin. İyi misin?”

“Evet. Yok bir şey.”

“Stres yapma,” dedi her zamanki gibi beni yanlış anlayarak. “Dördüncü kategori bir fırtına hafife alınmaz tabii ama diğerleri gibi teğet geçeceğinden eminim. Ama Katelyn sevgili Charleston’ımızı ziyaret etmeye karar verirse de, çoktan kaçmış oluruz.”

Başımı salladım. “Loggerhead’deki hayvanları düşünüyorum.”

“İlk işim bu olacak.” Boş kâsesini eviyeye koydu. “Ölü Kedi’nin güneyindeki mağaraların ağızlarını kapamıştık ya? Bütün engelleri kaldırtacağım. Eski madenleri de açtıracığım. Maymunların sığınacak bir sürü yerleri olacak. Kurt sürüsü de Tern Point’in altındaki mağaralarında saklanır.”

Whisper’la ailesi için bir an endişelendiysem de sonra rahatladım. Başlarının çaresine bakacaklarını biliyordum.

Hem daha acil sorunlarım vardı.

Kit anahtarlarını alıp ceketini giydi. “Gerçekten iyi misin?”

“Evet, süperim.” Zoraki gülümsedim. “Akşama görüşürüz.”

Kapı kapanır kapanmaz telefonuma sarıldım. Attığım mesajlara hemen cevap geldi. Altıma bir kot çekip üzerime LAAE sweatshirt’ümü giydim. Coop’a ılık çaldım ve dışarı çıktım.

Gökyüzü kurşun grisiydi. Yağmur çiseliyordu. Okyanustan sert bir rüzgâr esiyordu. Bugün sığınağa *Sewee* yerine bisikletle-rimizle gidecektik.

İki Viral beni bekliyordu. Shelton siyah BMX'i; Hi, Schwinn 10 Speed'iyleydi. Garajdan Trek'imi çıkarıp onlara katıldım.

Ben dağ bisikletiyle öne geçti. Tek kelime etmeden peşine takıldık. Coop kum tepeciklerinin arasında kayboldu.

"Yaşadık," dedi Hi. "Ben'in yine heyheyleri üzerinde."

"Haksız da sayılmaz," dedi Shelton. Gözlüğünün camlarından yağmur damlaları süzülüyordu. "Ben'i ilk kez bu kadar kötü görüyorum."

Coop bir kum tepesinin arkasından fırlayınca frene basmak zorunda kaldım.

"Dikkat etsene!" diye bağırdım.

Yolculuğun geri kalanında konuşmadık.

Sığınağın girişinde pahalı güneş enerjisi sistemimizi kontrol ettim. Kötü havaya rağmen bütün parçalar yerli yerindeydi.

Fırtına vurursa şunu bir şekilde sağlama almalıyız. Of.

Shelton doğruca bilgisayarın başına oturdu. Hi mini buzdo-labını karıştırmaya koştı. Ben pencerenin kenarına ilişti.

Coop arka odaya giderken bacaklarımın arasından geçti. Islak köpeğimin silkinip pahalı bilgisayarlarımızı ıslatmamasına şükrettim. Böyle havalarda kullanmak için birkaç havlu bulun-dursak iyi olurdu.

Sığınağın kapısını kapatıp masaya oturdum. "Bize bir plan lazım."

Hi bir paket peynirli krakerle yanıma geldi. "iPad hâlâ çalışıyor mu?"

“Hayır,” dedim kırık iPad’i çantamdan çıkarırken.

Shelton kaşlarını çatı. “Tüh ya. Birden panikledim. Aptalca davrandım.”

Mezar odasında iPad’i yere çaldığında sağından solundan dumanlar çıkmaya başlamıştı. Sonra da ekran kararmıştı. Şarj etmeyi denemiştik ama açılmamıştı.

“Bundan sonra ona ihtiyacımız var mı ki?” Shelton Oyunbaz’ın son mektubunu önüne koyarak oturdu. “Burada başka bir ipucundan bahsedilmiyor. Tehlikeyi ortaya çıkarmak için öğrendiklerimizi kullanacakmışız. Ne demekse?”

Bir cevabım yoktu.

iPad’in bozulması önemsiz miydi, yoksa son ipucumuz için ona ihtiyacımız mı vardı?

Üzölmek için çok geç.

“İpucu yokmuş gibi devam edeceğiz,” dedim. “Elimizde sadece not var.”

“Pekâlâ.” Hi fotoğrafları iPad’in yanına koydu. Onları düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. “Öyleyse öğrendiklerimizi birleştirelim.”

“Nasıl?” Shelton masanın üzerindeki kleri işaret etti. “Nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz.”

Gözlerim Ben’e kaydı. “Bize katılacak mısınız?”

Ben uzun bir duraksamanın ardından ayağa kalktı ve son boş iskemleye çöktü.

“Bulduklarımızı tek tek inceleyelim,” dedim. Defterimi alıp bir liste yapmaya koyuldum. “İlki Loggerhead’deki kutuydu. İçinde şifreli bir mektupla Pinckney Kalesi’nin koordinatları vardı.”

“Oyunbaz’ın ilk mesajı.” Hi bilgisayarın oradaki sayfaları masaya getirdi.

“Aptal bir şifreydi,” dedi Shelton omzundaki hayali tozları süpürerek. “Hemen kırdık.”

“Ama hepsinin bir Japon bulmacasının içinden çıktığını unutmayın,” dedi Hi.

“*Himitsu-Bako*,” diye düzeltti Shelton.

“Her neyse,” dedi Hi ve kutuyu bulana kadar etrafı karıştırdı. “Onu çözdük.”

Shelton beni dirseğiyle dürtüp alayla fısıldadı. “Ben çözdüm.” Hi göz kırptı. Gözlerimi devirdim.

“Koordinatlarla oynadılar,” diye ekledi Ben usulca. “Bizi Pinckney’e götüren bu oldu.”

“Doğru.” Listeye bulmaca kutusu ve Pinckney Kalesi yazdım. “iPad’i Pinckney’de bulduk. Birinci ipucu on sekizinci deliği anlatan piktogramdı.” Resmin kopyasını da listeye ekledim.

“Pinckney’deki *cache* patladı,” dedi Hi. “Konumuzla ilgili mi bilmiyorum.”

“Güzel,” dedim detayları kaydederek. “Hızlandırıcı olarak mazot kullanıldı.”

Ben şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Efendim?”

“Doktor Sundberg o maddeyi pamuklu bir çubukla almıştı hani? Biz de çubuğu Marchant’a yolladık. Mazot olduğunu o söyledi.”

Ben beni tuhaf bakışlarla süzdü. “Bize bir şey demedin.”

Tabii ya. Kit’le Whitney’in kumsaldaki itirafından sonra bu detayı atlamıştım. Doğruca Jason’ın partisine gitmiştik ve günümüz değişmişti.”

“Kusura bakma. O kadar önemli mi?”

“Ne? Hayır. Neden olsun? Dışlanmak hoşuma gitmedi hepsi o.”

“Ben, özür dilerim.”

“Dert değil,” dedi Hi. “Sonra Aziz Benedict’i bulduk.”

Shelton heykeli ipuçlarının en sonuna koydu. Siyah-beyaz kumaş Aziz Benedict’in omuzlarına sarılıydı.

“Kiawah Okyanus Kulübü,” dedi Shelton. “On sekizinci delik. Piktogramdaki kimyasal denklemi kullanarak bu sonuca ulaştık. Ve üzerimize ateş açıldı!”

“Metil bromür,” yazdım. “Kumaş keşişlerin cüppelerine benziyordu ve üzerinde doğan bir güneş deseni vardı. Bu bizi Mepkin Manastırı’na götürdü. Sonra mezarlık ve...”

“Ceset,” dedi Ben pat diye. “Yılanı ve tehdit mektubunu da unutmayalım.”

Başımı salladım ve onları da not ettim.

“Hepsi bu mu?” Hi defterimi alıp yüksek sesle okudu. “Pinckney Kalesi, mazot, metil bromür, Kiawah Adası, Aziz Benedict ve Mepkin Manastırı.”

Ben kollarını göğsünde kavuşturdu. “Pek alakaları yok.”

İç çektim. Gerçekten öyle miydi?

Coop arka odadan çıkıp gözlerini bana dikti. *Bir sen eksiktin!* Uzun bir an geçti.

Sessizliği Hi bozdu. “Bize tanınan sürenin bu kadar kesin bir bitiş saati olması tuhaf değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Shelton. “Kronometre de öyleydi.”

“Ama o geri sayıyordu.” Hi, Oyunbaz’ın son mektubunu aldı. “Bu mesajda belirli bir gün ve saatten söz ediliyor. Cuma, saat dokuz. Böyle bir değişikliğe neden gerek duydu?”

Hi'in varmaya çalıştığı noktayı anladığımdan emin değildim. "Oyunbaz hakkında bildiğimiz her şeyi derlemeliyiz. Bir şablona göre hareket ediyor mu diye bakmalıyız. Birleştirebileceğimiz noktalar aramalıyız."

"Hayır," dedi Shelton ellerini kaldırarak. "Bence önce cesedin kimliğini tespit etmeliyiz. Ondan fotoğraf çekmedin mi?"

"Evet."

Mezardan çıkmadan önce ani bir dürtüyle gidip cesedin yüzünün fotoğrafını çekmiştim.

"İkisini de yapacağız," dedim. "Noktaları birleştirip kurbanın kimliğine ulaşacağız."

"İkisini de mi?" diye sordu Hi şüpheyle. "Nasıl olacak o iş?"

Birincisiyle ilgili henüz bir fıkrim yoktu. Ama ikincisi için bir plan yapmıştım. "O tabuttakinin kim olduğunu tek bir yolla anlayabiliriz."

Merakla beklediler.

"Loggerhead'e gidiyoruz."

Shelton, “Neden izin almıyoruz?” diye sızlandı. “İyi bir bahanemiz yok da ondan.” İskeleden LA AE yerleşkesine doğru yürüyorduk. “Ayrıca Kit bizden şüpheleniyor. Geçen sefer Sundberg’i yolladığını unutmayın. Risk alamayız.”

“Bilgisayar ağının tümüne ulaşabilmeliyiz,” dedi Hi. “Laboratuvar Altı’da gelişmiş bir istasyon var ama geçerli bir şifre olmadan ilerleme kaydedemeyiz.”

Shelton’a baktım.

Tam da düşündüğüm gibi.

“Hi, bu arkadaşımızı unutuyorsun,” dedim elimi Shelton’ın omzuna koyarak. “LA AE’nin bilgi teknolojileri gurusunun oğlu bizim tarafımızda. Birkaç şifreyi kolayca kırar eminim.”

“Bence de,” dedi Ben. “Daha önce de yapmıştık.”

“Öyle ya da böyle ağa bağlandığımız anlaşılır,” diye homurdandı Shelton.

“Güvenlik kayıtlara bakmıyorlar,” dedim. “Bir sebep olması lazım. Biz de onlara bir sebep sunmamak için dikkatli davranacağız.”

“Eskiden bakmıyorlardı,” dedi Shelton. “Hudson faktörünü unutuyorsun.”

Haklıydı.

Yine de aldırmadım. Şimdilik elimizde sadece bu plan vardı.

Ön kapıya yaklaşıp işe koyuldum. “İçeri girdiğimizde doğruca Laboratuvar Altı’nın yolunu tutuyoruz. Biri görürse içecek otomatına gidiyor gibi yapacağız.”

Şansımıza avlu boştu. Sırayla hedefimize doğru ilerledik. Kapılardan geçtik. Lobi karanlıktı. LAAE’nin bilim insanları bile pazar günleri çalışmaktan nefret ediyordu.

Elektrik düğmesine bastığımda acı hatıralarla sarsıldım. Paslı künyeler, sonikatörün sesi, kalın metal kapı...

Bir kafesin içinde Coop ve patisine bağlı borular.

Oğlanların da aynısını düşündüğü yüzlerinden belliydi.

Bizi etkileyen süper virüsü bu binada kapmıştık. Altı ay önceydi. Buraya gizlice girmiş ve Viraller’e dönüşmemizi tetikleyen süreci başlatmıştık.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. O zamandan bu yana çok şey değişmişti.

Ben Laboratuvar Altı’nın kapılarını çekti. Yerlerinden bile kıpırdamadılar.

“Kilitli mi?” Bakın bunu hesaba katmamıştım.

“Maymuncuk setim yanımda değil,” dedi Shelton. Nedense rahatlamış görünüyordu.

“Başka bir binayı denesek?” diye önerdi Hi. “Belki Laboratuvar İki işimizi görür.”

“Olabilir.” Sessiz sakın bir yere ihtiyacımız vardı. Uygun bir yer düşünürken Shelton beni şaşırttı.

Merdiveni işaret etti. “Yukarısı olur mu?”

“Karsten’in laboratuvarı mı?” Bu hiç aklıma gelmemişti. “Hâlâ açık mıdır?”

“Az kalsın büyük bir skandala sebep olacak şeytan ini mi?” Hi kaşlarını çattı. “Kit orayı çoktan mühürlemiştir.”

Shelton omzunu silkti. “Orada bir bilgisayar olduğunu hatırlıyorum.”

“Denemeye değer.” Ben merdivenlere yönelmişti bile. Basamakların sonunda bizi karanlık bir koridor karşıladı. Kaderimizin sonsuza dek değiştiği o mayıs akşamı da buradan geçmiştik. Her bir adımım la zihnime anılar doluştu. O gün fırtına vardı. Yağmurdan sıırıslıklam olmuştuk. Bir köpek havlaması bizi buraya çekmişti.

Déja vu.

Koridorun sonuna geldik.

Derin bir hayal kırıklığıyla sarsıldım.

Laboratuvar boşaltılmıştı.

Güvenlik kapısı ardına kadar açıktı. Bütün laboratuvar aletleri başka bir yere taşınmıştı. Geride sadece iki tane dosya dolabı, yarım düzine açılır kapanır iskemle ve eski, tahta bir masa kalmıştı.

Üzerinde bir bilgisayar duruyordu.

“Merhaba, bebeğim,” dedi Shelton ve çabucak sağını solunu kontrol etti. Uzatma kablosuna ve internet bağlantısına baktı.

Shelton bilgisayarı açarken Hiram’la sandalyeleri çektiler. Ekranda LA AE’nin açılış sayfası belirdi.

Shelton birkaç tuşa bastı. “Sisteme girip takip protokolünü geçersiz kılmaya çalışacağım. Ama bütün oturumu silemem.”

“Önemli değil,” dedim. “Sadece bir tane uygulamaya ihtiyacımız olacak. Fotoğrafi postalayayım mı?”

“Bana bir saniye ver. Gmail’i açayım.”

“Ne yapacağımızı bir daha söylesene,” dedi Ben. Yanımda ayakta duruyordu. “Fotoğrafi mı taratacaksın?”

“Spotter diye bir program var. Bir keresinde Kit bahsetmişti. Yazılım yüklenen fotoğrafları yüz tanıma teknolojisiyle internetteki resimlerle karşılaştırıyor. Basit bir fikir ama Spotter ileri bir teknoloji kullanıyor. Ayrıca pahalı. Kit müşterilerinin çoğunun güvenlik organizasyonları, polis ve kumar endüstrisi olduğunu söyledi.”

“Öyleyse LAAE neden satın alsın?” diye sordu Hi.

“Kit bu teknolojinin primatlar üzerinde de işe yaradığını öğrenmiş. Loggerhead maymunlarını künyesiz ya da damgasız takip edebilmek istiyor. Bunun da yüz tanıma teknolojisiyle yapılabileceğini umuyor. Aslına bakarsanız dâhiyane bir fikir. Veri tabanını oluşturmak için profesyonel yaban hayatı fotoğrafçılarından yardım alacak.”

“Ama bugün,” dedi Shelton, “Spotter’ı asıl amacına uygun kullanacağız.”

Hi başparmaklarını kaldırdı. “İnternette yüz avına çıkacağız.”

Shelton parmağıyla ekrana vurdu. “Fotoğrafi şu adrese yolla, Tor.”

Fotoğrafi görünce yine moralim bozuldu. Resmen bir ölünün resmini yolluyordum.

Shelton fotoğrafi masaüstüne taşıdı ve LAAE’nin bilgisayar ağında Spotter’ı aradı. Siyah beyaz bir başlangıç sayfası açıldı.

“Basit görünüyor,” dedi Shelton. “Resmi yükleyip kapsamlı internet araştırması isteyeceğiz ve bekleyeceğiz.”

“Bence insanları dolandırıyorlar,” dedi Ben. “Bir program nasıl bütün interneti tarayabilir ki?”

Shelton fotoğrafı arama kutusuna çekerken açıkladı. “Yazılım yüzün bütün özelliklerini ve boyutlarını ölçüp bir veri formuna dönüştürüyor ve binlerce veri tabanını tarıyor. Müthiş bir teknoloji.”

“Hangi özellikler?” diye sordu Hi ve kendi yüzünü işaret etti. “Erkeksi bir burun gibi mi mesela?”

“Sadece o değil.” Ben de biraz araştırma yapmışım. “Her yüzün belirli ayırt edici noktaları var. Görünüşümüzü oluşturan girinti ve çıkıntılar. Spotter yetmiş tanesini odak noktası olarak alıyor. Gözlerin arasındaki uzaklık, çene çizgisinin boyu, elmacık kemiklerinin yapısı ya da göz çukurlarının şekli gibi. Onlar sayısal bir koda dönüştürülüyor ve buna yüz dökümü deniyor. Ölçüler hesaplandığında program nette bir eşleşme arıyor.”

“Görmeden inanmam,” dedi Ben. “Bu tür yazılımlar asla işe yaramaz.”

Shelton fareyi tıkladı. “Seyret ve öğren, ufaklık.”

Ekranda bir kum saati belirdi. Sonra yerini tahmini bekleme süresi aldı.

Shelton gözlüğünü çıkardı. “Yetmiş dört saat mi?”

Ben sıırıttı. “Ne söyledim? İddiaya girelim mi? Bir eşleşme bulamayacak.”

“Parametreleri daraltamaz mıyız?” diye sordu Hi. “Daha ufak çaplı bir araştırma yapsak?”

İlk başta cazip bir teklif gibi görünüyordu ama hiçbir şeyi atlamak istemiyordum. “Programdan çıkarsak çalışmaya devam eder mi?”

Shelton başını salladı. “Daha sonra tekrar bakarız ama yine bir LAAE istasyonu kullanmak zorundayız.”

“Öyleyse çalışmaya devam etmesini sağlamalıyız.”

“Yetmiş dört saat,” diye mırıldandı Shelton oturumdan çıkarken. “Daha kısa sürede bir tabanca bile satın alabilirim.”

“Şunu kapatacağım.” Ben, Shelton’ı itip yerine oturdum.

“Sistemin nasıl çalıştığını biliyor musun?” diye sordu Shelton şüphelye. “Bütün programlardan çıkmak zaman alır.”

Ben başını salladı. “Siz lobiye bakın. Sürpriz istemiyorum.”

“Baş üstüne.” Hi yalandan bir selam çakıp kapıya yöneldi. Shelton’la onu izledik.

Üçümüz zemin kata indik. Etraf sakindi.

Dakikalar sonra, Ben göründü ve binadan çıkıp bahçe kapısının yolunu tuttuk. Avlunun yarısını geçmiştik ki, belanın kokusunu aldım.

“Kahretsin. Hudson.”

Güvenlik Müdürü Birinci Bina’dan çıkıp bize doğru yürüdü. Onu atlatamayacağımızı bildiğimiz için tahta bankların yanında durduk.

“Doğal davranın.”

“Tabii,” diye fısıldadı Hi. “Her zaman işe yarar.”

Hudson aynalı bir güneş gözlüğü takmıştı. “Neden buradasınız?”

“İyi akşamlar, Bay Hudson. Kaplumbağa Plajı’nda deniz kabuğu toplamaya geldik ama Ben koro çalışmamız olduğunu hatırladı. Şimdi gidiyoruz.”

“Lobiye uğrayıp imza vermediniz.”

“Biliyorum. Unuttuk. Çok üzgünüz.”

“Loggerhead Adası’na her geldiğinizde imza vermek zorundasınız.”

“Anlaşıldı. Bir daha tekrarlanmayacak, efendim.”

“Bu kural herkes için geçerli. Babanın müdür olması bir şeyi değiştirmiyor.”

“Tekrar özür dileriz. Zaten gidiyorduk. İyi günler.”

Yanından geçip kapıya doğru koşturduk.

“Deniz kabuğu mu?” diye seslendi. “Beni aptal mı sanıyorsunuz, Bayan Brennan?”

Bir an şaşladım. “Tabii ki, hayır, efendim.”

Laboratuvar Altı’ya doğru baktı. “Deniz kabuğu, hım?”

“Haklısınız,” dedim. “Kabuk toplamaya vakit bulamadık. Şimdi de gidiyoruz.”

“Buyurun, Bayan Brennan,” dedi. Aynalı gözlüğü yüzünden ifadesini okumakta güçlük çekiyordum. “Sizi yolunuzdan alıkoymayayım.”

Huzursuzca döndüm ve oğlanlarla birlikte kapıdan çıktık. Hudson heykel gibi kıpırdamadan durarak arkamızdan baktı.

“Bu da kafayı bize taktı,” dedi Hi öfkeyle. “Terminator 2’ye benziyor. Hani şu sıvı metal olan. Kollarından bıçaklar filan çıkıyor mudur dersiniz?”

“Koro çalışması mı?” Ben gözlerini devirdi. “Şimdiye kadarki en berbat mazeretin bu olabilir.”

“Bir dahaki sefere sizi görelim o hâlde,” dedim.

Arkamıza telaşlı bakışlar fırlatarak iskeleyle koştuk.

“**B**ir anlamı olmalı!”

Hi öfkeyle dizine vurdu. Shelton iPhone’undan başını kaldırdı. Ama Hi devam etmeyince internet sörfüne geri döndü.

Ben *Sewee*’nin burnunu eve çevirdi. Morris’le Loggerhead arasındaki okyanus rotası bazen sinir bozucu olabiliyordu. Tam ortada iki ada da gözden kayboluyor ve kısa bir süre için okyanusta sürükleniyor hissine kapılıyordunuz. Yolculuğun en sevmediğim kısmı buydu.

“Açıklar mısın lütfen?” dedim. Geminin kış tarafında Hi’la Shelton’ın arasında oturuyordum. “Yoksa bir yoga hareketinden mi söz ediyordun?”

“Oyunun bitiş saati beni rahatsız ediyor. Cuma gecesi, dokuz. Neden bu kadar kesin?”

“Ben de onu düşünüyorum.” Shelton rüzgârda sesini duyurmak için bize doğru eğildi. “Oyunbaz planlarını en ince ayrıntısına kadar düşünmüş. Sizce de öyle değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi Hi. “Pahalı oyuncaklar kullanmaktan da çekinmiyor.”

“Bence sezgilerin doğru söylüyor, Hi,” dedi Shelton. Yan dönüp yüzlerimize baktı. “Benim teorim şu: Oyunbaz bu oyunu planlamaya başlayalı çok oldu. Ciddi bir planlama sürecinden bahsediyorum. Haftalar, hatta belki de aylardan.”

“Ya da yıllar,” dedim. “On sekizinci deliğin altına o telleri nasıl döşedi?”

Shelton başını salladı. “Kiawah’taki Okyanus Kulübü’nün en son ne zaman bakıma alındığını araştırmayı düşünüyordum. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?”

“Evet. Ama nereye varmaya çalıştığından emin değilim.”

“İlk *cache*’yi, Loggerhead’dekini diyorum, internet sitesine kaydedildikten hemen sonra bulduk.” Hi’a baktı. “*Cache*’nin bir haftadan daha kısa bir zamandır sitede olduğunu söyledin.”

“Evet,” dedi Hi şüpheyle.

“Sonra çeşitli zaman aralıklarında bazı görevleri tamamlamaya zorlandık. Pinckney Kalesi’nde zaman sınırı yoktu. Kiawah için kırk sekiz saatimiz vardı. Mepkin için de yetmiş iki.”

“Ama şimdi kesin bir zaman sınırimız var,” dedim. “Cuma gecesi saat dokuzda bu iş bitecek.” Saatleri saymaya çalıştım ama kısa sürede pes ettim. “Beş tam günden daha fazla. Çok anlamsız.”

“Hayır. Son oyun başından beri cuma akşamı, saat dokuzda planlandıysa değil.”

Bir fikir oluşturmaya başlamıştım galiba. “Devam et.”

“Belki de belirli bir sebepten ötürü oyun o gün ve o saatte bitmeli. Önceki ayakların ne kadar sürdüğü önemli olmayabilir.”

Birden heyecanlandım. “Pinckney’i bulmamız daha uzun sürebilirdi çünkü bir zaman kısıtlamamız yoktu. O gece, golf sahasında tellere takılsak da manastırda son ipucunu bulduğumuzda hâlâ saatlerimiz vardı.”

Ceset. Cesedi bulduğumuzda. Neden yüksek sesle söyleyemiyordum ki?

“Kesinlikle.” Shelton banktan kayıp Hi’la benim önüme çömeldi. “Kısacası, Oyunbaz bu noktaya ne zaman ulaşacağımızı kestiremezdi. Hastalıklı programına uyup bütün görevleri tamamlamaları için piyonlarına vakit tanımalıydı.”

“O sırada ölmezsek tabii,” diye homurdandı Hi.

“Dolayısıyla bir kronometre kullanamazdı.” Şimdi anlıyordum. “Son görev belirli bir tarih ve saat gerektiriyorsa bunu yapamazdı. Çünkü mezara ne zaman ulaşacağımızı bilemezdi.”

“Onun için, son not farklıydı. Oyunbaz’ın planları için, mezara cuma günü, saat dokuzdan önce varmamız şarttı. Geriye yedi gün de kalabilirdi, beş de, iki de. Hâlâ programına göre hareket ediyor olacaktık.”

Hi, Shelton’ın yanaklarına yapıştı. “Dostum, sen bir dâhi-sin.” Onu öpmek için eğildi.

“Teşekkürler.” Shelton, Hi’in ıslak öpücüklerinden kaçmak için ayağa kalkmaya çalıştı. “Of, çekil üzerimden, ahbap!”

Şaklabanlıklarına aldırmadım.

Bu her şeyi değiştiriyordu. Oyunbaz’ın son oyunu mutlaka cuma günü, saat dokuzda oynanmalıysa belki içeriği hakkında bir tahmin yürütebilirdik.

Kafamın içinde tehlike çanları çalmaya başladı. Bütün bunlar bana bir şeyi çağırıyordu ama neyi?

“Öğrendiklerimizi yeniden gözden geçirelim,” dedim.
“Oyunbaz’ın verdiği tarihi de hesaba katalım.”

Shelton yanımıza oturdu. “O tarih sıkıntılı.”

“Neden?”

Hi bana tuhaf bir bakış fırlattı. “Cuma gecesi meşgulüz ya?”

“Neden? Ne işimiz var?”

Oğlanlar birbirlerine baktı. Hi alayla homurdandı.

“Seni bilmiyorum ama ben baloda arkadaşım Victoria’ya eşlik edeceğim.”

“Ah!” Nasıl unutturdum?

Şu baloya katılmayı o kadar istemiyordum ki, hafızam onu silmek istiyordu.

“Hepimiz Citadel’de olacağız,” dedi Shelton. “Tekneyi filan unut. Babanın gözü üzerimizdeyken bir yere de kaçamayız. Hem sen podyumda yürümeyecek misin?”

“Sekizden sonra,” dedim üzüntüyle. “Son anda listeye girdiğim için herhâlde önce diğer kızlar takdim edilir.”

“İsabet,” dedi Hi. “Ötekilerden feyz alırsın.”

Kafamın içinde şimşekler çaktı.

Bildiklerimi sıraya dizdim.

Cuma akşamı, saat dokuz. Sosyeteye takdim edileceğim balonun tam ortası.

Öğrendiklerinizi kullanın.

Citadel.

Öğrendiklerinizi kullanın.

Pinckney Kalesi. Oyunbaz’ın ilk ipucunun cevabı.

Öğrendiklerinizi kullanın.

“Citadel,” dedim birden. “Balo orada. Citadel *kale* demek.”

“Biliyoruz,” dedi Shelton.

“Eee?” diye sordu Hi.

Oyunbaz hakkımızda her şeyi biliyordu. Nerede oturduğumuzu, ailelerimizi ve hobilerimizi. Belki programlarımızı da biliyordu.

İçime bir ürperti yayıldı.

Sanki hep bizi izliyor.

Balo bir deli için mükemmel bir hedefti.

“Cuma akşamı bir yere kaçmamıza gerek olduğunu sanmıyorum,” dedim. Gözlerimi açık denize diktim.

“Bence doğru yerde olacağız.”

.

E rtesi sabah, aklımı derse veremiyordum.

Bay Terenzoni beyaz tahtada fonksiyon türevlerini anlatıyordu. Ama söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamıyordum. Önceki gün yaptığımız keşif aklımı kurcalıyordu.

Pinckney Kalesi ve Citadel. Charleston'ın iki ünlü kalesi.

Gerçekten birbirleriyle bağlantılı mıydılar?

Kaytarmak için çırpındığım balo Oyunbaz'ın asıl hedefi miydi?

Gözlerimi odada dolaştırdım. Cuma akşamı sınıf arkadaşlarımdan kaç orada olacaktı? Davetli listesi üç yüz kişiyi buluyordu. Sezgilerimde yanılıyorsam hepsi de büyük tehlikedeydi.

Ne yapacaktık? Hepsi o kadar gerçek dışı geliyordu ki. Ama Oyunbaz'ın masum insanları öldürebileceğinden şüphem yoktu. Manastırdaki ceset bunun kanıtıydı.

Oğlanların fazla yardımı dokunmamıştı. Shelton tahminime şüpheci yaklaşmıştı. Hi kararsızdı. Sadece Ben mantığımı doğru buluyordu.

Kale bağlantısı zayıftı. Ben bile itiraf ediyordum. Ama nedense emindim. Sezgilerime güveniyordum. Bu da yüzlerce hayatın tehlikede olduğu anlamına geliyordu.

Sağlam kanıtlar lazım.

Ama ne? Takip edecek bir ipucu olmadığı sürece teorimi nasıl ispatlayabilirdim?

Zil sesiyle daldığım düşüncelerden uyandım. Eşyalarımı toplayıp Hi'la Shelton'ın peşinden koridora çıktım.

Bolton ceketleri ve ekoseli eteklerden oluşan güruh endişelerimi bir kez daha ayaklandırdı.

Bir çözüm bulmalıydık. Bu insanların bilmeden bir ölüm tuzağına düşmesine izin veremezdik.

Dolabıma uğradıktan sonra ikinci dersime koşturdum. Oğlanlar beni beklememişti. Zira İspanyolca öğretmeni, Señor Messi dakikliğe önem veriyor ve derse geç kalanları affetmiyordu.

Alelacele köşeyi döndüm ve Mahşerin Üç Atlısı'nın arasına daldım.

Şansa bak.

Madison telaşlı gözlerle etrafına bakınarak bir kaçış rotası saptamaya çalıştı. Ashley fırsatı kaçırmadı.

“Hey, Kayıkçı Kız.” Siyah, parlak saçlarını arkaya attı. “Jason'ın partisine davetsiz gitmişsiniz. Bütün arkadaşlarını pataklamış diye duydum.”

“Galiba yiyecek çalarken yakalanmışlar,” dedi Courtney. Üzerine üç beden küçük bir amigo forması giymişti. “Bunun yancısı bir şişko var ya? Havuza düşmüş. Az kalsın boğuluyormuş.”

Madison gözlerini kaçırdı.

Altı ay önce şu sürtüklerden bucak bucak kaçıyordum. Ama o günler geride kalmıştı. “Davetsiz gitmedik,” dedim buz gibi bir sesle. “Bizi Jason çağırdı. Abuk sabuk dedikodular yayıp canımı sıkmayın.”

“Doğru söylediğinden eminim,” dedi Ashley köpek balığı gülümsemesiyle. “Ama milletin ağzı torba değil ki büzesin.”

Bocaladığımı belli etmemeye çalıştım. İnsanlar hakkımızda bunları mı konuşuyordu gerçekten?

Ben’in sarhoşken söyledikleri aklıma geldi. *Onlar için sirk hayvanlarından farkımız yok.*

Ashley’nin saldırısından güç bulan Madison hafifçe gülümsemi. “Ben de oradaydım. Aynen anlattıkları gibi hatırlıyorum.”

Söyledikleri beni hem üzdü hem de şaşırttı.

Okuldaki ilk yılım kâbustan farksızdı. Ama bu tip alaylara çoktan alıştığımı sanıyordum. Mahşerin Üç Atlısı bana ne zaman iyi davranmıştı ki?

Yine de bittiğini sandın. Bu insanların senden hoşlandığına inandın.

Nihayet gerçekleri görebiliyordum.

Gardımı indirmiştim. Bir şeylerin değişeceğini sanmıştım. İşler çığırından çıkmadan önce Jason’ın partisinde gerçekten eğleniyordum.

Gelgelelim, Mahşerin Üç Atlısı bir kez daha beni Bolton öğrencilerinin gerçek karakterleriyle yüzleştirmişti işte. Öyle olsun.

“Ne komik,” dedim Madison’ın burnunun dibine kadar girerek. “Ben de biz gidene kadar bahçedeki kütük evde saklandığını hatırlıyorum.”

Ağzını açtı ama sesini çıkaramadı.

Tek kaşımı kaldırdığımda başını çevirdi.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Courtney’yle Ashley birbirlerine baktı.

“Bir şey desene, Maddy!” diye tısladı Courtney. “Seninle alay ediyor.”

“Dilini mi yuttun?” diye çıkıştı Ashley. “Bu ezikten mi tırsıyorsun?” Madison’ın kulağına eğildi. “Neyin var senin? İnsanlar konuşmaya başladı.”

Madison etrafa kaçamak bakışlar fırlattı. “Be-benim işim var. Sonra görüşürüz.” Böyle söyleyip koşar adım uzaklaştı.

Ashley’yle Courtney arkasından bakakaldı.

“Anlayamıyorum,” dedi Courtney ben orada yokmuşum gibi. “Brennan bu kızı hipnotize etmiş olmasın?”

Ashley gözlerini bana dikti. “Bana bak, Kayıkçı Kız. Madison’a ne yaptığını bilmiyorum ama önemli değil. Beni kutamazsın. Herkes eziğin teki olduğunu hatırlayacak.”

Soğukkanlılığımı koruyarak gözlerinin içine baktım.

Önce o gözlerini kaçırdı. “Gel, Courtney. Bebelelele uğraşamam. Yaşıtlarımızla takılalım.” Birlikte uzaklaştılar.

Orada birkaç dakika daha durdum. Şimdiye dek Madison’ı Mahşerin Üç Atlısı’nın lideri olarak düşünüyordum. Ama Ashley’nin zalimliği dillere destandı. Belki de operasyonlarının beyni oydu.

Derin bir iç çektim. Hayat kolay değildi.

Tanıdık bir sesle irkildim. “Bugünleri de mi görecektik? Madison seni görünce kaçacak delik arıyor.”

Arkamı döndüm. Chance biraz ilerideki bir dolaba yaslanmıştı. Belli ki deminden beri bizi izliyordu.

“Öyle mi?” dedim. “Farkında değilim.” Chance’in bu sessizliği beni ürkütüyordu. Avına yaklaşan bir kediden farkı yoktu.

“Ah, hadi canım.” Siyah saçlarını bilinçli bir şekilde karıştırmıştı. Üzerindeki okul forması değil de, ona özel dikilen bir takımdı sanki. “İlk tanıştığımızda Madison Dunkle’la karşılaşmayayım diye kanalizasyon çukuruna bile atlardın. Şimdi herkesin içinde ona meydan okuyorsun.”

“Senin tavsiyeni uyguluyorum. Korku yok. Unuttun mu?”

Anında pişman oldum. Chance’e geçen yazı anımsatmak istemezdim.

“Tabii ki, hatırlıyorum,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Odanda yerde yattığım günleri nasıl unuturum? Ama biraz cesaret gösterdin diye Madison bu hâle gelmedi herhâlde? Adını duyduğunda dizleri titremeye başlıyor.”

Omzumu silktim.

Dalgın bakışlarla parmağını dolaba vurdu. “Acaba başka bir sebebi mi var? Belki de şaşırtıcı bir yanını gördü. Başka kimsede olmayan bir özelliğini?”

Nabzım hızlandı. Yüzüme rahatsız edici bir sıcaklık yayıldı. Chance bana kur mu yapıyordu yoksa beni tehdit mi ediyordu? Hangisini tercih edeceğimden emin değildim.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim gözlerine bakmadan.

“Neden? Özel biri olduğunu düşünmüyor musun? Ben öyle düşünüyorum.”

“Tek düşüncem derse geç kaldığım.” Çantamı alıp yanından geçtim. “Görüşürüz.”

“Cuma gecesi bana bir dans ayır.”

Zıncı diye durdum. Omzumun üzerinden baktım.

“Baloya mı geliyorsun?”

Kıbarca eğildi. “Madison kavalyesi olmamı rica etti. Galiba sadece ikimiz varız. Ama sizin kalabalık geleceğinizi duydum.”

“Doğru,” dedim birden öfkelenerek. “Birbirimizi kollamak için. Zengin züppenin biri haddini aşarsa diye.”

“Aman ne güzel,” dedi küstah bir gülümsemeyle. “Morris çocuklarına söylersin. Onlar da davetli. Ama Ben kavga çıkarmayacağına söz vermeli.”

“Pardon, nereye davetliler?”

“Balodan sonra parti veriyorum. Claybourne Malikânesi’nde.”

“Parti mi? Sizin evde?” Saçmaladığımın farkındaydım ama kendimi tutamamıştım.

“Davetiye yi dolabına atarım.” Göz kırptı. “Bomba olacak.” Arkasını dönüp yürüdü.

“Dur!”

Ama sınıfa girip kapıyı arkasından kapadı.

“Aptal partine gelmeyeceğim!” diye bağırdım. “Hele sizin eve asla!”

Birkaç kişi beni tuhaf bakışlarla süzdü.

Aldırmadım. İşler kontrolden çıkıyordu.

Bana özel biri olduğumu söylemişti. Madison şaşırtıcı bir yanımı görmüştü, öyle mi? Bu çocuk neyi ima ediyordu?

Yüreğime bir taş oturdu sanki. Chance ışımamıza tanık olmuştu. Belli ki ondan söz ediyordu.

Öyleyse beni ve arkadaşlarımı partisine neden davet ediyordu?

Son zille irkildim.

“Eyvah, geç kaldım!”

Sınıfa koştum. Kapıda kısa kollu bir gömlek giyen, kır saçlı bir adam duruyordu.

“*Qué lástima, Señorita Brennan!*” dedi Señor Messi üzüntüyle. “*Estás tardía. Frente a la detención, por favor.*”

İ çektim. “*Sí, Señor Messi. Lo siento mucho.*”

Kapı kapandı ve koridorda tek başıma kaldım.

“*Ay de mi.*”

Ceza bitmek bilmedi.

Geç kalan öğrencileri derse almamak bana hiç mantıklı gelmiyordu. Evet, vaktinde orada olmalıydım ama bunu telafi etmek için bütün bir dersi kaçırmamın kime ne faydası dokunacaktı? Yokluğum durumu daha da kötüleştirmiyor muydu?

İç çektim. Bay Warnock başını kaldırdı. Sonra John Grisham romanına geri döndü. Orada olmamdan o da memnun değildi belli ki.

Kafeteryada benden başka iki oğlan daha vardı. Biri uyuyor, diğeri önündeki kâğıda bir şeyler karalıyordu. İkisini de ilk kez görüyordum.

İspanyolca kitabımdan o gün işleyeceğimiz konuyu okudum. Sonra sıkıntıyla dirseklerimi masaya dayadım.

Saatime baktım. Otuz dakikam daha vardı.

Zırvalık.

Diğer Viraller beni merak edecekti. Dersi asmak huyum değildi.

Zamanımı iyi değerlendirmeliyim.

Ama nasıl? Ödevimi bitirmiştım. Diğer ders kitaplarım da dolabımdaydı.

Okulu unut. Daha önemli konular var.

Oyunbaz gibi.

Marchant'ı düşündüm. Balistikten haber gelmemiştı. Bu konuyu araştırabilirdim.

Ama nasıl? Cezada teknolojik aletler kullanmak yasaktı. Yoksa bütün çocuklar bilerek dersi asardı. Warnock iPhone'uma el koyabilirdi.

Ön masadaki beden öğretmenine baktım. Galiba bir planım vardı.

"Bay Warnock?"

Gardiyanın şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Bir şey soracaksanız yanıma gelin ki, bağırarak zorunda kalmayayım, Bayan Brennan."

Çantamı omzuma asıp ona yaklaştım. "Dolabıma gidebilir miyim? Tarih kitabımı alacağım."

Warnock kaşlarını çatı. "Kuralları biliyorsun. Gerçi seni cezada ilk kez görüyorum. Zil çalana kadar kimse yerinden kalkamaz."

"Biliyorum. Ama boş boş duvarlara bakmaktansa ders çalışsam daha iyi olmaz mı?"

"Haklısın." Kitabını bıraktı. "Yirmi yıldır Bolton'da çalışıyorum. Şu cezaya bir türlü anlam veremedim. Vaktini değerlendirme isteğini takdir ediyorum. Ama kural kuraldır."

"Dolabım koridorun hemen aşağısında," dedim umutla. "Kimseye söylemem."

Warnock bir an beni dikkatle süzdü. “Okul gazetesine o yazıyı sen yazdın değil mi?” Arkasındaki boş mutfağı işaret etti. “Ergenlikte obezite ve öğle yemeği menülerimizin besin değerlerinin hesaplanması konulu makaleyi?”

Gülümsedim. “Evet, efendim.”

“Aferin. Yıllardır ketçabın sebze sayılamayacağını savunuyorum. Dinleyen yok! Dolabına gidebilirsin. Ama gecikme.”

“Teşekkürler.”

Elime bir izin kâğıdı tutuşturdu. “Okulun en çalışkan öğrencilerinden biri cezaya kalıyor. Nedenini anlamak mümkün değil! Çabuk ol.”

Kafeteryadan fırlayıp en yakındaki kızlar tuvaletine girdim. Kendimi bir kabine kilitleyip Marchant’ın numarasını tuşladım.

Dört çalışan sonra donuk bir ses mesaj bırakmamı istedi.

Tüh ya.

“Günaydın, Bay Marchant. Ben Tory Brennan. Geçen hafta sonu konuştuğumuz konuyla ilgili rahatsız ettim. Bana dönerse-
niz sevinirim. Yardımınız için teşekkürler. Bay bay.”

Sondaki çocuksu *bay bay*’ı hiç söylemeseydim keşke. Ama kendimi tutamamıştım. Koridora çıkıp dolabıma gittim.

Dolabın kapağını açtığımda yere bir şey düştü.

Kalın, beyaz bir zarftı. Üzerinde süslü harflerle adım yazıyordu.

Chance’in davetiyesi.

“Havanı alırsın.” Onu çantama attım.

Kafeteryanın kapısında telefonum titredi. Arayan numara görünmüyordu. Tekrar tuvalete girip açtım.

“Kusura bakma, sessize almıştım,” dedi Marchant. “Yine toplantı vardı.”

Bir kabine girip tuvaletin kapağına tünedim. “Yok canım. Hemen döndüğün için teşekkürler.”

“Enteresan bir şey buldum,” dedi. “Boşsan buluşalım mı? Yarım saate bir kahve molası vereceğim.”

Hay aksi! Bu adam benim bir öğrenci olduğumun farkında mıydı? Bolton’da öğlenleri latte keyfi yapmamıza izin verilmiyordu ne yazık ki.

Ama Oyunbaz konusu önemliydi. Roma İmparatorluğu yarına kadar bekleyebilirdi.

“Tabii. Nerede?” diye sordum.

Marchant bana bir adres verdi ve telefonu kapadı.

Kendimi nasıl bir belaya bulaştırdığımı düşünerek kafeteryaya döndüm. Kitabımı açıp son on beş dakikayı Caligula’nın hayatını okuyarak geçirdim. Adam pisliğin önde gideniydi.

Zil çalınca yan kapıdan kaçtım. Okuldan çıkıp Broad’un aşağısına doğru yürüdüm. Birilerine yakalanmadığımı umuyordum.

Diğer Viraller’e haber vermediğime pişmandım. Arka arkaya ders kaçırınca benim için endişeleneceklerdi. Ama bu fırsatı kaçıramazdım. Öğle yemeğinde onlara anlatırdım nasıl olsa.

City Lights adındaki hipster kafe Market Sokağı’nda ve Charleston’ın en turistik bölgelerinden birindeydi. On dakikalık yürüyüşle oraya ulaştım. Marchant cam kenarında oturmuş, dev bir kupadaki kahvesini yudumluyordu.

İçeri girdiğimde el salladı. “Gelebildiğine sevindim. Bir şey içer misin?”

“Teşekkürler, ama sadece birkaç dakikam var.”

Okul formama göz atıp başını eğdi. “Tabii ya. Bugün okulun olduğunu düşünemedim.”

“Öğle teneffüsündeyim,” diye yalan attım. “Dışarı çıkmamıza izin veriyorlar.”

“Yine de aptallık ettim.” Başını iki yana sallayarak önündeki dosyayı bana doğru itti. “Ama bu ilgini çekecek.”

Merakla dosyayı açtım. “Silahın kime ait olduğunu tespit edebildin mi?”

“Hem evet hem hayır. Silah bir kuruma kayıtlı. Bir kişiye değil.”

Gözlerinin içine baktım. “Kurum mu?”

Marchant dosyanın son sayfasını açtı.

Gösterdiği yere bakakaldım.

Ruhsat sahibi ibaresinin yanında dört kelime yazıyordu.

Loggerhead Adası Araştırma Enstitüsü.

“Nasıl olur?”

“Ben de aynen bu tepkiyi verdim,” dedi Marchant. “Araştırdım. Loggerhead Adası’nda böyle bir yer varmış. Kâr amacı gütmeyen bir veterinerlik araştırmaları merkezi. Güvenlik biriminden biri özel izinle bir tuzak silahı almış.”

“Hani bu tip silahlar yasaktı?”

“Ben de öyle sanıyordum,” dedi kahvesini karıştırarak. “Bazı istisnalar yaptıklarını bilmiyordum ve düşün, bir polis merkezinde çalışıyorum.”

“Öyle bir yer neden bir silaha ihtiyaç duysun?” Nedense LA AE’yle bağlantımı söylemekten çekinmişim.

“Başvuru formunda kuş yuvalarının yırtıcılardan korunması için denmiş. Ada özel mülk olduğu ve orada kimse yaşamadığı için istek onaylanmış. Enstitü buna benzer *iki* başvuru yapmış.”

“Çılgınlık bu.” Öğrendiklerimi sindirmeye çalıştım.

Loggerhead’de tuzak silahlar. Kit bunu nasıl onaylardı? Güvenlik, kuşları korumak için neden silah istiyordu?

Birden aklıma korkunç bir fikir geldi: *Whisper ve ailesi*.

Bu tip silahlar onlar için büyük bir tehlike oluşturunurdu.

İkinci düşüncem şu oldu: *Oyunbaz’ın silahı LAAE’ye kayıtlı*.

Ve ilk *cache* Loggerhead’e gömülmüştü.

Kan beynime sıçradı.

Oyunbaz, Enstitü’de mi çalışıyordu?

“İyi misin?” diye sordu Marchant endişeyle.

“Evet.” Olabildiğince sakın konuştum. “Ama bu manyağın benimle ne alıp veremediği var onu anlamadım. Yani köpeğimle.”

“Biraz daha eşeledim. Enstitü adayla sınırlı değil.” Dosyayı önüne çekti. “Bana sorarsan çalışanlardan biri silahı satmak için arakladı. Bunlar epey para ediyor. Yerel silah şovlarında ya da bir tefecide satılmış olabilir. İkinci seçenekte satış kayıtlara bile geçmemiştir.”

Bu kadar basit miydi? Oyunbaz’ın LAAE’yle bağlantısı sadece bir tesadüf müydü?

Tabii ki, hayır.

Marchant elini dosyanın üzerine koydu. “Üzgünüm ama bir isme ulaşamadım.”

“Rica ederim. Yardımın için çok teşekkürler. Bize vakit ayırmaman yeter.” Saatime baktım. “Hay aksi. Gitmeliyim.”

Marchant başını salladı. “Yine de araştırmaya devam edeceğim. Bu iş beni de meraklandırdı.”

Kafeden birlikte çıktık ve ters yönlere doğru uzaklaştık
Bolton’a kadar koşmak zorunda kaldım.

“Bize söylemeden yabancılarla buluşmak da neyin nesi?” diye çıkıştı Hi, peynirli bifteğini çiğnerken. “Ya başına bir şey gelseydi?”

“Marchant polis,” dedim. “Yani öyle sayılır.”

Hi başını iki yana salladı. “Yine de dikkatli olmalıydın.”

Kafeteryada her zamanki masamızda oturuyorduk. Oğlanlar son yarım saattir beni haşlamakla meşguldü.

En çok Ben kızmıştı.

“O adamla yalnız başına nasıl buluşursun?” Bana dik dik bakınca gözlerimi kaçırdım. “Hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.” Daha da konuşacaktı ama sustu. Sonunda “Böyle riskler alamazsın, Tory,” dedi. “Söz ver. Bir daha yanında bir viral olmadan gizli toplantılara gitmeyeceksin.”

Bu tavrı tepemi attırdı. “Bana çocuk muamelesi yapma, Ben. Bir polis memuruyla görüşmek için erkeklere ihtiyacım yok.” Sinirli bir cevap verecekti ki, onu elimle susturdum. “Tamam, tamam. Bir daha hiçbir yere yalnız gitmeyeceğim. İzci sözü.”

“Sen izci değilsin,” dedi Hi. “Bu şekilde kaytaramazsınız, Bayan Brennan.”

Az kalsın dişlerimi gıcırdatacaktım. “Kadınlık onurum üzerime söz veriyorum, Hiram. Oldu mu?”

“Kabul edildi!” diye bağırdı Hi ve Ben’e baktı. Ben isteksizce başını salladı.

Shelton sandviçini kenara itti. “Bu olayın Loggerhead’le bağlantısı aklımı kurcalıyor.”

“Oyunbaz’ın LAAE’de çalıştığını mı düşünüyorsun?” dedi Ben. “Yok artık.”

Tepkisi beni şaşırttı. “Neden?”

“Öyle işte.”

“İlk günden beri bu oyuna tesadüfen katıldığımızı düşündük,” dedim. “Oyunbaz’ın ilk *cache*’sini herkesten önce bulmamızı şanssızlık olarak değerlendirdik. Ama ya bizi bilerek seçtiyse?”

Shelton başını masaya koydu. “Bizi araştırıp buldu yani, öyle mi?”

“Bilmiyorum. Ama oyuncu olarak bilinçli seçildiysek baloyu hedef alması anlamlı geliyor.”

“Kafayı yemişsiniz,” dedi Ben. “Teorinize uyması için ne kadar çılgın fikir varsa atlıyorsunuz. Hiçbir şey bilmiyoruz ki. Hem nasıl hedef olabiliriz? İlk *cache*’yi bizim bulacağımız nereden belliydi? Marchant silahın çalınıp satılabileceğini söylemiş. Ben de öyle düşünüyorum.”

“Sağlam kanıtlar lazım,” dedi Hi.

Bu konuda ona hak vermemek mümkün değildi. “Cesedi teşhis etmeliyiz.”

“Spotter yüz tanımayı yarına kadar bitirir,” dedi Shelton.

“LAAE’ye gittiğimizde gözünüzü dört açın,” dedim.

Hi çantamı karıştırdı. “Balistik raporu nerede?”

“Marchant’ta.” Arayıp bir kopyasını istemeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Hi adıma yazılan zarfı çıkardı. “Bu ne?”

“Ah, o mu?” Chance’in partisi şu anda daha önemsiz olamazdı. “Bayılacaksınız.”

Arkadaşlarım Claybourne Malikânesi’ndeki partinin davetiyesini elden ele gezdirdi.

Ve homurtuları kafeteryayı inletti.

.

37

Salı günü, saat 15.27.

Sewee körfezin dalgalarına bata çıka ilerliyordu. Loggerhead Adası yolundaydık.

Hi ve Shelton ailevi mazeretlerle bizi satmıştı. Shelton yarım saat akıl verdikten sonra Spotter'ı kullanabileceğime karar vermişti.

"Tatil günü daha kolaydı," dedim. "Bugün iş var."

Ben omuz silkti. "Fena mı? Kalabalığa karışırız. Hem yukarıdaki istasyona kimsenin uğradığını sanmıyorum."

"Doğru ama bu kez Hudson'a dikkat edelim. Kit'in öğrenmesini istemiyorum."

"Avluda manken yürüyüşü çalıştığını söylersin," dedi buram buram alay kokan bir sesle. "Ya da vals."

Morris iskelesinden ayrıldığımızdan beri bu üçüncü laf sokuşuydu. "Biraz uzatmadın mı?" dedim.

Cevap vermeyince sabrım taşıtı.

"Durdur tekneyi!"

Yüzünde komik bir ifade belirdi. “Okyanusun ortasındayız, Victoria.”

“Durdur şu lanet tekneyi!”

Gözlerini devirip gazı kesti. *Sewee* akıntıda sallanmaya başladı.

“Yüzmeyi düşünüyorsan su ekimde soğuk olur,” dedi kuru bir sesle.

“Senin neyin var? Son günlerde neden saçmasapan davranıyorsun?”

Öfkem onu hazırlıksız yakaladı. “Yooo. Öyle davranmıyorum.”

“Ben, yeter! Biz hiç kavga etmezdik. Ama şimdi yedi yirmi dört diken üzerindesin.” Sesimi yumuşattım. “Neyin var? Bana anlatabilirsin.”

Koyu kahverengi gözlerinde bir pırıltı yanıp söndü. Bir an sarılmış gibi göründü. Hatta paniklemiş gibi. Sonra gözlerini kaçırdı.

Saniyeler geçti. Gerçeği anlatacakmış gibi ağzını açtı. Ama yüz hatları sertleşti.

“Jason denen ahmaktan nefret ediyorum, tamam mı?” Motoru çalıştırdı. “Zengin bir ailenin çocuğu olduğu için kendini bir halt sanıyor. Hâlbuki mankafanın teki. Ama sen neden se ona doyamıyorsun.”

Partiyi hatırladım. Ben’in sarhoş olup Jason’la kavga edişini. Son günlerde Jason’la daha da gerilmişlerdi.

İçimden bir ses aslında bunu söylemeyecekti diyordu.

Son bir deneme.

“Jason benim arkadaşım,” dedim usulca. “Ama bir Viral değil. Sürümün bir parçası değil. Benim için hiçbir zaman senin kadar değerli olmayacak.”

Bakışları bana döndü. Gözlerimin içine baktı. Yanaklarım yanmaya başladı.

“Shelton ve Hi da aynı şekilde,” diye ekledim hemen. “Önceliğim sizlersiniz.”

“Tabii.” Gaza bastı ve tekne ileri atıldı.

Son günlerdeki maskesi bir anlığına kaymıştı. Ama şimdi yine yerli yerindeydi.

Yolculuğun kalanı sessizlik içinde geçti. Düşüncelerimle baş başa kaldım.

Huzursuzluk verici düşüncelerle.

Ben’in o gece söyledikleri hakkında ne hissetmiştim? Jason ve benim hakkımdaki peltek yorumlarıyla? Bu soruya asla cevap verememişim. Sanki kendimden bile sakladığım bir şeyler vardı.

Benim de aklım onunki kadar karışıkta anlaşılan.

“Ağa katıldım,” dedim. LA AE’nin ağında Spotter’ı aradım. “Shelton programın alt klasörlerden birinde olduğunu söyledi.”

“İşte.” Ben uygulamalar listesindeki bir ikonu gösterdi. “Büyük S harfi.”

Neyse ki artık duygulardan söz etmiyorduk. Görevimize odaklanmak aramızdaki gerginliği yok etmişti. Halletmemiz gereken bir iş vardı ve birlikte çalışmalıydık.

Yerleşkeye sorunsuzca girmiştik. Doğruca Altıncı Bina’ya yönelmiştik. Lobide kimse yoktu. Yukarı koşup boş laboratuvara girdiğimizde zaferimizi beşlik çakarak kutlamıştık.

Ne de olsa kanka sayılırdık. Öyle değil mi?

Spotter'ı açıp devam eden aramaları tıkladım. Kocaman dürbünleriyle bir serçe karikatürü belirdi ve bize araştırmanın tamamlandığını haber verdi.

"Hadi bakalım." Bağlantıya tıkladım.

Ekranada bir *Dur* işareti belirdi. Serçe kaşlarını çattı: **Eşleşme Bulunamadı.**

Size hayal kırıklığımı anlatamam. "Kahretsin!"

Ben başını iki yana salladı. "Size söyledim. Bu tip programlar asla işe yaramaz."

Detaylı Bilgi'ye tıkladım. Açıklama kısmında örnek fotoğrafın eşleşme yapabilecek kalitede olmadığı yazıyordu.

Masayı yumrukladım. "Şunu en başta söyleseydin ya?"

Ben sırtını dikleştirdi. "Duydun mu?"

"Neyi?" O sırada Spotter'ın kurucularından nefret etmekle meşguldüm.

"Bir ses geldi. Bir şey sallanmış ya da düşmüş gibi. Sen yaptın sandım."

"Boş ver," diye homurdandım.

Usulca küfrederek ikinci görevime geçtim. Marchant'ın bahsettiği iznin izini sürecektim. Bir yerlerde bir kayıt olmalıydı.

Ben çekmeceleri açıp kapıyordu.

O kadar gürültü yapıyordu ki, "Hey!" dedim öfkeyle.

"Bir ses duydum. Bu çekmeceler üç gün önce boştu." Duraksadı. "Silahları babana sorsana."

"Silahlarla neden ilgilendiğimi soracak. Mantıklı bir açıklaman var mı?"

"Hayır."

İkinci araştırmamdan da eli boş çıktım.

Düzinelerce LAAE dosyasına baktım. Alım ve satımlara. Malzeme listelerine. Gelir tablolarına. Envanterlere. Hatta *Silahlar* başlıklı bir dosya buldum ama hayvanları bayıltmada kullanılan birkaç tüfek dışında bir kayda rastlamadım.

Güvenlik dosyasını açmaya çalıştım ama ulaşımım engellendi.

Hudson. Ruhsatlı silahlar onun yetki alanında.

Ben'in sesiyle irkildim. "Şuna bak!"

Soldaki çekmecenin kaplaması yerinden çıkmıştı. Altı boştu.

"Burada bir bölme daha var," dedi ve aralığa bir anahtar sokup kanırttı. "Bir ses duyduğumdan eminim."

Tahta levhayı kaldırdı. Alttaki sığ bölmede tek bir cisim vardı. Kırmızı bir flash bellek.

Ön yüzündeki yazıyı okuduk: **Dr. Marcus Karsten. Özel bilgiler içerir. İzinsiz açmayınız.** Parlak sarı bir C harfiyle mühürlenmişti.

"Aman Tanrım," dedim. "Karsten'in flash belleği."

Ben'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Üstelik çalışma masasında gizli bir bölmedeydi. Sence ne bulduk, Tor?"

Kalp atışlarım hızlandı. Virüsle ilgili bir şeyler öğrenme umudumuzun Karsten'la birlikte yok olup gittiğini düşünüyorduk. Ama şimdi şu aptal masayı yumrukladığım için belki de kaderimiz sonsuza dek değişecekti.

Birden kafamın içinde şimşekler çaktı. "C harfi. Candela Tıbbi Ürünler Şirketi'nin logosu."

Ben ısıklı çaldı. "Karsten'in gizli parvo deneylerini destekleyen şirket. Chance Claybourne'ün şirketi," diye ekledi gereksizce.

“Müthiş bir buluş yaptık.” Oyunbaz aklımdan çıkıvermişti. “Durumumuzla ilgili bilgiler elimizde. Belki bir tedavi şansımız bile olabilir.”

“Tak şunu.” Ben de benim kadar gergin görünüyordu.

Titreyen ellerimle belleği takıp ekrandaki ikona tıkladım. Tek bir dosya belirdi: *MK*.

Tabii ki şifreliydi.

“Hay aksi,” dedim tırnaklarımı kemirerek. “Şifrenin ne olduğu konusunda bir fikrin var mı?”

Ben gözlerini suratıma dikti. “Karsten’in şifresini nereden bileyim?”

O sırada, koridorda ayak sesleri yankılandı. Kalbim küt küt atmaya başladı. Kapı açılırken belleği cebime attım.

“Burada ne yapıyorsunuz?” Mike Iglehart beyaz, kolalı bir laboratuvar önlüğü giymişti. “Sevişecek başka yer bulamadınız mı?”

Yüzüm kıpkırmızı kesildi. “Ne?”

“Bilgisayara bakıyorduk,” diye bağırdı Ben.

Iglehart kıs kıs güldü. “Tabii tabii. Her neyse bu bilgisayar çoktan kaldırılmalıydı zaten. Burada çoluk çocuğa oyuncak oluyor.”

Öfkeyle ayağa kalkıp odadan çıkmaya hazırlandım.

Iglehart’ın kaşları V şeklini aldı. “Baban burada olduğunu biliyor mu?”

“Evet. Laboratuvarlardan birini kullanabileceğimizi söyledi.”

Gerçi Kit onu bugün için dememişti ya neyse.

“Birkaç gün önce benim laboratuvarımı kullandığınızı duydum. Ama burası bir laboratuvar değil. Kit’in boş odalarda do-

lanmanızı onaylayacağını hiç sanmıyorum. Hudson'a da haber vereceğim."

Yanaklarım yanmaya başladı ama çenemi tuttum. Tartışmayla bir şey elde edemedik. Ben gözlerini yere dikmişti.

Yanlış bir şey yapmıyorduk ki. Hele ima ettiği türden bir şey asla.

Ama Ben hırsızlık yaparken yakalanan bir çocuk gibi başını önüne eğmişti.

Iglehart bizi lobiye indirdi. Doktor Sundberg sabırsızlıkla onu bekliyordu.

"Nerede kaldın, Mike?" Bana başıyla selam verdi. "N'aber, Tory? Projeniz nasıl gidiyor?"

"Bu ikisinin ders çalıştığını hiç sanmıyorum," diye tısladı Iglehart. "Şu malum odadaydılar. Kapıyı açtığımda içeride çıt çıkmıyordu."

Bardağı taşıran son nokta bu oldu. Iglehart'ın alaylarına katlanabilirdim belki ama herkesin ortasında bizi rezil etmesine izin veremezdim. "Bilgisayar lazımdı," dedim öfkeyle. "Hepsi bu."

"Beni ilgilendirmez. Gerisini baban düşünsün. İyi ki senin yaşında bir kızım yok."

"Mike," dedi Sundberg. "Biz kendi işimize bakalım. Tory'yle arkadaşları başlarının çaresine bakabilir eminim."

Iglehart'la binadan çıkarlarken Sundberg arkasına bakıp bana gülümsedi.

"Kim bu sevimsiz herif?" diye sordu Ben. "Babana söyler mi dersin?"

"Kır'e de, Hudson'a da söyleyecek," dedim. "Adı Mike Iglehart. Nedense beni sevmiyor."

“Birilerine enselenmeden gidelim hadi. Belleğe sığınakta bakarız.”

Daha mantıklı konuşamazdı.

.

“Bakalım burada neler var?”

Shelton flash bellek ikonuna çift tıkladı.

Omzunun üzerinden başımı uzattım. “Şifreyi kırabilir misin?” Hi yanımdaydı. Ben her zamanki gibi pencerenin önündeki bankta oturuyordum.

“Emin değilim,” dedi Shelton. “Es kaza biliyor olabilir misin?”

Arkamdaki masaya dayandım. “Ah, tabii. Cooper’ı çaldıktan sonra Karsten bana şifreyi yolladı. İstersen bankamatik şifresi de var.”

Shelton lacivert tişörtünün yakasını çekiştirdi. “Sadece şansımı denedim. Çünkü bu iş kolay olmayacak.”

Hi çenesini kaşıdı. “Hani biz dâhi çocuklarız ya, belki aklımıza bir fikir gelir.”

Karsten’in gizli laboratuvarını keşfettiğimiz günü düşündüm. Sağanak vardı. Shelton’ın kilitli kapıları açmasını telaşla bekliyorduk. Karsten’in korkunç deneyi bizi şok etmişti.

Sıkı güvenlik önlemleri almıştı. Projeyi gizli tutmak için müthiş bir çaba harcıyordu.

Şifresini kırabilir miydik gerçekten?

“*Candela*’yı dene,” dedi Hi. “Ya da 3-3-3-3. Kapının şifresi.”

“Yok, ikisi de olmadı,” diye mırıldandı Shelton.

“Ya *parvo*?” dedi Ben. “*Parvo virüsü* de olabilir. Belki adını kullanmıştır. Bir de *Karsten*’ı dene.”

Shelton bütün seçenekleri girdi. Hiçbiri dosyayı açmadı. “Şansınıza küsün.”

“Durun bir dakika,” dedim. “Sıradan bir parvo virüsünden bahsetmiyoruz. Karsten köpek parvosunu insanlara bulaşabilen zararsız bir formuyla birleştirdi.”

“Doğru!” dedi Hi heyecanla. “*B19*. Onu da dene.”

“Hayır,” dedim. “O insan formu. Karsten’in yarattığı başkaydı.”

“Evet!” Shelton parmaklarını şakaklarına bastırdı. “Ama ne olduğunu hatırlayamıyorum. Karsten bütün kayıtları yok ettiğini söyledi.”

“Bunun dışında,” dedi Ben. “Açmanın bir yolunu bulmalıyız.”

Laboratuvarın eski hâlini gözümün önüne getirmeye çalıştım. Masa, bilgisayar, karantina odası ve Coop’un kafesinin yanında asılı dosya.

Üzerinde ne yazıyordu? Karsten o gece sığınakta bize neler anlatmıştı?

Birden gülümsedim. “Parvo virüs *XPB-19*. B-19’un deneysel formu.”

Shelton tuşlara bastı ve zaferle yumruğunu kaldırdı. “Başardık!”

Sonra yüzü asıldı. “Olamaz.”

Ekrandaki yazılar tamamen anlamsızdı.

“Bu ne?” diye sordum.

“Dosyalar şifreli,” dedi rastgele tuşlara basarak. Yeni bir şifre kutusu açıldı. “Bu aşamada anahtar kod kullanılmış. Yani şifre her birkaç dakikada bir değişiyor.”

“Karsten’in en sevdiği rengi bilmemiz bir işe yaramayacak,” dedi Hi. “Tüh ya!”

“Profesyonel yardım şart,” dedi Shelton. “O bile işe yaramayabilir.”

Bütün bilgisayarlar bana karşıydı sanki. “Cesedi de teşhis edemedik,” dedim. “Spotter fotoğrafı beğenmedi. Daha net bir fotoğraf yüklemeliyiz.”

Shelton başını önüne eğdi. “Hayatta olmaz. Hiçbir kuvvet bana bunu yaptıramaz.”

Ben kaşlarını kaldırdı. “Ne oluyorsun yahu? Bir yolunu buluruz elbet.”

“Tory’nin bir planı yok mu sanıyorsun? Ne olduğunu tahmin etsenize.”

Hi’in rengi uçtu. Ben hâlâ anlamamıştı.

Shelton kararlılıkla başını salladı. “Ben gitmiyorum. Nokta.”

Omzunu sıktım. “Yarın öğleden sonra. Karanlık basmadan döneriz.”

“Alooo,” dedi Ben. “Neler olduğunu bana da anlatacak mısınız?”

Shelton sahte bir kayıtsızlıkla omuz silkti. “Ah, hiç canım. Yarın Mepkin’e uğrayıp Bay Ceset’in şık bir fotoğrafını çekeceğiz. Hepsi bu.”

Ben suratını ekşitti. “Şu mesele.”

Shelton bana baktı. “Doğru tahmin ettim mi, hanımefendi?”

“Spotter’a bir şans daha tanınmalıyız. O mezardakinin kim olduğunu öğrenmemiz şart.”

Masadaki ipuçlarına baktım. Oyunbaz’a dair ne var ne yoksa titizlikle incelemiştik. Ve hâlâ bir yere varamamıştık.

“Başka şansımız yok,” dedim.

Misafir otoparkı boş sayılırdı. Manastıra girerken hiç konuşmadık. Sağlam bir hikâye uydurmuştuk ama hiçbirimiz mezarı yeniden ziyaret etmek istemiyorduk.

Hediyelik eşya mağazasında Rahip Patterson’ı gördük. Bizi sıcak karşıladı. “Tekrar hoş geldiniz.” Tezgâhın arkasından çıkarken siyah beyaz cübbesi hışırdadı. “Sizi yeniden görmek ne büyük zevk.”

“Ziyaretimiz o kadar hoşumuza gitti ki,” dedim, “yerel kültür miraslarıyla ilgili hazırlayacağımız proje ödevinde Mepkin Manastırı’nı işlemeye karar verdik.”

“Ah, çok memnun oldum. Dükkânda Mepkin’in tarihiyle ilgili üç ciltlik bir set var. Kütüphanede orijinal belgeleri de araştırabilirsiniz.”

Yaşasın.

“Eğer izin verirseniz, kütüphaneden faydalanmak isteriz.”

Patterson arka kapıyı gösterdi. “Elbette. Yolu hatırlıyor musunuz, size eşlik edeyim mi?”

“Hatırlıyoruz,” diye atıldım. “Teşekkürler.”

Mezarlığın duvarından en son Ben atladı.

Hi parmak ucuna yükselip geldiğimiz yola baktı. “Kimse yok.” Şansımız yaver gidiyordu. Kütüphanenin yanından geçip bahçelere girerken kimseye rastlamamıştık. Bu kez görevimizi başarıyla tamamlayacağımıza inanıyordum.

Ama sonraki aşama gözümü korkutmuyor değildi hani.

Shelton demir parmaklıklı kapının kilidini açtı. Mezarın kapısını da açtığında “Bunu bir kez daha yapacağıma inanamıyorum,” dedi. Hava serin olmasına rağmen alnında ter damlacıkları belirmişti.

O anda bir karar verdim. “Hep birlikte girmemize gerek yok,” dedim. “Shelton, sen burada nöbet tut.”

Rahat bir nefes alarak geri çekildi.

“Kapağı açmak için bana ihtiyacın var,” dedi Ben. “Puf böreğine de öyle.”

Hi suratını buruşturdu. “Hadi yapalım şu işi ve defolup gidelim buradan.”

“Anlaştık.” El fenerlerini dağıttım. Derin bir nefes alıp basamakları inmeye başladım.

Ben, beni dirseğiyle itip öne geçti. “Önce ben.”

Bana uyar, yılan yemi.

Ben önde, Hi arkamda daracık merdiveni indik. İkisinin ortasında ilerlerken basamakların bittiğini anlamadım ve az kalsın yere kapaklanıyordum. Bu da bana kurt içgüdülerine ihtiyacımız olduğunu hatırlattı.

“Çocuklar,” diye fısıldadım. “Işısak mı? Hiçbir şey göremiyorum.”

“Boşuna zahmet etme,” dedi Ben. Sesi şaşkın ve öfkeliydi. “Evde kimse yok.”

“Ne?” Mezarın başına koştum.

Tabut açıldı ve ceset gitmişti.

Mezarın içine eğilip fenerimin ışığını duvarlarına ve tabanına doğru tuttum. Eski kemikler dışında boştu.

Mezarın asıl sahibinin kemikleri.

Öfkeyle tabutun kapağını yumrukladım. “İpuçlarını yok etmiş. Bizimle oyun oynuyor!”

Ben tabutun diğer tarafına geçti. “Hi, yardım et de itelim şunu.”

“Neden?” dedi Hi. “İskeletor aldırılmaz eminim.”

“Ama burası hâlâ birinin mezarı. Böyle bırakmak saygısızlık olur.”

Hi oflayıp puflayarak Ben’e katıldı. Birlikte mermeri yerine ittiler.

“Boşuna geldik,” dedi Hi nefes nefese.

Ben de kesik kesik soluyordu. “En azından birine iyilik borcunu ödedin.”

Hi tek kaşını kaldırdı. “İlk geldiğimizdeki mezar hırsızlığını affettirir mi?”

Ben cevap vermeye tenezzül etmedi. Fenerini alıp merdivene yöneldi. Hi da peşinden koşturdu.

Ama ben kıpırdamadım.

“Tory? Ne oldu?” diye sordu Hi.

Hemen cevap vermedim. Veremedim. Ama sonra öfkeyle bağırdım.

“Hep bir adım gerideyiz. Oyunbaz nereyi işaret ederse oraya koşuyoruz. Kontrolü eline verdik. Bütün hamlelerimizi o planlıyor!”

Ben yanıma gelip elimi tuttu. “Şimdi sırası değil, Tor. Şu zavallıları rahat bırakalım da huzurla uyusunlar. Sonra konuşuruz.”

Haklı. Odaklan.

Sakinleşmek için kendimi zorladım.

Yukarıdan Shelton’ın sesi yankılandı. “Biri geliyor!”

“Ne yapacağız?” diye tısladı Hi. “Burada saklanamayız.”

“Bir keşiş!” diye cıyıkladı Shelton. “Köprüyü geçti!”

Ben gözlerini bana dikti. “Planımız ne?”

Aklımı çalıştırdım. Ama bir yolunu bulamadım. Bu gezi tam bir fiyasko olmuştu.

İç çektim. “Özür dileyeceğiz ve affedilmeyi umacağız.”

Shelton tekrar konuştuğunda sesi gergindi. “Çocuklar, yukarı gelin. Patterson kapıda. Kızgın görünüyor.”

Az bile söylemişti.

Demek keşişler de öfke nöbetine kapılabiliyordu. Güneş ışığına çıktığımda buna kendi gözlerimle şahit oldum.

“Nasıl bir saygısızlık yaptığının farkında mısınız?” diye bağırdı bizi mezarlıktan kovalarken. “Neyin peşindesiniz bilmiyorum ama bir daha buraya adınızı bile atamayacaksınız! Herkese isimlerinizi ve eşkâllerinizi dağıtacağız!”

Cevap vermedik. Ne diyebilirdik ki?

“Size yardım etmek için kütüphaneye gittim!” Alnında bir damar kabardı. “Ama oradaki kardeşimiz sizi görmediğini söyledi. Tabii aslında buraya ödeviniz için gelmediniz. Sizi aramaya çıktım. Az kalsın buraya hiç bakmayacaktım. Ben ilk gün size ne söyledim? Mezarlıklardan kesinlikle uzak duracaksınız demedim mi?”

Yüzüne bakamıyordum. “Çok üzgünüz.”

“Özür dileyeceğin kişi ben değilim, küçük hanım. Kutsal bir yeri kirlettiniz. Bundan sonra Tanrı’ya hesap verirsiniz. Ailelerinizi çağırmadığım için şanslısınız.”

Dönüş yolu bitmek bilmedi.

Otoparkta oğlanlar cipe doluştu. Patterson gittiğimizden emin olmak için kollarını göğsünde kavuşturarak bizi izledi.

Yolcu koltuğuna oturmadan önce son bir deneme yaptım. “Çok özür dileriz. Bana inanmanızı beklemiyorum ama niyetimiz saygısızlık etmek değildi. Olağanüstü manastırınızı yakından görmemize imkân tanıdığınız için teşekkürler.”

Gözlerindeki ifade belli belirsiz yumuşadı. “Bunu neden yaptınız bilmiyorum. Bir mezarı açtınız! Hâlbuki pek de akı başında bir genç hanıma benziyorsunuz. Umarım gelecekte daha doğru kararlar verirsiniz.”

Beni vicdan azabımla baş başa bırakarak çekip gitti.

“Bir fikri olan?” diye sordu Ben otobana çıktığımızda.

“Ben bu yakınlarda katılabileceğim bir yardım etkinliği var mı diye bakacağım,” dedi Hi. “Bir keşiş tarafından lanetlenmek bütün dinlerde kötü karma anlamına gelir.”

“Oyunu kastetmiştim,” diye homurdandı Ben.

“Ne düşünüyorsun, Tor?” diye sordu Shelton gözlüğünü silerken. “Neye elimizi atsak fos çıkıyor.”

“Açmaza girdik,” dedim. “LAAE’nin güvenlik dosyalarına ulaşamazsak silahı takip edemeyiz. Yeni bir fotoğraf olmadan Oyunbaz’ın kurbanının kimliğini de tespit edemeyiz. E ceset ortadan kaybolduğuna göre polise de gidemeyiz.”

“Oyunbaz’ın peşini bırakıyor muyuz yani?” diye sordu Hi.
Hayır, asla. Tempe teyze ne olursa olsun vazgeçmezdi.

“Geçici olarak,” dedim. “Şimdilik oyunu kazanmaya odaklanalım. “Şu psikopatın ne planladığını öğrenmeliyiz.”

“İki gün kaldı,” dedi Hi camdan dışarı bakarak.

Umudumu yitirmemeye çalıştım. İki saatte bile her şey değişebilirdi.

E rtesi gün Bolton koridorlarındaki başlıca konu Katelyn Kasırgası'ydı.

Hi, iPhone'undan bir meteoroloji sitesinin tahminlerini okuyordu. "Bütün hesaplamalar kuzeydoğuyu gösteriyor. Kuzey Carolina'nın çoğunda etkili olacaktı."

Shelton dolabını kapadı. "Nerede yaşadığımızı unutma, dostum. Sıkı bir fırtına Morris Adası'nı denizin dibine yollayabilir."

Hi elini omzuma koydu. "Ama iyi haber şu ki, kasırga en erken cumartesiye kadar buraya gelmeyecekmiş. Yani balo iptal olmaz."

Gözlerimi devirdim. "Oh, çok rahatladım. Sosyeteye takdimim gecikseydi mahvolurum."

Dolabımı kilitlerken Ben geldi.

"Bir gelişme var mı?" diye sordu usulca. "Yarın gece dananın kuyruğu kopuyor."

"Kale bağlantısı dışında bir şey yok," dedim. "Ama içimden bir ses o konuda yanılmadığımı söylüyor. Oyunun bitiş saatinin baloya denk gelmesi tesadüf olamaz."

“Neden?” diye karşı çıktı Shelton. “Delinin tekinin tuzağına düştük. Zamanlaması bizim programımızla uyuşacak diye bir kural yok.”

“Bizi hedef almamışsa bile Oyunbaz hakkımızda bir sürü şey biliyor. Fotoğrafları unutma. Programlarımızı öğrenmesi o kadar zor değil.”

“İlk *cache* bizi Pinckney’e yolladı,” dedi Hi. “Demek ki, Oyunbaz orayı biz oyuna başlamadan önce seçti. Bu üç anlama gelebilir.” Parmaklarıyla saydı. “En başından beri hedef bizdik. Ya da bizi izlemeye başladıktan sonra bombanın adresini Citadel olarak değiştirdi. Veya Tory’nin kale teorisi doğru değil.”

Bir an duraksayıp düşündüm. “Ya da hedefi baloydu ve bizim o gece orada bulunmamız rastlantı oldu.”

“Tesadüf faktörü yeniden oyunda ha?” dedi Ben.

Çenesini sıkıldığını fark ettim. Üzerindeki baskıya zor dayanıyordu.

Hepimiz aynı durumdaydık. Geçen her saniye telaşımı artırıyordu. Oyunbaz’ı durduramazsak şu an bu koridorda bulunan birçok insan ölebilirdi.

Shelton usulca konuştu. “Citadel’i gösteren sağlam bir kanıt yok.”

Haklıydı. Ama sezgilerim bana aksini söylüyordu. O hâlde mantıken oyunu oynamak için özellikle seçilmiştik.

Bu olasılık beni daha da endişelendirdi.

“Yemekte konuşalım,” dedim. “O zaman bir karar veririz.”

Sabah gelip geçti. Bolton öğrencilerinin çoğu şu veya bu nedenle baloya katılıyordu. Dedikodu kazanı da kaynıyordu hâliyle. Kavalie seçimlerinden elbise fiyatlarına dek onlarca söylenti

dolaşıyordu. Nihayet öğle teneffüsü oldu. Diğer Viraller'le buluşmak için dışarı çıktım.

Hava, kasırga iddiasını çürütmek istercesine bulutsuz ve on sekiz dereceydi. Havuzun etrafında boş bir bank bulma ümidiyle bahçede dolaştım.

Ama nerede bende o şans?

Madison'la Chance binaya arkalarını dönüp bir banka oturmuştu. Madison el kol hareketleriyle bir şeyler anlatıyor, Chance ara sıra başını sallıyordu.

Ne konuştuklarını duymak için bütün paramı feda etmeye hazırdım.

Duy öyleyse. Yapabileceğini biliyorsun.

Nabzım hızlandı. Etrafıma bakındım. Kimse yoktu. Onları kullanmadıkça süper güçlerin ne anlamı vardı? .

Bir ağacın arkasına saklandım.

BUM.

Işık patlaması bu kez çabuk gelişti.

Burun deliklerime binlerce koku doldu. Yapışkan çam kokusu. Yosunlu havuz suyu kokusu. Belli belirsiz bir yerfıstığı ezmesi kokusu. Tepemdeki dalların etrafında uçuşan meyve sineklerini bakışlarımla takip ettim. Esinti ortancaların ve tozların tadını dudaklarıma savurdu. Rüzgârın kollarımdaki her bir tüyü tek tek okşamasını duyumsadım.

Sonra usulca tartışan iki ses duydum.

Ağacın arkasından başımı uzattım. Madison'ın omuzları ve sırtı gergindi. Yüzüklerle süslü parmaklarını saçlarının arasına daldırdı.

Güzel taşlar, bebek. Hadi konuşmaya devam et.

“Beni ciddiye almıyorsun!” dedi öfkeyle.

“Tabii ki alıyorum.” Chance sakindi. Gözlerini havuzdan bir an olsun ayırmıyordu. “Seninle her şeyi paylaşmadım ama ben de boş durmadım.”

“Eee, ne düşünüyorsun?” dedi Madison şirret bir fısıltıyla.

Kulaklarımı dört açtım.

“Sence de o kızda bir gariplik yok mu?” Narin hatları korku ve nefretle gerildi. “Gerçek bir ezik olmasının dışında?”

Chance’in cevap vermesi uzun sürdü. “Kıza hakaret edip durma. Ne gördüysen gördün. Benim de bazı şüphelerim var. Ama ikimizin elinde de kanıt yok.”

“Tory karanlık bir büyünün etkisinde bence,” dedi Madison dehşetle. “Acaba cadı filan mı? Sana gözlerinde şeytanı gördüm diyorum. Kesinlikle normal değildi.”

Beni bir titremedir aldı.

En büyük korkum gerçek olmuştu.

Madison gözlerimi görmüştü. Chance bundan da fazlasına tanık olmuştu. Oturmuş, beni çeğiştiriyorlardı.

Kim bilir belki de beni tuzağa düşürmek için planlar yapıyorlardı.

Kâbus.

Chance boş durmadım derken neyi kastediyordu? Daha fazlasını öğrenmeliydim.

Göz ucuyla Hi’la Shelton’ın bahçeye çıktığını gördüm. Ağaçların arkasındaki bir banka yöneldiler. Az sonra, Ben de onlara katıldı. Bana arkalarını dönerek oturdular ve sandviçlerini çıkardılar.

İki grup da beni görmüyordu.

Birden aklıma bir fikir geldi. Sürüm yakınımıdaydı ama Coop eksikti.

Sakın yapma.

İçin için korksam da fazla düşünmedim.

Gözlerimi kapayıp zihnimde boş bir yer aradım. Beni diğer Viraller'e bağlayan alevli ipleri gözümün önünde canlandırdım. İşte oradaydılar. Mesafe yüzünden belli belirsizdiler. Shelton, Hi ve Ben'in ışık patlamasının etkisinde olmaması da bağı zayıflatıyordu tabii. Coop ise bir hayalden ibaretti.

Yeterince güçlü değilsin. Bu kötü bir fikir olabilir.

Olumsuz düşüncelerime aldırmadan, daha önce hiç yapmadığım bir şeyi denedim.

Gözlerimi açtım. Odağımı havuz kenarındaki bankta oturan çiftle sınırlandırdım.

Chance ve Madison. Madison ve Chance.

Bilincimi onlara yöneltip zihinlerini aradım.

İçime bir sıcaklık yayıldı. Kafatasıma cam kırıkları saplandı. Acıya aldırmadan düşüncelerimi dışarı yönlendirdim.

Dünya bulanıklaştı. Kafam vücudumdan ayrıldı sanki. Gözlerimi kapadım.

Bu bilinçaltı boşluğunda iki kabarcık belirdi.

Zihnimi onlara doğru ittim. Biriyle bağlantıya geçtim.

Kulakları sağır edici bir vızıltı duydum. Sonra Madison'ın sesi kafamın içinde patladı. Kelimeler anlayamayacağım kadar karışıktı.

İşe yarıyor! Düşüncelerini duyabiliyorum!

Biri bağırırdı.

BUM.

Gözlerimi açtım.

Çılgılığın içeriden mi yoksa dışarıdan mı geldiğinden emin değildim.

Madison üzerinde akrepler geziniyormuşçasına kollarına vurdu. Ürkmüş bir hayvan gibi sağa sola bakındı.

Ağaca yaslandım. Neyse ki beni gizliyordu. Arkamı döndüğümde diğer Viraller'in hayretle bana baktığını gördüm.

Bilincim bir paket lastiği gibi koptu.

Karanlığa yuvarlandım.

Uzaktan sesler geldi.
 “Gördünüz mü? Bu sefer başardı!”

“Hemşireyi çağırırsak mı? Ya da bir ambulans?”

“Onlara ne söyleyeceğiz?” diye tısladı üçüncü bir ses.
 “Arkadaşımız telepati kurmaya çalışırken bayıldı mı diyeceğiz?”

Konuşulanları hayal meyal duyuyordum. Eski bir denizaltıdan gelen telsiz mesajları gibi. Onları engelleyip bulanık bilinçsizliğimde kalmak için çabaladım.

Ama sesler yakamı bırakmadı.

“Ne düşünüyordu acaba?” Sesin sahibi öfkeliydi. Ben. Şu tatlı huzuru bozmaya çalışıyordu.

Ben. Neden bu kadar kızdı?

“Çok ileri gitti!” dedi biri sıkıntıyla. *Shelton*. “Ya geri döremezse?”

Gözlerim iradem dışında açıldı. Üç kafa bana doğru eğilmişti. Fonda parlak gün ışığı vardı. Bir an cennete gittiğimi sandım.

Ve bununla birlikte bilincim yerine geldi.

Usulca inledim.

“Uyanıyor!” dedi Hi heyecanla. “Tor? İyi misin? Bitkisel hayata girdiyse gözlerini kırıştır.”

“Ağzından yel alsın,” dedim çatlak bir sesle. Ufacık bir cümle bile gücümü tüketmeye yetmişti. Yeniden bayılacağımı sandım.

“Yardım edelim de otursun,” dedi Shelton. “Ben, su getir.”

Ben koşarak uzaklaşırken Hi’la Shelton beni oturttu. Başım zonkluyordu. Üstüme kusmaktan korktum.

Etrafıma bakındım. Okuldaydım. Bahçede. Ana girişin hemen ilerisinde.

Dudaklarımı yaladım. “Saat kaç?”

“Öğle teneffüsü bitmek üzere,” dedi Hi. “Tam iki dakika baygın kaldın.”

Shelton beceriksizce koluma vurdu. “Neler oldu?”

“İşidim ve zihinlerini okumaya çalıştım,” dedim. Yalan söylemeyecek kadar şoktaydım.

Shelton kulak memesini çekiştirdi. “Chance’la Madison’ın mı? Kafayı mı yedin?”

“Olabilir.” Öksürüp tükürdüm. “İşe yaramadı.”

“Madison ondan mı çıldırdı?” Shelton bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. “Sen bayıldıktan iki saniye sonra okula koştu.”

Hi alnını ovuşturdu. “Ebelenmedin değil mi?”

“Bilmiyorum.” Dik durmaya çalıştım. “Ama sanmam.”

Bilincimin kabarcığa değdiği anı hatırlamaya çalıştım. Karşımdakinin Madison olduğunu biliyordum. Bir an düşüncelerini anlamasam bile tanımıştım.

Madison ne hissetmişti acaba? O da beni tanımış mıydı?

Nasıl yaparım bu aptallığı?

“Nasıl yaparsın bu aptallığı?”

Ben suyu açıp dudaklarıma yaklaştırdı. Bir yudum alıp çimlere tükürdüm.

Ben’le aynı fikirdeydim ama bunu asla itiraf etmeyecektim.

“Benim hakkımda konuşuyorlardı. Benden şüpheleniyorlar. Ne bildiklerini öğrenmek istedim.”

“Hiç hoş değil.” İşin şaşırtıcı yanı, bunu söyleyen Hi’di. “Zihinlerine sızmaya çalıştın. Fazla ileri gittin.”

“Zaten yapamadım.” Gururum yüzünden haklı olduklarını söyleyemesem de, ani bir dürtüyle hareket ettiğim için pişmandım. Son günlerin yoğun baskısı yüzünden mantığım körelmişti.

Zil çaldı. Arkadaşlarım bir kez daha sağlığını sorguladı.

“İyiyim,” dedim. “Sınıfa gitmeme yardım edin.”

Gözlerim odaklanamıyordu. Kafamın içinde pinpon topları zıplıyordu sanki. Midem buruluyordu. Yine de daha fazla ilgi çekmemeye kararlıyım.

Bunu kendine sen yaptın. Şimdi de cezayı çekeceksin.

Hi, Shelton ve Ben’in yardımıyla okula girdim.

Uzun bir öğleden sonra beni bekliyordu.

Evin basamaklarını çıkarken içimden şükrettim. Kurtulmuştum. Birkaç dakika içinde yatağımda olacaktım.

Madison’la yaşadığımız olayı enine boyuna düşünmeye fırsat bulamamıştım. Sınıfta dik oturmaya çalışmak bütün enerjimi tüketmişti. Ama sokak kapısında anahtarlarımı çıkarırken nihayet olanları gözden geçirdim.

Telepatim neden yarıda kesilmişti? Sürü yanımda olmadığı için mi? Bizimkiler o sırada ışımadığı için mi? Yoksa Coop'un yokluğu mu etkili olmuştu?

Başıma saplanan müthiş sancı bu deneyin tehlikesine işaret ediyordu.

Dersimi almış mıydım? Büyük olasılıkla, hayır.

Aksine, güçlerimin sınırlarını şimdi daha çok merak ediyordum.

Kafamın içinde görüntüler çaktı. Golf sahasının karanlığı. İncecik, parlak bir tel. Coop'un gözlerinden kendimi görüşüm.

Ne umuyordum? Düşmanlarımın zihinlerine gizlice girmeyi mi?

İçimi bir huzursuzluk kapladı. Ne kadar yanlış bir düşünceydi.

Ama Madison'ın düşüncelerine dokunmuştum. Sadece bir anlığına olsa bile. Demek ki mümkündü.

Sonra bir güç beni dışarı itmişti. Ama bağlantıyı nasıl kurduğumu bile bilmezken sorunun sebebini anlamam imkânsızdı.

Bunları sonra düşün. Şimdi sırası değil.

Yorgunluktan gözlerim kapanıyordu.

Whitney'i görünce bozum oldum.

"Selam, hayatım," diye şakıdı. Lavanta rengi babetleriyle halıda âdeta dans ederek bana doğru yürüdü. "Sana bir sürprizim var!"

"A-a, nedir?" dedim sahte bir merakla. Az kalsın uykusuzluktan ağlayacaktım. Yatağında horlayan Coop'a imrenerek baktım.

Whitney yemek masasında duran büyük, beyaz kutuyu gösterdi.

“Elbisen hazır,” dedi ulusal önem arz eden bir meseleden bahseder gibi. “Üzerinde görmek için sabırsızlanıyorum.”

Ayyyyyy!

Lanet elbise tamamen aklımdan çıkmıştı.

Whitney haftalardır onu anlatıyordu. Laf arasında çok pahalı olduğunu hatırlatıp duruyordu. Ayrıca son modaydı ve öyle herkesin kolayca ulaşabileceği bir parça değildi. Butikçi arkadaşı tadilat fikrine sıcak bakmamıştı. Sonuçta onu ödünç alıyorduk. Ama Whitney ısrar etmişti ve kendisi bu konuda dünya şampiyonu olabilirdi.

Ve işte elbisem buradaydı.

Sanki umurumdaymış gibi!

“Sonra deneyelim,” dedim. “Bugün bir sürü dersim vardı. Biraz kestireyim, yemekten sonra giyerim. Söz.”

Yemekten sonra defile önerisi Whitney’i hemen tavladı. “Müthiş bir fikir!” dedi inci dişlerini gözler önüne sererek.

Güm! Güm! Güm!

“Tory!” diye bağırdı Kıt kapımın önünden. “Kalk hadi. Saat yedi oldu. Yemek hazır.”

Kâbusumdaki sivri dişlerin ve altın sarısı gözlerin arasında sesini bir uğultu gibi duydum. “Ne?” diye mırıldandım peltek bir sesle.

“Yemek hazır. Whitney bir sürpriziniz olduğunu söyledi.”

Rüyalar âlemindeki kâbusumun yerini gerçek dünyadaki aldı.

Babamın sevgilisi için mankencilik oynamak istemiyordum.

“Geliyorum,” diye homurdandım.

Banyoya gidip yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım ve aşağı indim. Whitney’le Kit masada salata yiyordu.

“Prensesimiz de geldi!” dedi Whitney iskemlesinde zıplayarak. “Nasıl? Heyecanlı mısın? Ay, bu gece uyuyabilecek misin çok merak ediyorum. Kendi balomdan önce iki gün gözüme uyku girmemişti.”

“Umarım uyurum,” dedim diplomatça. Uyuyamasam bile nedeni şu aptal balo olmayacaktı. “Coop nerede?”

“Misafir odasında ödül kemiğini kemiriyor,” dedi Whitney. “Defileden sonra çıkarırız.”

Kit çatalını bana doğru salladı. “Sabah Hudson beni görmeye geldi.”

“Öyle mi?”

“Ben’le Altıncı Bina’da dolaşırken yakalanmışsınız.”

Whitney hemen onaylamaz bir ifade takındı.

“Düşündüğüm şeyi sorma sakın,” dedim öfkeyle ve Whitney’e ters bir bakış fırlattım. Hemen başını eğdi. “Boş bilgisayarlardan birini kullanıyorduk. Iglehart denen yılan geldi ve bize saçmasapan imalarda bulundu.”

“Duydum.” Kit gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. Yoksa bana mı öyle geliyordu? “Ziyaretçi listesini imzalamanız gerekirdi. Neden yapmadınız? En azından benden izin isteyebilirdiniz. Bu arada bilgisayara neden ihtiyacınız vardı sorabilir miyim?”

“Hani bir projeden bahsetmiştim ya? Onun için.” Hiç düşünmeden sıraladığım yalanlar beni bile rahatsız etmişti. “Birkaç dergi karıştırmamız gerekti. LAAE’nin birçoğuna bedava giriş izni var. Bana inanmıyorsan, kontrol edebilirsin.”

Sakın yapma.

“İyi, peki,” dedi Kit tabağına yeşil fasulye koyarken. “Ama Hudson’la karşı karşıya gelmek istemiyorum. Bir dahaki sefere ziyaretçi formunu doldurun.”

“Tamam. Özür dilerim.” Kit meseleyi daha fazla kurcalamadığı için rahat bir nefes aldım. “Aslına bakarsan, Hudson’ı görmemek için lobiye uğramadık.”

“Genç bir kız genç bir erkekle baş başa kalmamaya özen göstermeli,” dedi Whitney elini göğsüne götürerek. “Siz masum düşünseniz de başkaları dedikodu yapabilir.”

Başıma iş açabilecek bir konuyu ucuz atlattığım için cevap vermedim.

Yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyordum. Sonuçta LAAE Kit’in bölgesiydi. Tuzak silahların kimin adına kayıtlı olduğunu bile biliyordu belki de. Ama Oyunbaz’la mücadelemizden bahsetmeden bu konuya nasıl gireceğimi kestiremiyordum.

Birçok risk vardı. LAAE’deki herkes güvenilir olmayabilirdi. Tek bildiğimiz Oyunbaz’ın orada çalıştığıydı. Daha detaylı bilgi edinene kadar elimiz kolumuz bağlıydı.

Ve doğrusunu isterseniz, Kit sır tutabilen biri değildi. Benim aksime, insanlara çabuk güveniyordu. Dolayısıyla kendi sezgilerime daha çok güveniyordum.

“Yemeği getireyim,” dedi Whitney. Mutfaktan lazanya tabağıyla döndü. Kit’le ikisinin tabaklarını doldururken, bana ufak bir parça koydu. Sırıtıp göz kırptı. “Göbeğin çıksın istemeyiz değil mi?”

O an evden kaçmayı düşündüm. Gezgin bir sirke katılmayı. Annemin biraz birikmişti vardı. Tempe teyze de bana az bir

miktar aylık bağlamıştı. Birileri fark edene dek Singapur'da olurdum.

Ama bunu yaparsam Oyunbaz kazanırdı. Ailem bile tehdit altındayken sorumsuzluk edemezdim.

Oyunu oynamaktan başka çarem yoktu.

Tehdidi zamanında fark edeceğimi umuyordum.

Bu sırada kendimi küçük düşürmeyeceğimi ya da Whitney'i öldürmeyeceğimi de umuyordum.

Derin bir ah çekmemek için kendimi zor tutarak tabağımı kenara ittim. "Gidip şu elbiseyi giyeyim."

Whitney kuyruğuna basılmış fare gibi cıyıkladı.

S onraki yirmi dört saat göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Uyudum. Uyandım. Okula gittim. Eve döndüm. Yemek yedim. Deodorant sürdüm. Elbiseyi giydim. Biraz daha deodorant sürdüm. Whitney'in saç ve makyaj saldırılarına maruz kaldım. Altı kişi cipe doluştuk ve yola koyulduk.

Bütün gün oyunu düşünmüştüm. Oğlanlarla bir kere öğle yemeğinde, bir de okuldan sonra buluşmuştuk. Kale teorime hâlâ şüpheyle yaklaşıyorlardı. Ama kesin olan bir şey vardı ki bu gece bu iş bitecekti. Ya Oyunbaz'ı yenecektik ya da sonuçlarına katlanacaktık. Bu düşünce sinirlerimi geriyordu.

Kit'le Whitney öndeydi. Ben arka koltukta, Hi'la Ben'in arasında oturuyordum. Shelton en ufak tefeğimiz olduğu için en arkadaki küçük bölmeye sığışmıştı.

Arkadaşlarım iyi görünüyordu. Huzursuz ama iki dirhem bir çekirdek.

Ben'le Shelton siyah smokinleri ve bellerindeki kuşaklarla klasik James Bond tarzını benimsemişti. Özellikle Ben çok

yakışıklı olmuştu. Resmi kıyafeti bronz tenini, siyah saçlarını ve koyu kahverengi gözlerini ortaya çıkarmıştı. Hiç durmadan eliyle bacağına tempo tutuyordu.

Hi tabii ki şaşırtmamıştı. Beyaz, ipek astarlı mor kadife bir smokin giymişti. Tarzını yelek, kravat, eldivenler ve pantolon askısıyla tamamlamıştı. Silindir şapkasıyla bastonunu da unutmamak lazımdı tabii. Whitney onu görünce az kalsın bayılıyordu.

Citadel'e ulaşmamız yarım saat sürdü. Kit, Hagood Kapısı'ndan girdi ve Remembrance Bulvarı'nda yavaşladı. Sağımızda taş binalar belirdi. Kampüsün ortasındaki pisti de içine alan dikdörtgen şeklindeki açıklığın bir kenarını oluşturuyorlardı.

"Jason'la nerede buluşacağız?" diye sordu Kit.

"Mark Clark Binası'nın önünde," dedim. "Hemen misafir otoparkının orada."

Hi karşı taraftaki üç katlı kışlalara baktı. "Burası tam bana göre. Üniformalara ve uygun adım yürümeye bayılırım."

Shelton kıkırdadı. "Bu okulda seni çiğ çiğ yerler, dostum. Beş dakika bile dayanamazsın."

Hi smokininin kadife kolunu çekti. "Saçmalama. Onur. Görev. Saygı. Bunlar klasik Stolowitski değerleridir. Burada bir lider olabilirim."

Kit otoparkı ararken Whitney arkasını döndü. "Hayatım. Citadel güneyin en saygın harp okulu. Disiplin buranın baş kuralı. Öğrencilerden hem akademik başarı hem de fiziki dayanıklılık bekleniyor. Dolayısıyla bir kere daha düşün derim. Ah! Takdim balosunun burada düzenlenmesi ne büyük bir onur!"

“Tamam,” dedi Hi. “Ders çalışacağım, sınav çekeceğim ve savaş taktikleri öğreneceğim. Hepsini yapabilirim. Hem gri renk beni çok seksi gösteriyor.”

Kit kıs kıs güldü. Whitney dudaklarını büzdü.

Kit, Summerall Şapeli’nin karşısına park etti. Teker teker arabadan indik.

“Burası iyi bir okul.” Ben gecenin başından beri ilk kez konuşuyordu. “Citadel 1842’den beri Charleston’ın önemli bir parçası. Buraya kaydolmak orduya katılmakla eşdeğer. Her sabah ve akşam antrenman var. Derslerin yanı sıra liderlik ve silahlar konusunda da eğitim veriyorlar. Yemekler bile ordudaki gibi.”

“Hayrola?” dedim. “Kaydolmayı mı düşünüyorsun?”

İlgisi beni şaşırtmıştı doğrusu. Şimdiye kadar Ben’in ağzından askeri eğitimle ilgili tek laf duymamıştım. Birden liseden sonraki planlarını bilmediğimi fark ettim.

Omzunu silkti. “Sadece iyi bir okul olduğunu düşünüyorum.”

“Mükemmel,” dedi Hi silindiri şapkasını düzelterek. “Kafanı tıraşlayıp tören alaylarına katılıyorsun. Genç bir erkeğin bireyselliğini ifade etmesi için ihtiyacı olan her şey burada var.”

Ben ona öfkeyle baktıysa da dilini tuttu. Destek hiç beklemediği bir yerde geldi.

“Benjamin haklı,” dedi Whitney. “Charleston’ın ileri gelenleri hep buradan mezun.”

O sırada gölgelerin arasından biri çıktı. “Herkes Victoria’yı takdim etmeye hazır mı?”

Hi el çırpı. “Bizim kız gecenin yıldızı olacak. Elli dolar koyuyorum, beyler. Var mı artıran?”

Ben ensesine bir şaplak attı.

Jason'ın smokini Kit'inkinin aynısıydı. Siyah yelek giyip siyah, uzun kravat takmıştı. Kuzey Avrupalı yüz hatları ve beyaza yakın sarı saçlarıyla Ben'in tam zıddı bir profil çizse de, en az onun kadar çekiciydi. Smokinli erkeklere karşı zaafım vardı galiba.

Jason arkasındaki binayı işaret etti. "Girelim mi?"

Fenerlerle aydınlatılan yoldan üç katlı kaleye girdik. Lobinin tam karşısındaki büyük merdivenden ikinci kattaki çift kanatlı kapılara ulaşılıyordu. Onların ötesinde mermer balo salonu vardı.

Shelton usulca ısıklık çaldı. "Vay canına!"

Salon balo için süslenmişti. Duvarlarda drapeli ipek kumaşlar asılıydı. Masaların ortalarında çiçek düzenlemeleri vardı. Cam fanusların içinde altın rengi mumlar yanıyordu. Tavandan sarkan dev kristal avize salonda ışık oyunları yaratıyordu. Bu ortamı sadece *süslü* diye adlandırmak Taylor Swift birkaç tane albüm sattı demekle eş değerd.

Odanın arkasına sıra sıra iskemleler yerleştirilmişti. Ortadan üç kişinin yan yana yürüeyebileceği genişlikte bir podyum geçiyordu. İskemlelerin arkasında zemini parke bir dans pisti vardı. Kenarındaki podyumda on kişilik orkestra *Take Me to the River*'ı çalıyordu. Dans pisti şimdiden doluydu.

Köşelere yerleştirilen açık büfelerde meyve dilimleri, keçi peynirli toplar, karides kokteyller ve Tay usulü tavuk şişler vardı. Hepsinin de etrafı kalabalıktı.

Bir düzine kotilyon etkinliğine katılmıştım. Ama bu hepsini gölgede bırakıyordu. Balo salonu bir kraliyet düğününe bile ev sahipliği yapabilecek kadar görkemliydi. Ne israf. Massachusetts'taki arkadaşlarım burayı görse şoka girerlerdi.

Yutkunup elbisemi çekiştirdim.

Whitney bu sefer kendini aşmıştı. Üzerimde önceki geceye kadar adını bile duymadığım Tadashi Shoji tasarımı, straplez bir ipek elbise vardı. Doğrusunu isterseniz, modayla hiç aram yok. Zorlasam ancak iki tasarımcının adını sayabilirim.

Yere kadar inen elbisenin yakası kalp şeklindeydi. Whitney beni inciler, pırlanta küpeler, dirseklerime kadar gelen saten eldivenler ve gümüş rengi sandaletlerle süslemişti.

Saçlarımı gevşek bir topuz yapmıştık.

Kabul etmeliydim ki kendimi beğenmiştim.

Whitney'in elbisesi benimkiyle tezat yaratması için özellikle seçilmiş gibiydi. Koyu bordoydu ve derin bir dekoltesi vardı. Eteği de uzun değildi tabii. Etrafa bakınırken bütün bakışların ona çevrildiğini fark etmemiş gibi yaptım.

Birçok tanıdık yüz vardı. Resmi üniformalı birkaç orta yaşlı erkek gördüm. *Citadel mezunları*.

Kadınlar satenden pelüşe pek çok farklı tarzda kumaştan elbiseler içindeydi. Uzaktan bakıldığında tam bir renk cümbüşü oluşturuyorlardı.

Ama adaylar bembeyaz giyinmişti.

Charleston'ın en zengin insanları ellerinde minik tabaklarla buram buram müsriflik kokan salonda dolanıp birbirlerini çekiştiriyordu.

Ben kaşlarını çatı. Shelton kravatını çekiştirdi.

Onlar da ortamla ne kadar alakasız olduğumuzu fark etmişti. Burada yabancı topraklardaydık.

Sadece Hi rahattı. Bir komedyen edasıyla bastonunu çevirip duruyordu.

Saate baktım. Yediyi çeyrek geçiyordu. Oyunun bitmesine iki saatten az kalmıştı.

Aradığım cevapların birdenbire aklıma geleceğiyle ilgili ümidim tükenmek üzereydi. Saten eldivenlerin içindeki ellerim terlemeye başladı.

“Gel, sevgilim.” Whitney, Kit’i balo salonunun sol tarafındaki kanatlı kapılara doğru çekiştirdi. “Burada kalabalık etmeyelim. Velilere ayrılan salona gidelim.” Bana göz kırparak Kit’le birlikte uzaklaştı.

Derin bir nefes aldım.

Bu binada bir bomba vardı. Hedef baloydu.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Diğer Viraller’le konuşmak için döndüm ama son anda dilimi tuttum.

Jason tam yanımda dikiliyordu. Daha da beteri, Ben’le pis pis bakışıyorlardı. Aralarına girdim.

“Kendinize gelin. Burada olay çıkaramazsınız.”

Ben’e ters bir bakış fırlattım. “İş birliğimiz önemli,” diye fısıldadım. “Dikkatini dağıtma.”

Kıpkırmızı kesildi ve başını salladı. Sonra hepimizi şaşırtarak elini uzattı. Jason kısa bir duraksamanın ardından onunla el sıkıştı. Shelton’la Hi’in rahat bir nefes aldığını gördüm.

“Tabii ki,” dedi Jason. “Senin için önemli bir geceyi mahvedecek kadar düşüncesiz değiliz.”

“Güzel. Önce şöyle bir dolaşalım. Sonra dikilecek bir yer buluruz.”

Adaylar elbiselerini kıyaslayıp dedikodu yapmak için küçük gruplar hâlinde toplanmıştı. Herkes kasırgadan söz ediyordu.

Katelyn'in Charleston'a uğraması beklenmese de, heyecanı hepimizi sarmıştı.

Sınıf arkadaşlarımızla selamlaştık. Elbiseme birkaç övgü bile geldi. Neredeyse gururla şişinecektim ki, Jason'ın varlığını hatırladım. Bu sıcak karşılamanın sebebi onun popülerliği olsa gerekti.

Shelton huzursuzdu. Hi onun aksine, yoluna çıkan herkese şapkasını çıkararak selam veriyordu. Birkaç kişi gözlerini devirdi ama geri kalanlar kıkırdayıp onu eğilerek selamladı. Hi istisnasız herkese gülümsüyordu.

Salonun yarısına gelmiştik ki Mahşerin Üç Atlısı'ndan ikisini gördüm. Ashley'yle Courtney köşedeki masalardan birinin başındaydı. Etrafları kavalierleriyle çevriliydi ve göz alıcı görünüyordlardı. Ashley beni görünce eliyle ağzını kapatarak yanındakilere fısıldadı. Gruptan kıkırtılar yükseldi.

Kulaklarım yanmaya başladı.

Evet. Bu kokarcalar beni hâlâ üzebiliyordu.

Ben kaşlarını çatı, ama kolunu yakaladım. "Boş ver. Daha önemli işlerimiz var."

"Sen onlara bakma," dedi Jason ve odanın karşısındaki bir masayı gösterdi. "Gelin, şuraya kamp kuralım."

Vera Wang'lerle Dior'ların arasında güçlkle ilerlerken kendimi Madison'la omuz omuza buldum. O kadar yanıktı ki, beyaz elbisesinin içinde bir fotoğraf negatifine benziyordu. Pırlanta kolyesi yıllık bursum kadar ederd. Hatta belki daha fazla.

Of, yine mi?

Bu sefer beni görünce öyle böyle korkmadı.

Gözleri yuvalarından fırladı. Geri geri yürürken arkasındaki Chance'e çarptı. Ama oralı bile olmadı ve koşarak salondan çıktı.

Madison'ın kaçışını fark edenler olmuştu.

Fısıltılar duydum. Kayıkçı Kız'dan bahsediyorlardı. Yat kulübünde Madison'a meydan okuyan Ada Kızı'ndan.

Bazıları gülüyordu. Bazıları beni nefretle süzüyordu.

"Devam edebilir miyiz?" dedi Shelton. "Kalabalıkta daralmaya başladım."

"Balo kraliçesi gibi sırt ve el salla," dedi Hi ve kendi tavsiyesini uygulayarak yürüdü. Diğerleri de onu izledi.

Peşlerinden gidiyordum ki Chance yolumu kesti. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Başımı salladım. Ben bir an duraksadıysa da ötekilerin yanına doğru ilerlemeye devam etti.

"Dikkat çekmeyi iyi biliyorsun." Smokin yerine siyah bir takım giymişti. Film yıldızlarına benziyordu.

Omuz silktim. "Madison'ın nesi var? Beni her gördüğünde kaçacak delik arıyor."

"Senin bir cadı olduğunu düşünüyor."

Şaşkın bir ifade takındım.

"Biliyorum. Ama geçen gün okulda ruhunu ele geçirmeye çalıştığını söyledi. Öğle teneffüsünde bahçedeydik. Birden tuhaf davranmaya başladı. Sonra konuştuğumuzda da bunu söyledi."

Kaskatı kesildim.

Madison beni hissetmiş! Zihnine girmeyi başarmışım!

Chance beni dikkatle izliyordu. Belki de bir açık vermemi bekliyordu.

Dikkat et.

Zoraki güldüm. “Hayatımda duyduğum en saçma şey.”

Omzunu silkti. “Kavalyesi olarak sırrını saklamalıydım. Hata ettim.”

“Merak etme. Kimseye söyleyecek değilim.”

“Teşekkürler.” Konuyu değiştirdi. “Partime geliyor musun? Efsane olacak.”

Başımı yana eğdim. “Sanmıyorum.” Çok beklersin.

“Tüh. Özleneceksin.”

Birden bu konuşma bana gerçek dışı geldi.

Bir psikopat bizimle oyun oynuyordu. Şu anda o lanet bombayı arıyor olmalıydım. Oyunu kazanamazsak buradaki herkesle birlikte ölecektik.

Ama ben Chance Claybourne’la çene çalıyordum.

Neden? Chance bana neden dostça davranıyor?

Senden şüphelendiğini unutma.

Esnemesini güçlükle bastırdı. “Bu tür etkinlikler feci sıkıcı oluyor. Dua et açılışı yapıyorsun. Yoksa dakikalarca sıra beklemek zorunda kalacaktın.”

“Ne? Açılışı ben mi yapıyorum?” dedim panikle. “En gençleri olduğum için mi?”

“Hayır, Bayan Brennan.” Siyah, ipek kravatını düzeltti. “Alfabe sırasına göre çıkacaksınız. Ashley ilk olmamak için yalvardı.”

Harika. Daha ne yapmam gerektiğini bile bilmezken podyuma ilk çıkanlardan olacaktım. Bir de Ashley meselesi vardı tabii. O kızın her davranışından şüpheleniyordum.

Chance’i soru yağmuruna tutmaya hazırlanırken gözüme bir şey ilmişti.

Nefesimi tuttum.

Az kalsın kalbim duracaktı.

Balo salonunun ana girişine beyaz ve sarı kurdelelerle bir süs yapılmıştı. İpek şeritler kıvrılıp bükülerek bir pano oluşturuyordu. Tam da podyumun bittiği yerin üzerine denk gelecek şekilde asılmıştı. Arkama bakmasaydım hayatta fark etmezdim.

Doğan bir güneş.

Aziz Benedict heykelinin sarıldığı kumaştaki desen.

Mepkin Manastırı'ndaki anıtmezara da aynı desen kazınmıştı.

"Dünyadan Bayan Brennan'a," dedi Chance elini gözlerimin önünde sallayarak. "İyi misin?"

Hayır.

"Evet. İlk sırada olduğumu duyunca şaşırdım."

"Merak etme. Eminim herkesi kendine hayran bırakacaksın. Sonra görüşürüz." Madison'ı bulmak için uzaklaştı.

Güneşe baktım.

Oyunbaz'ın sembolü.

Tesadüf olması imkânsızdı.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, başkalarının da duyacağından korktum.

Doğru yerdeydik.

Herkes tehlikede idi.

Viraller'i bulmak için koştum. Acele etmeliydik. Zaman geçiyordu.

Saat dokuzda hepimiz ölecektik.

Kalenin dışında hava durgundu. Ilık ve boğuk. Gece nefesini tutuyor gibi. Dolunay bahçeyi aydınlatıyor ve eski kampüsün karşısında gölgeler oluştuyordu.

Taş binadan gelen hafif gürültü yakınlardaki meşe ağacına tüneyen kargaları ürküttü. Geceye müzik ve kahkaha sesleri yayıldı.

Kapı hışırdayarak açıldı ve tok bir ses çıkararak kapandı.

Kapüşonlu biri dışarı çıktı. Kahverengi, uzun bir pelerin giymişti.

Akşam esintisini içine çekmek için duraksadı.

Düzenegi kurmuştu.

Bütün parçalar yerli yerindeydi.

Her şey plana uygun ilerliyordu.

Oyunun sonuna gelmişlerdi. Oyuncular kazanacak mıydı?

Ay ışığının aydınlattığı yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. *Hayır.*

Beyaz ellerini heyecanla ovuşturdu. Çocuksu bir neşeyle kendi etrafında döndü.

Kargalar onu tedirgin gözlerle izledi.

Kahverengi kapüşonun altından tüyler ürpertici, tiz bir kıkırtı yükseldi.

Kargalar bu ürkünç sestten rahatsız olarak geceye doğru kanat çırpıtlar.

Kapüşonlu karaltı birden durdu. Dua edercesine eğildi. Saniyeler geçti.

Sonra usulca başını salladı. Tam iki kere. Basamakları ikişer ikişer indi. Arkasını dönüp parmağını binaya doğru uzattı.

“Zaman dolmak üzere!”

Koşar adımlarla binanın köşesini dönüp geceye karıştı.

43

Viraller'le derhâl yalnız kalmalıyım.

Ama Jason bizim masada takılıp kalmıştı. Bir de üstüne kıtlıktan çıkmış gibi tıknıyordu.

Plan yapacak zamanım olmadığı için kestirmeden gittim.

“Bize bir dakika izin verebilir misin, Jase? Morris Adası'yla ilgili bir konu var.”

Bana tuhaf bir bakış fırlattı ama üstelemedi. “Tabii. Ben de gidip bizimkilere merhaba diyeyim.”

“Teşekkürler.” Uzaklaştığında arkadaşlarıma eğildim. “Bomba burada!”

“Ciddi misin?” dedi Hi. “Nereden anladın?”

Girişteki panoyu gösterdim.

“Ah,” dedi Shelton. “Kahretsin.”

“Aynısı,” diye mırıldandı Hi.

Ben yavaşça başını salladı.

“İnanamıyorum.”

“İnan. Bomba bu binada.”

“Nasıl bulacağız?” diye sordu Shelton gözlerini salonda dolaştırırken. “Ne bir ipucu var ne de bir tahminimiz.”

Hi’a bakıp parmaklarımı şaklattım. “Notları çıkar.”

Ceketinin cebinden bir kâğıt tomarı çıkardı. “Kaç kere baktık. Hiçbir yere varamadık.”

“Olsun,” dedim. Birbirimize sokulup bulunduğumuz yerleri ve öğrendiklerimizi okuduk.

Oyunbaz son mesajında cevabın bunların arasında gizli olduğunu yazmıştı.

Bulabilene aşk olsun!

Ben ceketini çıkarıp bir iskemleye astı. “Her yeri arıyoruz. Tepeden tırnağa. Herkes kendine bir bölge seçsin.”

“Tamam,” dedim hevesle. En azından elimiz kolumuz bağlı oturmayacaktık.

Tam o sırada, Kit’le Whitney yanımıza geldi.

“Tory, bebeğim,” dedi Whitney. “Gel de Kadınlar Komitesi’ndeki hanımlarla tanış. Baban onları cazibesıyla o kadar etkiledi ki seni merak ettiler.”

Kit kıpkırmızı kesildi. “Hiç sanmam. Genelde işimden ötürü daha farklı bir tip beklerler. Ama Indiana Jones olmadığımı görünce hayal kırıklığına uğrarlar.”

“Ah,” dedi Whitney şuh bir gülümsemeye, “pek de mütevazı.”

“Birazdan tanışsak olur mu?” dedim. “Çocuklar tam da...”

“Ama, hayatım. Sana iltimas geçtiler. Bir teşekkürü çok görmüyorsun umarım?”

Daha sert bir cevap verecektim ki Hi araya girdi. “Sen git, Tory. Biz de açık büfeyi ziyaret edelim.” Kulağıma eğildi. “O iş bizde. Kaçabildiğinde bize katılırsın.”

Çaresiz Kit'le Whitney'in peşine takıldım. Büyüklerle konuşurken aklım fikrim oyundaydı. Bütün sorulara papağan gibi cevap verdim.

Geçen her dakika endişem artıyordu.

Resmen çılgınlıktı. Herkes tehlikedeydi ve bunu sadece biz biliyorduk.

Haksızlık mı ediyorduk? Belki de bağırıp onları uyarmalıydık. Alarmı çalıştırmalıydık. Etrafı birlikte aramalıydık.

Kuralları çiğnersek masumlar ölür.

Oyunbaz'ın blöf yapmadığını biliyordum artık.

Birini öldürmüştü zaten. İnsanlara yine zarar verebilirdi. Sanki her yerde gözü kulağı vardı.

Oyunbaz şu anda bu odada olabilir.

Oyunu kurallarına göre oynamalıydık ama nasıl?

Daha fazla dayanamayacaktım. Diğer Viraller'e yardım etmeliydim.

Kit'le Whitney arkalarını döndüğünde kaçtım. Bizim çocukları göremeyince podyumdan ana girişe doğru koşturdum.

Sahanlıkta kararsızlıkla duraksadım.

Arkamda birini hissederek döndüm. Chance birkaç adım ilerleydi.

"Ne o? Kaçıyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Ne? Hayır." Chance beni neden izliyordu?

"Kaçsaydın seni anlardım. Çılgın bir gece olacak."

Çarpık gülümsemesinde rahatsız edici bir şeyler vardı.

Arkamdaki balo salonuna baktım. Shelton masaya dönmüştü. Göz göze geldik. Sağ tarafı gösterip bir kapıdan çıktı.

"Gitmeliyim," dedim.

Yine podyumdan geçtim. Ashley'yle Courtney'in masasından kıkırtılar yükseldi. Onlara aldırmadan Shelton'ı izledim.

Lütfen iyi haberler ver.

Shelton'ın suratını görünce ümitlerim suya düştü.

"Hi bu kattaki bütün odalara baktı. Ben de üst kata baktım. Kapıların hiçbiri kilitli değildi. Ama şüpheli bir duruma rastlamadık."

"Ben nerede?"

"Buradayım." Koşarak yanımıza geldi. "Lobiye ve birinci kata baktım. Bir şey bulamadım."

"Boruların içine bile koymuş olabilir," dedim. "Ya da döşemelerin altına saklamıştır."

"Olabilir tabii," dedi Hi ama hiç de ikna olmuşa benzemiyordu.

"Bir fikrin varsa söyle," dedim.

"Sadece..." Şapkasını çıkarınca saçları alnına düştü. "Önceki *cache*'ler hep bulabileceğimiz yerlerdeydi. İpuçları bize yerlerini söylüyordu. Sonuncusu neden farklı olsun? İzini süremeyeceğimiz bir yere bir şey saklamak Oyunbaz'ın tarzı değil."

Haklıydı. Oyunbaz da öyle demişti. Tehlike bulabileceğimiz bir yerdeydi. Aklımı çalıştırdım. Neyi atlıyorduk?

O kadar dalmıştım ki, Jason'ın yaklaştığını duymadım.

"Selam, millet," dedi. "Charleston'ı sallamaya hazır mıyız?"

Ben, Jason'ı sertçe itti. "Kaybol, ahmak. Sizin aptal balonuzdan daha önemli bir durum var!"

Jason hemen horozlandı. "Bir anlaşma yaptık, Blue. Geri bas da seni arkadaşlarının önünde utandırmayayım."

"İkiniz de kesin!" diye bağırdım. "Aptallıklarınızı başka güne saklayın."

Tam işler daha kötü gidemez diyordum ki...
Whitney kartal gibi üzerime atıldı.

“Demek buradasın?” dedi pençelerini kollarıma geçirerek. “Bir daha bana haber vermeden ortadan kaybolma. Çoktan yerini almalıydın.”

Başımı iki yana salladım.

“Vakit geldi, evlat,” dedi Kit papyonunu düzelterek. “Gidip ortalığı dağıtalım bakalım.”

“Şimdi mi?” dedim dehşetle.

“Tabii ki.” Whitney pırlantalı saatine vurdu. “Şov başlıyor!”

“Ama ben...”

Cızırtılı mikrofon sesleri geldi. Bir kadın sesi bu unutulmaz geceye katkıda bulundukları için bütün konuklara teşekkür etti.

Bütün bunlar gerçektir. Çakal kokusu alan geyik gibi donup kaldım.

Whitney kapıdan başını uzattı. “Eyvah! Sıraya girmedik. Herkes yerlerini almış.”

“Bu koridor sahanlığa çıkıyor,” dedi Kit. “Aralarından geçmek zorunda değiliz.”

“Ne duruyorsun?” Whitney beni iki eliyle birden itti. Ana sahanlığın köşesini döndük.

Büyük merdivenin orada müthiş bir heyecan fırtınası yaşanıyordu. Diğer adaylara baktım. Babaları ve refakatçileriyle sıraya girmiş, bekliyorlardı. Kuğu gibiydiler.

Kapıya asılan kalın perde balo salonunu görmemizi engelliyordu. Ashley en önde duruyordu. Madison’la Courtney daha arkadaydı.

Telaşla sağa sola koşuşturan bir kadın bizi fark edince sıranın önüne geçmemizi işaret etti. Bu arada salondan alkış sesleri geldi.

Whitney sağımı solumu çekiştirirken bir yandan da talimatlar yağdırıyordu. “Sakın unutma. Podyumda ağır ağır yürüyecek ve dönüp reverans yapacaksın. Sonra baban seni karşılamaya gelecek ve birlikte yürüyeceksiniz.”

Açık artırmaya çıkarılan taylardan farkım yoktu. Sözleri kafatasıma saplanmıştı sanki.

“Re-reverans mı?” diye kekeledim.

Kaşlarını kaldırdı. “Bir dakika. Kotilyonda Aziz James reveransını öğretmişlerdir mutlaka. Burada Texas usulü çömelerek reverans yapmıyoruz!”

“Aziz James mi?” Su gibi terlemeye başladım.

Whitney dehşetle Jason’a döndü. Ashley’nin kıkırdadığını duydum.

Jason kendini affettirmeye çalıştı. “Reverans çalışmadık. Herkesin bildiğini düşündük. Benim de aklıma gelmedi.”

Whitney gözlerini yumdu.

Başka bir kadın mikrofona geçtiğinde perdenin arkasından sesler geldi.

“Hey, millet,” diye fısıldadı perdenin arasından salonu gözleyen Hi. “Botokslu bir abla çıktı. Vakit geldi.”

Shelton topuklarının üzerinde yaylandı. Ben bana çaresizce baktı.

Binada bir bomba olduğunu biliyordum. Böyle bir tehlike söz konusuysen baloyu kim takardı? Yine de, Oyunbaz’ın sapkın planlarındansa, herkese rezil olmaktan korkuyordum.

Whitney gözlerini açtı.

Omuzlarıma yapıştı. “Beni izle.” Birkaç adım yürüyüp döndü. Derin bir nefes aldı ve suratına ısıltılı bir gülümseme oturttu.

Çenesini zarıfçe eğdi. Dizlerini kırdı ve sağ ayağını yerden sürüyerek diğerinin arkasına attı. Sol eliyle de hayali eteğini tuttu. Başını biraz daha eğdi, bir an öyle kaldı ve doğrulurken yine gülümsedi.

Vücudunu ambalaj kâğıdı gibi saran elbisesiyle bunu başara-bilmesi takdire şayandı doğrusu. Kavalyelerin onu ayran budala-sı gibi izlediği gözümünden kaçmadı.

“Anladın mı?” diye tısladı.

“Bir daha gösterebilir misin?”

Salondan alkışlar yükseldi.

“Vakit yok.” Whitney, Ben’le Jason’a baktı. “Sana hangisi eş-lik edecek?”

Bu iş giderek çığırından çıkıyordu. “Birini seçmem mi ge-rek?” diye sordum dehşetle.

Whitney az kalsın çığlık atacaktı. “Biri seni Kit’ten alıp sa-londan çıkarmalı. Hangisi yapacak?”

“Be-ben bilmiyorum.”

Gözlerimin önünde benekler uçuşmaya başladı.

Ben atılıp dirseğimi yakaladı. “Jason yapar.”

Konuşma cesaretini kendimde bulamadığım için ona gözle-rimle teşekkür ettim.

“Merak etme, göz açıp kapayıncaya kadar bitecek,” dedi Ben elimi tutarak. “Zorda kalırsan onları iç çamaşırlarıyla ha-yal et.” Kıkırdadım.

Ben Jason'a döndü. "Sen usulleri biliyorsun. Ona yardım et." Jason başını sallayıp yanımdaki yerini aldı.

Arkamdaki Kuğu Gölü geçit törenine göz attım. Ashley zaferle gülümsedi. İlk benim çıkmamı özellikle ayarlamıştı. Kendimi rezil edeceğimi umuyordu.

Bunu fark ettiğimde toparlandım.

"Yürü, dön, reverans yap ve Kit'i bekle." Perde açılırken omuzlarımı geriye yuvarlayıp sırtını dikleştirdim. "Onunla da bir tur at ve Jason gelip beni salondan çıkaracak. Doğru saydım mı?"

"Evet!" Whitney bana sarıldı. "Müthiş görünüyorsun!"

Hoparlörlerden üçüncü bir kadın sesi yankılandı.

Parmak ucuma kalkıp iki kere yaylandım.

"Hadi bakalım."

Elimi yana uzattım. Whitney parmaklarımı yakalayıp sıktı.

Podyuma çıkıp yürümeye başladım.

“B aylar, bayanlar. Karşınızda, Bayan Victoria Grace Brennan.”

Alkışlar.

Ashley arkamdan fısıldadı. “Sakın düşme, Kayıkçı Kız.”

Az kalsın gülecektim. “Havanı alırsın, sürtük.”

Hiçbir şey düşünmedim. Ana odaklandım ve elimden geldiğince dik yürüdüm. Uzun elbisemden bacaklarımın titrediği belli olmuyordu neyse ki.

Duruşumu bozmadan gülümsememin gözlerime kadar ulaşmasına izin verdim. Kollarım hafifçe büküktü. Elbisemin hatları iyice belli olsun diye onları gövdeme yapıştırmamaya özen gösteriyordum. Hepsinden önemlisi de sopa yutmuş gibi görünmemek için belli belirsiz kırıtıyordum. Dans pistinin ortasına minicik bir X oluşturacak şekilde yapıştırılan siyah bantları gördüm.

Reverans noktası.

Whitney’in hareketlerini hatırlamaya çalıştım. Kolay görünüyordu.

İlk provamı bütün Charleston'ın gözleri önünde yapmasaydım iyiymi ya, neyse.

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp işarete doğru yürüdüm.

Tam üzerinde durdum.

Döndüm.

Başarabilirsin.

Elimden geldiğince zarifçe eğildim. Zaman yavaşladı. Gözlerimi parkelere dikip Whitney'in yaptığı gibi biraz bekledim.

Flaşlar patladı. Biri öksürdü.

Salon sessizdi. Doğru yapmış mıydım? Yoksa herkes benim adıma yerin dibine mi geçmişti? Kahkahalarını güçlkle mi bastırıyorlardı?

Gözlerim yerde olduğu için bir fikrim yoktu.

Kim takar? Buralarda bir yerde bir bomba var.

Parkelere bakarken birden cevabı buldum.

Oyunbaz'ın ipuçları bizi hep aynı tür yerlere götürmüştü.

Yer altına.

Derine ve karanlığa.

Pinckney Kalesi'nin altı. Toprağa kazılan bir delik. Eski bir mezar odası.

Zemin katın altına bakmamıştık. Oysa asıl tehlike orada olmalıydı.

Bomba ayaklarımın altında.

Doğrudum ve gözlerimi salonda dolaştırdım. Onlar da bana bakıyordu. Onlardan biri olmayı hak ediyor muyum diye karar vermeye çalışıyorlardı.

Biri Oyunbaz olabilir.

Kit'in gururla bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Kolunu uzattı ve birlikte podyumda yürüyüp reverans noktasına geri geldik. Eğilip yanağımdan öptü. Bir an tehlikeyi unutup babamla yaşadığımız bu yakınlaşmaya odaklandım.

Sonra Jason geldi. Elimi tutarken "Harikaydın," diye fısıldadı. Gülümseyerek beni döndürdü ve podyumda son kez süzülürken bana eşlik etti.

Alkışlar yükseldi. Sarışın, yakışıklı kavalylemle kalabalığın arasından geçerken birçok kişinin bizi takdirle süzdüğünü fark ettim. Kulağıma fısıltılar çalındı.

"Çok asil bir kız. Ailesini tebrik etmek lazım."

"Mükemmel bir reveranstı. Kimlerdenmiş?"

"Birbirlerine nasıl da yaklaşıyorlar."

"Bravo kıza! Ne güzel olmuş!"

Benden hoşlandılar.

Kabul etmeliyim ki, onaylanmak hoşuma gitmişti. Kendimi önemli bir sınavdan geçmiş gibi hissediyordum.

Öte yandan, şu zengin züppelerin onayına ihtiyaç duyduğum için kendime kıızıyordum.

Podyumun sonuna yaklaştığımızda Whitney'i gördüm. Bana çılgınca el sallarken lavanta rengi bir mendille gözlerini kurultuyordu.

İçinde bulunduğum durumun saçmalığını o zaman anladım. Jason'la balo salonundan çıktık.

Bitmişti işte. İki dakikadan az sürmüştü.

Perdeler arkamızdan kapandığında "Yürü be!" dedi Hi. "Sende yeni nesil prenseslere has bir aura var, tatlım. Tıpkı Kate gibisin. Yok, yok, Pippa."

Shelton kıkırdadı. “Podyumun tozunu attırdın, Tor. Ben senden daha çok heyecanlandım. Resmen ecel terleri döktüm.”

Kuyrukta bekleyen adaylar bize yol verdi. Ashley perdenin önünde çağrılmayı bekliyordu.

Bana pis bir bakış fırlattı. Tek kaşımı kaldırarak karşılık verdim. Güldü ve gözlerini devirerek başını salladı.

Şaşıarak aynısını yaptım.

Kabadayıların hepsi aynı.

Ben’in gözlerini üzerimde hissedince Jason’ın elini bıraktım.

“Tebrikler. Çok iyiydin,” dedi. “En çok düşmenden korktum.”

“Bana bu kadar güvendiğin için teşekkürler,” dedim alayla.

Sonra birden gerçek dünyaya döndüm.

Viraller’i sessiz bir köşeye çektim.

“Bodrumu aramalıyız!” dedim. “Oyunbaz’ın bütün ipuçları yer altındaydı. Tek ortak noktaları oydu. Son *cache* de yer altında olmalı.”

“Tory.” Shelton parmağını burnuna vurarak solumuzu işaret etti.

Jason yanımıza gelmişti.

“Oyunbaz mı?” diye sordu şaşkınlıkla. “Bodrumu aramak da neyin nesi? Siz neden bahsediyorsunuz?”

“*Dungeons and Dragons* oynuyoruz,” diye uydurdu Hi. “Ben *Unicorn Master*’ım. Tory sihirli fasulyelerimi bulmak zorunda. Yani tohumları.”

Ben saatine baktı. “Sekiz elli. On dakika kaldı.”

“Zaman yok.” Jason’ı omuzlarından yakaladım. “Sana doğruyu söyleyeceğim. Başımız ciddi belada. Bu binada bir bomba var ve dokuzda patlayacak. Onu bulmak zorundayız!”

“Bomba mı? Nerede?” Bir adım geriledi. “Sahi mi söylüyorsunuz?”

“Evet,” dedi Hi. “Bombayı bulamazsak hepimiz öleceğiz.”
Ben’le Shelton kafa salladı.

“Aman Tanrım!” Jason’ın gözleri merdivenlerde oyun oynayan bir grup çocuğa kaydı. “Koşun, herkese haber verelim!”

Başımı iki yana salladım. “Olay çıkarırsak Oyunbaz bombayı erken patlatır. Onu kendimiz bulup oyunu kazanmalıyız.”

Gözlerini kıstı. “Ne oyunu? İçki filan içemediniz değil mi? Çünkü sizi fena çarpıyor.”

Ben yumruğunu avucuna indirdi. “Hepsi doğru. Burada bir bomba var. Ya onu bulmamıza yardım et ya da bas git.”

“Tamam, sizinleyim.” Endişeli bir sesle ekledi. “Küçük kız kardeşim içeride.”

“Hadi durmayalım.” Salona çağrılmayı bekleyen adaylar ve kavalyelerin arasından merdivene koştum. Çoğu ortamın heyecanından beni fark etmedi bile. Birkaçı kafalarını iki yana salladı. *Adalı manyaklar yine bir şeylerin peşinde*, diye düşündüklerini biliyordum.

İlk kattaki lobide bodruma inen bir merdiven aradım.

“İşte!” dedi Hi. Sağ köşede bir sütunun arkasında kalan çelik kapıya koştu. “Acil çıkış merdiveni!”

Yirmi basamak indikten sonra üzerinde DİKKAT ELEKTRİK TEHLİKESİ yazan bir kapıyla karşılaştık.

Yazının altına elle sarı, basit bir resim çizilmişti. Doğan bir güneş.

Hi avucunu resmin üzerine vurdu. “İyi gidiyoruz.”

Jason resme yakından baktı. “Bunun anlamı ne?”

“Yanılmadığımı gösteriyor. Düşmanımız burada.” Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. “Saat kaç?”

“Sekiz elli beş,” dedi Ben gergin bir sesle. “Acele edelim.”

Yukarıdaki gibi bu kapı da kilitli değildi. İçeri ilk Ben girdi. Onu ben izledim. Diğerleri de peşimizden geldi.

Uzun ve karanlık bir odadaydık. Dört bir yandan makine uğultuları geliyordu. Hava sıcak ve bayattı. Bin yıllık tozun kokusu ciğerlerimi yaktı. Kontrol panellerinde minik ışıklar yanıp sönüyordu. Tepedeki eski halojen lambalar solgun bir ışık yayıyordu.

Basık ve klostrofobik bir ortamdı.

Doğru yerde olduğumuzdan emindim.

Etrafa bakındım ama şüpheli bir şeye rastlamadım. “Fikri olan?”

“İleride kemerli bir geçit var.”

Jason yolu gösterdi. Peşine takıldık. Yürürken dikkatle etrafıma bakınıyordum. Oyunbaz’ın tuzakları ne kadar sevdiğini biliyordum. Burası son *cache*’sini sakladığı yerdı. Elbette onu korumak isteyecekti.

Kemerin ardında kısa bir tünel vardı. Pis bir kapıda son buluyordu. Tokmağının altına metal talaşları saçılmıştı.

Menteşelere dokundum. “Pas. Biri yakın zamanda bu kapıyı açmış.”

Jason tokmağa elini atıyordu ki, Ben kolunu yakaladı.

“Bana bırak. Herif tuzak meraklısı.”

Jason kenara çekildi.

Ben pirinç tokmağı çevirdi.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Ardında loş bir oda vardı. Birbirimize sokularak içeri girdik.

Hi'in duvara elini uzattığını gördüm. Tepedeki ampuller yandı.

"Bakın," dedi Shelton.

Bu oda ilkinden daha küçüktü ve tel örgülü bir bölmenin içindeki iki havalandırma ünitesi neredeyse tamamını kaplıyordu. Tavandan geçen havalandırma boruları üst katlara uzanıyordu. Tek girişi bizim kullandığımız kapıydı.

Ama Shelton'ın dikkatini çeken bunlar değildi.

Odanın tam ortasında bir tele asılı kırmızı bir balon vardı.

45

Viraller hep bir ağızdan bağırdı.
“Dokunma!”

Jason ellerini kaldırdı.

“Tamam. Ama sadece bir balon.”

“Bu oyundaki her şey tehlikeli!” dedi Shelton bir judo hareketi yapacakmış gibi yaylanarak.

Balon patlama noktasına kadar şişirilmişti ve tavandan sarkıyordu. Bütün sezgilerim *Tehlike!* diye haykırıyordu.

“Kimse kıpırdamasın.” Düşüncelerimi sıraya dizmeye çalıştım. “Burası neresi?”

“Bunlar havalandırma üniteleri,” dedi Ben. “Bu da bir havalandırma odası.”

“Bu gece havalandırma açık mıydı?” diye sordum şüpheyle.

Hi başını iki yana salladı. “Çalışmalar acayip ses çıkarırlar.”

Shelton başka bir yeri işaret etti. “Şu ne?”

Tel örgülü bölmenin solunda çelik bir kutu duruyordu. Eski makinelerin aksine parlak ve yeniydi. Başımı eğip baktım.

Kutu kenarları menteşeli metal levhalardan oluşuyordu. Dışında bir hasar ya da bir işaret yoktu. Dümdüzdü. Sadece üst kısmının yüzeyinde dikdörtgen şeklinde iki tane oyuk vardı. Birine şeffaf plastik korumalı, LCD bir ekran gömülüydü. İkincisi boştu. Kalın plastik koruma, aletin içini görmemize olanak sağlıyordu.

Merakla kutuya doğru bir adım atıp parmak ucuma kalktım. Whitney'in seçtiği gümüş rengi sandaletler topuklu değildi neyse ki.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

LCD ekranın tepesine bir palyaço suratı yapıştırılmıştı.

“Bombayı bulduk!” dedim heyecanla.

“Nasıl kapatacağız?” Jason kutuya doğru yürüdüğünde onu durdurmak için atılıyordum ki üçüncü adımında yumuşak bir ses duydum.

“Yere yatın!” diye bağırdım.

Jason dışında herkes anında tepki verdi.

Balon telden düştü.

Arkamdan metalik bir gıcırta geldi.

BUM!

Işıklar titreşti. Vızıltıyı andıran bir uğultuyla yanmaya devam ettiler.

Yüzüm yere yapışmıştı. Nefesimi tutarak bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Tek gözümü açtım. Sonra diğerini. Etrafıma bakındım.

Jason yarı emekler pozisyonunda donup kalmıştı. Ben yüzüstü yatıyordu. Hi kollarını iki yana açarak yere yapışmıştı. Shelton top gibi büzülmüştü.

“Herkes iyi mi?” diye sordum. Sağımı solumu yokladım. Yaralanmamıştım. Ama beyaz, ipek elbisem kir pas içinde kalmıştı.

“Evet,” dedi Ben. Kalkıp üstünü başını silkeledi.

Jason kıpırdamadan cevap verdi. “Galiba.”

“İyiyim ama bu saçmalıktan bıktım usandım!” diye sızlandı Shelton.

Tünelden gelen ışık azaldı.

Ben kapıya koşup küfretti.

Koridordan şangırtılar geldi.

Güç bela ayağa kalktım. “O neydi?”

“Bir çeşit mazgal. Tavandan inmiş. Girişi kapamış.”

“Hayır!” diye inledi Shelton. “Kaldırmayı dene!”

Durumumuzu anlamak için o tarafa koştum. Ben tünelden çıkmamızı engelleyen parmaklıkları sarsıyordu. Elektrik odasıyla tam aramızdaydı.

“Olmuyor,” dedi Ben. “Aslında raylı. Kolayca kalkması lazım ama bir şeye takılıyor.” Bir kere daha denediğinde suratı kıpkırmızı kesildi. “Burada hapis kaldık!”

Shelton ayağını yere vurdu. “Neden durmadan yer altına giriyoruz ki? Buradan çıktığımızda ilk işim bir dağ tepesine yerleşmek olacak! En azından bir çatı katına! Sizi de evime davet etmeyeceğim!”

Sakin ol.

Havalandırma odasına geri döndüğümde, Jason eğilip kırık teli aldı. “Kahretsin.”

Balon yerde duruyordu. Onu endişeli gözlerle süzdüm. Başka tuzaklar da var mıydı?

“Kalıbımı basarım, bizi izliyor,” diye fısıldadı Shelton. Gözleri tavandan geçen borulara kaydı. “Şurada düzinelerce kamera gizli olabilir.”

Bütün bu düzende beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

Hedef baloysa bomba neden buradaydı? Burası bir kaleydi ve içinde bulunduğumuz oda yer altındaydı. Baloyla aramızda iki kat vardı.

Oyunbaz acımasızdı. En yüksek ceset sayısına ulaşmayı hedeflediğini sanıyordum. Ama patlayıcıları bodruma gömmek bu plana uymuyordu.

“Oyunbaz bizi buraya neden çekti?” diye sordum. “Özellikle bu odaya?”

“Bizi öldürmek için!” dedi Shelton büyük bir panikle. “Dışarı çıkamayacağız ve havaya uçacağız!”

Parçaları birleştirmeye çalıştım. “Ama burayı az kalsın bulamıyorduk. Ya buraya hiç gelemeseydik?”

Hi başparmağının tırnağını kemiriyordu. “Devam et.”

“Kurallara göre biz başarısız olursak masumlar ölecek.” Gözlerimi odada dolaştırdım. “Burada bir patlama olursa beşimiz de ölürüz. Yine de doğru yere geleceğimizden nasıl emin oldu?”

Shelton ellerini kaldırdı. “Ne önemi var?”

“Buradaki bir patlama binanın tamamını etkiler mi?” diye sordu Jason.

“Sanmıyorum,” dedi Ben. “Citadel sağlam bir kale. Bütün yapıyı indirmek için birden çok stratejik noktaya patlayıcı yerleştirmek gerekir.”

Hi yürümeye başladı. “Tory’ye katılıyorum. Oyunda başarılı olamazsak Oyunbaz çok sayıda insanı öldürmeyi planlıyor. Asıl hedefi balo.”

“Ama aynı zamanda bu odada kapana kısılmamızı istedi.”
Elimi alnıma götürdüm. “Bütün bunların birbiriyle bağlantısı olmalı.”

Hiçbiri cevap veremedi.

Jason balonu öfkeyle tekmeledi.

Pat!

Patlayan balondan sarımtırak yeşil dumanlar yükseldi. Jason boğazını tutup çılgınca öksürmeye başladı. Yanaklarından yaşlar süzülerek geri çekilmeye çalıştı.

Zehirli duman odaya yayıldı. Gözlerim sulanıp yanmaya başladı.

Taşlar yerine oturmaya başladı.

Zihnimde bir ışık çaktı.

Tehlikeyi ortaya çıkarmak için öğrendiklerinizi kullanın.

“Olamaz.”

Hi, Jason’ı yakaladığı gibi kapıya doğru çekiştirdi. Shelton ceketini çıkarıp dumanı dağıtmaya çalıştı. Ben ağzını burnunu kapatarak koştu. Balonu alıp bir köşeye fırlattı.

Az sonra odanın havası biraz daha yaşanır hâle geldi.

Jason kesik kesik öksürürken konuşmaya çalıştı. “Kusura bakmayın... öhö, öhö... aptallık ettim.”

Hi sırtına vurdu. “Sakin ol, dostum. Ama evet, sen koca bir aptalsın.”

Olduğum yerde kıpırdamadan durdum. İçime bir sıkıntı çöreklenmişti.

Öğrendiklerinizi kullanın.

Kalp çarpıntılarıyla Oyunbaz’ın kutusuna koştum. Nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu anlamıştım galiba.

Korktuğum başıma gelmişti. Kutunun arkasından çıkan şeffaf tüpler yukarıdaki borulara bağlanıyordu.

Tam o sırada, dev havalandırma üniteleri çalıştı.

Hi'a baktım. "Saat kaç?"

"Eyvah! Dokuz oldu!"

"Havalandırmayı kapatabilir miyiz?"

Ben başını iki yana salladı. "Tel örgülerde üç tane asma kilit var. İçeri giremeyiz."

Zaman doldu.

Gözlerim kutunun üzerine kaydı. İkinci yarıktan lanet aletin nasıl çalıştığı görünüyordu.

Korkuyla sıçradım. Kutudaki pencerenin anlamını şimdi çözmüştüm.

Oyunbaz görmemi istiyor. Geç kaldık. Oyunu o kazandı.

Makinenin içinde iki tane gümüş rengi cisim vardı. Şeytani işlevlerini yeni anlıyordum.

Çılgılığı bastım.

Jason koluma yapıştı. "Tory, ne oldu?"

"Bu bomba değil," dedim titrek bir sesle. "En azından patlayan türden bir bomba değil."

Şeffaf plastikten görünen gümüş rengi silindirleri işaret ettim.

Üzerlerinde etiketler vardı.

Jason gözlerini kısıp okudu. "Metil... bromür."

"Metil bromür," dedim. "Ne kadar zehirli olduğunu biliyorsunuz. Balonda az miktarda gaz vardı. Nasıl bir his olduğunu anlamamızı istedi."

Hiram'ın gözleri hayretle irileşti. "Bir havalandırma odasındayız."

Ben suratını buruşturdu. Shelton elleriyle suratını örtüp inledi.

Jason anlamamıştı. “Yanıcı bir madde mi? Patlayacak mı?”

“Metil bromür zehirli bir gaz,” diye bağırdım havalandırmanın uğultusunda sesimi duyurabilmek için.

Jason hâlâ parçalarını birleştirememişti.

“Borulara bak!” dedim tavanı işaret ederek. “Bu alet havalandırma sistemine bağlı.”

“Havalandırma üniteleri gazı balo salonuna pompalayacak.” Ben öfkeyle tel örgüleri tekmeledi. “Adayların takdimi devam ediyor. Herkes gafil avlanacak.”

“Onları zehirleyecek mi?” Jason’ın suratı dehşetle çarpıldı. “Çılgınlık bu!”

Hi yakasına yapıştı. “Ne sandın, oğlum? Karşımızdaki herif bir psikopat!”

Balo salonundakileri düşündüm. Kit, Whitney, sınıf arkadaşlarım, Charleston’ın en seçkin insanları... Hepsi de oradaydı.

Kalabalıktan salondaki hava tükenmiş şüphesiz.

Şık ve bir o kadar rahatsız kıyafetler içindeki konuklar serin havayı keyifle içlerine çekecekti.

Ve sapır sapır öleceklerdi!

“Bu şeyi kapatmalıyız!” Jason, Hi’i itip kutuya vurmaya başladı. “Bir şekilde bozarsak gaz kesilir belki.”

Kolunu yakaladım. “Dur bir bakayım.”

Mekanizmayı incelerken diğerleri başıma toplandı.

“Beş metal plaka birbirlerine tutturulmuş,” dedim. Soruna analitik yaklaşmak beni sakinleştirmişti. “Ayrıca yere perçinlenmiş. İçindeki silindirlere nasıl ulaşabiliriz bilmiyorum.”

Shelton kutunun bir tarafını tekmeledi. “Bunu yapmak uzun sürmüştür. Oyunbaz saatlerce uğraşmış olmalı.”

“Doğru,” dedim. “Bence de kutunun parçalarını burada birleştirdi.”

“Parçalayalım,” diye atıldı Ben. “Kırıp silindirlere ulaşalım.”

Hi elini kutunun yanında dolaştırdı. “İyi de nasıl? Baksanıza yere çakılmış. Yerinden sökmek için alet edevat lazım.”

“Bir yolu olmalı.” Ama ben de bir fikir üretemiyordum. Yine paniklemeye başlamıştım.

Shelton minik pencereye vurdu. “Pleksiglas. Bunu kırabiliriz.”

“Olmaz. Hem plastik kolay kırılmaz hem de pencere çok küçük.”

Shelton kulak memesini çekiştirdi. “Sen ne öneriyorsun?”

Öfkeyle elimi salladım. “Dur da düşüneyim.”

Oyunu kazanmanın bir yolu olmalı.

Plastik kılıfın altındaki dokunmatik ekran birden canlandı. Karikatür palyaçolar dans etmeye başladı ve siyah fonda kırmızı harflerle tanıdık bir yazı belirdi.

Oynamaya hazır mısınız?

“Başka şansımız yok,” dedim ellerimin titremesini durdurmaya çalışarak.

Hi başını salladı. Shelton homurdandı. Jason konuşmayacak kadar şoktaydı.

Ben ekrana nefretle baktı. “Başka bir yolu olmadığından emin misin?”

Başımı iki yana salladım. “Ya oynarız ya da ölürler.”

Ben’in yüz hatlarına belli belirsiz bir ümitsizlik çöktü. “Ne gerekiyorsa yap,” dedim.

“Pekâlâ. İşte başlıyoruz.”

İşaret parmağımla şeffaf kılıfa dokundum. Yerinden kıpırdamadı.

“Eee, nasıl olacak? Ekrana ulaşamıyorum.”

Arkadaşlarımla cevabı yerine bir ayak sesi duydum.

Arkamıza baktık.

Hi kapıya koştu, ama eşikte donup kaldı. “Ne işin var burada?”

“Hi?” Koridoru göremiyordum. “Biri mi geldi?”

“Evet.”

Ses tonu tüylerimi diken diken etti. Yanına koşup koridora baktım.

Orada görmeyi bekleyeceğim son insanla göz göze geldim.

Chance demir parmaklıkların ardından buz gibi gülümsedi. “Yine mi bir kafestesin? Uzmanlaşmak için enteresan bir alan.”

Dehşetle ona doğru yürüdüm. Diğerleri de beni izledi.

Chance Claybourne.

Buraya neden gelmişti? Ve nasıl?

Nerede olduğumuzu sadece Oyunbaz bilebilirdi.

Nasıl düşünemedim?

“Seni pislik!” diye bağırdı Shelton. “Çıkar bizi buradan, canavar herif!”

Hi elleriyle yüzünü kapadı. “Tahmin etmeliydik!”

Jason arkamızdan bağırdı. “Neler oluyor? Claybourne, çabuk çıkar bizi!”

“Chance, neden?” dedim. “O insanlardan ne istiyorsun?”

Kaşlarını çattı. “Hangi insanlar?”

Parmaklıkları kavradım. “Bu çılgınlığa hemen bir son ver! Aleti durdur!”

“Hangi aleti? Victoria, ne diyorsun? Asıl sizin orada ne işiniz var?”

“Yalancı!” diye haykırdı Shelton. “Katil!”

“Adamı akıl hastanesine kapadılar,” dedi Hi acı acı. “Ama biz burnumuzun ucundakini göremedik. Oyunbaz’ın şakası olmadığı belliydi. Chance bizden nefret ediyor ve tonla parası var.” Alnına vurdu. “Ah, aptal kafa, ah!”

“Hey,” dedi Chance öfkeyle. “Katil, yalancı, pislik. Ne oluyor yahu? Ağzınızı toplayın. Oyunbaz da kim? Burada ne yapıyorsunuz?”

Birden içime bir şüphe düştü. Oldukça samimi görünüyordu.

“Sen neden buradasın?” diye sordum.

“Sizi izledim. Aşağı koşturduğunuzu görünce meraklandım. Jason’ı da aranızda almışsınız. Ne haltlar karıştırıyorsunuz?”

“Bir dakika,” dedi Shelton. “Sen Oyunbaz değil misin?”

“Yeter saçmaladığınız! Nasıl bir oyun peşindesiniz? Bula bula bu geceyi mi buldunuz?”

İşte o zaman ona inandım. Chance, Oyunbaz değildi.

Ama bizi kurtarabilir.

“Dinle,” dedim. “Bu odada bir makine var. Yukarıdaki herkesi zehirleyecek. Onu etkisiz hâle getirmeye çalışıyoruz. Bizi kurtarman gerek.”

“Zehir mi?” Şaşkınlıkla yüzlerimize baktı. “Dalga mı geçiyorsunuz?”

“Hayır, ahmak!” diye bağırdı Ben parmaklıklara yapışarak. “Birkaç dakika içinde yukarıdaki herkes ölecek. Tory’nin dediğini yap!”

“Doğru söylüyorlar,” dedi Jason. “Çıkar bizi buradan!”

Chance'in dudakları aralandı ama bir şey diyemedi.

"Güven bize," diye yalvardım. "Sonra hepsini anlatacağız."

Soru sorarcasına baktı.

"Acele et!" diye tepindim.

"Tamam." Geri çekilip parmaklıklı kapıyı inceledi. "Bu şey garaj kapıları gibi kayarak açılıp kapanıyor." Duraksadı. "İki tane kısıkaç var. Onları gevşetebilirsem..."

"Elinden geleni yap," deyip peşimde oğlanlarla havalandırma odasına koştum.

Şeffaf plastiğin altında bir kronometre geri sayıyordu.

15...14...13...

Dokunamadığım ekrana baktım. "Ne yapacağız?"

Hi alnında biriken terleri sildi. "Bekleyeceğiz."

Arkamızda şangırtılar koptu.

Çabuk ol, Chance.

Beşimiz de gözlerimizi alete dikmiştik.

Havalandırma üniteleri çalışıyordu.

Shelton'a baktım. Oyunbaz'ın kutusundan çıkan şeffaf boruları inceliyordu. "İkinci kata bağlanan havalandırmaya monte edilmişler. Gaz balo salonuna dolacak!"

"Tüpleri patlatalım," dedi Ben. "Sorunu kökünden halledelim."

Hi ona hayretle baktı. "O zaman gaz buraya dolar. Ölmek mi istiyorsun? Chance'in kapıyı açmasını beklemek zorundayız."

"Ya biz ya onlar," dedi Shelton çatlak bir sesle.

Bu olasılık hepimizi duraksattı.

"Gazın havalandırmaya ulaşmasına izin veremeyiz," dedi Jason sonunda.

Gözlerimin önünde korkunç hayaller uçtu. Beyaz elbiseli kızlar yere yığılıyor, herkes panikle kapılara koşuyordu. Kit'le Whitney nefes almaya çalışırken boğulurcasına öksürüyordu. Parkelerin üzeri cesetlerle kaplanıyordu.

“Öyle bir şey olmayacak,” dedim. “Bu sapık oyunu biz kazanacağız.”

Havalandırma ünitelerinin uğultusu azaldı. İkisinde de kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başladı.

Hi'in suratı bembeyaz kesildi. “Eyvah! Başladı mı?”

Gözlerim silindirlere kaydı. “Gazın henüz serbest kaldığını sanmıyorum.”

Ben tel örgülerin arkasına baktı. “Üniteler bekleme konumuna geçti. Havalandırma üflemiyor.”

Kronometreye baktım.

3...2...1...

Kutunun içindeki hoparlörlerden borazan sesleri yayıldı. Sonra bir sirk müziği başladı.

Ekrandaki sorunun yerini yeni bir mesaj aldı.

Mekanizmayı durdurmak için Sihirli Kelime'yi yazın!

Dokunmatik bir klavye belirdi.

Altındaki ışıklı gösterge yanıp sönüyordu.

Kronometre beş dakikaya ayarlanıp geri saymaya başladı.

Müziğin yerini biplemler ve çığlıklar aldı.

Tüpler hâlâ temizdi.

Ekranda ikinci bir satır belirdi.

Yanlış yaparsanız cezasını çekersiniz!

Jason bana umutla baktı. “Sihirli kelimeyi biliyorsun değil mi?”

“Hayır. Evet. Yani cevabı mutlaka biliyoruz ama ne olduğunu hatırlamak zorundayız. Oyun bu şekilde işliyor.”

Jason parmaklarını ensesinin arkasında kilitledi. “Bu bir oyun değil, Tory!”

“Ekрана ulaşamıyoruz ki,” dedi Shelton. “Şifreyi bilsek bile nasıl gireceğiz?”

Ona aldırmadım. Gürültüye de kulaklarımı tıkmaya çalıştım.
Tehlikeyi ortaya çıkarmak için öğrendiklerinizi kullanın.

“Biz buraya nasıl geldik?” diye sordum.

“Kale teorin sayesinde,” dedi Hi. “Tarihi ve saati de biliyoruz tabii.”

“Hayır, buraya. Yani aşağı.” Kendi sorumu kendim yanıtladım. “Yukarıdaki güneş sembolünü bulduk. Elektrik odasının kapısında da vardı.”

“Şu da bizi kırmızı balona getirdi.” Shelton kutudaki palyaço suratına vurdu. “Kâbus!”

Öğrendiklerini kullan.

“Oyunbaz eski ipuçlarını birleştiriyor,” dedim.

Hi listeyi çıkardı. “Geriye ne kaldı?”

“Kale, güneş sembolü ve metil bromür. Şimdiye kadar bunları kullandı.”

“Bu kutuya sihirli bir kelime lazım,” dedi Ben. “Bir şifre. Oyunbaz’ın ilk mektubu şifreliydi. Loggerhead’de bulduğumuz. Belki bir bağlantısı vardır.”

“Ama burada bir mesaj yok ki,” diye inledi Shelton.

Zihnim bağlantıları araştırdı. Ama gürültü dikkatimi dağıtıyordu. “Düşüncelerimi duyamıyorum!”

“Şu lanet ses yüzünden,” diye sızlandı Shelton.

“Bilerek yapıyor. Dikkatimizi dağıtmak için. Üç dakika kaldı.”

“Hayır, durun! Dakikalar ilerledikçe ses yükseliyor. Belki de seslerin bir anlamı vardır.”

“Bir şablon yakalamaya çalışalım.” Ama tek duyabildiğim notasız bir kakofoniydi.

“Noktalar ve tireler!” diye bağırdı Shelton. “Bu bir sesli mesaj!”

“Çözebilir misin?” diye sordu Hi. “Acayip işimize yarardı.”

Shelton gözlerini kapadı. Dinlerken usulca dudaklarını kıpırdattı. “Mors alfabesi. Babam birazını öğretmişti.”

“Ben de yardım edebilirim,” diye atıldı Ben hevesle.

Shelton başını yana eğdi. Şakaklarında ter damlacıkları belirdi.

Gözlerimi kronometreye diktim.

On saniye geçti. Yirmi. Otuz.

Hadi, Devers. Sen bu işlerin pirisin.

“İki kelime,” dedi. “Birkaç saniyede bir tekrar ediyor. Birinci harf H.”

Ben başını salladı. “Sonraki de I. H ve I.”

Shelton yanağını kaşıdı. “Bu biraz zaman alabilir.”

“İki buçuk dakika,” diye mırıldandı Hi.

Jason cep telefonunu salladı. “Buradan çekmiyor.”

“Sessiz olun,” dedi Shelton.

Herkes sustu. Havalandırma ünitelerin uğultusu, aletten yükselen kakofoni ve koridordan gelen şingırtılar dışında çıt çıkmıyordu.

“Üçüncü harf M,” dedi Shelton. “Sonra bir I daha. Bunu yapmayalı yıllar oldu. Sonrakini çıkaramıyorum.”

H. I. M. I.

Kafamı kullanmaya çalıştım ama buna uyan bir sözcük aklıma gelmedi.

“Bende sözlük uygulaması var,” dedi Hi cep telefonunun tuşlarına basarak. “Himi’yle başlayan hiçbir şey...”

Birden anladım.

“Bulmaca kutusu! Şu Japonca isim neydi?”

Shelton sıkıntıyla yaylandı. “Ay, neydi?”

“Himiço-Tako?” dedi Hi. “Yok. Himiku-Bono?”

Shelton sırtıttı. “*Himitsu-Bako.*”

“Yaz çabuk!” dedi Ben.

Şeffaf kılıfa dokundum. “Olmuyor.”

“İki dakika,” dedi Hi. “Kılıfı açmanın bir yolu olmalı.”

Yumruklarımı sıktım.

Düşün!

Gri hücrelerimi çalıştırdım.

“Sihirli sözcük bu değil. *Himitsu-Bako* iki kelime. Ama kılıfı açmada işimize yarayabilir.”

“Çekil.” Shelton kutunun üzerine eğildi. Parmaklarını açıp kapadı. Sonra kılıfın kenarlarına bastırdı. “Bulmaca kutusunu da böyle açmıştık.”

Pleksiglas kılıf yana kaydı.

Herkes zaferle bağırdı.

“Sihirli kelimeyi hâlâ bilmiyoruz,” dedi Ben.

Hi papyonunu çekiştirdi. “Bir hakkımız var. Tahminleri alayım.”

Bütün gözler bana çevrildi.

“Notlara bakabilir miyim?”

Hi onları bana uzattı. “Doksan saniye, Tor.”

Dış dünyayla bağlantımı kestim. Oyunbaz’ın verdiği görevleri düşündüm. Karmaşadan bir düzen yaratmaya çalıştım.

Oyunbaz bizi nerelere yollamıştı? İpuçları neydi?

Pinckney Kalesi – bulmaca kutusunu açıp şifreli mesajı kırdık.

Okyanus Kulübü – kimyasal denklemi çözüp resmi çözdük.

Mepk’in Manastırı – heykelin kim olduğunu anlayıp cüppesindeki deseni bulduk.

“Bir dakika,” dedi Hi. “Hiç olmadı herhangi bir şey dene.”

Ona kulak asmayıp bildiklerimizi derlemeye devam ettim.

Tehlikeyi ortaya çıkarmak için öğrendiklerinizi kullanın.

Neleri kullanmıştık?

Güneş sembolü, mors alfabesi, *Himitsu-Bako* ve metil bromür.

Sembol, şifre, bulmaca, denklem.

Geriye ne kalıyordu?

“Otuz saniye.”

“Tory, şansımızı denemek zorundayız!” diye bağırdı Ben. “Hadi!”

Tehlikeyi ortaya çıkarmak için öğrendiklerinizi kullanın.

Denklemi hiç kullanmadık.

“Metil bromür. Kayıp parça o.”

Kimse kıpırdamadı. Yanlış bir kelime girersek yukarıdaki insanlar ölecekti.

Bütün bunlar kötü bir şaka gibiydi. Balo kılıklarıyla bir bodruma kapatılan beş genç bir zehirli gaz mekanizmasını etkisiz hâle getirmeye çalışıyordu.

Yine de gerçektir işte. Onlarca hayat buna bağlıydı.

Ve zamanımız tükeniyordu.

“On beş saniye,” dedi Hi ve gürültüyle yutkundu.

“Ben yaparım,” diye atıldı Ben. “Nasıl yazıldığını söyleyin.”

Hi harfleri kodlamaya başladı. Shelton elleriyle yüzünü kapadı. Jason gözlerini yumup bir dua mırıldandı.

Gözlerimi Ben’in eline diktim. Işıklı gösterge yanıp sönüyordu.

Bir terslik vardı.

Ama ne?

13... 12... 11...

Ne?

10... 9... 8...

Denklemini hiç kullanmadık.

Ben derin bir nefes aldı. Elini klavyeye uzattı.

Kafamın içinde bir çılgılık duydum.

Denklem!

“DUR!”

Ben’in parmağı donup kaldı.

Onu kenara ittim.

6... 5... 4...

Ben’in yazdıklarını silip yeni bir kelime girdim.

3... 2...

Bip! Bip! Bip!

Kulakları sağır edici gürültü kesildi.

Kronometre titreşti ve kayboldu.

Şifre kabul edildi.

Herkes rahat bir nefes aldı.

“Ne yazdın?” diye sordu Shelton.

“CH3BR. Bizi Kiawah’a götüren formül.”

Kutunun içinden metalik sesler ve tıkırtılar geldi.

Havalandırma üniteleri kapandı.

Ekranı zıplayan kırmızı balonlar kapladı. Trompet sesleri eşliğinde tek bir kelime belirdi.

TEBRİKLERİ

“Başardık!” dedi Shelton yumruklarını havaya kaldırarak. Hi’la aynı anda sıçrayıp göğüslerini tokuşturdular.

Jason’la Ben birbirlerine beşlik çaktı. Sonra ne yaptıklarını fark edip duraksadılar. Bir an geçti ve kafalarını sallayıp el sıkıştılar. Hi’la Shelton onları şaşkınlıkla izledi.

Gözlerimi kapadım.

“Neler oluyor?” diye seslendi Chance. “Kıskaçları açamıyorum.”

Cevap verecektim ki ekranda yeni bir mesaj belirdi.

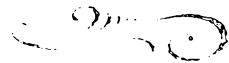
Sevincim endişeye dönüştü. “Çocuklar.”

Bakışlarımı takip ettiler. Kutlamalar yarım kaldı.

Bravo, Oyuncular!

Kıvrak zekânız ve beceriniz sayesinde oyunu kazandınız ve tehlikeyi bertaraf ettiniz. Gelgelelim, kuralları çiğnediniz ve cezanızı çekeceksiniz. Seçiminizi yapın.

Saygılar,

Yine tıktırılar geldi. Kutunun içindeki silindirlerden biri döndü.

Havalandırma üniteleri yeniden çalıştı.

“Kuralları çiğnemedik ki,” diye cıyakladı Shelton. “Her dediğine harfiyen uyduk.”

Hi gözlerini Jason’a dikti. “Ah, hayır.”

Olamaz!

Jason ve Chance.

Oyundan başkalarına bahsetmiştik işte.

Dışarıdan yardım almıştık ve bu kesinlikle yasaktı.

Kuralları çiğnemiştik.

Oyunbaz bize ceza verecekti.

Ayaklarımın dibinde bir şey titredi. Aşağı baktım. Ön panelin tabanında küçük bir delik açılmıştı.

Heyecanla irkildim.

Başımıza gelecekleri biliyordum galiba.

Eyvahlar olsun.

Balodakileri kurtarmıştık.

Ama kendimizi değil.

“Buradan çıkmalıyız!” Ellerim titriyordu. Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. Görüş alanım minicik bir delikle kısıtlanmıştı. Yakında üzerimize ölüm kusacaktı.

Hi’ın yanakları smokiniyle aynı rengi aldı. “Bu düşündüğüm şey mi?”

“Biz kurallara uyduk!” dedi Shelton. Ses ağlamaklıydı. “Oyunu kimseden yardım almadan kazandık.”

Ben tünele doğru koşup parmaklıklara omuz attı.

Chance şaşkınlıkla geri sıçradı. “Ne yapıyorsun?”

“Bizi dışarı çıkar! Hemen!”

“Yapamıyorum. Kıskaçlar kevlardan yapılmış.”

“Bir yolunu bul!” diye bağırdı Ben. “Yoksa öleceğiz, Claybourne.”

Chance canla başla denemeye devam etti.

Aletin içindeki silindirlerden biri döndü ve minik, dar bir kızakra kayarak öne fırladı. Ekranda Oyunbaz’ın son mesajı yanıp sönüyordu.

İkinci Pleksiglas kılıf yana kaydı.

Boşluğu metal bir sap kapladı.

“Bu da nesi?” diye sordu Jason.

Tuhaf mekanizmaya yakından baktım. Bir kürek sapına benziyordu. Yüzeyinde hem saat yönünü, hem de aksi yönü işaret eden oklar vardı.

O sırada, Ben yanımıza döndü.

“Bu şey bir şekilde dönüyor olmalı,” dedim.

“Vana gibi mi?” diye sordu Hi. “Ne işe yarayacak ki?”

Ben de bunu düşünüyordum ki, alçak bir tıslamayla irkildim.

“Geri çekilin!” diye bağırdım.

Benim dışımda herkes kaçıştı. Seçeneklerimiz tükenmişti.

Kolu tutup saat yönünde gittiği yere kadar çevirdim.

Jason aletin tabanını tekmeledi. “Başardın! Delik kapandı!”

“Borulara bakın!” Shelton Oyunbaz’ın kutusundan çıkan tüpleri gösterdi. İçlerine koyu yeşil bir gaz doluyordu.

Korkunç bir fikirle sarsıldım.

Şeytani bir seçim yapmıştık.

“Gaz serbest kaldı,” dedim. “Ama nereye gideceğini biz seçtik.”

“Nasıl?” diye inledi Shelton.

“Kol. Sağa çevirirsek gaz borulara dolup havalandırmaya karışacak ve balo salonuna yayılacaktı. Sola çevirirsek de burayı dolduracaktı.”

Shelton’ın gözleri yuvalarından uğradı. “Burayı mı?”

“Oyunbaz öyle ya da böyle can almak istiyor,” dedi Hi. “Ama sorumluluğu bize yıkarak sözde kendini aklıyor.”

Ben yumruklarını sıktı. “Onu öldüreceğim.”

“Ya biz ya onlar ha?” dedi Shelton panikle.

Jason gözlerini bana dikti. “Onlarca insanın ölmesine seyirci kalamayız.”

Başımı salladım. “Elbette.”

Son bir kozumuz var.

Oyunbaz her olasılığı hesapladığını ve bizi köşeye sıkıştırdığını sanıyordu.

Ama bizim neler yapabileceğimizi bilmiyordu.

Viraller’in.

Bu kez tereddüt etmedim. Bütün gücümle kolu sol tarafa çevirdim.

Tüplerin içindeki duman hafifledi ve tamamen kayboldu.

Kutunun altındaki delik açıldı.

“Geri çekilin!” Hi korkudan felce uğrayan Shelton’ı kapıya doğru çekti. “Tory! Ben! Hadi!”

Donup kalmıştım. Yeşil dumanın odaya doluşunu izliyordum. Havadan daha ağır olduğu için yere çökmüştü.

En fazla birkaç dakikamız vardı.

Kendine gel!

“Tünele!” diye bağırdım.

Oğlanlar önden koştu. Peşlerine takılıp havalandırma odasının kapısını arkamdan kapadım.

“Biriniz ceketinizi verin!” dedim.

Hi kadife ceketini çıkarıp kapının altına sıkıştırdı. Zehirli gazı durdurmuyacaktı tabii ama bize birkaç değerli saniye kazandıracaktı.

Parmaklıkların oraya ulaştığımda, “Chance, vaktimiz doluyor,” dedim. “Bizi çıkarabilecek misin?”

Chance kan ter içindeydi. Yakası paçası bir tarafa kaymıştı. Paslı parmaklıklar parmaklarını berelemişti.

Bir kez daha çekiştirdi.

Bana acıyla baktı. "Olmuyor. Kıskaçları gevşetemiyorum."

"Etrafına bakın. Belki bir anahtar vardır."

"Baktım zaten. Yok."

"Merdivenin orayı ara. Çabuk ol!"

Chance başını sallayıp koştu.

Biri gitti, geriye kaldı öteki.

Havayı zehirli bir koku sardı. Hi'la Shelton öksürmeye başladı.

Ben'in gözlerini bana diktiğini gördüm. Planımı anlamıştı.

"Hiram, ışıkları söndür," dedi.

"Ne? Neden?"

Ben gözleriyle Jason'ı işaret etti.

"Ama olmaz. Yine de fark eder," diye başladı Hi.

Ben'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme uçtu.

"İnancını yitirme."

Hi başını sallayıp Shelton'ın kulağına fısıldadı.

Shelton elektrik düğmesine doğru atıldı.

Jason panikle arkasını döndü. "Ne yapıyorsunuz? Bize ışık lazım. Birilerini çağır..."

Pat!

Ben dirseğini Jason'ın şakağına indirdi.

Jason'ı düşerken tuttum.

"Planın bu muydu?" diye inledi Hi. "Jason'ı bayıltmak mı?"

"En azından başardık," dedi Ben.

"Yardım edin," diye homurdandım.

Oğlanlar Jason'ı yere yatırdı.

Bizi görebilecek kimse kalmamıştı.

Boğazım yanıyor, gözlerim batıyordu. Başım dönmeye başlamıştı. Gözlerimin önünde siyah benekler uçuşuyordu. Elektrik odasına baktım. Chance görünürde yoktu.

“Hazır mısınız?”

“Evet,” dediler hep bir ağızdan.

Ellerimi parmaklıkların altına soktum.

Hi sağıma, Ben'le Shelton soluma geçti.

Gözlerimi kapadım.

BUM.

Işık patlamasıyla birlikte içimde yüzlerce güneş doğdu. Algılarım açıldı.

Burnuma keskin bir koku çarptı. Gözlerim loş ışığı delip geçti. Kulaklarım Hi'in ceketinden sızan gazın tıslamasını duydu.

Bu duyuşal bombardımanı bir kenara bıraktım ve başka bir özelliğime ulaşmaya çalıştım.

Derinliklerimde kurdun gücünü aradım.

Sürü beni izledi. Aevli iplerle birbirimize bağlandık.

Zihinlerine tek bir emir yolladım.

ŞİMDİ.

Aynı anda asıldık. Ama parmaklıklı kapı hâlâ direniyordu.

Var gücümle bir kere daha denedim. Oğlanların da aynısını yaptığını hissettim. Parmaklıklar sarsıldı ama kapı kıpırdamadı.

Zehirli gaz yoğunlaşıyordu. Dayanamayıp öğürdüm. Ümitsizliğimin diğer Viraller'in zihinlerine sızdığını hissettim. Hâlâ bağlantıda olduğumuz için başıboş düşünceleri cam parçaları gibi etime saplandı.

... olmayacak, yapamayacağız...

... ölmek istemiyorum...

Olamaz...

Kaybettik...

... hepsi benim suçum...

HAYIR!

Korkumu görmezden gelip altında yatan duyguyu kucakladım.

Fokur fokur kaynıyordu. Tıslıyor, hırlıyor ve beni tüketiyordu.

Hiddet.

Oyunbaz'ın bizi öldürmesine izin vermeyecektim.

Sonumuz böyle olmayacaktı.

Nöronlarım ateşlendi. Hayati organlarıma yakıcı bir sıcaklık yayıldı.

Enerjimi dışa vurdum. Sürümü birbirine bağlayan bağlara.

Oğlanlar bağırırdı.

Benim de bağırığımı ancak birkaç saniye sonra fark ettim.

Göğsümden çıplak güç fışkırdı. Kaslarıma ve tüm varlığıma doldu.

Çok fazlaydı. Onu özgür bırakmak zorundaydım. Enerjimi onlara da aktarmalıyım.

BİR DAHA.

Hep birlikte asıldık.

Kapı sarsıldı. Bir santim yükseldi. Güm diye düştü.

Hayır! KAYBETMEYECEĞİZ!

Odaklandım. Alevli iplere biraz daha güç yolladım.

Birden kollarım gerildi.

Metalik bir ses duydum.

Gözlerimi açtığımda şok oldum.

Mazgalın alttan üçte birlik kısmı oyun hamuru gibi içeri doğru bükülmüştü. Kısaçlar açılmıştı.

“Hadi!” diye bağırdım.

Shelton’la Hi parmaklıkların altından geçip Jason’ı kollarından tuttu. Ben’le Jason’ı onlara doğru ittik. En son Ben’le ikimiz diğer tarafa yuvarlandık.

Ayağa kalktığımızda Jason’ı elektrik odasına sürükledik. Zehirli gazı tamamen ardımızda bıraktığımızda yere yığıldık.

Chance merdivenin oradan bize doğru koştu. Mazgalın hâlini görünce ağzı beş karış açık kaldı.

Gözlerimi kapayıp diğer Viraller’e mesaj yolladım: **Normale dönün.**

BUM.

Bağlantı koptu. Gücüm tükendi.

“Görevlilere haber vereceğim,” dedi Chance.

“Dur.”

Bütün gözler bana çevrildi.

Öksürerek boğazımı temizlemeye çalıştım. “Kuralları unutuyorsunuz. Kimseye söyleyemeyiz.”

“Neden bahsediyorsun?” dedi Chance.

“Karşımızda bir manyak var,” dedim. “Bizi ailelerimizi öldürmekle tehdit etti. Maalesef blöf yaptığını düşünmüyorum.”

“Ama insanları uyarmalıyız,” dedi Shelton. “Gaz dışarı yayılabilir.”

Başımı iki yana salladım. “Metil bromür havadan daha ağır. Üst katlara yükselmez.”

“Hepinizin tıbbi yardıma ihtiyacı var.” Chance eski takım arkadaşının yanına çömeldi. “Jason baygın. Ya zehirlendiyse?”

Ben başını eğdi. “Gazdan değil. Ayağı takıldı ve düştü.”

“Yardım edin,” dedim elimi uzatarak. “Bir planım var.”

Chance bana tuhaf bir bakış fırlatsa da kalkmama yardım etti.

Sendeleyerek merdivenlere doğru yürüdüm. “Gelin.”

Chance’le Ben, Jason’ı yükledi. Lobiye açılan kapının yanındaki sahanlıkta hedefimi gördüm. Gidip yangın alarmına bastım.

Alarm çalmaya başladı. Acil çıkış merdiveninin mavi ışıkları yandı.

“Bu onları dışarı çıkarır!” diye bağırdım. “Şu hâlimizi de açıkla. Ama kimse burada olanlar hakkında tek kelime etmeyecek.”

“Saçmalık!” diye inledi Shelton. “Polis çağırmanız!”

“O psikopatı yakalayacağız.” Bu sözler bana cesaret aşıladı. “Oyunbaz hâlâ serbest. Muhtemelen öldüğümüzü düşünüyor ve zaferini kutluyor. Ona eğlence için yanlış piyonlar seçtiğini gösterelim.”

Sözlerimi bitirdiğimde iki büklüm olup betona kustum.

Lobide büyük merdivenden aşağı koştuk. Hol yakında dışarı çıkmaya çalışan telaşlı insanlarla dolacaktı.

Buruşan elbisemi düzeltmeye çalıştım. Baktım olacak gibi değil, boş verdim. Zaten parasını ödemek zorunda kalacaktık. Whitney dehşete kapılacaktı. İçinde bulunduğum şartlara rağmen gülümsedim.

Oğlanlar da benim kadar perişandı. Kayıp ceketler, yırtık pantolonlar, lekeli gömlekler. Baştan aşağı tere bulanmışlardı. Havanın karardığını umdum.

“Pekâlâ,” dedim ellerimi önümde kavuşturarak. “Bu kâbusa şimdilik bir son verelim. Unutmayın, bütün kavalyelerime hediyelerim var.”

Hi’la Shelton kıkırdadı. Ben, Jason’ın ayağa kalkmasına yardım ederken homurdandı.

“Ne oluyor?” diye sordu Jason sersem bakışlarla.

“Sakin ol, dostum,” dedi Ben. “Bir direğe çarptın.”

Chance gözlerini benden bir an olsun ayırmıyordu.

Parmaklıkların hâlini gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi hatırladım. Demir çubukların kolay eğilmeyeceğini biliyordu. Bizzat kendisi deneyimlemişti.

Bunları sonra düşün.

Hi kapıyı açtı. “Önce hanımlar.”

“Teşekkürler, beyefendi.”

Reverans yaptım.

Oğlanlar kıs kıs güldü. Üstümüzü başımızı elimizden geldigince düzelterek birbirimize baktık.

“Gidelim öyleyse,” dedim göz kırparak. “Daha pasta yiyip dans edeceğiz.”

Telaşlı konukların arasına karışarak dışarı çıktık.

Dördüncü Bölüm

YÜZLEŞME

“İ kide bir başınızı derde sokmayı nasıl başarıyorsunuz?”
Jason’ın sözleriyle kendime geldim. Chance’in rahat kol-
tuğuna rağmen mayışıp tedbiri elden bırakamazdım.

“Hikâyeyi duydun,” diye homurdandı Shelton. “Delinin bi-
rinin sapıkça oyunlar oynaması bizim suçumuz değil.”

“Biz kazandık,” dedi Ben gözlerini bile açmadan. “Kimse ya-
ralanmadı. Önemli olan bu.”

“Özel yağla çalışan antika yazar kasaya ne oldu?” diye sordu
Jason. “Yalanın böylesi!”

Kimse cevap vermedi.

Saat on ikiye çeyrek vardı. Claybourne Malikânesi’ndeydik.
Alt kattaki partiden kaçıp Chance’in çalışma odasına sığın-
mıştık.

Yorgun gözlerimi odada dolaştırdım. Burada kötü hatırala-
rım vardı.

Hollis Claybourne zamanından beri önemli bir değişiklik ol-
mamıştı. Tavandan yere kadar inen pencerelere ve kitaplıklara

baktım. Kırmızı, drapeli perdeler ve bir tank büyüklüğündeki maun çalışma masası yerli yerindeydi.

Gözlerim tepemizden geçen ferforje podyuma kaydı. Chance'in beni orada yakaladığı günü düşündüm. Yüzleşmemizi.

Evet, kesinlikle kötü hatıralardı.

Unut bunları. Bu ana odaklan.

Şöminede çıtırdayarak yanan kütüklerin sarı ve turuncu alevleri odada uzun gölgeler oluşturunuyordu. Ben ve Shelton büyük, taş şöminenin önünde oturuyordu. Chance masasına yaslanmıştı. Jason yere oturup sırtını sehpayaya dayamıştı. Başına bir buz torbası bağlıydı. Hi, İran halısının üzerinde sırtüstü yatıyordu.

Jason'la Chance'e son iki haftadır yaşadıklarımızı özetlemiştim. Loggerhead'de bulduğumuz *cache*'yi ve diğerlerini. Oyunu. İpuçlarının peşinde sağa sola savrulmamızı. Oyunbaz'ın tehditlerini. Sadece kimseyle paylaşamayacağımız sırlardan söz etmemiştim.

Tabii ki ardından bir soru yağmuru gelmişti. Elimden geldiğince açık davranmıştım.

Shelton gözlüğünü çıkarıp burnunu kaşıdı. "Polis çağırılım diyen bir ben miyim? Cinayetler ve bomba tehditleriyle onların uğraşması gerekmez mi?"

"Bu riski göze alamayız," dedim sertçe. "Oyunbaz kurallarını hâlâ geçerli sayıyor olabilir."

"O psikopat ailelerimizi, evlerimizi, hatta Tory'nin köpeğini bile biliyor." Hi parmaklarını göğsünde kenetleyip gözlerini meşe ağacından kırıslara dikti. "Konuşursak kim bilir neler yapar? Adam palyaço hastası. Sırf bu bile tüylerimi diken diken ediyor."

Derin bir nefes aldım. “Bu pisliği kendi imkânlarımızla yakalayabiliriz.”

“Nasıl?” diye inledi Shelton.

“Bir formül düşüneceğim.”

“Gazın sızıntı yapmayacağından emin misin?” diye sordu Jason üçüncü kez.

“Evet. Telefonumdan iki kere baktım. Metil bromür havadan ağır. Elektrik odasına dolacak ve orada kalacak. Biri bodruma indiğinde de kokuyu alıp gerekeni yapacak. Tehlikeyi geç fark etmeleri kimse için risk oluşturmuyor.”

En azından ümidim bu yöndeydi.

Oyunbaz artık bana aitti. Kan istiyordum.

Aşağıdan müzik sesi ve kahkahalar yükseliyordu. Ama hiçbirimizin umurunda değildi. Bir şangırtı koptuğunda Chance gözünü bile kırpmadı.

İki saat önce, sahte yangın alarmı paniğe sebep olmuştu. Adaylar bilek kıracak kadar yüksek topuklarıyla kapının önündeki çimlik alana kaçışmıştı. Kavalyeler eşlerini bulabilmek için deli tavuk gibi koşuşturuyordu. Aileler çocuklarını arıyordu. Chance, Madison’ı bulmak için yanımızdan ayrılmıştı. Shelton iyice sersemleyen Jason’ı bir kenara çekip toparlanmasına yardımcı olmaya çalışmıştı.

Whitney dağılan saçlarımı, lekeli elbisemi ve ceketsiz kavalyelerimi görünce çığına dönmüştü tabii. Kit derhâl bir açıklama bekliyordu.

Hiram sağ olsun.

Hemen devreye girmişti. Kendimizi birdenbire karanlıkta bulunca körcesine acil çıkışa doğru koşmuştuk. Ama merdiven-

lerde domino taşları gibi birbirimize çarparak aşağı yuvarlanmıştık.

Tuhaf bir hikâyeydi. Akıl karıştırıcı ama bir o kadar da mümkünü.

Bizimkiler tereddütsüz inanmıştı.

Whitney hemen elbisemi kabartıp çantasından çıkardığı kozmetiklerle makyajımı tazelemişti. Laf arasında Chance'in partisine gidebilir miyim diye sorduğumda Kit hiç düşünmeden evet deyivermişti.

İtfaiye şefinin yanlış alarm açıklamasından sonra herkes içeri doluşmuştu. Sona kalan adaylar hiçbir şey olmamış gibi takdim edilmişti. Sinir krizi geçiren birkaç kişi dışında zayıyat yoktu.

Dansların başlamasıyla mecburen piste çıkmıştım. Kit'le iki kere dans edip sırf âdet yerini bulsun diye Jason'la da şöyle bir dönmüştüm. Ekibin geri kalanı duvar dibindeki iskemlelerde oturuyordu. Bu arada, Madison'la dans eden Chance'ten gözü-mü bir an olsun ayırmamıştım.

Nihayet balo sona ermişti. Kavalyelerime monogramlı kol düğmeleri hediye ettikten sonra Kit'in arabasına doluşup Claybourne Malikânesi'nin yolunu tutmuştuk. Chance'in partisi geç saatlere kadar sürecekti. Misafirlerini evlerine bırakması için bir araba kiralama servisiyle bile anlaşmıştı.

Kit eğlenmene bak demişti. Diğer ailelere de haber verecekti.

Chance kapıdan içeri adımımızı atar atmaz üzerimize saldırmıştı. Kâhyasına konuklarla ilgilenmesini söyleyip bizi yukarı çıkarmıştı.

Bir saat sonra işte buradaydık.

Aşağıdaki çılgın kutlamalar devam ediyordu. Okulun yarısı buradaydı.

Ama eğlenmek aklımızın ucundan bile geçmiyordu.

“Demir parmaklığı nasıl açtınız?” diye sordu Chance.

“Adrenalin, dostum,” dedi Hi. “İnsan vücudu bu tip durumlarda inanılmaz işler başarabilir.”

Shelton gözlerini pabuçlarından ayırmadan konuştu. “Dört kişiydik. Güçlerimizi birleştirdik.”

Jason’ın gözleri Ben’e kaydı. “Dört, evet. Ben baygındım çünkü. Bir sütuna çarpmışım. Nedense hiç hatırlamıyorum.”

Ben omzunu silkti. “Sakarsan ben ne yapayım?”

Jason şüpheli bakışlarını bana dikti. “Gerçekten öyle mi oldu, Tor?”

“Evet,” diye yalan attım. “Öksürmekten iki büklüm olunca yönünü kaybettin. Tünel dar ve karanlıktı.”

“Olabilir.” Çenesini sağa sola oynattı. Sonra gülümsedi. “En kritik anları kaçırıyorum. Kafa sağlığıma pek iyi gelmiyorsunuz, Bayan Brennan.”

Chance gidip ateşi karıştırdı. Arkasını dönmeden konuştu.

“O kısıkaçları on dakikada açamadım. Hem de levyeyle. Yerlerinden bile oynamadılar.”

Doğrulup bize baktı. “Ama siz kısıkaçları kırıp demir parmaklıkları bükmüşsünüz. Hem de iki dakikada. Nasıl?”

“Ulan Bator’da bir adam koca bir tankı...”

“Kapa çenen, Stolowitski. Tory açıklasın.”

Sırtımı dikleştirdim. “Neyi?” diye sordum sakın bir sesle. “Hepsini anlattık işte.”

“Adrenalin diyorsun öyle mi?”

“Başka ne olabilir?”

Chance gözlerini bana dikerek Jason’ı işaret etti. “Bu adam da tam o sırada bir sütuna tosladı öyle mi? Bak sen şu işe.”

Gözlerimi yüzünden ayırmadan başımı salladım.

“Ben de yanınızda değildim çünkü merdivenlerin orada bir anahtar bulabileceğimi iddia ettin. O sırada bile çok saçma olduğunu düşünmüştüm ama çaresizlikten dediğini yaptım.”

Jason kafasına sarılı buz torbasını çıkardı. “Hâlâ neyi kurcalıyorsun anlamadım. Kurtulduk işte. Sevinsene.”

“Kandırılıyorz, Jason,” dedi Chance. Yüzü aniden sertleşti. “Durmadan birtakım yalanlara maruz kalıyoruz. Senin sütuna çarpma hikâyen de onlardan biri.”

“Sözlerine dikkat et, Claybourne,” diye uyardı Ben. “Bize yalancı mı diyorsun?”

Chance ona aldırmadı. Gözlerini bana dikti. “Gerçeği istiyorum, Tory. Aylardır süregelen bu tuhaf durumun sebebini öğrenmek istiyorum.”

“Neden inanmıyorsun? Jason bir sütuna çarptı. Dördümüz de panikle miştik. Canımızı kurtarmak için savaşıyorduk. Aynı anda asıldık ve demirler büküldü. İstedğin kadar uğraş, her seferinde aynısını duyacaksın. Çünkü gerçek bu.”

Uzun bir an boyunca bakışlarımız kilitlendi.

Sonra hafifçe gülümsedi.

“Öyle olsun.”

Dönüp kapıdan çıktı.

H aberi ilk Hi'dan duyduk. Cumartesi sabahı, kapımızı yumrukladığında Kit'le kahvaltı sofrasındaydık.

Meraklı Coop hemen kim geldi diye bakmaya koştı. Camdan Hi'i görünce yatağına dönüp uyuklamaya devam etti.

"Katelyn Kasırgası sola doğru sert bir dönüş yapmış," dedi Hi soluk soluğa. "Charleston tam yolunun üzerinde."

Kit televizyonun kumandasını aradı. "Yetkililer ne diyor?"

"Şehir merkezi ve Morris de dâhil bütün bariyer adalar boşaltılacakmış."

"Yapma ya!" Kafamın içinde bin tane düşünce dolaşıyordu. "Ne zaman?"

"Yarın öğlene kadar Morris'ten ayrılmalıyız." Tabagımdaki çöreklerden bir tane alırken bana imalı bir bakış fırlattı. "Gitmeliyim. Annemler bekler." Coop'un kafasını okşayıp dışarı fırladı.

Kit CNN'i açmıştı. "*Katelyn Kasırgası gece hızını artırdı. Kategori 4'e yükseldi. Rüzgâr hızı saatte iki yüz on kilometreyi geçiyor.*"

“Eyvah!”

“Sorma. 89’daki, Hugo’dan beri Güney Carolina’yı bu şiddetle bir kasırğa vurmamıştı. Ondan önceki de 54’teki, Hazel’di.”

Dizüstü bilgisayarımı açıp Ulusal Meteoroloji Servisi’nin sayfasına baktım. “Eyalet neredeyse on yıldır kasırğa yüzü görmemiş.”

“Fırtına dalgasının Katrina’daki kadar kuvvetli olmayacağını söylüyorlar,” dedi Kit haber kanallarını dolaşarak. Çoğunda, fazla kafeinden gözleri beleren meteoroloji uzmanları kasırgayı tartışıyordu. “Dönüş hızıyla ilgiliymiş galiba. Dalgalar üç metreyi aşmayacakmış. Ama rüzgâr hızı fazla tabii.”

“Loggerhead hazır mı?” diye sordum endişeyle.

“Olabilirdi kadar,” diye homurdandı Kit. “Maymunların sığınacağı yerler var. Oralara kaçacak kadar da akıllılar. Coop’un ailesi de öyle. LAAE binaları saatte iki yüz kırk bir kilometreyi aşkın rüzgârlara dayanacak şekilde inşa edildi. Göreceğiz. Ama yeni bir çite ihtiyacımız olacağı kesin.”

Kit birkaç telefon görüşmesi yapmak için yukarı çıktı. Ben yulaf lapamla birlikte masada kaldım.

Katelyn Kasırgası planlarımı altüst edecekti.

Oyunbaz’ı yakalamak için fazla zamanımız olmadığını hissediyordum. Ama zoraki bir tahliye kısıtlı şansımızı sifıra indirecekti.

Ne şans? Bir ipucu bile yok ki.

“Ahhhhhhhhhh!”

Masayı topladım. Dışarı çıkıp verandanın basamaklarına oturdum.

Hafif bir esinti vardı. Gökyüzü griydi.

Yolun aşağısındaki tuzlu bataklıkların ve Stollowitski'lerin çardağına sarılan hanımelinin baygın kokusu burnuma çarptı.

Atlantik'e sıra dışı bir durgunluk hâkimdi. Ama ufukta bir yerlerde bir fırtınanın küçük adamıza yaklaştığını biliyordum.

Morris, Charleston Limanı'nın ağzında. İlerisinde sadece açık deniz var.

LAAE çalışanlarının oturduğu sıra evlere baktım. Güneşte pişen tuğla duvarlar. Ahşap eklentiler. Taş temeller. Eski kalemiz için usulca bir dua mırıldandım. Onu zorlu bir sınav bekliyordu.

Kit kapıdan kafasını uzattı. "Folly'ye gidiyorum. Nelson Devers bir sürü kontrplak almış. Onları getireceğiz. Sonra da onları pencerelere çakacağız."

"Ben buralardayım."

"LAAE'den ararlarsa cebime yönlendir."

"Olur."

Kit gittiğinde düşüncelere daldım.

Citadel saldırısını püskürtmüştük. Ama Oyunbaz'ın yaptıkları yanına kâr kalamazdı. Bunun düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Ve endişeliydim.

Bu oyuna dair her şey bir saplantıya işaret ediyordu. Bütün aşamaları incelikle planlanıp hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Her anında fanatikçe bir detaycılık gizliydi.

İster istemez Oyunbaz'ın bunu daha önce de yaptığı sonucuna varıyordum. Belki de defalarca. Ve şüphesiz yine yapacaktı.

Öfkeyle titredim. O manyak belki de yeni oyununu planlıyordu. Ölümcül tuzaklar kurup ipuçları hazırlıyordu.

Kaç tane *geocache* gömmüştü? Kaç hayat tehlikedeydi?

Asla durmayacaktı.

Biz onu durdurmadıkça.

Mezardaki cesedi düşündüm. Zavallı onu bulmamızdan dakikalar önce ölmüştü. Adını bile öğrenememiştik.

Oyunbaz bir psikopattı. Acımasız ve narsist bir canavar. Hatta belki de bir seri katil.

Kaçmasına izin veremezdik. Yoksa daha çok can yakacaktı.

Bu işin peşini bırakmayacağım.

“Tırnaklarını yemeye başlayacakmış gibi duruyorsun.”

Başımı yana çevirdiğimde Shelton’ı gördüm. Kendi evinin basamaklarındaydı.

“Ortalıkta elini kolunu sallaya sallaya dolaşan bir katil var.”

Ellerini kaldırarak kaldırıma indi. “Ben değilim.”

Aşağı indim ve iskeleye doğru yürüdük.

“Baban kasırgaya hazırlık yapıyormuş,” dedim.

“Öyle.” Ufku işaret etti. “Ne ürkütücü değil mi? Bırak kasırgayı rüzgâr çıkacak bile demezsin.”

“Sığınağı kapamalıyız.”

“Biliyorum. Her şey arka odaya sığar mı sence?”

Başımı salladım. “İki pencereye de tahta çakıp tünelin girişini tıkarırsak sorun olmaz. İçteki kapıyı da kapatırız. Oldu bitti. Asıl sorun güneş panelleri.”

“Evet. Onları içeri almak kolay olmayacak. Umarım hiçbir şey ıslanmaz. Yenilerine paramız yetmez.”

“Sığınak tepede,” dedim. “Dalgalar oraya ulaşamaz.”

“Bu hafta yaşadığımız onca şeyden sonra büyük konuşma istersen.”

İskelede *Sewee*'ye bakındık ama yerinde yoktu. Dönüp tepeye tırmandık.

"Ben'i gördün mü?" diye sordum.

"Dün geceden beri hayır. Claybourne Malikânesi'ne gitmemize kızdı. Hâlâ kafası bozuk anlaşılan."

Başımı iki yana salladım. "Ne bekliyordu ki? Jason'la Chance de oradaydı. Bir açıklama borçluyduk."

Shelton ellerini iki yana açtı. "Doğru söze ne denir?"

"Ben'i görürsen sığınak için yardım gerektiğini söyle. Bugün bir ara orayı halletmeliyiz."

"Birkaç gün eğlenceli geçeceğe benziyor." Etrafına bakınıp sesini alçalttı. "Oyunbaz'la ilgili bir gelişme var mı? Düşünüp duruyorum ama olanlara aklım ermiyor."

Aynı itirafı yapmaya hazır olmadığım için "Bir yoluna bakacağım," dedim.

"Bir şeyler bulacağından eminim. Sana güvenim tam." Esnedi. "Babam dönene kadar biraz kestireyim. Sonra evi kasırgaya hazırlayacağınız diye canımı çıkaracak."

"Görüşürüz."

Coop beni kapıda karşıladı. Onsuz gezmeye gittiğime içermiş gibiydi.

"Eee, güzellik uykundan feragat edemezsen olacağı bu," dedim gülerek.

Küfrederek çekici attım.

“Ahhh!” Elimi silkeleyip acıyan parmağımı emdim.

“İnşaatçılık senin kalemin değil,” dedi Hi merdivenin dibinden.

Ona ters bir bakış fırlattım. “Çivileri senin gibi yamuk yamuk çakmadım en azından.”

“Ben de çekici elime vurmادم. Çizgi karakterler gibisin.”

Stolowitski’lerin penceresine tahta çakıyorduk. Bütün komşular seferber olmuştuk. Morris Adası’nın boynunda yapayalnız yükselen on evi korumak için el ele vermiştik.

Canla başla çalışsak da huzursuzduk. Katelyn bir canavardı ve Morris, tam yolunun üzerindeydi. Bir İç Savaş karakolunun yıkıntıları üzerine dikilen evlerimizin bu şiddette bir kasırgaya dayanıp dayanamayacağı meçhuldü.

Neyse, yakında öğrenecektik zaten.

“İyi misin, Tor?” Shelton omzunda bir kum torbasıyla kumsaldan geliyordu. “Acile gitmeye vakit yok ona göre.”

“Parmağı keselim gitsin,” dedi Hi. “Shelton, viski getir.”

“Ha-ha.” Merdivenden inip kumlara atladım.

Bizim eve baktım. Coop pencereye burnunu dayamış, camı tırmalıyordu.

Üzgünüm, oğlum. Bugün içeride takılmak zorundasın.

“Bu sonuncu,” dedi Hi. “Kit mangalı içeri götürelim demişti.”

“Baban halletti,” dedi Shelton. “Şimdilik işimiz bitti.”

“Ben de bittim.” Hi kendini verandanın basamaklarına attı. “Vücudum bu tür işler için tasarlanmamış.”

Haklıydı. Uzun bir öğleden sonra olmuştu.

Ada halkıyla bir toplantı yapmıştık. Hem evleri nasıl sağlamlaştıracığımızı hem de adadan nasıl gideceğimizi konuşmak için. Sonra çocuklarla bir fırsatını bulup sığınağa kaçmıştık. Üç saatlik sıkı bir çalışmayla orayı güvenceye almıştık.

Eve döndüğümüzde bizi yine uzun bir görevler listesi bekliyordu. Pencerelelere tahta çakmış, garaj kapılarını sağlamlaştırmış ve verandadaki mobilyaları içeri taşımıştık. Ben’le babası tekneleri Isle of Palms’ın rüzgâr almayan bir bölgesine götürmüştü. İskelede sadece onların tekneleri *Hugo* ve *Sewee* kalmıştı.

Katelyn Kasırgası hedefini seçtikten sonra hızını artırmıştı. Yeni hava tahminlerinde Charleston’ı vurmasının kesinleştiği söyleniyordu.

Ailelerimiz endişelerini kendilerine saklayarak yapılacak işlere odaklanmıştı. Sabah buradan gidecektik. Kit bir kez kasırgaya yakalanmıştı ve bu deneyimi bir daha yaşamak istemiyordu.

Bütün gün vicdan muhasebesi yaptım. Pencerelelere tahta çakmak yerine Oyunbaz’ın peşine düşmeliydik. Ama görevler beklemezdi.

İtiraf etmeliyim ki polisi aramadığımıza biraz pişmandım galiba. Oyunbaz kaçarsa bu bizim hatamız mı olacaktı?

Elime buz koyarken iki kişi binanın köşesini döndü. Şaşkınlıktan parmağımın zonklamasını unuttum.

“Burada işleri ne?” diye tısladı Hi.

Shelton kulak memesini çekiştirdi. “Bela kokusu alıyorum.”

Jason beni görünce yanıma koştu. Chance ağır adımlarla onu izledi.

Merhabalaşmakla vakit kaybetmedim. “Ne oldu?”

“Bilmeniz gereken bir konu var.”

“Ne?” diye sordum. Gözlerim Chance’e kaydı ama yüzü ifadesizdi.

“Dün gece Chance’te kaldım. Telefonum kapandı ve ancak sabah eve dönünce şarj edebildim. Greg Kirkham mesaj atmış. Geçen hafta analiz edilmesini istediğiniz numuneyle ilgili aradığım adam.”

“Eee?” Bunun önemini kavrayamamıştım doğrusu. Eric Marchant zaten benimle temasa geçmiş ve örneğin mazot olduğunu söylemişti.

“Kirkham, Marchant’la aynı laboratuvarıda çalışıyor.” Jason’ın alnı endişeyle kırıştı. “Numune konusunda bana geri dönemediği için özür dilemiş. Marchant bir haftadır işe gelmiyormuş. Buyur buradan yak.”

İyi ama Marchant’la pazartesi günü konuştum. Hatta buluştuk.”

Hi gözlerini kıstı. “Marchant seninle ilk ne zaman bağlantı kurdu?”

“Geçen cuma. Jason’ın partisinin olduğu gün. Beni aradı ve Pinckney Kalesi’nden aldığım *cache*’nin mazotla kaplı olduğu-

nu söyledi. Ertesi gün atış poligonuna gidip ona tuzak silahı ve mermileri verdik.”

Jason’a döndüm. “Pazartesi Marchant’ın ofisini aradım ama cevap vermedi. Ben de mesaj bıraktım. Hemen geri aradı ve bir kafede buluştuk.”

Jason huzursuzca kıpırdandı. “Kirkham, Marchant’ın bütün hafta gelmediğini söyledi. Aramalara ve mesajlara da cevap vermiyormuş. Dün biri yalnız yaşadığı daireye gitmiş. Evde yokmuş ve posta kutusu ağzına kadar doluymuş.”

O sırada Ben tepeyi tırmandı. Jason’la Chance’i görünce kaşlarını çatıp Shelton’ı bir köşeye çekti. Jason’ın söylediklerine takılmıştım. Onlara aldırmadım bile.

“Marchant işi neden assın?” diye sordum. “Pazartesi onu bizzat gördüm. İzin aldığından ya da şehirden ayrılacağından söz etmedi.”

Hi’in yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. “Polis laboratuvarını kullanmadan bizim çubuğu nasıl analiz etti?”

İyi soru. Bir terslik vardı.

Chance’e baktığımda kaşlarını çatıldığını gördüm.

“Kirkham’a sordum,” dedi Jason. “Böyle bir analizin kaydı tutulmamış. Normalde şaşırmayacağını söyledi. Pahalı bir analiz değilmiş zaten. Talep de dışarıdan geldiği için gerek görülmediğini düşünürmüş. Ama Kirkham’a bakılırsa Marchant yaptığı bütün işlemlerin kaydını tutarmış.”

“Belki bu sefer üşendi,” dedi Shelton.

Jason başını iki yana salladı. “Ben de aynısını söyledim ama Kirkham ikna olmadı. Marchant son derece titiz bir adammış ve sadece belirli ekipmanlar kullanırmış. Laboratuvarda ona Obsesif Chuck Norris diyorlarmış.”

“Chuck Norris mi?” Bağlantıyı kuramamıştım.

“Kızıl saçlı ve kızıl sakallı olduğu için,” diye açıkladı Jason. “Kirkham, Marchant’ın iyi biri olduğunu söyledi. Ama mükemmeliyetçi ve biraz zor beğenen ufacık tefecik bir tipmiş. İzin almadan bir hafta işi asacak bir adam hiç değilmiş.”

Dünya başıma yıkıldı.

Nabzım hızlandı.

City Lights kafeyi düşündüm. Karşımda kocaman bir cappuccino içen adamı.

Jason’ın koluna yapıştım. “Kızıl saçlı ve kızıl sakallı mı?”

Ani tepkime şaşırdı. “Kirkham’ın yalancısıyım.”

“Bizim tanıştığımız adam sinekkaydı tıraşlı ve açık kumraldı,” diye inledi Hi. “Sakalı yoktu. Kızıl saçlı hiç değildi ve boyu oldukça uzundu.”

Chance kaşlarını kaldırdı.

Jason gözlerini yüzlerimizde dolaştırdı. “Yani?”

Aklımı toplamaya çalıştım.

Gerçek: Kahve içtiğim adam Eric Marchant değildi.

Soru: Öyleyse kimdi?

Gerçek tam karşımda duruyor ve resmen bana nanik yapıyordu.

Aman Tanrım.

Kendimi bile şaşırtacak kadar sakin bir sesle konuştum. “Görünüşe bakılırsa Oyunbaz’la tanışmışız.”

Hi nefesini tuttu. Shelton kaşlarını çattı. Ben dönüp birkaç adım yürüdü. Sonra durdu ve ensesini ovuşturdu.

“Marchant’ın yerine geçti,” dedi Hi. “İnanamıyorum.”

Jason’ın gözleri yuvalarından fırladı.

Shelton az kalsın boğuluyordu. Ben'in omuzları kaskatı ke-sildi. Ama arkası dönük olduğu için yüzündeki ifadeyi göre-medim.

“Bunu neden yaptı?” diye sordu Chance.

“Bize yaklaşmak için,” dedim. Düşüncesi bile korkunçtu. “Kuklalarını yakından tanımak istedi.”

“Ama neden Marchant?” Chance, Jason’a baktı. Jason çare-sizce omuz silkti. “Oyunbaz onunla bağlantı kuracağınızı nere-den bildi?”

“Baştan beri bizi izliyordu.” Artık emindim. “Bizi adım adım takip etti. Kimlerle konuştuğumuzu bile biliyordu.”

Shelton eliyle ağzını kapadı. “Ah, Tory! Marchant kıvılcı saç-lıymış. Demek ki...”

“Evet,” dedim yanağımdan süzülen öfke gözyaşını elimin ter-siyle silerek.

Zihnimde görüntüler belirdi. Anıtmezar. Taş lahit. Kıvılc saç-lar ve ölü bir surat.

Bu kez sesimin titremesine engel olamadım. “Tabuttakinin kim olduğunu öğrendik.”

Eric Marchant için usulca bir dua mırıldandım.

Şoku atlatacak zamanımız bile olmadı.

Kit yeni görevlerle tepemizde bitti. Konuklarımıza başıyla selam verip Katelyn kapıdayken Morris'te ne aradıklarını sordu. Hi durumu kurtarmak için atıldı ve Chance'le Jason'a smokin ceketini getirdikleri için teşekkür etti. Kasırgadan sonra görüşmek için sözleştik ve gittiler.

Kit'in talimatlarını yerine getirirken yaşayan bir ölüden farkım yoktu. Eşyaları arabaya taşı. Coop'un kafesini temizle. Soğutucuya su koy.

Soğukkanlı bir katille burun buruna olma fikri tüylerimi diken diken ediyordu.

İki saat tuhaf bir sersemlik hâliyle geçip gitti. Kit nihayet beni azat etti.

Viraller'e mesaj attım. Coop'la iskeleye indiğimizde arkadaşlarım beni bekliyordu.

"Katille geçirdiğimiz her anı gözden geçirmeliyiz," dedi Hi. "Hiçbir detayı atlayamayız."

“Bir Ford F-150 kullanıyordu,” dedi Shelton. “Siyah ve büyük tekerlekli.”

“Bir sürü silahı vardı,” diye atıldı Hi. “Tüfekler, tabancalar ve bir AK-47.” Yüzü bembeyaz kesildi.

“Başka?” dedim Ben’e bakarak. İskeleye oturup ayaklarını kenardan sarkıtmıştı. Düşünceli görünüyordu.

Coop merakla kumsala yöneldi ve bir şeyleri koklamaya başladı. İstedigini yapmasına izin verdim. Ne de olsa bir süreliğine adadan uzak kalacaktı.

Güneş batıyordu. Hava hâlâ durgundu. Gökyüzü nefesini tutmuştu sanki. Atlantik’i bu kadar sakin gördüğümü hatırlamıyordum. Bu aldatıcı dinginlik Tabiat Ana’nın bir şakasıydı âdeta. *Denize açılabilirsiniz, her şey yolunda*, der gibiydi.

“Boşa zaman harcıyoruz,” dedi Ben. “Oyunbaz ardında ipucu bırakmıyor.”

“Boşa değil,” dedim öfkeyle. “Belki bir noktayı atladık. Ne biliyorsun?”

Alayla homurdandı. “Yahu sen bu adamla çay partisi yapmadın mı? Ondan şüphelenmedin bile.”

Yanaklarım yanmaya başladı ama dilimi tuttum. Neden böyle davranıyordu?

Sonra hatırladım. Ben o sabah atış poligonunda kendi pabuçlarına kusmuştu. Akşamdan kalma olduğu için Shelton’la cipin başında beklemek zorunda kalmışlardı.

Belki de hâlâ utanıyordu.

“Adam iyi nişancı,” dedi Hi. “Hedefleri on ikiden vurmuştu. Balistik hakkında çok şey biliyor. Silahlardan da anlıyor.”

O gün ondan zerre kadar şüphelenmemiştim.

Arkadaş canlısı bir adamdı. Yardıma hazır görünüyordu. Milyonuncu kez Oyunbaz'ın Marchant'a ulaşmaya çalıştığımızdan nasıl haberi olduğunu düşündüm.

"İlk konuştuğun kimdi sence?" diye sordu Shelton. "Marchant mı, Oyunbaz mı?"

"Gerçek Marchant," dedim. Buna kafa patlatmışım ve emindim. "Poligonda onu gördüğümde şaşırdım. Hiç de hayal ettiğim tarzda biri değildi. Ama üzerinde durmadım. Sonuçta yanılabilirdim."

Bir domino taşı daha devrilirken dehşetle ürperdim.

"E-posta."

"Ne olmuş ona?" diye sordu Hi.

"Az kalsın unutuyordum. Marchant'la ilk konuştuğumuzda laboratuvarında buluşmak için sözleştik. İş adresine mesaj attım. Bana adresi verecekti. Birkaç dakika sonra cevap geldi. Marchant fikrini değiştirmişti ve poligonda buluşmak istiyordu."

"Yani telefonda Marchant'la konuştun ve e-postayı ona yolladın," dedi Hi sesli düşünerek. "Ama sana Oyunbaz cevap verdi."

Shelton kulak memesini çekti. "Yazışmalarına ulaştı," dedi. "O telefonla Marchant'ın ölüm fermanı imzalandı."

Bir süre kimse konuşmadı.

"Atış poligonunda siz ikiniz otoparkta kaldınız," dedi Hi Shelton'la Ben'e. "Kamyonetle ilgili bir şeyler hatırlıyor musunuz? Plakasına baktınız mı?"

Shelton kaşlarını çatı. "Üzgünüm ama o gün formumda değildim."

Ben'den bir cevap bekledik. Sessizlik uzayınca sabrım taşı. "Ben?"

Birkaç saniye daha geçti. “Arka camda mor bir O harfi vardı,” dedi.

Shelton suratını ekşitti. “Oyunbaz’ın O’su mu? Egoya gel. Başka?”

Ben başını iki yana salladı.

Shelton bana döndü.

“Ya kafedeki sohbetiniz?”

“Marchant’ın ofisini arayıp mesaj bıraktım. Birkaç saniye sonra telefonum çaldı ve Marchant...” Dişlerimi gıcırdattım. “Yani Oyunbaz City Lights’ta buluşmamızı teklif etti. Ben de koş koş oraya gittim.”

“Ne budalalık,” diye mırıldandı Hi ve yüksek sesle ekledi: “Buluştuğun adam katilmiş. Sana kızmakta haklı çıktık.”

Shelton ona aldırmadan devam etti. “Demek ki, Marchant’ı ortadan kaldırdıktan sonra da mesajlarına ve e-postalarına bakmaya devam etti.”

Kafedeki sehpanın ardından bana bakan ela gözleri düşündüm. “Tuzak silahla ilgili söylediklerine güvenemeyiz.”

Shelton kaşlarını kaldırdı. “LAAE’ye kayıtlı bile olmayabilir.”

“Oyunbaz hakkımızda bilgi sahibi,” dedim. “Belki de benden bir tepki bekledi. Sapık eğlencesini artırmak için akıl oyunlarına başvurdu.”

“Her hâlükârda silahla ilgili bilgilerden emin olamayız.” Hi bıkkınlıkla iç çekti. “Delireceğim! Elimizde araştırarak bir ipucu bile kalmadı!”

Ben gözlerini suya dikti. “Bu işin peşini bırakmaya ne dersiniz? Bir kere de inat etmeyelim. Polisin imkânlarını tartışmaya-
cağız herhâlde?”

“Kısa süreli hafıza kaybı mı yaşıyorsun?” dedi Shelton parmağıyla şakağına vurarak. “Fotoğrafları unuttun mu?”

Hi başını salladı. “Bana blöf gibi gelmediler.”

Ben omzunu silkip gözlerini ufka dikti.

“Kimseyle konuşamayız,” dedim. Bir ıslıkla Coop’u çağırdım. “Şimdilik olmaz. Ben bir şeyler düşüneceğim.”

Gece bir türlü uyku tutmadı. Nihayet daldığımda bir kâbus gördüm.

Karanlık ormanda tek başımaydım. Tanımadığım bir yerde.

Hiç ses yoktu. Bir ağustos böceği cırlaması bile.

Tak! Tak! Tak!

Birkaç el ateş edildi. Arkamı döndüm. Marchant sandığım adam gölgelerin arasına saklanmıştı. Boyaları akmış bir palyaço maskesinin ardından sırtıyordu.

AK-47’sinin namlusunu bana doğrultmuştu.

Çığılgı basıp koşmaya başladım.

Tepemde çam ağaçları yükseliyordu. Ay ışığı sık dalların arasından sızamıyordu. Ormanın tabanındaki kökler ayaklarıma dolanıyordu. Arkama bile bakmadan düşe kalka koşuyordum.

Ayak sesleri beni kovalıyordu. Bir delinin kahkahaları kulaklarımda çınılıyordu. Durmadan ateş ediyordu. Mermiler dalları kırıyor, etrafımdaki ağaç gövdelerine saplanıyordu.

Otoparka ulaştığımda nerede olduğumu anladım. Atış poligonundaydım.

Oyunbaz’ın F-150’si solumdaydı. Devasa tekerleklerini, kasasındaki silahlığı ve arka camındaki parlak mor *O* harfini gördüm. *Ben doğru hatırlıyor.*

Başka bir araba yoktu. Viraller'e bakındım, göremedim.

Arkamdan bir dal çatırtısı geldi.

Hızla döndüm. Oyunbaz'la aramda bir metre kadar vardı. Ela gözleri karanlıkta parlıyordu.

Silahını atıp kemerinden bir avcı bıçağı çıkardı. Keskin kenarı kan içindeydi.

Kıpırdayamıyordum. Çığlık atıp yardım isteyemiyordum.

Oyunbaz bana doğru yürüdü. Bıçağı yanağımdan kaydırıldı.

"Oyun bitti, Victoria," diye fısıldadı.

Çığlık çığlığa uyandım.

Ter içinde doğrudum ve kalp atışlarımın düzene girmesini bekledim. O kadar gerçekçiydi ki. Ürperen kollarımı ovuşturdum.

Penceremden sabahın ilk ışıkları sızıyordu.

Coop odamın kapısını tırmalıyordu.

Ayağımı aşağı sarkıttım ve o anda kafamın içinde bir şimşek çaktı.

Hemen telefona sarıldım.

"Oyunbaz'ın kamyonetindeki O harfi!" dedim heyecanla. "Şehir merkezine park etmek için izin almak gerekiyor. Her bölge için farklı bir harf kullanıyorlar!"

Shelton hâlâ Kara Şövalye pijamaları içindeydi. "Nereden biliyorsun?"

Oğlanlar sabahın yedisinde toplantı fikrine sıcak bakmamıştı. Shelton'ın verandasının basamaklarındaydık. Sisli ve serin sabah havasında çenelerimiz takırdıyordu. Hâlâ karanlıktı. Güneş doğu ufkundaki morluğun arasından başını uzatmaya çabalıyordu.

“Rüyamda gördüm.”

Hi esneyip gözlerini ovuşturdu. “Ha, rüyada gördüysen tamamdır. Tor, sen bir ilaca filan mı başlasan acaba?”

“Kontrol ettim. O harfiyle tanımlanan izin şehir merkezini içine alan yarımadanın batısındaki dört blokluk bir bölgeyi kapıyor.” Arkadaşlarımdan istediğim tepkiyi alamayınca ekledim. “O harfli çıkartmalar bu sene mor basılmış.”

Ben ona uzattığım bilgisayar çıktısına baktı. “Olabilir. Benim gördüğüm çıkartma da buna benziyordu.”

“Tamam,” dedi Shelton. “Şehre döndüğümüzde o bölgede Oyunbaz’ın kamyonetine bakınız.”

Ona şaşkınlıkla baktım. “Olmaz, Shelton. Bekleyemeyiz! Tahliye bize iki üç gün kaybettirir. Oyunbaz’ı kaçırmaz.” Onlara yaklaşip sesimi alçalttım. “Ama şimdi gidersek onu hazırlıksız yakalarız!”

Bu fikir hiçbirini heyecanlandırmadı tabii.

“Kasırğa ne olacak?” diye inledi Shelton.

“Katelyn hızını artırıyor,” dedi Hi. “Haberlerde duydum. Öğleden önce buraya ulaşması bekleniyormuş. Babam bir saate çıkacağımızı söyledi.”

“Oyunbaz neden evde olsun?” diye sordu Ben sertçe. “Adam oturup kasırgayı bekleyecek değil ya?”

“Bence tam da onu yapacak,” dedim. “Bir adrenalin tutkunundan söz ediyoruz. Sizce büyük gösteriyi kaçırmaz mı?”

“İmkânsız istiyorsun,” diye karşı çıktı Shelton. “Şehirden çıkan bütün yollarda trafik kilitlenecek. Ayrıca ailelerimiz bir saate kalmadan Morris’ten ayrılacak.”

“Polis turistleri şehirden çıkarmakla meşgul,” diye ekledi Hi. “Ne yapacağız? Onlara Suriye’dekilerden bile daha çok

silahlı olan psikopat bir katili mi anlatacağız? Kasırğa dinene kadar kendimizi bir sığınakta kilitli buluruz! Sonra söylemedi demeyin.”

“Nerede yaşadığını bile bilmiyoruz,” dedi Shelton.

Sıra bendeydi.

“Oyunbaz bir katil. Belki de bir seri katil. Onu nerede bulacağımızı biliyoruz. Ve onu yakalamak için gereken becerilere sahibiz.” Shelton’a öfkeyle baktım. “Ailelerimizle yola çıktığımız takdirde günlerce burada olmayacağız. Bunu sen de biliyorsun. Döndüğümüzde Oyunbaz çoktan kayıplara karışacak. Kim bilir kaç kişiyi daha öldürecek? Bu vicdan azabıyla yaşayabilir misin?”

Ben’le Hi’a döndüm. “Ya siz? Bırakalım mı diyorsunuz? Annelerinizin kahvaltıda ne yediğini bilen bir psikopat dışarıda serbestçe geziyor. Bununla yaşayabilecek misiniz?”

Shelton derin bir iç çekti. “Nasıl yapacağız?”

“Ailelerimize not bırakacağız. Sonra *Sewee*’yle marinaya gidip O harfinin kapsadığı bölgeye bakacağız. Kamyoneti göremezsek doğru karakola. Polise Oyunbaz hakkında bildiklerimizi anlatmaya. Artık cezamız neyse de çekeriz.”

Cesaretle ekledim. “Ama onu bulursak da kendimiz indireceğiz.”

Hi yutkundu. “Nasıl?”

Gözümü bile kırpmadım. *Bu adam eğlencesine birini öldürdü.* “Ne gerekiyorsa onu yapacağız.”

“*Sewee*’yi sığınagın oradaki koya bağlayacaktım,” dedi Ben sıkıntıyla. “Marinada paramparça olur.”

Umutla gülümsedim. “Diğer bütün tekneler gittiği için en korunaklı kızağı seçersin.”

Shelton başını eğdi. “Bunu gerçekten yapacak mıyız?”

“Ailelerimiz kafayı yiyecek,” dedi Hi. “Ciddiyim. Anneme felç filan inebilir.”

“Sonrasında onlara bütün hikâyeyi anlatırız. Anlayacaklarından eminim.”

“Herkesin köşe bucak kaçtığı bir fırtınanın göbeğinde silah manyağı bir katilin peşine düşeceğiz.” Shelton gözlerini gökyüzüne dikti. “Herkes tehlikenin bilincinde değil mi?”

“Viraller iş başında,” dedi Ben.

Göz göze geldiğimizde gülümsedi.

“Sonuna kadar Tory’yleyim,” dedi.

Kalbim sevgiyle doldu. “Sağ ol.”

İşler ciddiye bindiğinde Ben’e güvенеbileceğimi bir kez daha anlamıştım.

Gözlerim diğerlerine kaydı.

“Biz her hâlükârda gideceğiz,” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. “Geliyor musunuz?”

“Çabuk!” dedim Hi tekneye atladığında.

Ben *Sewee*’nin halatını çözerken Shelton teknenin kış tarafına geçip yere oturdu. Hazırlanmakla harcadığımız kırk dakika içinde okyanusun durgun suları çalkalanmaya başlamıştı.

Katelyn Kasırgası yaklaşıyordu. Bunu hepimiz hissedebiliyorduk.

Hi, “Bittim ben,” diye sızlandı. “Bizimkiler beni mahvedecek. Siz de hapı yuttunuz, haberiniz yok.”

Üzgünüm, Kit. Ama mecburum.

Ben’e el salladım. “Gidelim!”

“Durun!” Shelton iskelenin ucuna doğru koşan Coop’u gösterdi.

“Hayır, oğlum!” Onu kovalamaya çalıştım. “Geri dön!” Ama Coop beni dinlemedi. Bir sıçrayışta tekneye atladı. Bir an bocaladım.

“Tepede birileri var,” diye uyardı Hi. “Yakalanabiliriz.” Ben bana baktı. Başımı salladım. Motoru çalıştırdı ve yola çıktık.

Oyunbaz ateşi karıştırdı. Alevler şöminenin tavanını yalamaya başladığında şubuğu bir kenara bıraktı.

Bir süre alevlerin sarılı turunculu kollarını izledi.

Sonra ehliyetini, kredi kartını, ruhsatını ve artık kullanmayacağı bir kimliğe dair ne var ne yoksa hepsini ateşe attı.

Dışarıda ahşap kaplamaları saran sarı yasemin rüzgârda sallanıyordu. Bir trafik işareti aniden şiddetlenen esintide gürültüyle yalpaladı.

Oyunbaz gülümsedi. Kaba yünlü bir kumaştan dikilen pelesinini giyerken çingiraklı bir kahkaha attı.

Harika bir oyun olmuştu. Onu bir orkestra şefi edasıyla yönetmişti.

Her oyunun bitişinde boğuştuğu boşluk duygusunu unutmayadı. Yakında yeni bir senaryo yazacaktı nasıl olsa. Her seferinde bir öncekinden daha karmaşık bir oyun çıkıyordu ortaya.

Üstelik bu kez Tanrı ona bir hediye yollamıştı. Finali müthiş bir kasırgayla yapacaktı.

Bir yanı huzursuzdu. Genelde bu noktada çoktan kaçmış olurdu. Yarattığı eserleri yeni hayatında medyadan takip ederek zaferini kutlardı.

Yeni kimliği hazırdı. Bütün evraklar tamamlanmıştı. Bir işi bile vardı. Geriye yeni oyuncular seçip hedef belirlemek kalıyordu.

Ama doğanın gazabı karşı koyamayacağı kadar çekiciydi.

Onun öfkesine bizzat tanık olmak istiyordu. Rüzgârla yağmurun yıkıcı kreşendosu dehasını kutlayacaktı. Sonra ortadan kaybolacak ve bir daha buraya hiç dönmeyecekti.

Oyunbaz işini bitirdikten sonra doğruldu. Mutfığa giderken koridora yığıldığı yarım düzine boş çantanın üzerinden atlamak zorunda kaldı. Yakında sevgili koleksiyonunu toplaması gerekecekti. Fırtına tüm şiddetiyle şehri vurmadan önce.

Tuzak silahı düşününce gülümsedi. O akıllı silahı az kalsın kaybediyordu. Bir daha onun gibisini bulamayacağından emindi. Yine de, bu sevgisi onu durdurmamıştı. Sonuçta her alet kullanılmak içindi.

Çocuklar silahı kendi elleriyle ona teslim ettiğinde nasıl da sevinmişti. Bu şans değil de neydi?

Oyunbaz kendi kendine bir şarkı mırıldanarak eviyedeki buluşukları yıkamaya koyuldu.

Tombul yağmur damlaları camı dövmeye başlamıştı bile.

Bu oyun özeldi. Oyuncular genç yaşlarına rağmen, akıllı ve becerikliydi. Birçok oyuncu son aşamaya bile gelememişti. Ama şu dört genç bütün engelleri aşmıştı. Bravo!

Sonunda ölmüşlerdi tabii ama olsun.

Ufaklıklar tehlikeyi bile bertaraf etmişti. Yıllardır böylesi bir başarıya ulaşan olmamıştı.

Birden donup kaldı. Bir şeyin yeni farkına varıyordu.

Tory Brennan'dan hoşlanmıştı. Ona saygı duymuş ve hiç yapmadığı kadar tedbirli davranmıştı.

Kafedeki buluşmalarını düşündü. Tory bilgili bir kızdı. Gözlerinden zekâ fışkırıyordu. Cesurdu. Oyunbaz belki de ilk kez kendine denk bir rakip bulmuştu. Keşke o ve arkadaşları hile yapmaya kalkışmasaydı.

Üzüntüyle başını iki yana salladı. *Kurallara uyacaktınız.*

Bunu açıkça belirtmişti. Çocuklar cezayı hak etmişti.

Her neyse. Sonuçta gayet tatminkâr bir oyundu.

Canını sıkın tek bir nokta vardı. Ölümlerine dair bir haber duymamıştı. Oysa böyle bir konuda medya çılgına dönmeliydi.

Sakin ol. Musluğu kapayıp ellerini kurularken sabırsızlığına güldü.

Oyun daha dün bitmişti. Kasırga kapıdaydı. Polis aileleri bilgilendirene dek bu haberi medyadan saklayacaktı. Belki daha cesetler bile bulunmamıştı.

Bekle. Ödülünü alacaksın.

Oyunbaz'ın tek bir pişmanlığı vardı.

Bir daha bir ortakla çalışmayacaktı.

Fikir ayrılıkları onu canından bezdirmişti. Bazen kontrolü kaybettiğini bile düşünmüştü.

Bir ortağın oyuna kattığı heyecan onca baş ağrısına değmemişti.

Oyunbaz ısıklı çalarak salona döndü ve dizüstü bilgisayarını açtı. Uzun uzun fotoğraflara baktı.

Yakında koleksiyonu genişleyecekti.

Gülümseyerek kasırganın keyfini çıkarmaya hazırlandı.

Gökyüzü kurumuş kan rengiydi. Doğu ufkunu kocaman bir mürekkep lekesi kaplamıştı sanki.

Katelyn Kasırgası hızla yaklaşıyordu.

Sewee beyaz köpüklü dalgalara bata çıka ilerlerken yağmurluğum sert rüzgârla şişiyordu. Martılar karanın içlerine doğru kanat çırpıyordu.

Böyle bir havada denize açılmak intihardan farksızdı.

Sewee Morris'in köşesini dönüp Sumter Kalesi'ni geçti ve Charleston Limanı'na doğru ilerledi. Görünürde başka hiçbir tekne yoktu. Teknenin baş kısmındaydım. Coop burnunu kucağıma gömmüştü. Denizde olmayı sevmiyordu.

Onu ne yapacağım?

“Daha hızlı gidemez miyiz?” Shelton açık denize doğru bakıyordu. Yaklaşan girdaptan gözlerini alamıyordu. “Şu merete suda yakalanırsak işimiz biter.”

Ben tam gaz gidiyordu. “Merak etme, başaracağız,” dedi.

Görevime odaklanmaya çalıştım. Vicdan azabından içim içimi yiyordu.

Kit'e bıraktığım not endişelerini giderecek türden değildi. Pencerelerine tahta çaktığımız mutfakta endişeyle yazdıklarımı okuduğunu hayal ettim.

Sevgili Kit,

Bizim çocuklarla yapmamız gereken bir iş var. Bekleyebileceğiniz bir şey değil ve çok önemli. SEWEE'yle şehre gidiyoruz. Rüzgâr şiddetlenince bir karakola sığınacağız. SAKIN PEŞİMDEN GELME!!! Birkaç saate hepsini anlatacağım. Söz veriyorum. Merak etme, çok dikkatli olacağız.

Sevgiler, Tory

Not: Benden nefret etme. Yemin ederim çok önemli. Lütfen, güven bana.

Not: Asla peşimden gelme!

Yola çıkarken defterime başka bir not yazıp iskeleye fırlatmıştım: *Coop benimle!*

Elimden ancak bu kadarı gelmişti.

Korkunç bir şey yaptığımı biliyordum. Hangi anne baba endişelenmezdi ki? Dördüncü kategori bir fırtına yaklaşırken küçük bir tekneyle denize açılıp boşaltılan bir şehre gidiyorduk. Bunlar ancak kötü aksiyon filmlerinde olurdu.

Telafi edeceğim, Kit.

Saat erken olmasına rağmen gökyüzü hızla kararıyordu. Yağmur hızlanmıştı. Katelyn canavar gibi gürleyip tıslıyordu. Marina görünene dek gergin anlar geçirdik.

Ben marinayı terk etmeyen birkaç tekneden uzak bir yer seçti. Yirmi değerli dakikamızı *Sewee*'yi bulabildiğimiz bütün hatlarla bağlamakla harcadık.

Ben nihayet tatmin oldu ve sokağa çıktık. Coop yeniden karamanın sevinciyle kuyruk sallıyordu. Hepimiz belirli ölçüde rahatlamıştık doğrusu.

Artık görevimize odaklanmalıydık. Paketlememiz gereken bir psikopat vardı.

Lockwood'dan Calhoun'a geçtik. Sola dönüp Courtenay Yolu'ndan kuzeye doğru yürüdük. Sokaklar bomboştu. Evlerin pencerelerine tahtalar çakılmıştı. Alaca karanlıkta birkaç ışık yanıyordu. Terk edilmiş gibi görünen şehrin ürkütücü bir havası vardı. Bir savaş bölgesinde ya da geleceğe dair felaket senaryolarından birindeydik sanki.

Arkamdan esen ıslak rüzgârla az kalsın yere kapaklanıyordum. Kâbusun tadına ucundan kıyısından bakmak bile beni iliklerime dek ürpertmeye yetmişti.

Kasırğa limana giriyor. Fazla zamanımız yok.

Spring Sokağı'na ulaştığımızda sağanak daha da şiddetlendi. Yağmur damlaları yüzümü dövüyordu. Birkaç kez sert rüzgârda dengemi kaybetmemek için eğildim.

"O bölgesinin güney sınırı burası," diye bağırdı Hi. "Tory'nin dediği gibi, pek büyük değil. F-150 hâlâ buradaysa mutlaka görürüz."

"Garaja park etmemişse tabii," dedi Shelton. "Ya da akli başında insanlarla birlikte şehirden gitmemişse."

"Garajı varsa neden park izni alsın?" diye karşı atağa geçti Hi.

"Boşuna tartışıyoruz," dedi Ben. "En iyisi aramak."

“Cadde boyunca yürüyelim,” dedim. “Sonra karşılıklı sokaklara bakarız.”

“Ayrılsak mı?” diye sordu Ben.

Cevap vermeme fırsat kalmadan gök delindi. En azından bize öyle geldi. Burnumuzun ucunu göremez olduk. Coop usulca vızılklayıp silkelendi.

“Birlikte kalalım,” dedim Coop’un kulaklarını okşarken. “Oyunbaz silahlı ve tehlikeli. Sürüyü dağıtmayalım.”

“İşiyalım mı?” diye sordu Hi kızgın gökyüzüne bakarak. “Güçlerimize ihtiyacımız olacak.”

“Daha değil.” Bu fikir benim de aklımı çelmiyor değildi. Ama kendimizi riske atamazdık. “O yılanı köşeye sıkıştırdığımızda bütün güçlerimize ihtiyacımız olacak,” dedim.

“Bir planımız var mı?” diye sordu Shelton.

“Evet,” dedim. “Her zamanki gibi, plansızlık. Doğaçlama yapacağız.”

“Harika,” diye homurdandı kapüşonunu yüzüne doğru çekerken.

Spring Sokağı’ndan esen rüzgâr sokak lambalarının fenerlerini savurdu. Yağmur yön değiştirmişti. Doğrudan yüzüme geliyordu. Yanaklarıma iğneler batıyordu sanki. Gözlerimi zor açıyordum.

Katelyn nihayet teşrif etmişti.

“Uzun süre açıkta duramayız!” diye bağırdı Hi. “Acele edin!”

Ben’in önderliğinde koştuk ve sola, Ashton’a döndük. Sıra evlerin önünden geçtik. Siyah kamyonet ortada yoktu.

Bloğun sonundan sağa saptık. Bir sokak boyunca koştuk. Coop yanımdan ayrılmıyordu. Ara sıra silkinmek için duraksayıp sonra yine bana yetişiyordu.

Sokağın solunda iki katlı, ucuz apartmanlar vardı. Sağda küçük bir manav gördüm.

Ona doğru koşup tentesinin altına sığındım. Rüzgârdan yağmurluğumun kapüşonu açılıyor ve içine yağmur suyu doluyordu. Sonunda onu kafamda tutmaya çalışmaktan vazgeçtim. Zaten sıırıslıklamdı. Elimi gözlerime siper edip sokağın aşağısına doğru baktım.

Ve onu gördüm.

Kalp atışlarım hızlandı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye bağırdı Hi.

“İçeri gireceğiz.”

Biraz ilerideki ahşap kaplamalı evi gösterdim.

Siyah F-150 arka bahçesinde duruyordu.

“Ben, Shelton’la arkaya bakın. Bakalım pencereden bir şey görünüyor mu?”

Islak saçlarımı atkuyruğu yaptım. Rüzgâr da, yağmur da şiddetlenmişti. Sokaktaki çöpler havalanmış, girdaplar hâlinde dönüyordu. Torbalar uçuşuyor, plastik şişeler kanalizasyon kanallarına yuvarlanıyordu.

Artık tam manasıyla kasırgaya yakalandığımızı söyleyebilirdik.

Manav tentesinin altında çabucak bir plan yapmaya çalıştık. Coop’un gözleri korkuyla irileşmişti. Kaçmasın diye tasmaını sıkıca tuttum.

“Neden ben?” diye sızlandı Shelton. “İnsanları gizlice izlemeyi hiç beceremem.”

Ben yüzünü döven yağmur damlalarını eliyle engellemeye çalıştı. “Hani ayrılmayacaktık?” Siyah gür saçları kafasına yapışmıştı.

“Sadece bu seferliğine ve birkaç dakikadan fazla sürmeyecek. Oyunbaz’ın hepimizi görmesine izin veremeyiz. Yoksa sürpriz avantajını kaybederiz.”

“Artık ışıyabilir miyiz?” diye sordu Hi kıpkırmızı suratıyla.
 “Hazır olmalıyız.”

Duraksadım. Ya Oyunbaz evde yoksa?

O zaman bu maceranın bir anlamı kalmaz zaten.

“Orada olduğundan emin olmalıyız,” dedi Ben. “Tek atımlık şansımız var.”

Başımı salladım. “Henüz ışımayacağız. Önce ikiniz gidin. Hi’la otuz kadar sayıp evin önüne koşacağız. Oyunbaz’ı görürseniz iki kere ısıklık çalın. Aksi hâlde arka bahçede buluşuruz.”

“Bu rüzgârda ısıklık filan duymazsın,” dedi Ben.

“Öyleyse orada oturun. Sizi görmezsek evin etrafında turlarız.”

“Coop ne olacak?” diye sordu Hi.

“Benimle kalacak.” Burnunu kavrayıp gözlerine baktım. “Bir yere gitmek yok anlaşıldı mı?”

Elimi yaladı.

Rüzgârdan dik durmak bile güçleşmişti. Sırtımı manavın duvarına yapıştırıp her şeyin yolunda gitmesini umut ettim.

Zaman dolmuştu. Birkaç dakika sonra bir yerlere sığınmak zorundaydık.

Bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sonra rüzgârın hızı belli belirsiz düştü. Hep birlikte doğrulduk.

Shelton’a sarıldım. “İyi şanslar.”

Sular akan gözlük camlarının ardında gözlerini kırptırdı. “Hayatımda yaptığım en aptalca şey. Her neyse. Oyunbaz beni öldürürse annemle babam katil olup hapis yatmak zorunda kalmaz.”

Ben onun omzunu sıktı. “Yanımdan ayrılma. Sana bir şey olmasına izin vermem.”

Rüzgârda iki büklüm koştular.

O sırada tepemizdeki reklam panosu sokağın karşısına uçup bir arabaya çarptı.

Hi'la içimizden saydık. Otuzda manavın köşesinden çıkıp hedefimize baktık.

Tek katlı sıra ev küçük ve bakımsızdı. Açık mavi boyası yer yer çatlayıp soyulmuştu. Çatının kiremitlerinden bazıları eksik, camlar pisti.

Tahta çakmamış. Katelyn burayı dümdüz edecek.

Sokak kapısı kaldırıma beton bir platformla bağlıydı. Bahçeyi yabani otlar bürümüştü. Ne bir ağaç, ne de bir çalılık vardı.

Girişin yanındaki pencereleri işaret ettim. "Sen sola, ben sağa."

Hi başını salladı. Su birikintilerinin arasından koştuk. Coop benimle geldi. Pencerenin önüne çömeldim.

Usulca başımı kaldırdım ve çamurlu camın köşesini elimle sildim. Salonda bir kanepa, bir sehpa, iki koltuk ve bir televizyon ünitesi vardı. Duvarlar çıplaktı.

Oda karanlıktı. İçeride kimse yoktu.

Geri çekilip Hi'a bir işaret çaktım. Binanın dibinden ayrılmadan çakıl taşı araba yoluna doğru koştuk. Coop sessiz olması gerektiğini hissetmiş gibi gıkını bile çıkarmıyordu.

Bahçenin etrafı tel örgülerle çevriliydi. Evin arka köşesinden araba yoluna bakan tek bir pencere vardı.

Başımızı eğerek koşturduk.

Yağmurdan önümü bile görmüyorum. Adama çarpmasam bari.

Hi'ın ellerine basıp pencereden baktığımda küçük bir odayla karşılaştım. Işıklar kapalıydı. Köşede bir yatak ve büyük, siyah bir sandık vardı. Burası da boştu.

“Şimdi ne olacak?” diye bağırdı Hi.

Bahçeyi gösterdim. “Kamyonet.”

Ben’le Shelton Ford’un arka çamurluğunun dibine sinmişti. Arkada bir el arabası, tuğlalar ve bir alet edevat kulübesi gördüm. Kamyonetin kasasına baktım. Boştu.

Verandanın tel kapısı rüzgârda çarpıyordu.

Ben verandanın sol tarafındaki üç küçük pencereyi gösterdi. “Mutfak!” diye bağırdı. “Işıklar kapalı. Hiçbir hareket yok.”

“Salonla yatak odası da boş,” dedi Hi.

Shelton rahat bir nefes aldı. “Öyleyse evde kimse yok.”

Coop silkelendiğinde üzerimize sular sıçradı.

Ben ona öfkeyle bakıp Shelton’la geldiği yolu işaret etti. “Şu tarafta başka bir oda daha var galiba. Penceresi yok.”

“İçeri girmeliyiz,” dedim. “Kesinlikle emin olmalıyız.”

Ben başını salladı. Ayağa kalkıyordu ki uzanıp dirseğinden tuttum.

“Bekle. Bence zaman geldi.”

“Hele şükür!” dedi Shelton. “Şimdi mi?”

“Evet.”

BUM.

Dönüşüm kolayca gerçekleşti. Dikkatimi toplamama bile gerek kalmadı.

Bir düğmeye basmışım gibi içimden elektrik akımları geçti.

Damarlarıma bir sıcaklık yayıldı. Gözlerim altın sarısına dönüştü.

Algılarım açıldı.

Etrafımızı saran fırtına binlerce yeni boyut kazandı. Beynim en ufak ayrıntıları bile lazer netliğinde saptayabiliyordu. Artık

rüzgâr beni kör etmiyordu. Doğanın hiddeti karşısında düştüğüm çaresizlik kaybolmuştu.

Coop'u beni izlerken buldum.

İçimdeki kurdu serbest bıraktığımı biliyordu. Sürüsü canlanmıştı.

Coop bu kadar yakınımdayken duyularım daha açıktı. Her bir özelliğim yeniden şarj olmuştu sanki. Işıma gücüm her zamankinden daha kuvvetliydi.

Mutlak güç bu olsa gerek.

Oğlanlar bana altın sarısı gözleriyle bakıyordu. Heyecanlarını hissedebiliyordum.

"Vay canına!" Hi gözlerini kırpıstırdı. "Kafan güzelken ısımak gibi."

Shelton gözlüğünü çıkarıp cebine koydu. "Bayağı sert."

Ben parmaklarını çıtlattı.

Hazırdık.

Seni almaya geliyoruz, Oyunbaz.

"Şimdi," diye fısıldadım. Artık bağırmama gerek yoktu.

Verandaya çıkıp kapının tokmağını usulca çevirdim. Mutfağa süzüldüğümde diğerlerine yol açmak için yana çekildim.

Bütün duyularım alarmdaydı.

Bir hareket sezinlemedim. Alarm da çalmadı.

Ben soldaki kapıya doğru yürüdü. Coop da peşinden gitti. Az sonra döndüler. Ben başını iki yana salladı.

Sürpriz avantajını elimden kaçırmamak için evin ön tarafına çıkan kısa koridorda sessizce ilerledim. Sürünün geri kalanı da tek sıra hâlinde bizi izledi.

Yatak odası. Banyo. Salon.

Hepsi boştu. Evde yalnızdık.

Ama şöminede cılız bir ateş yanıyordu.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadı Hi. “Kamyonet hâlâ burada. Demek ki, geri dönecek.”

“Nereye gitti bu adam?” Shelton bir kapıyı araladı. Gömme dolap. O da boştu. “Şehirde kimse kalmadı. Whopper menü almaya çıkmadı ya?”

“Bakın!” Hi kanepede duran Dell dizüstü bilgisayarını işaret etti.

Onu sehpa koyup açtım. Çocuklar başıma toplandı. Coop perdeleri koklamaya gitti.

Shelton ellerini bacaklarına sürttü. “Ne olur işimize yarayan bir şeyler çıksın.”

Ekran resmi belirlediğinde Eric Marchant sandığım adamı gördüm. Üstü çıplaktı. Kamyonetin kasasına kocaman bir kılıç-balığı yüklerken sırtarak poz vermişti.

Oyunbaz.

Suratının ortasına bir tane patlatmak istiyordum.

Masaüstünde tek bir dosya vardı. İkona çift tıkladığımda bir slayt gösterisi açıldı.

Görüntülerin hepsi de dehşet vericiydi. Olay yeri fotoğrafları. Gazete kupürleri. Devrilen arabaların ve yanan binaların resimleri. Ölüm ilanları. Otopsi raporları.

Her biri bir kaza ya da suçla ilişkiliydi.

Birkaç gazete haberini okumak için gösteriyi duraklattım. Anafikri anlamıştım.

Bunlar polisin çözemediği vakalardı. Ve açıklanamayan kazalar.

Her birinde birçok insan ölmüştü. Bazıları yanmıştı. Korkunçtu.

Olayların geçtiği birkaç yeri tanımıştım. Seattle. New York. Las Vegas.

“Ne bunlar?” diye sordu Shelton. “Oyunbaz felaket haberlerine mi meraklı?”

“Mide bulandırıcı eserleri,” dedim. Yaşadığım dehşetten gerçekten de midem bulanmaya başlamıştı. “Hepsi burada işte. Oyunbaz’ın özel arşivi. Sapıkça oyunlarının güncesi.”

“Ödülleri,” dedi Hi usulca. “Her seri katilin böyle bir koleksiyonu vardır.”

Ben yumruğunu sehpa indirdi. “Hasta herif! Bir elime geçireyim doğduğuna pişman edeceğim!”

Birden ekran karardı. Bir video oyununu andıran sesler çıktı. Sonra yeni bir program açıldı.

Oyunbaz’ın yüzü ekranda belirdi.

“Merhaba, Tory,” dedi gülümseyerek. “Fakirhaneme hoş geldin.”

E la gözler. Sert ifadeli bir çene. Bu yüzü daha önce iki kere görmüştüm.

“Sizinle karşılıklı oturup sohbet etmek isterdim ama şartlar bunu gerektirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse hâlâ hayatta olmanıza şaşırdım.”

Oyunbaz dışarıda değildi. Seyrelmeye yüz tutan açık kumral saçları kuruydu. Kahverengi, tuhaf bir pelerin giymişti. Vücudu ekranı kapladığı için nerede olduğunu kestirmek güçtü. Bilgisayara akıllı telefonla bağlandığını tahmin ettim.

“Canavar,” diye tısladım. İçimdeki güçler öfkemle birlikte kabarıp yer değiştirdi.

Shelton’la Hi kanepede yanımda oturuyordu. Altın gözleri dehşetle irileşmişti. Ben’in yüzü bembeyaz kesildi. Sinirli bir panter gibi odada dolanmaya başladı. Coop da gerginliği hissetmişti. Yanıma gelip oturdu.

Oyunbaz istifini bozmadı. “Ben kendimi bir sanatçı olarak tanımlamayı daha uygun buluyorum.”

“Sanatçı mı?” dedi Hi. “İğrenç slayt gösterini izledik. Düpedüz katilsin sen! Teröristsin!”

Pislik herif güldü. “Yok canım. Ben şiddet içerikli eserler yaratıyorum hepsi o. Yıkım senfonileri besteliyorum. Sizin oynadığınız oyun da son zaferim oldu.”

“İnsanların hayatlarıyla oynayarak eğlenemezsin, psikopat!” diye bağırdım.

“Yanılıyorsun,” dedi büyük bir soğukkanlılıkla. “Her şey bir oyundur. Tek yaptığım fantastik örnekler yaratmak. Beni anlamamana üzülüyorum doğrusu.”

“Seni yendik,” dedi Hi alayla. “Kanlı canlı karşıdayız işte. Baloyu bir katliama dönüştüremedin. İnsanlara elini bile sürmedin. Zavallı bir bilim insanını öldürdün o kadar. Sokaklarda yol kesip hırsızlık yapan serserilerden farkın yok.”

“Hile yaptınız,” dedi tükürükler saçarak. Sol yanağında bir kas belli belirsiz seğirdi. “Kuralları çiğnediniz.”

“Seninle oynamak isteyen kim?” diye bağırdı Shelton. “Bizi zorladın.”

“ASLA!” Dudaklarının kenarları da seğirmeye başladı. “İlk mektubum bir davetiyeydi. İkinci *cache*’yi arayarak teklifimi kabul ettiniz. Ben seçimi size bıraktım.”

“İşin gücün sinsice tuzaklar kurmak,” dedim. “Tam da bir korkağa göre!”

“Size zekânızı kullanma şansı tanıdım.” Rahat tavrı kaybolmuştu. “Zavallı sıkıcı hayatlarınızın tozunu silkinmek için altın bir fırsat sundum. Bana teşekkür etmelisiniz.”

“Delisin sen,” dedim. “İçindeki kötülüğü Tanrı’yı oynayarak maskeleyemeye çalışıyorsun.”

Suratı heykel gibiydi, ama tiki onu ele veriyordu. Öfkesini güçlükle bastırđı o kadar belliydi ki.

“Dünya  ılgın bir yer zaten,” diye tısladı. “Fena mı? Ben de mayasındaki deliliği ortaya çıkarmasına yardımcı oluyorum.”

“Bu bilgisayar polisin eline geçtiğinde ne olacağını sanıyor-sun?” diye bağırdı Shelton.

“Orada kamuoyuyla paylaşılmayan tek bir bilgi bile yok. Beni bir suçla ilişkilendirecek kanıtları ortada bırakacak kadar ahmak değilim. Daha kim olduğumu bile bilmiyorsunuz, Bay Devers. Hiçbiriniz bilmiyorsunuz. O bilgisayar bana zarar veremez.”

Kibri beni iyice sinirlendirdi. “Ka  kişiyi  ld rd n? Sayısını biliyor musun?”

“Bir dakika. Ben kimseyi öldürmedim,” dedi alıngan bir tavırla. “Onlar oyunu kaybeden şanssızlar.”

“Oyun dediğin saçmalık hileli!” diye bağırdı Hi. “Hiç şans-ları olmadı ki.”

“YALAN.” Kameraya doğru eğildi. “Her ipucunun bir cevabı ve her bulmacanın bir   z m  vardı. O insanlar başaramadı.”

“Kurtulan bir oyuncu oldu mu?” diye sordum.

“Hayır,” dedi omuzlarını silkerek. “Ama herkesin bir şansı vardı.”

“Bunca insanı öldürdükten sonra hiç mi vicdan azabı  ek-miyorsun?”

“Bizler birer et parçasıyız, Victoria Brennan,” dedi usulca. “İ i kan ve kemik dolu torbalarız. Biri onu sonlandırana dek hayat dediğimiz zamanı geçiriyoruz. Ben oyuncularıma bu korkunç gerçeklikten kaçma fırsatı tanıyorum. Zavallı varlıklarını taçlandırma imk nı sunuyorum.”

“Kafayı yemişsin,” dedi Hi. “Bildğin zırdelisin. Bunca zaman yakalanmaman hayret doğrusu!”

“Kötü şeyler hep olur, Hiram.” Kıkırdadı. “Frenler patlar. Bir köprü yıkılır. Şiddetli fırtınada bir ev havaya uçabilir. Çoğu zaman kimse kuşkulamaz. Şanssızlık deyip geçerler. Kötü karma. Kısmetsizlik. Artık nasıl adlandırırsan. Bazen ardımda oyuncaklarımı bırakırım. Citadel'deki harikalar kutusu gibi. Ama yetkililer yine de uyanmaz. Anlamıyor musunuz? Belirli bir şablon izlemiyorum. Bana özgü bir imzam yok. Ben bir hayaletim.”

Eliyle havalı bir hareket yaptı. “Ben Oyunbaz’ım.”

“Seni buraya kadar izledik,” dedim. “Er geç yine izini bulacağız.”

“Orası şüpheli. Gerçi sizden etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Az kalsın hazırlıksız yakalanıyordum. Şimdiye kadar hiç başıma gelmemişti.”

Görüntü bulanıklaştı. Ayağa kalktığını tahmin ettim. Sonra bir kez daha yüzü ekranı kapladı. “Şimdi söyleyin, genç Benjamin Blue nerede?”

Ben zınk diye durdu. Açılan algılarımla nefesini tuttuğunu duydum. Burnuma ter kokusu çarptı.

“Ona teşekkür ettiğimi söyleyin,” dedi Oyunbaz. “Daha önce bir ortağım olmamıştı. Onun varlığı oyunu daha da heyecanlı kıldı. Düşünsenize size bu kadar yakın...”

“HAYIR!”

Ben bilgisayara doğru atıldı ve onu odanın karşısına fırlattı. Bilgisayar duvara çarpıp paramparça oldu.

Shelton, Hi ve ben ayağa fırladık. Coop, Ben’le arama girdi.

Normal olarak aklı karışmıştı.

Olamaz. Mümkün değil.

“Ben, ne diyor bu adam?” Işımanın etkisiyle mimiklerini yakından izledim. “Sana neden ortağım diyor?”

“Yalan söylüyor!” diye bağırdı kesik kesik soluyarak. “Ben asla...”

Gerisini getiremedi.

Tam o sırada, ev şiddetli rüzgârla sarsılmaya başladı. Camlardan ve çatıdan sular akıyordu. Katelyn’in gazabı bir boyut daha atlamıştı.

Yine de gözlerimi arkadaşımın ayırmadım.

“Neler oluyor, Ben? Derhâl açıkla!”

Shelton titreyen elini kaldırdı. “Duydunuz mu?”

“Neyi?” Gözlerim hâlâ Ben’deydi. Başını önüne eğmişti.

“Bir tıslama var,” dedi Shelton. “Citadel’in bodrumundaki sese benziyor.”

Dışardan bir gümbürtü geldi ama aldırmadım.

Shelton’ın uyarısıyla kafamın içinde tehlike çanları çalmaya başlamıştı.

Aklımı çalıştırdım. Oyunbaz’ın sözlerini düşündüm.

Kötü şeyler hep olur, Hiram. Frenler patlar. Bir köprü yıkılıverir. Şiddetli fırtınada bir ev havaya uçabilir. Çoğu zaman kimse kuşkulalmaz. Şanssızlık deyip geçerler. Kötü karma. Kısmetsizlik. Artık nasıl adlandırırsan.

Şiddetli fırtınada bir ev...

“Aman Tanrım!”

Gözlerimi kapayıp burnumdan derin bir nefes aldım. Yağlı bir koku vardı. Belli belirsizdi ama giderek yoğunlaşıyordu. Gaz.

İşimam olmadan asla yakalayamazdım.

Başımı yana eğerek kokuyu takip ettim.

Koridordan geliyordu.

Bir ev havaya uçabilir.

Gaz.

Mutfak!

Odayı farların ışıkları aydınlattı.

Hi koşup pencereden baktı. "Araba yolu!"

Mutfğa koştum. Burada koku yoğundu.

Gözlerim ocağa kaydı. Havagazı borusu kesilmişti.

Şömine!

Geç kaldığımdan korkarak ok gibi koridora fırladım. "Herkes dışarı!"

Hi sokak kapısını denedi. "Kilitli! Sürgülenmiş! Anahtar yok!"

Ben, Hi'ı kenara itti. Altın gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. Üç omuz darbesiyle kapıyı kırdı. O hızla ıslak çimenlere yuvarlandı.

Rüzgârla birlikte odaya tuz, çürük sebze, çöp ve yağ kokusu doldu. Halı ve mobilyalar yağmur suyuyla ıslandı.

Hi'la Shelton'a işaret ettim. "Gidelim!"

Peşimizde Coop'la fırtınaya çıktık.

Yumuşak bir üfleme sesi duydum.

Camlar gürültüyle patladı.

Patlamanın etkisiyle kendimi havada buldum. Siyah gökyüzünden tepeme tahtalar ve tuğlalar yağdı. Yere çarptığım anda ellerimle başımı koruyarak yuvarlandım.

Oğlanlar çimlerde yatıyordu.

“Herkes iyi mi?” diye bağırdım. Kafalarını salladılar. Zihnimin en sakın köşesi Viraller’in hâlâ ışıdığını fark etti.

Coop kulaklarını yatırmış, korumacı bir tavırla etrafımda dönüyordu.

Arkamdaki ev şenlik ateşi gibi yanıyordu. Gökten boşalan litrelerce su bile alevlerin önüne geçemiyordu.

Sersem gözlerle sokağa baktım.

Siyah F-150 kaldırımın kenarındaydı.

Kamyonetin ıslak ön camının ardını görmek için gözlerimi kısıtım. Oyunbaz direksiyondaydı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı siyah bir oval şeklini almıştı. Dudaklarından tek bir kelime döküldü: *Nasıl?*

Kamyonetin kasasında branda bezinden altı tane çanta vardı.

Birden taşlar yerine oturdu. *Nasıl bu kadar kötü olabildim?*

Salondaki şömine. Bilgisayar. Araba yolundaki far ışıkları.

Oyunbaz’ın döneceğini sanmıştık. Buradan gitmek üzere olduğu aklımıza gelmemişti.

Alet edevat kulübesi! Lanet kulübeye bakmadık!

Ben kamyonete doğru koştu. “Aşağılık herif!”

Oyunbaz şaşırarak gaza bastı. F-150 sular sıçratarak ileri atıldı ve kavşaktan sola döndü.

Ben arkasından koştu. Islak kotu bacaklarına yapışmıştı. Montu rüzgârda kuş kanatları gibi çırpınıyordu. Kamyonetin ve peşindeki Ben’in köşeyi dönüşünü izledim.

“Ben, dur!”

Fırtına çılgılığını yuttu.

Sonra yanımdan bir karaltı geçti.

“Cooper, hayır!”

Kurt kırması köpeğim bu kez bana kulak asmadı.

Shelton'la Hi yanıma koştu.

“Ne yapacağız?” diye sordu Hi. Rüzgârdan iki büküm olmuştu.

Shelton kolumu yakaladı. “Oyunbaz, Ben’e ortağım dedi. Ne demek oluyor bu?”

“Bilmiyorum! Onları yakalamalıyız!”

Bir çöp konteyneri sokağın başından taklalar atarak bize doğru yuvarlandı. Çatıların kiremitleri uçtu.

Bu havada dışarıda olmak çılgınlıktı ama başka seçeneğimiz var mıydı?

“Gidelim!” Köşeyi döndüğümüzde Ben'i gördük. Hâlâ koşuyordu. Coop da peşindeydi. Kamyonet görünürde yoktu.

Katelyn Kasırgası şehri ele geçirmişti.

Ağaçlar yerlerinden sökülüyor, kırılan dallar sağa sola çarpıyordu. Rüzgârda çöpler ve palmiye yaprakları dev girdaplar hâlinde birlikte yuvarlanıyordu. Yerinden sökülen bir çit kaldırıma uçtu. Onu plastik bir posta kutusu, bir bot ve ıslak gazeteler izledi.

Yağmur suyu ağzıma doluyor ve tenimi yakıyordu.

İşimama rağmen nefes almakta güçlük çekiyordum.

Bütün gücümüze ihtiyacımız var. Her bir kırıntısına.

Hi'la Shelton'a yaklaşımlarını işaret ettim.

Gözlerimi kapayıp işimama odaklandım. Zihinlerimizin arasındaki bağlara. Sürünün psişik bağlantısının kökenine. En derine ulaştım ve bodrumdaki demir parmaklıkları büken gizli kuvvete dokundum.

Uzuvlarıma bir sıcaklık yayıldı. Rüzgâr hafıflemiş gibi geldi.

Bu hissimi sürüme yaydım. Hi, Shelton, Coop ve Ben'e.

Hi sırtını dikleştirdi. Shelton'ın titremesi kesildi.

“Uzaklaşmayın,” diye bağırdım. “Gücünüzü dizginleyin.”

“İşmanınızı kontrollü kullanın!” dedi Hi. “Onsuz on adım bile atamayız.”

Spring Sokağı'nda yürüdük. Coop'la Ben gözden kaybolmuştu. Rüzgâr bir benzin istasyonunun önündeki çardağı yerinden söktü. Tahta parçalarının yola saçılmasını dehşetle izledim.

“İşte orada!” diye bağırdı Hi hastaneyi işaret ederek. Işdığımızda görme duyusu inanılmaz geliyordu. “Ben'i görüyorum.”

“Oyunbaz neden dönmedi?” diye bağırdım. “Bu yol otobana çıkıyor!”

“Köprüleri kullanamaz.” Shelton gözlerini sağanak yağmurdan korumaya çalıştı. “Polis trafiğe kapadı. Yarımadadan çıkamaz.”

Kapana kısıldı. Kokusunu takip edebiliriz.

Bir saat önce geldiğimiz yoldan yürümeye başladık.

Hepsi koca bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Ben'e hâlâ güvenebildiğim başka bir asırda.

Doğru olamaz.

Ben neden paniklemişti o hâlde? Bilgisayarı kırıp kaçmak da neydi?

Bir an göz göze gelmiştik. Altın sarısı irislerinin ardındaki ıstırabı görmüştüm.

Ben'in bir sırrı vardı.

Ne olduğunu öğrenmeliyim.

Üç blok sonra Charleston Memorial Hastanesi'ne geldik. Lobinin kapısından bir doktor fırladı ve bize çılgınca el salladı. Ona aldırmadan koştuk.

Hi sol tarafı işaret etti. Limandan giderek uzaklaşıyorduk. “Calhoun’dan aşağı koşmuşlar!”

Bir blok sonra onları gördük.

F-150 sokak ortasında duruyordu. Ben’le Coop kırk beş metre kadar gerideydi ve açığı hızla kapatıyorlardı.

“Yol kapalı,” dedi Hi nefes nefese. “Ağaçlar devrilmiş. Oyunbaz’ın yaya kaçmaktan başka çaresi yoktu.”

İleride kahverengi pelerinli birini gördüm. Islak çantasını omzuna atmıştı. Dönüp bize baktı. Öfkesinin kokusunu bu mesafeden bile alabiliyordum.

Hazır ol. Senin için geliyoruz.

Ben kamyonetin yanından geçip devrilen bir palmye ağacının üzerinden atladı ve sokağın aşağısına doğru koştu. Coop kamyonetin açık kapısının önünde durup koltuğu kokladı. Sonra Ben’in arkasından ok gibi fırladı.

Shelton, Hi ve ben F-150’ye yaklaşıyorduk.

Oyunbaz eliyle bacağında tempo tutarak bekliyordu.

Ne yapıyor bu?

“Kamyonette CB anten var,” diye bağırdı Shelton. “Telsizle yardım isteyeceğim!”

Shelton’la Hi peş peşe kamyonete doğru yürüdü. Ben kamyoneti geçip Oyunbaz’ı kovalamayı sürdürdüm.

Coop ileride durdu ve dönüp bana havladı.

Bütün dikkatim Oyunbaz’da olduğu için az kalsın mesajı kırıyordum.

Zihnimde kopuk parçalar belirdi.

Siyah kamyonet. Açık kapı. Koltukta siyah bir kutu. Yanıp sönen kırmızı ışık.

Tehlike! Kötü koku!

Hızla döndüm.

Hi'la Shelton kamyonetin arkasındaydı.

Gözlerimi kapayıp bağırdım.

56

Bilinçaltımdaki alevli ipler cızırdadı. Onları her zamankinden de daha net hissediyordum. Hi’la Shelton’a bir mesaj yolladım. Kamyonetten uzaklaşın! Coop’un zihnimdeki görüntüsünü ve kendi korkumu istem-sizce onlara yolladım. Gücüm karşısında şaşaladılar. Hiç düşünmediler. Tereddüt et-mediler. Dönüp yolun kenarındaki çalılıkların arasına atladılar. Kamyonet büyük bir patlamayla bir alev topuna dönüştü. Etrafa metal ve plastik parçaları yağdı. Kendimi yerde buldum. Acıma aldırmadan arkadaşlarımı en son gördüğüm yere baktım. Lütfen iyi olun. Lütfen iyi olun. Coop yanımdan hızla geçip yanan çalılıklara doğru atıldı. Alevler giderek hızlanan sağanağa yenik düştü. Sokağı boğucu bir duman tabakası kapladı. “Hi? Shelton?” Dumanların arasında körcesine yürüdüm. “Neredesiniz?”

“Al şu köpeği üzerimden!” diye bir ses geldi.

Dumanlar dağıldığında Hi’ı gördüm. Yerde sırtüstü yatıyordu. Coop iki patisini göğsüne dayamış, suratını yalıyordu.

Sağdan bir inleme geldi. O tarafa baktığımda Shelton’ın düştüğü su birikintisinden kalktığını gördüm.

“Havaya uçan bir kamyonet yüzünden az kalsın boğuluyordum,” dedi soluk soluğa. “Hayatımız roman.”

Başlarından geçenlere rağmen gözleri altın sarısı parlıyordu.

“Yaralanan yok değil mi?” diye seslendim.

Kafalarını iki yana salladılar.

“Kalkın o zaman! Ben’e yetişmeliyiz!”

Yola doğru koştuğumda arkamda Hi’la Shelton’ın ayak seslerini duydum. Coop bir kere daha ileri atıldı. Bu kez onu geri çağırdım.

Bekle.

Coop’un kulakları dikildi. Gerisin geri dönüp yanıma koştu.

“Bu işi birlikte yapacağız,” dedim yüksek sesle.

Bir iki dakika ıslak dostlarımla soluklanmasını bekledim. Shelton bir öksürük nöbetine tutuldu. Hi sümküdüğünde burundan çıkanları görmemek için başımı çevirdim. Nihayet başparmaklarını kaldırdılar. Bloğun ilerisine doğru koştuk.

Dakikalar geçti ama Ben’le Oyunbaz görünürde yoktu.

“Rüzgâr hafıfledi,” dedi Shelton. “Kasırganın etkisi geçiyor.”

Hi bulutların arasındaki kocaman deliği işaret etti. “Sen öyle san. Fırtınanın gözü tam tepemizde. Bu bebeğin artçıları da olacak.”

Alışveriş mahallesine yaklaştığımızda rüzgâr dindi. Şehri tuhaf bir sessizlik kapladı. Bir saatlik kargaşadan sonra bu dinginlik sinir bozucuydu.

Katelyn'in gözünün tepemizden kayarak geçişini izledik.

"Kasırğa çok hızlı hareket ediyor," dedi Hi. "Mola uzun sürmeyecek."

King'i geçerken bir eşiğin karanlığından fırlayan el koluma yapıştı. O kadar panikledim ki, körcesine yumruklar ve tekmelemler savurmaya başladım.

"Hey, sakın ol!" Ben'in sarı gözlerini ancak o zaman fark edebildim.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladım.

"Şşş, duyacak!" Eşikten çıkıp binanın köşesine doğru süzüldü.

"Bizi bekliyor," dedi gözlerini Marion Meydanı'ndan ayırmadan. "İlerideki ağaçlara doğru koştuğunu gördüm."

"Ne duruyoruz? Yakalayalım!" Ben'e kızgındım. Oyunbaz'a da öyle. En çok da kendime. Ben'le hemen oracıkta yüzleşmeliydim ama yapmadım. "Her an kaçabilir."

"Adam keskin nişancı. O çantada ne var sanıyorsun?"

"Pusu kurmak için mükemmel bir seçim," dedi Hi. "Rüzgâr da dindi."

Shelton parmağını Ben'in burnuna doğru salladı. "Oyunbaz sana..."

"Şimdi sırası değil!" dedi Ben sertçe. "Bir yalancı ve katilden söz ediyoruz. Önce onu yakalayalım."

Shelton kollarını göğsünde kavuşturarak onu şüpheyi süzdü.

İster istemez duraksadım. Ben'in bir şeyler sakladığından emindim.

Ama haklıydı. Yapacak bir işimiz vardı. Bir katili durdurmak zorundaydık.

Cevaplar bekleyebilirdi.

“Lütfen,” dedi Ben yalvaran gözlerle. “Daha sonra her şeyi açıklayacağım.”

“Tamam,” dedim. “Ama unutma. Bundan kaytaramazsın.”

Ben başını sallayıp tekrar meydana döndü. “Bir plan yapmalıyız.”

En acil sorunumuza odaklanmak için zihnimi boşalttım. “Durumumuzu gözden geçirelim.”

“Parkta bir keskin nişancı var,” dedi Ben.

“Silahlı ve yetenekli,” diye ekledi Shelton.

Hi başını salladı. “Atış için mesafe uygun. Bizi rahatça pusuya düşürebilir.”

“Hazır rüzgâr dinmişken bu işi bitirmek isteyecektir,” dedim.

“Seçeneklerimiz?” diye sordu Shelton.

“Onu gizlendiği yerden çıkarıp indireceğiz,” dedi Ben.

Hi kollarını göğsünde kavuşturdu. “İyi fikir. Ama nasıl?”

Ben başını iki yana sallayınca üçü de bana döndü.

Bir keskin nişancıyı indirmek konusunda ben ne bilirdim? Askeri taktik bilgim seyrettiğim savaş filmlerinde gördüklerimle sınırlıydı.

“*Call of Duty*’yi almadığıma pişmanım,” diye hayıflandı Hi. “Ama annem o tip oyunlar oynamama laf ediyor.”

Coop bacağıma süründü. Kulaklarını okşamak için eğildiğimde bir aydınlanma yaşadım.

“Işık patlamasını kullanacağız,” dedim. “Onu bir kurt sürüsü gibi avlayacağız.”

Hi derin bir nefes aldı. “Tamam ama beynimin sabit sürücüsünü incelersen, buldukların pek hoşuna gitmeyebilir.”

Ona aldırmadım. Gözlerimi kapayıp bilinçaltımın derinliklerine ulaştım.

Gayriihtiyari iki elimi de öne uzattım. Hi'la Shelton ellerimi tuttu. Ben'in de halkaya dâhil olduğunu hissettim. Coop tam ortamızda duruyordu.

Gücümüze odaklandım.

Bağlarımız hayalimde canlandı. Yeni bir enerjiyle titreşiyorlardı. Bizi birbirimize bağlayan beş parlak çizgi.

Onları ittim.

Bağlar uzayıp yayıldı ve tünellere dönüştüler.

Bu daha önce hiç olmamıştı.

Alnımda biriken ter damlaları yağmur sularına karıştı.

Tamamen refleks olarak düşüncelerimi en yakındaki tünele yönlendirdim.

Hiram.

Önce havada süzülüyormuş gibi hissettim. Sonra bir şey yerine oturdu.

Gözlerimi açıp başımı çevirdim.

Sağımda kızıl saçlı bir kız gördüm. Yağmurda sırlıslık olmuştı.

Bu benim. Kendime bakıyorum.

Hi inleyince şaşırıp zihninden çıktım.

Yine kendi bedenime dönmüştüm.

“Vay canına,” diye inledi Hi.

“İnanılmaz,” dedim. “Ama ihtiyacımız olan bu değil.”

Konsantre ol. Daha önce de yaptın.

Parlak bağları hayal ettim. Bu kez birini yakaladım ama içine girmedim.

Başımı kaldırdım. Ben kaşlarını çattı. Sonra aramıza hayali bir duvar girdi ve düşüncelerine ulaşımım engellendi.

Ama geç kalmıştı. Gerçeği görmüştüm. Ben'in yanındakini tanımıştım.

Çalıntı hatıram beynimi yakıyordu.

Ben, Oyunbaz'la konuşuyordu.

Şoktan neredeyse ışımam geçiyordu.

Ben'e dehşetle bakakaldım. Konuşamayacak kadar şaşkındım.

Arkadaşım. Sırdaşım. Şu hayatta en çok güvendiğim insanlardan biri. İhanetinin acısı sıcak gözyaşlarına dönüştü.

Coop elimi yalamasaydı oturup hüngür hüngür ağlıyordum.

Sürü. Coop'un bana verdiği mesaj buydu. Hem de kristal netliğinde.

Coop haklıydı. Ben geçmişte ne yaparsa yapsın şu anda ona ihtiyacım vardı. Oyunbaz'ı alt etmek için sürümüz tam olmalıydı.

Shelton'la Hi şaşkınlıkla birbirlerini dürtüyordu.

İnanılmaz, dedi Hi.

Vay canına, diye karşılık verdi Shelton.

İkisini de duyuyordum. Zihinlerimiz bir yapbozun kayıp parçaları gibiydi. Nihayet tamamlanmıştık. İletişimimiz geç-

mişteki gibi zoraki değildi. Diğer Viraller'i kolayca duyabiliyordum. Dünyayı onların gözlerinden görebiliyordum.

Coop'a baktım. Sürü olmanın anlamı bu muydu?

O da bana baktı. Heyecanını hissettim. Aile özlemi son bulmuştu.

"Saldırmalıyız," dedi Ben yüksek sesle. "Bu şey geçmeden Oyunbaz'ı deliğinden çıkarmalıyız."

Evet, dedim telepatik bağımız aracılığıyla. Başka da tek kelime etmedim.

Müthiş gücüm içimden fışkırıyordu âdeta. Beni cesaretle dolduruyordu.

Sürüye bir dizi talimat verdim.

Tek sıra hâlinde meydana doğru yürüdük.

Marion Meydanı konserler ve festivaller için kullanılan geniş ve düz bir alandı. Bir köşeden çapraz köşeye uzanan patikalar çimlerde kocaman bir X oluşturuyordu. Etrafı meşe ağaçları ve bodur çalılıklarla çevriliydi. Ama meydanda arkasına saklanabileceğimiz bir ağaç ya da insan yapımı bir yapı yoktu.

Güneybatı köşeye yaklaştığımızda ağaçların arasına daldık ve birinin arkasına saklandık. Coop yanıma oturup kulaklarını dikti. Yana kayıp meydanı taradım.

Karşımızda kaleyi andıran bir otel vardı. Çatısı mazgallı siperlerle bir kale burcuna benzetilmeye çalışılmıştı.

Ateş etmek için mükemmel bir yer, dedi Ben.

Doğru. Planda değişiklik yapmak gerek.

TAK!

Koluma bir şey battı.

Yere kapanıp sesin kaynağını anlamaya çalıştım.

Otelden gelmemişti.

TORY! Shelton'ın sesi o kadar ısrarcıydı ki başım döndü.

Coop panikle vızıklayıp duruyordu.

Hi beni meşe ağacının arkasına çekti. Shelton'la Ben'in gözleri dehşetle irileşmişti.

“Olamaz!” diye inledi Hi. “Çok mu kötü?”

Kötü olan ne? Neden bahsediyorsunuz?

“Kolun!” diye inledi Hi. **Vuruldun.**

Aşağı baktım. Yağmurluğumla tişörtümün kolları paramparçaydı. Naylon kumaşa kırmızı bir kan lekesi yayılmıştı.

“Şoka girdi,” dedi Ben titrek bir sesle. “Hi, yarasına bak.”

İyiyim. Yine de Hi'in kolumu sıvamasına ses çıkarmadım.

Saniyeler geçti. Hi'in yanaklarına renk geldi. “Önemli değil. Sıyırmış.”

Üst kolumdaki sığ kesigi parmağımla yokladım. Çok yaklaşmışım.

“Nereden ateş edildiğini gören var mı?” diye fısıldadı Shelton.

İçimizden konuşalım, dedim. Yağmurluğumun kolunu bir çekişte koparttım.

Yara temiz, düz ve yere paraleldi. Sol bisepsimi yatay olarak kesmişti.

Bizimle aynı seviyede, dedim. **Yüksek bir yerde değil.**

Ateş ettiği sırada ne tarafa dönük durduğumu hatırlamaya çalıştım. Yüzüm karşıya bakıyordu. Omuzlarım da öyle. Kurşun sol kolumu sıyırdığına göre ya doğruca karşıdan ya da solumuzda bir yerden atılmıştı.

Meydanın sol tarafına baktım. Kuzeydoğuda meşe ağaçları vardı. İşte.

Shelton ellerini iki yana açtı. **Ama orası çok uzak!**

Coop burnuyla bacağımlı dürttü. Gözlerimiz buluştuğunda, bana bazı görüntüler aktardı. Shelton'la Ben sola doğru yürüyordu. Coop, Hiram ve ben sağa doğru. Sonra avımızı aramızda kısıtliyorduk.

Şaşkınlıkla Coop'un planını düşündüm. **Bu işlerden anlıyorsun, dostum.**

O sırada gök gürledi. Şiddetli bir rüzgâr beraberinde yağmur getirdi. Fırtınanın gözü artık tepemizde değildi ve deminki durgunluğun yerini Katelyn'in ikinci perdesi almıştı.

Gidelim!

Herkes aynı anda hareket etti. Coop, Hi ve ben Calhoun'un aşağısına doğru koştuk. Ağaçları siper alarak bloğun sonuna ulaştık ve çalılıkların arasına daldık.

Ben'le Shelton kuzeyde King boyunca koşuyordu. Bir köşeye saklandıklarını gördüm.

İki grup da duraksadı.

Üzerimize ateş açılmamıştı. Bir hareket de yoktu. Oyunbaz'ın kaçtığından endişe ettim.

Doğuya baktığımda yarımadanın ilerisindeki ıslak yağmur duvarını gördüm. Katelyn bütün hiddetiyle geri dönmüştü. Tıslayıp uluyarak ağaç dallarını kırıp etrafa saçıyordu.

İki taraftan tepesine binelim.

Aynı anda kuzeydoğuya doğru ilerledik.

Yıldırımlar çakıyordu. Bir çılgınlık anında rüzgârın adımı seslendiğini duyar gibi oldum. Üzerime gelen bir araba lastiğinden son anda sola kayarak kaçtım.

TAK! TAK!

Kulağımın dibinde bir vınlama duydum.

Hi çalılıkların arasına daldı. Ben de arkasından ve birlikte meşe ağaçlarına doğru süründük. Coop da bize katıldı.

Düşüncelerimle Shelton'a uzandım. Ben'le otel duvarının çıkıntılarında birinin arkasına saklanmışlardı. Shelton suratını Ben'in sweatshirt'ünün sırtına gömmüştü.

Herkes iyi mi?

Coop inledi.

Hi belli belirsiz gülümsedi. **En azından vurulmadık.**

Ben'i görebiliyordum zaten.

Ben de iyiyim, dedi Shelton, Ben'in arkasından. **Buradan çıkmayı düşünmüyorum.**

Hi omzuma dokunup işaret etti.

Meydanın köşesinde, gölgelerin arasından biri çıkıyordu. Oyunbaz, Hi'la beni görmemişti. Meydana doğru yürüyüp Ben'le Shelton'a ateş etmek için en uygun noktayı aradı.

Saniyeler sonra hedefinde olacaklardı.

Telaşla tehlikeyi haber verdim. **Kaçın!**

Ben duraksamadı bile. Shelton'ı itti ve aynı anda fırladılar.

Korkunç bir an için korunaksız kaldılar.

Oyunbaz silahını kaldırdı ve iki el ateş etti.

TAK! TAK!

Otelin duvarından kıvılcımlar saçıldı.

Ben'le Shelton taş bir bankın arkasına saklandı.

Oyunbaz elinde tüfeğiyle koşmaya başladı.

O an panikledim. Arkadaşlarım tehlikedeydi.

Ben bir tepki veremeden Hi kalkıp ağaçların arasından fırladı ve Oyunbaz'a doğru koştu.

Hayır!

Coop, Hi'in peşine takıldı.

Ben de daha fazla duramadım. Arkalarından koşmaya başladım.

Oyunbaz hedefine odaklandığı için arkasındaki hareketliliğin farkında değildi. Taş banka giderek yaklaşıyordu.

Ben'in zihnime girdiğini hissettim. Benim gözlerimden Oyunbaz'a baktı.

Sonra beni hayretler içinde bırakarak ayağa kalkıp el sallamaya başladı.

Oyunbaz şaşalayıp duraksadı. Ama çabuk toparlandı. Nişan aldığında Ben yine bankın arkasına girdi.

Hi hâlâ Oyunbaz'a doğru koşuyordu.

Aralarında on beş metre kadar varken Katelyn, Hi'a ihanet etti.

Şimşekler çakınca Oyunbaz göz ucuyla arkasındaki hareketi yakaladı.

Hızla döndü ve namlusunu Hi'a doğrulttu.

Hi sağanak yağmurda tökezleyip yere yuvarlandı.

Oyunbaz alayla sırtıttı.

Kahretsin, dedi Hi.

Çığlığı bastım.

O sırada meydanın ortasında biri bitti. Doğruca Oyunbaz'a doğru koştu. Oyunbaz yeni saldırganıyla yüzleşmek için döndü.

Bir an hayal gördüğümü sandım.

Kit çıldırmış gibiydi. Oyunbaz'a tam anlamıyla kafa göz daldı.

Oyunbaz tüfeğini atıp yana sıçradı ve hızla çömelerek Kit'in yumruğundan kurtuldu. Sonra kalktı ve Kit'i sertçe itti. Kit ıslak çimenlere yuvarlandı.

Oyunbaz kıkırdayarak pelerininin içinden bir Glock çıkardı.
Çok geç.

Coop hızla üzerine atıldı. Oyunbaz yere düştü.

Glock elinden fırladı.

Tek ayağının üzerinde sendelerken çenesine bir tekme patlattım.

Gözleri kaydı. Ben’le Shelton tek vücut hâlinde onu çamurlu çimlere itti.

Ben hiç düşünmeden üzerine atlayıp onu yumruklamaya başladı. “Manyak herif!” Onu Oyunbaz’dan ayırmak için Shelton’dan yardım almak zorunda kaldım.

Bu arada Hi, Oyunbaz’ın pelerinin içinden üç tane daha tabanca çıkardı. “Adam tedarikli gelmiş.” Silahları ceplerine koydu. “Baştan beri size güvenim tamdı, dostlarım,” diye yağ çekmeyi de unutmadı.

Katelyn bütün öfkesiyle azıp kudururken nefes nefese dikildik.

Bitmişti işte. Oyunbaz yerde baygın yatıyordu. Biz kazanmıştık.

Sonra panikledim. Kit buradaydı.

Çabucak bir mesaj yolladım: **Normale dönün!**

Dördümüz de ışımamızı söndürdük.

Döndüğümde Kit bana bakıyordu. Yüzünden yağmur suları süzülüyordu.

Gözleri hayretle irileşmişti.

“Merhaba, baba.”

Dışarıda fırtına tüm hızıyla devam ediyordu. Nihayet kapağı içeri atmıştım ama duygularımın karmaşası kasırgadan da beterdi.

Charleston Memorial Hastanesi'ndeydik. Katelyn'den kaçan birçok insanla birlikte buraya sığınmıştık.

Hastanede sadece kemik kadro kalmasına karşın, bina doktor, hasta ve kazazede doluydu. Bir hastane asla tamamen tahliye edilmez ve CMH şehir merkezinde jeneratörünü kapatmayan birkaç yerden biridir.

Sargılı koluma baktım. Vurulduğuma hâlâ inanamıyordum. Kit'e söylememiştim tabii. Yorgun hastane kadrosu da henüz onunla konuşmamıştı. Bu ihmali mümkün olduğunca sürdürmek niyetindeydim. Günün olaylarından yorgun düşen Coop yanımda uyukluyordu.

Shelton'la Hi çenelerini tutamamıştı. Kit hikâyeyi benden duymak istemişti. Ama dinamik ikili sohbetin hâkimiyetini alana kadar inadımı sürdürmüş, tek kelime etmemiştim. Son iki

haftadır def ettiğimiz belaları duyan Kit'in gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Kit bizi nasıl bulduğunu çoktan anlatmıştı.

Notumu okuduktan sonra dışarı fırladığında *Sewee*'yi ancak uzakta bir nokta olarak görebilmişti. Aileleri bir paniktir almıştı tabii. Babalar *Hugo*'yla peşimizden gelmek için birbirleriyle yarışmıştı.

Sonunda Kit patron kartını oynayarak çalışanlarına Morris'ten derhâl ayrılmalarını emretmişti. Sonra da cipine atlayıp şehir merkezine doğu yola çıkmıştı. Köprüyü geçmek için polise az dil dökmemişti. Yarımada ulaştığında uzun bir süre amaçsızca dolanmıştı.

Katelyn bütün şiddetiyle şehri vurunca iyice telaşa kapılmıştı.

En kötüsünden korkarak hastanenin yolunu tuttuğunda, bir doktor Calhoun'dan aşağı koşan bir grup genç gördüğünü söylemişti. Kit yine cipine atlamış ve sonunda dumanları tüten siyah kamyoneti görmüştü.

Silah seslerini duyunca arabadan inip koşmaya başlamıştı. Yolunun sonunda da Marion Meydanı vardı zaten.

Beni gördüğünde adımı seslenmişti.

Ama ben ters yöne doğru koşmuştum.

Kit peşime takılacakken sırtına bir çöp bidonu kapağı çarpmıştı. Bir an sersemleyerek tek dizinin üzerine çökmüştü. Kendini topladığında beni görememişti. Sonra meydana Hi'a nişan alan silahlı adamı görüp üzerine atılmıştı.

Süper babam o andan beri beni gözünün önünden ayırmıyordu.

Hi'la Shelton'ın anlattıklarını yarım kulakla dinliyordum. Dikkatim Ben'deydi.

Tek kelime etmiyor ve yüzüme bakamıyordu. Sonra kalkıp koridorda dolanmaya başladı.

Ben de kalktım. Coop hevesle fırladı ama onu usulca ittim. Üzgün bir suratla gidip Hi'in yanına yattı ve gözlerini kapadı.

"Hastaneden çıkmak yok!" diye seslendi Kit arkamdan.

"Baba, bitti. Rahatlayabilirsin."

Gözlerini ısrarla yüzüme dikti. Sonra başını salladı.

Olaydan bir saat sonra, polis gelmişti. F-150'nin etrafını Olay Yeri İnceleme minibüsü ve polis arabaları sarmıştı. Hikâyemizi dinledikten sonra Oyunbaz'ı tutuklamışlardı. Katelyn tehlikesi geçtikten sonra soruşturma açılacaktı.

Resmi ifadelerimizi o zaman verecektik. Bizi zor günler bekliyordu.

Ama benim soruşturmam bekleyemezdi.

Ben'i boş bir muayene odasında buldum. Bir tabureye tüneyip başını ellerinin arasına almıştı.

Beni bekliyordu.

"Sizi gördüm," dedim açıkça.

Başını kaldırmadan konuştu. "Zihnime girdiğinde mi?"

"Evet. Oyunbaz'la *Sewee*'deydiniz."

"İki kere buluştuk." Arkasına yaslandı, ama hâlâ yüzüme bakamıyordu. "Adı Simon Rome. En azından LAEE'de bu adı kullanıyordu."

Kendimi duyacaklarıma hazırladığımı sanıyordum. Yanılmıştım.

"Ben, ne diyorsun?" Duvarlar üzerime üzerime gelmeye başladı.

“Kimseye zarar vermeyecektik!” Yerinden fırlayıp çöp kutusunu tekmeledi. “Aptal bir oyundu sadece!”

Arkasını döndüğünde omuzları titriyordu. Galiba ağlıyordu. Derin bir nefes aldım. “Şunu en başından anlatır mısın?”

Burnunu çekti. Gözlerini ovuşturdu. Sonra bana döndü. Yüzündeki ifade hafızama kazındı. Onu ilk kez bu kadar perişan görüyordum.

Az kalsın ben de ağlayacaktım. “Lütfen anlat,” diye fısıldadım. Yeniden tabureye çöktü. Hiçbir şey söylemedi.

Bir sandalye çekip karşına oturdum ve öne eğildim. “Ben, anlat,” dedim üçüncü kez.

“Rome’la LAEE’nin iskelesinde tanıştık,” dedi ruhsuz bir sesle. “Teknik ekibe yeni katılmıştı. Birkaç aydır enstitüye gidip geliyordu. Onu iki üç günde bir görüyordum. Her görüştüğümüzde de sohbet ediyorduk. Arkadaş olmuştuk.”

“Bize neden hiç bahsetmedin?”

“Bilmem.” Spor pabuçlarına bakarak kaşlarını çatı. “Benim senin gibi bir sürü arkadaşım yok. Başka biriyle takılmak hoşuma gitti. Benden büyük olması filan.”

Bir sürü arkadaş mı? Aklını mı kaçırmıştı bu çocuk?

“Onunla rahatça konuşabiliyordum.” Yüzü kıpkırmızı kesildi. “Ona açıldım. Hatta bazı özel şeyler anlattım. Sonra bir fikri olduğunu söyledi.”

Ben’in özel sırları hakkında bir şeyler öğrenmek istesem de, onu devam etmesi için cesaretlendirdim. “Neymiş fikri? Oyun mu?”

“Sözde eğlenceli olacaktı,” dedi Ben acı bir sesle. “Bir dizi şifre ve ipucu. En güzel yanı da zeki görünecektim. Onunla bir-

takım oyunlar kuracaktık ve ben hepsini çözüp kahraman olacaktım.”

“Ama neden?” Düşünce tarzını anlayamıyordum. “Bizi etkilemeye ihtiyacın yok ki. Seni tanıyoruz. Biz senin arkadaşlarıyız. Aileniz.”

Ben bir süre konuşmadı. “Çok aptalım,” dedi sonra.

Cevap verecektim ki devam etti.

“Hi’ı metal dedektörünü alması için ben gaza getirdim. Hiç şüphelenmedi. Bunun kendi fikri olduğunu sandı. Sonra *geocache* olayıyla dalga geçmeye başladım. Hi’ı bilirsin. Eninde sonunda bana inat olsun diye o oyunu oynamaya başlayacağını biliyordum. Çok geçmeden herkes Loggerhead’daki *cache*’nin peşine düşmüştü bile.”

“Bulmaca kutusu ve şifreli mesaj.”

“Kutu basitti. Shelton’ın şifreyi çözeceğinden şüphem yoktu. Ama o parlak anı kendime sakladım,” diye ekledi alayla. “Ben’e bakın hele! Koordinatların değiştirildiğini şıp diye anladı! Ne kadar akıllı! Sonra ver elini Pinckney Kalesi!”

Yakındaki dosya dolabını tekmeledi. “Ahmak!”

“İkinci *cache* patladı,” dedim sertçe. “Cooper yaralandı!”

Üzüntüyle başını salladı. “Aşağılık herif! Beni kandırdığını o zaman anladım zaten.”

Yorum yapmadan devam etmesini bekledim.

“Kesinlikle tehlikeli bir oyun olmayacaktı. Ama Pinckney Kalesi’nde işler sarpa sardı. O canavar *cache*’ye mazot doldurmuş. Zaten sonra da Battery Park’ı patlattı ve kâbus başladı. Masum bir senaryo bir korku filmine dönüştü. iPad’i daha önce görmemiştim. Piktogramı ya da kimya denklemini bilmi-

yordum. Rome bizi insanlara zarar vermekle tehdit ediyordu. Anlaşmamızda bu yoktu!”

Ellerimi iki yana açtım. “Neden söylemedin? Bizi uyarlırdın!”

“Şok olmuştum. Utancımdan ölebilirdim. Döndüğümüzde Rome’u aradım ama bana verdiği cep numarası artık kullanılmıyordu. LAAE’yi aradığımda izne çıktığını söylediler. Ne yapacağımı bilemedim.”

Ben’in bize uzak davrandığı tüm o zamanları hatırladım. Pinckney’de zihnine dokunduğumda nasıl abartılı bir tepki verdiğini.

Son günlerde tuhaf davrandığı için pek üzerinde durmamıştım. Jason’la ikide bir takışması sinirlerini yıprattı diye düşünmüştüm.

“Her şey kontrolden çıktı,” dedi ayağını sallayarak. “Bir şekilde bunu durdurabileceğimi düşündüm.”

“Tuzak silah. Kit LAAE’nin böyle bir silahı olmadığını söyledi.”

“Ben de senin kadar şaşırdım. Rome’la silahlardan bahsetmedik bile. Marchant’ın kafede söylediklerini anlattığında aklım karıştı. Rome belki de silahı LAAE’den çalmıştır diye düşündüm. Sonuçta orada çalışıyordu. Ama adam yalancının teki çıktı.”

“Oyunbaz birini öldürdü, Ben.” Zorla gözlerinin içine baktım. “Eric Marchant’ı büyük bir soğukkanlılıkla ortadan kaldırdı. Sırf aklımızı karıştırmak için onu yok etti.”

“İnanamıyorum,” diye inledi. Elleri titriyordu. “Kimsenin kılına zarar gelmeyecekti.”

“Bir dakika. Marchant’ı poligonda gördün. Rome’u tanımadın mı?”

“Neden kustuğumu sanıyorsun?”

“İyi de o Pinckney Kalesi’nden sonraydı. Cache Coop’un ağzını yaktıktan sonra. Oyunbaz Battery Park’ı havaya uçurduktan sonra. Ben, az kalsın ölecektim! Tuzak silah bana ateş etti!”

Başını çevirdi.

“Oyunbaz LAAE’de çalışıyor olabilir mi diye sorduğumda kıyameti kopardın.” Parçalar yerine oturdukça öfkem artıyordu. “Oyunun bizi hedef aldığını söylediğimde bunu bilmene rağmen yüzüme baka baka yalan söyledin.”

“Panikledim!” Ayağa fırlayıp odada dolanmaya başladı. “Ne yapacağımı bilemedim. Rome’a son kez ulaşmayı denedim. Hatta LAAE’de özel dosyasına bakmaya bile çalıştım. Sizi lobiye ondan yolladım. Ama işe yaramadı. Kayıtlar silinmişti.”

“Bize söylemeliydin!”

“Yardım etmeme izin veremeyecektiniz ki! Hepsi benim suçumdu! O psikopatı bulup durdurmalıydım! Size gerçeği söyleseydim beni bu işten uzak tutacaktınız. Sonra cesedi bulduk ve...” Başını iki yana salladı. “Artık çok geçti. İşler çığırından çıkmıştı. Elimden Rome’un kötülüklerini engellemeye çalışmaktan başka bir şey gelmezdi.”

Elimi kaldırdım. İtiraflarına daha fazla katlanamayacaktım.

Ben bilerek ya da bilmeyerek bir canavara hizmet etmiş-ti. Üstelik bunu günlerce bizden saklamıştı. Yalan söylemişti. Oyun hayatlarımızı tehdit ettiğinde bile susmuştu.

“Neden, Ben? Daha en başında bizi neden kandırmak istedin?”

Durup gözlerimin içine baktı. “Sahiden bilmiyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Seni etkilemek için, Victoria Brennan.” Sesi çatladı. “Özel biri olduğumu düşünmeni istedim.”

Bu sözler beni derinden sarstı.

Ah, Ben.

Bütün bu çılgınlığı benim için mi başlatmıştı?

“Sürekli Jason’laydın,” diye mırıldandı gözlerini yere dikierek. “Kotilyon davetleri, hayır etkinlikleri derken birbirinizden ayrılmaz olmuştunuz. Bundan nefret ediyordum! *Ondan* nefret ediyordum! Rome’a açıldığımda seni etkileyecek bir yol bildiğini söyledi. Belki o zaman beni görürsün diye düşündüm.”

“Seni zaten görüyorum, Ben.” Kalkıp elini tuttum. “Görmediğimi nereden çıkardın ki? Sen sürümün bir parçasısın.”

Elini çekti. “Ya sürü arkadaşlığı benim için yeterli değilse?”

Dilim tutuldu. Cevap veremedim.

Odaya gergin bir sessizlik çöktü.

Tam o sırada Kit başını içeri uzattı. “Tory?”

“Efendim?”

“Fırtınanın en kötü kısmı geçti. Polis ifadelerimizi almak istiyor.” Bakışları Ben’le benim aramda gidip geldi. Aramızdaki gerginliği o da hissetmişti belli ki. “Hazır mısınız?”

İyi soru. Gerçekten hazır mıydım? Onlara ne anlatacaktım?

Bir karar verdim.

“Evet.” Kapıdan çıkarken ekledim. “Sana anlattığımız kadarını biliyoruz zaten.”

Ben’in bakışlarını sırtımda hissettim.

Seni asla ele veremem. Böyle bir konuda bile.

“Tamam,” dedi Kit şüpheli bir sesle. “Yine de resmi ifade için bekliyorlar.”

Başımı sallıyordum ki Ben elini omzuma koydu.

“Hayır, Tory,” dedi yorgun bir sesle. “Gerçeği olduğu gibi anlatma vakti geldi.”

Ona döndüm.

“Buna gerek yok.” Korkudan kalbim sıkıştıyordu. “Hiçbir şey fark etmeyecek.”

“Ama benim için edecek.” Sırtını dikleştirip Kit’e başını salladı. “Önden buyurun, efendim.”

Arkadaşım odadan çıkarken gözlerim yaşlarla doldu.

Hoşça kal, Ben.

“Charlotte’ta ne kadar kalacağız?”

Hi elindeki sopayı Tempe teyzenin verandasının karşı köşesine fırlattı. Sopa akşamüzeri güneşinde havada geniş bir yay çizdi ve basamakların kenarındaki manolyaların arasına düştü. Coop hevesle fırladı.

“Birkaç gün,” diye yanıtladım yayıldığıım şezlongdan. “Folly Morris arasındaki köprü yıkıldı. Bizim mahallede ne elektrik var ne de su. Kit evlere bir zarar gelmediği için şanslı olduğumuzu söylüyor.”

Hi yanımdaki iskemleye oturdu. “Sığınak için endişeleniyorum.”

“Ben de. Bekleyip göreceğiz.”

Hi esneyip gerindi. “Yine de ucuz atlattık.”

Başımı salladım. “Katelyn Kasırgası, Charleston’da üç saatten az kalmış.”

Kasırga beklenenden daha hızlıydı. Sürpriz yapıp karanın içlerine doğru döndüğünde, daha da hızlanmış ve tahliyeyi sek-

teye uğratmıştı. Binlerce insan fırtınaya arabalarında yakalanmıştı. Otobanlar ve köprülerde trafik kilitlenmişti. Morris Adası kafilesi de bu mutsuz kalabalığın arasındaydı.

Katelyn kelimenin tam anlamıyla şehrin üzerinde kızgın bir fil gibi tepinmişti. Müthiş bir zarar vermişti. Sonra karanın içlerine doğru ilerleyip Columbia'da etkili olmuş ve rotasını kuzey-doğuya çevirmişti. Kuzey Carolina'nın orta bölgeleri ve Virginia da ondan nasibini almıştı. Bir gün sonra ardında New England'ı ıslatan sevimsiz bir sağanak bırakmıştı.

"Haberlerde bir meteoroloji uzmanı konuştu," dedi Hi. "Katelyn'in dengesiz olduğunu söyledi. Bir tarafı diğer tarafından daha etkiliymiş. Önce daha etkisiz kısmı şehri vurmuş. Onun için bir saatten daha kısa bir süre önce fırtınanın gözü görünmüş. Kasırganın diğer yarısında dışarıda olsaydık..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. CMH'ye sığındığımız süre zarfında rüzgârın hızı saatte iki yüz dokuz kilometreye kadar yükselmişti.

"Tempe teyzenin hepimizi kabul etmesi büyük incelik," dedi Hi. "Hoş burası ucuz hostellere benzedi, o ayrı."

"Merak etme. Sizinkilerle Devers klanı Pete dayının evine geçecek. Orası daha büyük."

Hi sıırıttı. "İyi bari. Biz gidince Whitney'le iyice kanka olursunuz."

"Hiç hatırlatma. Charleston'daki evinin üzerine bir ağaç devrilmiş. Dönünce tahmin et bakalım kime sığınacak?"

"Oh oh. Gelsin pijama partileri."

Sonunda benden tekme yedi. Coop salyalı sopayı ayaklarının dibine bırakınca onu yine manolyaların arasına attım.

“Kaç gün cezalısın?”

Hi başını iki yana salladı. “Galiba sonsuza dek.”

“Elden gel. Bu sefer başımız büyük dertte.”

Hi ellerini ensesinde kavuşturdu. “Oyunbaz’la ilgili bir gelişme var mı?”

“Dün gece duyduğlarımız dışında hayır.” Polisin Kit’e yaptığı açıklamayı özetledim. “Simon Rome’un asıl adı, Anthony Goodwin. Deniz Piyade Kuvvetleri’nde cephane uzmanıymış. Irak’ta yaralanınca emekliye ayrılmış. Hakkında tonla suçlama var. Cinayet. Cinayete teşebbüs. Kundaklama. Teröristlik.”

“Bir daha hapisten çıkabileceğini sanmıyorum.”

“Goodwin’in kulübesinde bulunan cesedin kimliği doğrulanmadı ama herkes onun Eric Marchant olduğundan emin. Ölüm sebebi henüz bilinmiyor.”

“Ben zehir diyorum. Shelton, *Dateline*’in iki saatlik özel bir yayın yapacağını söyledi.”

“Harika.”

Coop sopayı geri getirip bana yalvaran gözlerle baktı. İstedliğini yapıp tut getir oyununa devam ettim.

“Bende birkaç yeni bilgi var,” dedi Hi. “Bir blogda Goodwin’in ordu raporu yayınlandı. Ramadi’de devriye gezerken akıllı bombalardan biri bir okula isabet etmiş. Düzinelerce insan ölmüş. Olay yerine ilk Goodwin ulaşmış. Köylüler onu sorumlu tutup üzerine yürümüş.”

Sırtımı dikleştirdim. “Uf.”

“Cipiyle üsse dönerken yol kenarına döşenen bir patlayıcıya denk gelmiş.”

“Eee?”

“Kayıtlara göre Goodwin bu olaydan sonra dağılmış. Ciddi bir duygusal travma geçirmiş. Kişilik bölünmesi yaşamış. Dosyasında bazen çocuksu davrandığından söz ediliyor. Dönemsel olarak gerçeklerle bağlantısı kopuyormuş. Senin anlayacağın keçileri kaçırmış. Travma sonrası stres bozukluğu.”

Goodwin’le buluşmalarımızı düşündüm. Kendinden emin ve son derece becerikli bir hâli vardı. Ama son yüzleşmemizde bambaşka bir adamdı. Çocuksu ve tutarsızdı. Hi’in söz ettiği rapor hepsini açıklıyordu.

Bu yeni bilgilerin bana nasıl hissettirdiğini anlamaya çalıştım. Hiçbir şeyi değiştirmediklerini fark ettim. Oyunbaz’ın başına gelenler bir canavara dönüşmesini affettirmezdi.

“Irak’tan sonra neler yapmış?” diye sordum.

“Bilen yok. Psikolojik yardım almaktan vazgeçip kayıplara karışmış.”

“Kimlik değiştirmeye başladı,” dedim. “Sahte isimlerle yolculuk edip oyunlar kuruyordu. Ama parayı nereden buluyordu bilmem.”

“Oyunda kullanılanlar pahalı malzemeler değildi ki. Hem Goodwin maaş alıyordu. O düzenekleri nasıl kuruyordu acaba? Herhâlde orduda uzmanlaştı.”

“Olabilir. Gerisini mahkeme başladığında öğreniriz.”

“Evet.”

Mahkemede ifade vereceğimiz kesinleşmişti. Özellikle Ben yıldız tanışımız olacaktı.

Ben.

Hayır. Buna hazır değilim.

“Goodwin, Loggerhead’de nasıl iş buldu?” diye sordu Hi.

“Simon Rome dört ay önce teknik ekibe katılmış. Geçen yaz enstitünün başında kimse yokken, Kit’in bilgisi dışında. Geçmişini araştırmamaları büyük hata tabii.”

“İyi de Goodwin muhtemelen çalıntı bir sosyal güvenlik numarası kullanıyordu. Teknik ekipte çok da yüksek bir pozisyona başvurmadiğı için belgeleri yeterli bulunmuştur. Simon Rome’un bütün evraklarını tamamlamasaydı buna cesaret edemezdi.”

“Bütün bunları nasıl yaptı?”

“*Cops*’u izlemiyor musun? Sahte kimlik çıkarmak sandığından daha kolay.”

“Kit yine de Hudson’a yeni bir güvenlik prosedürü hazırlıyor.”

“Güvenlik Müdürü Hudson,” dedi Hi suratını buruşturarak. “O adama büyük kılım.”

“Kit, Hudson’la bizim hakkımızda konuştuğunu itiraf etti. Ondan bize göz kulak olmasını istemiş. Laboratuvarı kullanmak istediğimizde bir işler çevirdiğimizden şüphelenmiş. İnatla ilgisi yoktu dedim ama inandıramadım. Zaten vardı.”

“Loggerhead gezilerimize elveda,” dedi Hi alayla.

“En azından hayvanlar iyi. Kit maymunların tek tek sayıldığını söyledi. Bu sabah birileri Whisper’ın sürüsünü Kaplumbağa Plajı’na vuran çöplerin arasında dolanırken görmüş.”

O sırada Shelton geldi. Coop hemen sopayı ona götürdü. Shelton suratını buruşturduysa da, sopayı alıp ağaçların kıyısına fırlattı.

“Ne öğrendin?” Cevabı nefesimi tutarak bekledim.

“Ben hakkında bir suçlama yapılmayacak.”

Rahat bir nefes aldım. “Çok şükür.”

Shelton boş iskemleye oturdu. “Polis Oyunbaz’ın işlediği suçları bilmediğine ikna oldu.”

“Tabii ki bilmiyordu,” dedi Hi.

Başımı çevirdim.

Shelton’la Hi, Ben’i çoktan affetmişti. Ama ben öfkemi içimden atamıyordum.

Bize söylemeliydi.

“Ben’in ifadesi savcı açısından önemli,” dedi Shelton. “Goodwin’in oyunu nasıl planladığını anlatacak. Loggerhead’deki ilk *cache*’yle bağlantısı ispatlanırsa davanın seyri belli olur. Bizim ifadelerimiz ve kanıtlar da eklenince Goodwin’in bu işten paçayı sıyırma şansı yok.”

“Ben için sevindim,” dedi Hi. “Önemli olan onun suçlanmaması.”

Shelton başını eğdi. “Bir de kötü haberim var.”

“Ne?” diye sordum korkuyla.

“Bizimkileri konuşurken duydum. Ben okuldan atılıyor.”

“Ne? Ama neden?”

“Bolton idaresi Kit’i aramış. Biliyorsunuz, artık bursları o ayarlıyor.”

Buna inanamıyordum. “Ama Ben hukuki sürece yardımcı oldu. Oyunbaz aleyhinde ifade verdi. Hakkında bir suçlama da olmadığına göre neden?”

“Bolton’dakileri bilmez gibi konuşma,” dedi Shelton. “Bu skandalın okulun şerefini lekelemesini istemiyorlar.”

“Bolton özel bir okul,” dedi Hi üzüntüyle. “İstediklerini yaparlar.”

“Kit asla kabul etmez.” Bu kararla savaşmasını sağlayacaktım.

“Babama bakılırsa zaten itiraz etmiş. Hatta yüklü bir bağış önermiş. Ama Bolton istememiş. Anlaşılan Ben’i çoktan gözden çıkardılar.”

Birkaç dakika sessizce oturduk.

“Ne yapacağız?” diye sordu Hi.

Ne yazık ki ona verecek bir cevabım yoktu.

Sabahları ve akşamları yaptığımız tekne yolculukları, dersler ve öğle yemekleri. Hiçbirini Ben’siz hayal edemiyordum.

Hastanedeki yüzleşmemizi hatırladım.

Ben’i kırık kalbiyle yaptığı itirafı.

Söylediklerini düşünmemek için olağanüstü bir çaba harcıyordum.

Hayır.

Yapma.

Daha değil.

Kir’in endişesi geçince yerini müthiş bir öfke almıştı. Sahip olduğum her şey şu anda deniz suyuyla mahvolmuş olabiliirdi. Chance’le Jason başımızı belaya sokacak bir şeyler görmüş olabiliirdi. Mahkemede Oyunbaz hakkında ifade verecektim ve bir medya çılgınlığı bizi bekliyordu.

Anlayacağınız derdim başımdan aşkındı.

Gönül meseleleri bekleyebilirdi.

Arkama yaslanıp sessizliğin uzamasına izin verdim. Salyalı sopayı birkaç kere daha fırlattım.

Sonra yine şu tuhaf duyguyla sarsıldım.

Marion Meydanı’ndan beri bir şeyler değişmişti. Bunu fark etmem günler almıştı. Oğlanların bir şeyin farkında olduğunu

sanmıyordum ama Coop hissetmişti galiba. Şimdi de gözlerini bana dikmişken düşüncelerini duyabiliyordum sanki.

Somut bir örnek veremiyordum. Ama hissediyordum. Aramızda tuhaf bir iletişim vardı.

Belki de sürümden daha hassastım. Algılarım daha açıktı. Ama neden?

Alfa olduğum için mi? Sahiden alfa mıydım?

Güçlerim uykuda, DNA'mda gizliydi. Yine de arkadaşlarımla aramda bir bağ hissediyordum. Oyunbaz'la savaşırken ilk kez gerçek bir sürü olmuştuk.

Şimdi ise bu bağı ışımadan bile duyumsuyordum.

Hi, Shelton, Coop ve hatta güneydoğuda bir yerlerdeki Ben'le bile.

Fiziksel olarak ayrılacak bile birbirimizden asla kopmayacaktık.

Bu farkındalık içimi ısıttı.

Yerimde kıpırdandığımda bacağıma bir şey battı. Elimi cebime soktum. Kırmızı, plastik bir cisim çıkardım.

"Karsten'ın flash belleği." Hi çabucak kapıya göz attı. "Hâlâ üzerinde mi taşıyorsun?"

"Elbette. Belki içinde aradığımız cevaplar vardır. Kaybetmeyi göze alamam."

Avucumdaki flash belleğe baktım. Acaba içinde hangi sırları saklıyordu?

DNA haritamız? Dönüşümlerimizin metabolik gerçeği? Bir tedavi?

"Sırada ne var diye sormuştun, Hi." Flash belleği sehpayaya koydum.

Shelton’la Hi gözlerini bana dikti.

Coop yanımıza gelip oturdu.

“Bize ne olduğunu öğreneceğiz.” Coop’un kulaklarının arkasını kaşıdım. “Bütün hikâyeyi. Sonra ne yapacağımıza karar veririz.”

Zihnimin derinliklerindeki yeni farkındalığı yokladım. Bir an için onlarla derin bir bağ kurdum. Sonra o his kayboldu.

“Bizi Viraller yapan gerçeği öğreneceğiz.”

SON SÖZ

Chance Claybourne karşısında dikilen adama ateş püsküren gözlerle baktı.

Çalışma odasındaki masada oturuyordu. Bu devasa mobilya babasını hatırlattığından genelde onu kullanmıyordu. Ama parlak maunun son derece faydalı bulunduğu rahatsız edici bir yanı vardı.

Ve şu anda bırakmak istediği etki tam olarak buydu.

“Başka?” diye gürledi aşağıdan gelen çekiç seslerini bile bastırarak.

Claybourne Malikânesi bir kasırga daha atlatmıştı. Ama Katelyn ardında bazı izler bırakmıştı. Kırık camlar, yerlerinden sökülen ağaçlar ve bir tahta yığınının dönüşen alet edevat kulübesi.

Gelgelelim, malikânenin temeli her zamanki gibi sapasağlamdı. Chance tahliye fikrine sıcak bakmamıştı. Şarap mahzenine inip Kindle’ını okumuş ve fırtınanın sesini bile duymamıştı.

Mahzen onun için acı hatıralarla doluydu.

Tory Brennan. Tanrı aşkına, ben o mahzende vuruldum.

Karşısındaki adam huzursuzca kıpırdandı. Chance ona oturmasını bile teklif etmedi.

Şu solucana ihtiyacı vardı ama ondan zerre kadar hazzetmiyordu.

“Oraya çıkmaları yasaktı,” dedi Mike Iglehart. “Altıncı Bina’nın üst katı eski müdür Marcus Karsten’den sonra kapatıldı.”

“Karsten?” dedi Chance ifadesiz bir yüzle.

Iglehart başını salladı. “Öldü. Daha doğrusu öldürüldü. Korkunç.”

Chance onu küçümseyen bakışlarla süzdü. Iglehart mükemmel bir köstebekti. Üstelik hizmetinin karşılığında fazla para da istemiyordu. Belli ki işverenine kin beslemek için özel bir sebebi vardı.

“Aralarında nasıl bir bağlantı var?” diye sordu Chance.

“O veletler bir şey çaldı bence,” dedi Iglehart. “Kızın elinde bir şey vardı. Karsten’in son araştırmasıyla ilgili olabilir.”

Chance’in nabız atışları hızlansa da, soğukkanlı ifadesini korudu. “Araştırma?”

“Kimse ne olduğunu bilmiyor. Karsten dosyaları silmiş.”

Chance bu yeni bilgiyi değerlendirdi. Iglehart projeye bağlantısını bilmiyordu. Karsten’in ölümüyle ilgili olaylardaki rolünü de öyle.

Karsten’in gizli araştırması. Tory ve iğrenç arkadaşları.

Aralarında bir bağlantı olabilir miydi?

Madison’la konuştuklarını düşündü. Kendi tuhaf deneyimlerini.

Üç kat aşağıdaki şarap mahzeni.

İssız bir kumsal.

Citadel'in bodrumu.

Atladığım bir nokta var.

"Bay Claybourne?" dedi Iglehart. "Benimle işiniz bittiyse gidebilir miyim?"

Chance başını iki yana salladı. "Evet. Gözünü kulağını açık tut."

Adamın sinirlendiğini hissetti. Uzman bir bilim insanı olarak on sekizinde bir oğlandan emir almak hoşuna gitmiyordu belli ki.

Chance buz gibi gülümsedi. *Parası olan konuşur.*

Kapı kapandığında bir çekmeceyi açtı ve içindeki büyük anahatarlığı aldı. Kalkıp karşı duvardaki antika dolaba doğru yürüdü.

Babasının dolabı.

İhtiyar hapse girdiğinden beri pek kullanılmıyordu.

Kilidi açtı. İçindeki dosyaları alıp masaya geri döndü.

Uzun bir süre dosyaları inceledi.

Babası onlardan hiç söz etmemişti. Chance onları sadece birkaç hafta önce bulmuştu.

Parmağıyla her birinin üzerindeki kabartma yazılara dokundu.

Candela Tıbbi Ürünler

Dr. Marcus Karsten – Araştırma Notları

Çok Gizli

"Cevaplarımı alacağım," diye fısıldadı.

Dosyada yazarları yüzüncü kez okumaya başladı.

Teşekkürler

G. P. Putnam's Sons'dan süper editörüm, Arianne Lewin'in sabrı ve üstün çabaları olmasaydı *Şifre* asla sizlerle buluşamazdı. Bu hikâyenin şekillenmesine katkıda bulunduğın ve *Virat* serisinin devam etmesi konusunda beni cesaretlendirdiğın için minnettarım. Ben Schrank ve Anne Hetzel, hem bu metne, hem de bütün seriye katkılarınızdın ötürü size teşekkür ederim.

Penguin'den, Don Weisberg ve Random House UK'den, Susan Sandon çılgın Viraller'i en başından beri destekledi. Ayrıca Jennifer Rudolph Walsh ve tüm William Morris Endeavor Entertainment ekibine bütün yaptıkları için teşekkürler.

Sonuncu teşekkürüm de sadık okurlarıma. Daima hizmetinizdeyiz.

KATHY REICHS

İlk romanı *Déjà Dead*'ın *New York Times* çoksatır olması ve 1997'de En İyi İlk Roman dalında Ellis Ödülü'nü alması yazan bir anda üne kavuştu. Temperance Brennan romanlarından uyarlanan *Bones* dizisi dünya çapında izlendi. Amerika Adli Antropoloji Kurulu tarafından sertifika verilmiş 100 antropologdan biridir. Reichs, pek çok kuruma danışmanlık yapmanın yanı sıra North Carolina Üniversitesi'nde profesör olarak görevini sürdürmektedir.

Chicago'lu olan Reichs, şu sıralar yılın bir bölümünü Charlotte, NY'da, bir bölümünü de Montreal'de geçirmektedir.